

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

H.D. GORDON

**SUN
KURTARICI**

Sisters Planet :)

KALDIRIM

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://kanteey.org>

AMAZON BESTSELLER

SÖN KURTARICI

H.D. GORDON

Kana susamış vampirler evine saldırdıktan sonra 17 yaşındaki Alexa, kız kardeşini kurtarmak için annesini ölümle yüz yüze bırakmak zorunda kalır. Alexa çok geçmeden, seçkin bir ırk olan doğaüstü bir savaşçı ırkının son üyesi olduğunu öğrenir ve kendisini bir çeşit kurtarıcı olarak gören, vampirler ve kurt adamlarla dolu bir dünyanın içine çekiliverir. Bu sırada Alexa, kendi içinde kontrolü ele almaya çalışan, kan arayışında olan canavarla da mücadele eder.

Alexa'nın kendini bulduğu şehir mükemmel görünmektedir, ancak genç kızın içgüdüleri ona, bu şehrin duvarları arasında bir şeylerin yolunda gitmediğini söyler. Alexa'dan, sınavları gladyatör tarzı müsabakalardan oluşan bir çeşit dövüşçü okuluna kaydolması istendiğinde, okuldaki bu gülümseyen yüzlerden hangisine güveneceğine karar vermek durumunda kalır. Ve Alexa, kendini inkâr edemeyeceği bir şekilde yakın hissettiği bir vampir olan Kayden'la tanıştığında, kendi kendine de güvenip güvenemeyeceğine karar vermek zorunda kalır.

20

Twitter.com/KaldirimYayinlari
facebook.com/kaldirimyayinlari
Instagram: @kaldirimyayinlari
www.kaldirimyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

Yayın Yönetmeni
Sadettin Bayrak

Editör
Özge Nur Küskün

Redaksiyon
Mine Orhon

Kapak Tasarımı
Hüseyin Özkan

İç Tasarım
Özlem Özkan

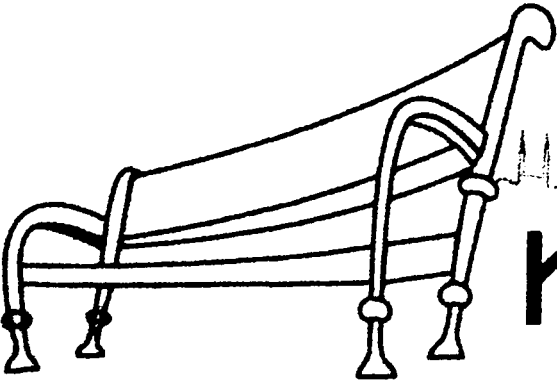
Baskı ve Cilt
Çalış Ofset

Devutpaşa Caddesi Yılanlı Ayazma Sokak
No: 8 Örme İş Hanı Topkapı/İSTANBUL

Ekim 2014

ISBN: 978-605-4467-44-0

T.C. Kültür Bakanlığı Yayıncılık Sertifika No: 11805
Ankara Caddesi No: 15 Konak Han Kat: 1
Hobyar Mahallesi Cağaloğlu-Fatih/İstanbul
Tel: 0212 512 56 33 / 0212 511 68 28

KALDIRIM®

Tüm Hakları Saklıdır.

Yayınevinin izni olmadan her yerde, defalarca okunabilir ve herkese anlatılabilir..
KALDIRIM YAYINLARI bir Karbey Yayıncılık Eğitim ve Danışmanlık San. Tic. Ltd. Şti. kuruluşudur.

SON KURTARICI

H.D. GORDON

Teşekkürler

Yorulmak bilmeden yazdıklarımı dinleyen anneme teşekkürler, sen olmasaydın, gerçekten de bu hikâye anlatmaya değer olmazdı.

Olağanüstü okuyucularım Nicole, Karla, Kay & Dave'e, her zaman son dakikada verdiğim dosyalarla ilgilendikleri ve yazdıklarımı okumak için sabahlara kadar uyanık kaldıkları için teşekkürler, sizler harikasınız.

Bu harika kapak için Regina Wamba'ya teşekkürler.

En çok da, dünyanın her yanındaki hayranlarıma ve blogger'lara, bu seriye bu kadar çok sevgi göstermeniz beni onurlandırdı. Bana hayallerin gerçekten de gerçekleşebileceğini gösterdiniz. Teşekkürler.

1. Bölüm

Onu bulduğumda hâlâ hayattaydı.

İlk başta beni pencerenin önüne götüren şeyin ne olduğunu bilmiyorum, fakat bir şekilde kendimi orada buldum. O noktada pencereden uzaklaşmayı seçebilirdim, hatta uzaklaşmam daha iyi olurdu. Olayları akışına bırakabilirdim. Fakat bırakmadım.

Kuşun boynu kırılmıştı. Kanatları açıktı ve tüyleri bir karata-vuktan çok tavus kuşunu andırırcasına dimdik duruyordu. Pencereyi açtım. İkisinin çarpıştığı yerde cam lekelenmiş olduğu hâlde neredeyse aramızdaki bu sınırı unutuyordum.

Daha sonra eğilip bedenimin üst kısmını pencereden çıkardım; böylece kuşun tam üzerinde duruyordum. Hayvan acı çekiyordu. Doğru, bundan emin olamazdım fakat her nasılsa emindim. Sanırım beni esir kılan kuşun gözleriydi. Pencereden uzaklaşma seçeneğim yok olup görünürde başka seçeneğim kalmayıncaya kadar beni orada hapsetti.

Odaya geri döndüm, nasırlı ve çatlak elimi uzatarak masamın üzerinde duran Capote'nin kitabım aldım. Pencereye döndükten sonra elimdeki kitabı havaya kaldırdım.

Bir anlık da olsa tereddüt ettim. Fakat kuş iyileşmesi imkânsız bir durumdaydı. Bir şekilde kuşun benden istediğini yaptığımı

hissediordum; onun yerinde olsam benim de isteyeceğim şey bu olurdu.

Belki de sadece bazı ihtiyaçlarıma kılıf uyduruyordum. Doğrusu hangisi olursa olsun, bu yapılması gereken şeydi. Bir şeyin can çekişmesini izlemek bana zevk vermiyordu. Buna izin vermezdim.

Kitabı yere indirmemle kapının açılması bir oldu.

2. Bölüm

Annem odama girdiğinde, gönülsüz bir şekilde ona doğru döndüm. Keyfim yerindeydi. Bunu kaybetmek pek içimden gelmiyordu. Fakat annem orada duruyordu ve bunun bir nedeni olmalıydı. Annem havadan sudan konuşmak için gelmezdi odama.

Annemin gözleri bir anlığına pencereye kaydı. O sırada onu izliyor olmasaydım, bu hareketi yakalayamazdım. Hiçbir şey söylemedi. Capote'nin yanından fırlayan tek siyah tüyün ne olduğunu sormadı. Yatağı işaret etti ve oturdum.

Elinde makyaj malzemeleri vardı. Pek de nazik olmayan hareketlerle makyajı gözüme uygularken canımın acıdığını belli etmedim.

Sonucu incelemek için arkasına yaslandığında, "Oldu," dedi.

Görüşümü netleştirmek için birkaç kez gözlerimi kırptım ve kendimi incelemek için aynanın önüne gittim. Mor gözüm hâlâ görünür derecede şişti fakat en azından o alana sürdüğü fondoten koyuluğunu biraz kapatmıştı. Bunu rutin olarak kabul etmeye başladığım gerçeğini neredeyse unutarak kendime incelemeye devam ettim.

"Sağ ol," diye mırıldandım. Bu rutini ne zaman yapsak ona tek söylediğim şey bu oluyordu ve o an, kendi yol açtığı bir morluğun

üzerini örttüğü için ona teşekkür etmenin çok tuhaf bir davranış olduğunu fark ettim. Yine de, uzun zaman önce onunla geçirdiğim bu anların tadını çıkarmayı öğrenmiştim. Bu anlarda, hissettiğim fiziksel acının gerekli olduğunu söylediğinde ona neredeyse inanabiliyordum.

Annem, “Şimdi git,” diyerek beni düşüncelerimin arasından çıkarıverdi. “Yoksa okula geç kalacaksın.” Onu başımla onaylayarak, çoktan hazırlanmış olan çantamı askıdan aldım ve kapıya doğru yürümeye başladım.

Küçük kız kardeşim Nelly yukarıdan, “Hey, beklesene!” diye bağırdı.

İçimden kapıyı ardımdan çekip onu beklemeden yola çıkmak geçiyordu fakat bunun annemi sinirlendirmekten başka bir şeye yol açmayacağını biliyordum. Sanırım bu yüzden bunu yapmak istiyordum. Bu sabah kendimi daha iyi, daha güçlü hissediyordum. Çok sonra, bunun nedeninin büyük ihtimalle o sabahki karatavuk olduğunu farkettim.

Kapıda sabırsızca Nelly’yi beklerken, annem de bana uyarı dolu bir bakış attı. Birkaç saniye sonra Nelly, sırt çantası elinde koşa koşa merdivenlerden indi. Her zamanki kusursuz görünüşünü izlerken gözlerimi devirdim. Kızıl kahverengi saçları omuzlarından aşağı kusursuz bir şekilde dökülüyordu, makyajı oldukça hafif ve zevkliydi. İkimiz de güzel sayılırdık, fakat çoğu zaman onu kıskanmadan edemiyordum. İnanın bana, bunun için haklı nedenlerim de yok değildi.

Kardeşim açık renk kot pantolonla, önden düğmeli süt mavisi bir bluz giyyordu. Kendi üzerimdeki kırışik tişörtle eşofman altına baktım. Annem güzel şeyleri hep Nelly’ye alıyordu. En azından eşofmanım üzerime tam geliyordu.

“Vay canına, bugün çok güzelsin,” dedim. “Artık gidebilir miyiz?”

Bunu duyan annem bana ters ters bakmaya devam etti. Ace-mice topladığım at kuyruğundan suratıma düşen saçlarımı geri iterek, annemin bakışlarını görmezden geldim.

Nelly ise içten bir şekilde gülümseyerek yanımdan geçip açık kapıdan dışarı çıktı. Bunun çocukça bir davranış olduğunu biliyorum, fakat yine de iç geçirerek bir kez daha gözlerimi devirdim. İkimiz arasında diplomatik davranan kesinlikle Nelly'ydi. Ben pek öyle değildim. Yine de bu sabah onunla dalga geçtiğim için kendimi kötü hissettim. Her sabah, benim gibi "hazırlanmak" (annem bu durumu böyle adlandırıyordu) zorunda kalmıyor olması onun suçu değildi. Ve dürüst olmak gerekirse, annemin ona bana davrandığı gibi davranmaması beni mutlu ediyordu. Nelly benim kadar dayanıklı değildi, o yüzden bunu kaldırıp kaldırmayacağını bilmiyordum.

Tam kapıyı kapatmadan önce annem seslendi. "Alexa!"

"Biliyorum, biliyorum," diyerek onun sözünü kestim. "Oraya varana kadar durmayacağız."

3. Bölüm

Nelly beni kapının önünde bekliyordu. Onunla veranda-
 daya çıktık. Derin bir nefes vererek önümüzdeki koşu
 için kendimi hazırladım. Yan gözle Nelly'ye baktım ve o da karşı-
 lık olarak bana anlayışlı bir şekilde gülümsedi. Ben de elimde ol-
 madan ona gülümsedim. Nelly böyledir işte; ruh hali bulaşıcıdır.
 Ayrıca bu, annemin ikimizin de yapması konusunda ısrar ettiği
 bir şeydi ve ikimiz için de yeteri kadar ağırdı.

“Hazır mısın?”

“Daha hazır olamazdım,” diye cevapladı.

Tekrar gülümsedim. Nelly her gün aynı cevabı veriyordu. Onun iyimserliğine hayrandım. Annemden gördüğüm haksız muameleyle rağmen, Nelly'yi çok seviyordum. Koca dünyada on-
 dan başka kimsem yoktu; o olmasa çoktan buradan ayrılırdım. Annem bir konuda haklıydı: Birbirimizden ayrılmamamız gere-
 kiyordu. Nelly'yi korumalıydim. Neye karşı? Bunu henüz çöze-
 memiştim, fakat bana ihtiyacı olduğunu içten içe biliyordum.

“Pekâla,” dedim. “Haydi gidelim.”

Nelly verandadan atlayarak okula doğru etkileyici bir hızla
 koşmaya başladı. Ben de verandadan atlayıp peşine takılmadan
 önce ona biraz izin verdim. Nelly hızlıydı, fakat ben ondan daha
 hızlıydım.

Kısa zamanda onu yakaladım. Bizi Levland Lisesi'ne götürecek olan yolda belli bir tempoda koşmaya devam ettik. Birkaç adım arkasına düşerken o da sırtıp kafasını salladı. Annemin ısrar ettiği şeylerden biri de buydu: Ne olursa olsun, Nelly'yi gözünün önünden ayırma.

Bu seferki koşuda birbirimizle pek konuşmadık. İstikrarlı bir tempoda, beş kilometre koşmak kolay bir şey değildi. Sırtımızdaki ağır çantaların da işimizi kolaylaştırdığı söylenemezdi.

Yine de daha kötü durumda olabilirdik. Önceki okulumuz evden on kilometre uzaktaydı ve arada bir sürü tepecik vardı. Şimdiki yol dümdüzdü ve zemin sağlamdı. Ufak nimetler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Koşarken düşüncelerim birbirine karışıyor ve etrafımdaki manzaranın tadını çıkarıyordum. Missouri'de ufak bir kasabada yaşıyorduk ve ilkbahar yavaş yavaş kendini göstermeye başlamıştı. Şükrettiğim bir başka şey de buydu. Karlı zeminde koşmak tam bir eziyetti çünkü.

Kaçınılmaz bir şekilde, aklıma yine karatavuk geldi. Onu düşünmemem imkânsızdı; özellikle de bu güzel hava, neşeli ruh hâlimle bu denli uyum içindeyken. Bugün iyi bir şey yapmıştım. İnsancıl bir şey. Bunu bilmek ayaklarımı toprak yola daha sağlam basmama neden oldu.

Etrafımdaki her bir yaban çiçeği kafasını kaldırmış bana gülümsüyor, tatlı kokusuyla vücudumu sararak beni ödüllendiriyordu. Doğa Ana bana teşekkür ediyormuş gibi hissediyordum. Karatavukla aynı acıyı çekerse, onun için de aynını yapacağımı umuyor, karşılığında da, gün gelir ihtiyacım olursa bana aynı merhameti göstereceğinin sözünü veriyordu.

Güneş gözlerime doğru parlıyordu ve bu sabah güneş gözlüğümü yanıma almayı unutmadığım için mutluydum. Nelly'ye baktığımda onun unutmuş olduğunu gördüm.

Kardeşıme yetişip güneş gözlüklerimi çıkardım ve ona uzattım. Nelly başını iki yana sallayarak, sık solukları arasında, “Sorun değil, sen tak,” dedi. Kafamı sallayıp gözlüğü uzatmaya devam ettim. En sonunda kabul etti ve bir baş hareketiyle bana teşekkür edip gözlüğü taktı.

Yolun geri kalanında gözlerimi kısıarak yine Nelly’nin birkaç adım gerisine düştüm. Ufak tefek durumlarda bile onu korumak kanıma o kadar işlemiştir ki, gözlüğümü ona verirken ikinci bir kez düşünmedim bile.

Sonunda okulu gördük ve Nelly’yle tempomuzu arttırdık. Okula ne kadar erken varırsak, koşmayı o kadar çabuk bir şekilde sonlandırırız. Biz okulun kapısına vardığımızda, okul otobüsleri de park ediyorlardı. Nelly’yle ben varış noktamıza geldik ve okulun girişinin yanındaki büyük meşe ağacına yaslandık. Otobüsten inen öğrencileri izlerken, onları kıskanmadan edemedim. Aslında hemen evimizin önünden geçen bir otobüs vardı, fakat annem koşmamızın önemli olduğu konusunda ısrar ediyordu.

Hâlâ güçlükle soluk alıp vermeye çalışırken, “Saçmalık,” dedim. Cebimden sigara paketini ve çakmağımı çıkarıp, öğrenciler otobüslerinden inerlerken bir tanesini yaktım.

Nelly, “Böyle konuşma,” diye azarladı beni. “Ayrıca o aptal sigaraları içmeyi bıraksan, büyük ihtimalle çok daha rahat bir şekilde koşarsın.”

Ona bakarak sııttım. “Asıl diğerleri gibi okula otobüsle gelirim, her şey benim için çok daha rahat olur.”

Nelly başını sallayarak gülümsedi. “Haydi, derse geç kalacağız.” Sigaramı yere atıp ayağımla ezdim. Okula girdikten sonra, Nelly ilk dersine girmek için benden ayrılırken bana aceleyle sarıldı. Nelly ikinci sınıftaydı; bense üç. O yüzden birlikte girdiğimiz herhangi bir ders yoktu. Önceki okullarda olduğu gibi, onun bazı derslerini erkenden verebilmesini umuyordum. Kardeşim bunun için yeterince zeki idi.

Nelly'nin arkasından, bir grup arkadaşının her sabah yaptıkları gibi, yeni dedikoduları aktarmak için onun etrafını sarmasını can sıkıntısıyla seyrettim. Sanırım Nelly bu konularda benden daha başarılıydı. Dünyada önemseydiği tek kişi bendim, fakat o diğer insanları da önemsiyormuş gibi yapabiliyordu. Elbette bu, elinden geldiğinde onlara yardım etmeyeceği anlamına gelmiyordu. Sadece *gerçekten* önemseydiği kişinin yalnızca ben olduğum anlamına geliyordu.

Pek itiraf etmek istemesem de, eminim sadece kıskançlıktan böyle düşünüyordum. Fakat benim pek arkadaşım yoktu. Rol yapmayı hiçbir zaman beceremedim ve her nasılsa insanlar genelde benden uzak durmayı tercih ediyorlardı. Hiçbiri benimle konuşmazdı. Çoğunlukla göz göz bile gelmekten kaçınırlardı. Bazen kendimi vebanın vücut bulmuş hâli gibi hissederdim. Bana böyle davranıyorlardı. Sanki gözlerime bakmaları onlara çok pahalıya mal olacaktı, ruhlarını yitireceklermiş ya da Medusa'ya bakma hatasına düşenler misali taş kesileceklerlermiş gibi davranıyorlardı. O yüzden benden uzak durmayı tercih ediyorlardı.

Yani, çoğu insan böyle davranıyordu

Arkamdan, "Hey, Alexa, bekle!" diye bir ses geldi.

Henüz arkama dönüp bakmadan, onun kim olduğunu anladım. Seçenekler sınırlıydı zaten. Dediğim gibi, pek arkadaşım yoktu.

Jackson Kane'i saymazsak elbette. Jackson bana karşı, ölümcül bir hastalıkmişim gibi davranmayan tek kişiydi. Neden bilmiyorum ama Jackson'la aynı kafadaydık. İnsanların ona da aynı şekilde davranmasından olacak, o beni anlıyordu.

Jackson yanıma geldiğinde, kolunu kaldırıp omuzlarımin üzerine attı. Dudaklarım istemsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Genelde fiziksel temastan pek hoşlanmam. Kendime ait bir "alanım" vardır benim. Fakat Jack yaptığında, bu durumu pek umursamıyordum. Jack'in dokunması beni rahatsız etmiyordu. Bir yandan

da, bana dokunacak kadar yaklaşımdan çekinmiyor oluşuna her zaman biraz şaşıırıyordum.

Ayrıca Jack'in yakışıklı bir çocuk olmasının da bu durumda biraz etkisi vardı. Okuldaki kızların hepsi ondan hoşlanıyor, fakat onunla konuşmaktan çekiniyorlardı. Sanırım onda da benim gibi, insanları iten bir hava vardı.

"Ne var ne yok, Jack?"

Jack o ağır orta batı aksanıyla, "Bir bakalım... Gökyüzü var, bulutlar, güneş var..."

Onun bu zayıf esprisi girişimi üzerine güldüm. "Bir de senin o uyduruk esprilerin de var."

"Uyduruk derken? Hiç sanmıyorum, hatunlar benim esprilere bitiyorlar."

Gösterişli bir şekilde etrafa bakındım. "Haklısın. Şu an biz konuşurken bile etrafını sarmakla meşguller. Omzuma attığın koluna dikkat et. Günüme potansiyel kıskanç sevgililerini döverek başlamak istemem."

Jack bu sözlerime gülerek karşılık verdi. "Bunu yapacağından hiç şüphem yok. Hatta bu oldukça seksi bile olabilir. Gerçi şimdiki hâlimden daha seksi olmana da gerek yok ya," dedi ve dişlerini ortaya çıkaran bir şekilde gülümsedi.

Ben de gözlerimi devirdim ve gülmeden edemedim. Jack beni her zaman güldürmeyi başarıyordu, ki bu başlı başına zor bir şeydir. Morarmış gözüm hakkında da hiçbir şey söylememişti. Belki de bugün gerçekten güzel bir şekilde geçecekti.

Ya da belki de, pek de güzel geçmeyecekti.

İlk derse birlikte gittik. Yolda Jack'in kolunu omzumdan atmayı düşündüm. Birazdan neyin olacağını biliyordum ve bugün bununla uğraşmak içimden gelmiyordu. Fakat gururum galip geldi. O çocukların beni, bana bir tür ucubeymişim gibi davranmayan tek kişiden uzaklaştırmalarına izin vermeyecektim.

Tam da tahmin ettiğim gibi, sınıfa adım atar atmaz, herkesin sesi soluğu kesildi. Ve yine tahmin ettiğim gibi, Riley Brockman konuşmaya başladı. Etrafında, her biri birbirinden ahmak, spor düşkünü arkadaşları vardı.

“Bakınçocuklar,” dedi Riley. “Birbirine aşık iki ezik. Hey, Kane, kızın gözünü sen mi morarttın yoksa?”

Sınıftakiler kıkırdamaya ve gülmeye başladılar. Riley suratında pis bir sırıtişla arkasına yaslandı. Jackson’ın yanı başımda kasıldığını hissettim ve Riley’ye saldırmasını engellemek için kolunu sıkı sıkı tutmak zorunda kaldım.

Riley’nin Jackson’dan nefret etmesinin sebebi, üç gün önce Riley’nin sevgilisinin Jackson’a haftasonu düzenlenecek olan baloya kendisiyle gelip gelemeyeceğini sormasıydı. Kız bunu sorduğunda ben de Jackson’ın yanındaydım. Yemekten sonra bir sigara yakabilmek için öğle yemeklerimizi dışarıda yiyorduk. Daha doğrusu, ben bir sigara yakabileyim diye. Her neyse, Riley’nin sevgilisi Jenna, Jackson’la gölgesinde oturup yemek yediğimiz ağacın yanına geldi ve bana ters bir bakış atarak, “Selam, Jackson. Acaba bu haftasonu düzenlenecek olan dansa beni götürmek ister misin diye merak ediyordum,” dedi.

Onun bu küstahlığı üzerine, ben de ona tek kaşımı kaldırarak baktım. Jackson kıza, sanki karşısında bir budala varmış gibi baktı. En sonunda, onun için acı verici geçen birkaç saniyenin ardından, kız yanımızdan ayrıldı. Daha sonra bu olaydan bahsederek epeyce gülüştük ve sonraki gün sınıfta Riley ile karşılaşana kadar bunu pek kafamıza takmadık. Şu ana kadar Jackson, Riley’nin düşmanca tavırlarına mğsamaha gösteriyordu, fakat Riley’nin ağzını toplaması gerekiyordu. Jack’in bir yerden sonra patlayacağını biliyordum. İkisi de cüsseli çocuklardı ve bu kavganın sonu pek hayırlı olmazdı.

Tüm bunların yanında, ben de Riley hakkında pek hayırlı şeyler düşünmemeye başlamıştım. Hiç de hoş düşünceler değildi bunlar.

Jack'e, "Bugün olmaz," diye fısıldadım. "Daha fazla uzaklaştırma alamazsın."

Jack'in söylediklerimi anlaması bir dakika sürdü fakat en sonunda, yanı başımda duran vücudunun rahatladığını hissettim. Sınıfın öteki tarafındaki sıralarımıza geçtik ve bu sırada Jackson, Riley'ye ölümcül bakışlar attı. Riley'nin bir an korktuğunu görür gibi oldum, fakat kendini hızla topladı. Bu konuda onu suçlayamazdım. Jackson bana da öyle bakmış olsa, ben de korkardım.

Tam o sırada öğretmen sınıfa girdi. Riley bizimle uğraşmaya devam edemeyeceği için memnundum. Bunun nedeni, dövüşmekten korkmam değildi. Tam tersi aslında, bundan zevk alardım. Annemin beni zorladığı tüm o "hazırlıklar" için de iyi olurdu bu. Sadece bugün içimden gelmiyordu. Şimdiye kadar her şey yolunda gitmişti.

18

Öğretmen bana ümitle bakarak, "Bayan Montgomery, Hawthorne hakkındaki düşüncelerinizi bizimle paylaşmak ister misiniz acaba?" diye sordu.

Harika. Hangi kitaptan bahsediyorduk ki? Tüm sınıf konuşmamı beklerken ben de bunu çözmek için kafa patlattım. Bu hafta hangi kitabı okumamız gerekiyordu acaba? Hah! *Kırmızı Leke*. Öğretmenin bizden okumamızı istediği her kitapta olduğu gibi, bunu da çok önceden okumuştum. Kitap okumak, en sevdiğim şeylerden biridir. Çok okurum. Yine de ne zaman kitapları tartışacak olsak, soruyu ilk olarak bana yöneltiyor olması canımı sıkıyordu. Kendimi sınıfta dışlanmış gibi hissetmekten hiç de hoşlanmıyordum.

"Pek istemem," diye cevap verdim.

Öğretmen, zaten benden daha iyisini beklemediğini belirtircesine kafasını salladı ve not defterine bir şeyler karaladı. Muhtemelen bir sıfır. Her neyse. Bunu da sorunlardan oluşan listeme ekleyiveririm.

Sonunda ders bitti ve sıra ikinci derse geldi: beden eğitimi. Bir kilometre koşu yapmayı reddettiğim için ikinci bir sıfır daha aldım. Öyle fazla inatçı biri değilimdir; sadece her gün koşturamam gerekenden fazlasını koşmak istemiyordum. Eve dönmek için de hâlâ bir beş kilometre koşturamam gerekecekti ve bana sorarsanız bu, sıradan bir fiziksel egzersizden biraz daha fazlasıydı.

Neyse ki günün geri kalanı sorunsuz geçti. Günün son zili, eve gitme zamanı geldiğini bildirircesine çalmaya başladı. Bir yandan rahatlamıştım, diğer yandan eve dönmek istemiyordum. Evde annem beni bekliyor olacaktı. Bu da hiçbir zaman dört gözle beklediğim bir şey olmazdı.

Okuldan çıktığımda, etrafıma bakınıp Nelly'yi aradım. Neredeydi bu kız? Beni bekletmesi hiç hoşuma gitmiyordu ama onsuz eve dönmeye de cesaret edemezdim. Etrafı kolaçan ederken otoparkın öte tarafında gözüm ona ilişti. Canım sıkın bir şekilde ona doğru ilerlemeye başladım.

Ona yaklaştıkça, Nelly'nin yalnız olmadığını gördüm. Birisiyle konuşuyordu. Duruşundan, kendini rahatsız hissettiğini anlayabiliyordum. Ben gördüğünde, rahatsızlığı gözle görünür biçimde arttı. Hızımı arttırdım. Kimle konuştuğunu görece kadar yaklaşımadan, konuşmalarının ufak tefek parçaları kulağıma çalındı.

“Gerçekten gelemem, üzgünüm. O akşam başka işlerim var,” diyordu Nelly. “Belki başka bir zamana.”

Nelly yürümeye başlayınca, konuştuğu çocuk onu kolundan yakaladı. Nelly'nin hissettiği rahatsızlık daha da arttı fakat diremedi. Artık daha hızlı ilerliyordum. Çocuğun sırtı bana dönüktü, fakat sesini duyduğumda onun kim olduğunu anladım.

“Bekle,” dedi. “Konuşmamız daha bitmedi.”

En sonunda yanlarına vardım. Ceketinin arkasından yakalayarak, çocuğu Nelly'nin yanından uzaklaştırdım.

Aralarına girip çocuğu göğsünden sertçe iterek, “Evet, bitti,” dedim. Birkaç metre geriye sendeledi.

Riley’nin suratında katıksız bir öfke vardı. “Seninle konuşan yok, ucube,” dedi tükürürcesine.

Bense omuz silktim. “Önemli değil. Arkadaşlarının, senin bir kızıdan dayak yediğini görmelerini istemiyorsan, onu rahat bırak.”

Bunları sıradan bir ses tonuyla söylemişim ama içten içe kanım kaynıyordu. Kimse Nelly’ye dokunamazdı. *Hiç kimse.* Hepsi birbirinden ilginç, korkutucu düşünceler kafamda uçuşuyordu. Riley kesinlikle benden daha cüsseli ve güçlüydü fakat onun canını yakalabileceğimden emindim. Bu düşünce bile içimdeki korku kırıntılarını silip atmamı sağladı. Sanırım annemin eğitiminin yararını görüyordum. Dövüşe yabancı değildim. Hatta buna tam anlamıyla uygundum. Fakat çoğunlukla, sonuçları umursamıyordum.

Riley sıkıldığı dişleri arasından, “Kelimelerine dikkat et,” dedi, “yoksa diğer gözünü de ben morartırım.”

Bir kez daha omuz silktim. “Çok istiyorsan deneyebilirsin.”

Riley bana doğru atıldı. Ben zaten bunu bekliyordum. Başkalarının bana saldırmasını beklemeyi öğreneli çok zaman olmuştu ve Riley’nin dövüş yetenekleri anneminkinin yanında solda sıfır kalıyordu. O an anneme biraz daha saygı duymaya başladım.

Bir adım yana kayarak Riley’nin saldırısından kurtuldum ve bu sırada Nelly’yi de yoldan çektim. Riley *bunu* yapmamı beklemiyordu; dengesini bulmadan önce biraz sendeledi. Tekrar bana doğru döndüğünde, daha önce suratını kaplayan öfke, kör bir nefrete dönüşmüştü. Geniş bir şekilde gülümseyerek onu daha da kışkırttım.

Bu sefer bir adım öne atıp, yumruğunu suratıma doğru salladı. Bunu da bekliyordum. Bir kıza vurma konusunda herhangi bir sakınca görmüyor olması, bir sonraki hareketlerime de gerekçe

olmuş oldu. Üzerime göz karartıcı bir öfke çöktü. O kadar yoğun bir duyguydu ki, bu hissin damarlarımda attığını, derimin altında titreştiğini hissedebiliyordum.

O an ne yapmak istediğime karar verdim. Karşımdaki sirk gösterisini sonlandırmak istiyordum. O kadar hızlı hareket etmişim ki, Riley'nin elimi gördüğünü hiç sanmıyorum. Yumruğumu suratına öyle bir şiddetle gömdüm ki, Riley'nin ayakları yerden kesildi ve kış üstü yere düştü. Kafası mide bulandırıcı bir sesle kaldırırma vurdu ve olduğu yerde hareketsiz kesildi. Önce-leri, gerektiğinde dövüşebileceğimi biliyordum fakat benden iki kat daha cüsseli birini bayılabilecek bir güce sahip olmam beni bile şaşırtmıştı.

Bir an ileri atıldığımı hissettim ve Riley'ye tepeden bakmaya başladım. Aklıma sabahki karatavuk geldi. Riley'nin burnu tuhaf bir açıda duruyordu ve burnundan koyu kırmızı kanlar akıyordu. Bilincini kaybetmişti. Sol gözüm seyirdi. Ağzımın bir tarafının çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldığı hissettim. O gülümseme son hâlini almadan kendimi durdurmayı başardım.

Daha sonra Nelly kolumu çekiştirmeye başladı. Sesi panik doluydu. "Alexa, gitmeliyiz. Hemen, şimdi."

Önce ona baktım, ardından etrafımda neler olup bittiğini fark etmeye başladım. Dili tutulmuş öğrenciler dört bir yanımızı sarmıştı. Favori oyuncularının, bir kızdan dayak yediğini görmüş olduklarına hiç şüphe yoktu. Son bir kez daha Riley'ye baktım. Aklım yine sabahki karatavuğa gitti.

Kendimi, "Koş, Nell. Koşmamız gerek," derken duydum.

Koşmaya başladık.

4. Bölüm

Eve vardığımızda ikimiz de kan ter içindeydik ve kesik kesik nefes alıyorduk. Doğruca bizim eve giden yolu kullanmak yerine, ormanın içinden geçerek yolumuzu uzattık. İçeri girdiğimizde kapıyı ardımdan kapattım ve sırtım kapıda, yavaşça kendimi yere saldım.

Nelly yüzünde daha öne görmediğim bir ifadeyle, hemen önümde dikiliyordu. Hem gurur duyan hem de... hem de korkan birinin suratıydı bu. Benden mi korkuyordu, yoksa yarın okula döndüğümüzde başıma açmış olacağım beladan mı? Muhtemelen ikisinden de.

Hâlâ derin soluklar almaya devam ederek ellerime baktım ve titremekte olduklarını gördüm. Koşunun sonuna geldiğimiz için, artık yavaş yavaş yaptığım şeyin ağırlığını hissetmeye başlamıştım. Riley'ye ne kadar büyük bir hasar vermiştim? Neyim vardı benim? Daha da önemlisi, Nelly gelip beni oradan çıkarmasaydı, ona neler yapacaktım? Oradan kendi başıma yürüyüp giderdim diyebilmeyi istesem de, bir parçam içten içe bunun bir yalan olduğunu fısıldıyordu. Bir başka parçam bu düşünceden iğreniyordu. İçimdeki ufacık bir başka parçasaysa, korkutucu bir doyumsuzluk hissediyordu.

Nelly'ye doğru baktığımda, sanki düşündüklerimi hissedebiliyormuş gibi bir hisse kapıldım. Her ne kadar hissetiklerimi dışarı yansıtmamak için elimden geleni yapmış olsam da, yüzümde nasıl bir ifade olduğundan emin değildim. Fakat Nelly beni tanıyordu. Hatta bazen onun, beni benden daha iyi tanıdığı hissine kapılıyordum.

Nelly birkaç adım atarak beni kollarının arasına aldı. Bana sarılmasına izin verdim. Aynı zamanda onun kolları arasında kendimi teselli ediyordum. Beynim biraz rahatlamaya başlamıştı.

“Kızlar? Yemek birkaç dakikaya hazır olacak. Elinizi yüzünüzü yıkamak isterseniz...” Bizi gördüğünde annem cümlesini yarıda kesti. Gözleri hafifçe kısıldı ve sırtım yine kaskatı kesildi. Birazdan yaşanacaklar için kendimi hazırlamaya çalıştım. Yalan söylemenin bir faydası yoktu. Nasıl olsa okul ona haber verecekti.

“Ne oldu?” diye sordu. Sesindeki tehdit apaçıktı.

“Bir kavgaya karıştım.” Başka söyleyecek bir şeyim yoktu. Ayrıca, içten içe bana vereceği cezayı da hak ettiğimi düşünüyordum.

Annem devam etmemi beklerken kaskatı kesildi. O kadar şaşkındım ki, o ilk düşüncenin devamını düşünemiyordum. Açıkçası o cümleden fazlasını söylemem gerekeceğini bile düşünmemiştim. O ilk cümlemin hemen ardından beni oradan sürükleyerek çıkarmasını bekliyordum.

Beni kurtaran Nelly oldu.

“Okulda benimle uğraşan bir çocuk vardı,” diye başladı söze. “Beni kolumdan yakalamıştı ve Alexa beni ondan kurtardı. Beni rahat bırakmasını söyledi ama sonra çocuk ona saldırdı ve... Alexa onu durdurdu.”

Doğru, Nelly tam olarak gerçekleri söylememişti ama yine de, *Alexa aşırı sert bir yumrukla birini ciddi şekilde yaralamış olabilir-di*, demesinden çok daha iyiydi.

Ne olursa olsun, konuştuğu için memnundum.

Annemin bakışları bana döndü. Gözlerine bakarak, onu başımla onayladım. Daha sonra, beni şaşkına çeviren bir şekilde, annem de hafif bir baş hareketi yaparak odaya girdi.

5. Bölüm

Günün ilerleyen saatlerinde, odamda oturup öylece duvara bakarken kapım çaldı. Kapıyı açarken karşımda Nelly'yi görmeyi bekliyordum.

Fakat karşımdaki Nelly değildi.

Annemdi.

“Anne, isteyerek...”

“Biliyorum, gel benimle.”

Ayakkabılarımı alarak peşinden gittim. Bir yanımda bunu bekliyordu. Onun böyle bir şeyi unutup gitmeyeceğini biliyordum, fakat sanırım yine de verdiği tepkiye dayanarak, böyle bir şey yapmayacağımı *ummaya* başlamıştım.

Evin arka bahçesine çıktık. Ne olacağını biliyordum. Bana bir ders verme zamanı gelmişti. Çenemi öne doğru çıkartarak suratımdaki tüm duyguları yok ettim. Korktuğumu göstermeyi reddediyordum. Bunun için harcadığım çaba, dişlerimi sıkıkmama neden oldu.

Fakat her zamanki eğitimimizi yaptığımız yerde durmak yerine, annem yürümeye devam etti. *Tanrım*, diye düşündüm, *belki de beni öldürmeye götürüyor*.

Bu korkutucu düşünceye kahakahayla karşılık verdim. Annem kafasını çevirerek bana şaşkın bir ifadeyle baktı. Kafamı

sallayıp bir özür mırıldanarak, nereye varacağımızı bilmeksizin onu takip ettim.

Evimizi sarıp sarmalayan ormanın içinde bir saate yakın yürüdük. Attığım her adımla hissettiğim rahatsızlık daha da arttı. Kendimi, provasız çıktığım bir ölüm yürüyüşündeymişim gibi hissediyordum. Daha da tuhafı, annem belli işaretleri bana gösterip yerlerini ezberlememi söylüyordu. Annemin bana bazı şeyleri neden yaptırdığını hiçbir zaman öğrenemedim, fakat hayatımın bu dönemine geldiğimde, isteklerini fazla zorlamadan yerine getirmeyi öğrenmiştim. O yüzden işaretlerin yerlerini ezberledim.

En sonunda ufak bir açıklığa vardık. Çok güzel bir yerdi. Zeminini yabani hanımeli ve hindiba çiçekleri sarmıştı. Ve tam önümüzde etrafı uzun ağaçlarla çevirili ufak bir tepe vardı. Ayrıca eteğinde ufak mağaraya açılıyormuş gibi görünen bir ağız da bulunuyordu.

“Vay canına.” Başka söyleyecek bir şey bulamıyordum. Neredeyse gülümsedim. Belki de yanılmıştım. Belki de annem sadece benimle zaman geçirmek için beni buraya getirmişti. Bu durum her ne kadar beni mutlu edecek bir şey olsa da, düşünmesi bile içimi şüpheyile doldurmaya yetti.

Annem benimle yüzleşmek için döndüğünde suratında, eve vardığımızda Nelly’nin suratındaki ifadenin tıpatıp aynısı vardı. Gurur ve korkunun bir karışımı. Bir saniye sonra o ifade yok oldu; yerine annemin her zamanki ciddi ifadesi geldi. Yanlış bir ifade gördüğüme karar verdim. Bu kadının korku ne demek olduğunu bildiğinden bile emin değildim.

“Buraya nasıl geleceğini hatırlıyor musun?”

Evet anlamında kafamı salladım.

“Güzel. Bunu hatırlaman çok önemli. Bana bir şey olursa, buraya gelmeni istiyorum.”

“Sana neden bir şey ol?”

“Nedeni önemli değil,” diye cevapladı. “Önemli olan eğer bir şey olursa, koşmaya başlayacaksın, Nelly’yi de yanına alacaksın ve onu buraya getireceksin.” Sanırım ona endişeli bir şekilde baktım çünkü bir an sonra, normal bir insanın hareket edebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde önümde belirdi. Omuzlarımı tutuyordu. Rahatsız edici, gergin bir dokunuştu bu. Yanık deriye sürtünen kot kumaş gibi bir dokunuş.

“Alexa, bana anladığını söylemeni istiyorum. Söylediklerimi yerine getireceğine dair bana söz vermeni istiyorum.”

Onun beni korkutmasına izin vermeyerek, direkt olarak gözlerinin içine baktım. Artık ondan korkmayacaktım. Ona bunu göstermeliydim. “Anlıyorum.”

Gözlerinde yine gurura benzeyen o ifadeyi gördüm. Aynı zamanda bu sefer korkuyu gördüğümünden de emin oldum. “İyi,” dedi. “Artık geri dönelim. Alıştırma zamanı geldi.”

6. Bölüm

Eve vardığımızda, Nelly arka verandada oturmuş, bizi bekliyordu. Günün bu saatleri, annemin bana “alıştırma” yaptırdığı saatlerdi.

Nelly beni gördüğünde, suratma kocaman bir gülümseme yayıldı. Omuzlarımdan ağır bir yükün kalktığını hissetmem beni oldukça şaşırttı. Sanırım kavgaya karıştığım için Nelly’nin bana kızgın olabileceğinden ne kadar çok endişelendiğimin farkına bile varmamışım. Ben de ona gülümsedim ve derin bir nefes alarak birazdan olacıklara kendimi hazırladım.

Nelly’nin gülümsemesinin bir anda solduğunu gördüğümde, bunun ne anlama geldiğini anladım. Hızla etrafımda dönerek annemin saldırısından kıl payı kurtulmayı başardım.

Yana kayarak ellerimi kaldırdım. Annemin bakışlarıyla karşılaştım. Bana ormanda yol gösteren kadın kaybolmuştu; yerine gelen kadınsa bir avcıydı. Annemin bu bakışlarına alıştım ve her seferinde ilk seferki gibi korkuyordum.

Fakat nedense, bugün bir şeyler farklıydı. Annem önceki günlerden farklı bir şey yapmıyordu ve ben hâlâ korkuyordum. Sanırım değişen bendim. Belki bugün “alıştırma” alanımız olarak kullandığımız ezilmiş çimenlikte, annem benim karşıma geçtiğinde o da bir avcıya baktığını hissetmiştir.

Annem hareket etmedi, ben de yerimden kıpırdamadım. Birkaç saniye boyunca birbirimizi izleyerek hareketsiz durduk. Bir zayıf nokta; bir açık arıyorduk.

Harekete geçen ilk o oldu. İleri atılarak tüm güç ve tecrübesiyle bana bir yumruk salladı. Bunu gördüğümde aklıma Riley geldi ve içimde bir şeyler serbest kaldı. Dünya bir anda yavaşladı. Annemin saldırısını, âdeta insanüstü bir hızla savuşturdum. Daha sonra aradığımı buldum.

Benim açığım; onun zayıf noktası.

Bundan sonra her şey bulanıklaştı. Artık yavaşlamak yerine, her şey beni de içine çekerek hızlanıyordu. Eğitildiğim gibi hareket ettiğimi, yumruğum arkasına tüm gücümü ve vücudumu yerleştirdiğimi hatırlıyorum. Yumruğumun, sert bir zeminle çarpıştığını hissettim. Fakat hiç acı hissetmedim. Tam o anda, hiçbir şekilde acı hissetmedim.

Biraz sonra annem yerde, birkaç saat önce Riley'nin yattığı pozisyonda yatıyordu. Bense kaslarımı kıpırdatabileceğimden pek de emin olmaksızın, onun baş ucunda dikiliyordum. Hareket edebilme konusunda kendime pek güvenmiyordum.

Nelly arkamda bir yerlerde konuşmaya başlayana kadar orada öylece durdum. "Anne, iyi misin?" Sesi sakindi; hatta biraz fazla sakindi.

Annem doğrulup oturdu ve sert bir şekilde kafasını salladı. Kıpırmızı bir şerit izi, suratını şişirmeye başlamıştı.

En sonunda sesime kavuştum. "Anne, özür dilerim."

"Özür dileme," dedi. "Aferin. O gücün de genlerinde olduğuna inanamıyorum."

Yanı başımda duran Nelly, benimle aynı fikirdeymişçesine başını salladı. Kafa karışıklığıyla suratımı astım. Ne kadar tuhaf

sözler seçmişti annem. *O gücün de genlerinde olduğuna inanamıyorum.*

Dengesini bulmaya çalışarak ayağa kalkarken, “Gerçi şu Brockman denen çocuğa da böyle vurduysan, onun için üzüldüğümü söylemem gerek,” diye devam etti sözlerine. “Kiminle kavga edeceğini seçerken dikkatli olmalısın. Herkes bizim kadar sağlam yapılı değil.” Eve doğru yürümeye başladı. “Ayrıca dövüşürken etrafında kimlerin olduğuna dikkat et. Gücün onlara pek... doğal gelmeyebilir.”

7. Bölüm

Ogece ilerleyen saatlerde odamda oturmuş, öylece duvara bakıyordum. Gün içinde yaşananlardan ne anlam çıkar-
mam gerektiğinden pek de emin değildim. Belki de bunu dene-
mekten çekiniyordum. Her şey çok tuhaftı. Önemli bir şeyleri
kaçırdığımı hissediyordum. Bu his hiç de hoşuma gitmiyordu.

Öncelikle, Nelly ve annem benden bir şeyler saklıyordu. Ne
olduğundan emin değildim fakat bir şeyler sakladıklarından
emindim. Annem *o gücün de genlerimde olduğunu* söylerken ne
demek istemişti acaba? İşin daha da tuhaf kısmı, beni götürdüğü
orman içindeki gizli açıklıktı. Onun için endişelenmeye başla-
mıştım. Belki de gerçekten kafayı sıyırmaya başlamıştı.

Her zaman içten içe onda hafif bir paranoid şizofreni oldu-
ğundan şüphelenmiştim. Bu tarz kişiler her zaman peşlerinde
birilerinin olduğunu düşünmezler miydi? Ne bileyim; doktor de-
ğilim ya.

Annemden çok bir başkası için endişeleniyordum aslında:
Kendim için. Her zaman diğerlerinden biraz farklı olduğumun
farkındaydım. Çoğu insana göre daha çabuk sinirlenirdim. Ayırı-
ca insanların düşünmemesi gereken, düşünseler bile bunu inkâr
edecekleri şeyleri düşünürdüm. Ama hep kendimi kontrol ede-
bilmişimdir. Kendimi hiçbir zaman başkalarına karşı bir tehdit
olarak görmedim. Bu kısmı bir kez daha gözden geçirmeye baş-
lıyordum.

Şifonyerin üzerindeki saate göz attım. Sabahın ikisini geçiyordu. Keşke biraz uyuyabilsem diye düşündüm fakat son zamanlarda gecelerim husursuz geçiyordu. Normalde uykum gelene kadar kitap okurdum. Fakat şimdi nedense okumanın aklımı yatıştırmayacağını biliyordum.

Yatağa sırt üstü uzanarak tavanı seyretmeye başladım. En azından duvardan farklı bir manzaraya bakıyordum artık. Odam karanlıktı fakat her zaman karanlıkta iyi görebilmişimdir. Annem bunun küçükken bana çok havuç yedirdiği için olduğunu söylüyor. Onu çok iyi tanırım, muhtemelen bunu yapmıştır.

O sırada pencerenin yanında, gözümün ucuna bir hareketlenme takıldı. Duyularım anında alarma geçti. Yataktan kalkıp dikkatlice pencerenin yanına gittim ve sırtımı pencerenin yanındaki duvara verdim. Annemle benim odalarımız ilk kattaydı. Bir tek Nelly'nin odası ikinci kattaydı. Annem bunun nedenini bana hiçbir zaman açıklamadı ama bunun Nelly'yi güvende tutmakla alakalı olduğunu tahmin ediyordum. Benim için sorun olmuyordu zaten.

Pencerem açıktı ve o an penceremi açık bıraktığım için pişman oldum. Odam genelde ısıyı koruduğu için havalar ısınmaya başladığında pencerem genelde açık olur. Yine de bu aptalca bir şeydi tabii. Annemin, penceresi açık uyuduğunu hiç sanmıyorum.

Bir anda, odanın zemininde hareket eden bir gölge olduğunu fark ettim. Kaskatı kesildim. Gecenin köründe, birinin evimin etrafında sinsi sinsi geziyor olması canımı sıktı. Bu durum biraz da gerilmeme neden oldu, ancak içgüdülerim çok daha ağır bastı. Henüz ne yaptığımı bile anlayamadan döndüm ve davetsiz misafirimi yakasından yakalayıp pencereden içeri çektim.

Ağırlığından onun bir erkek olduğunu anlamıştım ama damarlarımı dolduran adrenalinin bana verdiği süper güçle onu odanın ortasına fırlatmayı başardım. Ona vurmak için yumruğumu geri

çektim fakat saldırımı savuşturup bileğimi yakaladı. Ben de tekrar saldırabilmek için diğer yumruğumu hazırladım.

“Alexa! Alexa, benim,” diye şiddetle fısıldadı.

Konuşanın aksanını tanıdığımda yumruğum havada asılı kaldı. “Jackson? Ne işin var senin burada? Neredeyse suratına yumruğu yiyordun!”

Jackson hafifçe kıkırdadı. “Evet, fark ettim.”

Kendimi yatağa attım ve derin bir nefes aldım. Ortalıkta bir tehditin olmadığını kabul etmem zaman aldı. Suratıma düşen saçlarımı geri iterek, “Seni de bayıltsaydım, kendimi çok kötü hissederdim,” dedim.

Jackson göstere göstere üzerindeki tozlarını silkti ve yatakta yanıma oturdu. Yatak, ağırlığı altında hafifçe çöktü. “Biliyorum. Olayı duydum. Keşke ben de orda olsaydım. İyi ki ben o kadar zayıf bir rakip değilim.”

O an bu konuya girmek istemiyordum, bu yüzden söylediğini duymazdan geldim. “Burada ne arıyorsun, Jackson? Yaşadığım yeri nereden biliyorsun?”

“Gelip nasılsın diye bir kontrol etmek istedim. Olanları düşünce senin için endişelendim. O zaman yanında olmam gerekirdi.” Yeşil gözleri üzerimde kilitlenmişti. Ciddiymiş gibi görünüyordu. Sinirim biraz hafıfledi, fakat ikinci sorumu cevaplamadığını da gözden kaçırmadım.

“Sağ ol, ben iyiyim... Riley’nin durumu hakkına bir şeyler öğrenebildin mi?”

“Evet. Burnu kırılmış, bir de beyin sarsıntısı geçirmiş.” Jackson, bu durumun fazla önemli olmadığını belirtircesine omuz silkti.

Dehşet dolu olduğunu tahmin ettiğim surat ifademi gördüğünde hemen ekledi: “Yakında iyileşecektir. Eminim iyileşecektir

Ayrıca, duyduğuma göre ilk yumruğu o atmış. Hak ettiğini bulmuş yani.”

Ona katıldığımı söyleyemem. “Başka ne duydun?”

Jackson kaygısız bir şekilde gülümsedi. “İnanılmaz... ve çok hızlı olduğunu duydum. Hatta bazı çocuklar senden korkuyorlarmış. Yani öncesine göre çok daha fazla korkuyorlarmış.”

Somurttum. “İnsanlar benden korkmuyorlar.” Kimi kandırıyordum ki? *Ben* bile kendimden korkmaya başlamıştım.

Jack ayağa kalktı ve pencereye gitti. “Elbette korkuyorlar. Onların doğalarında var bu.”

Bu sözler üzerine bir kez daha kaşlarımı çattım. Herkes kafayı sıyırmıştı bugün herhalde.

“Pekâlâ, hayatım,” dedi Jackson. “Ben artık gideyim. İyi olmana sevindim.” Çıkmak için pencereye döndü, daha sonra durdu ve tekrar bana döndü. “Sen canım sıkma, Lexie. Doğru olanı yaptın. Yapman gerekeni yaptın.”

O da annem gibi konuşmaya başlamıştı.

8. Bölüm

Bir ara uykuya dalmış olmalıydım, çünkü uyandığımda sabah olmuştu. Penceremden içeri giren parlak güneş ışığı karşısında gözlerimi kırıştırdım. Saat kaçtı? Güneş tüm parlaklığıyla ışıldıyordu, tahminimce öğlen olmuştu.

Kahretsin. Okula gerçekten de çok geç kalmıştım. Neden kimse beni uyandırmamıştı? Yataktan fırlayıp hışım ile odadan çıktım. Neredeyse koridorda Nelly'yle çarpışıyordum.

Nelly kıkırdadı. "Günaydın, uykucu."

Gözlerimi ovuşturdum. "Saat kaç?"

Nelly kol saatine baktı. "Neredeyse öğlen olmuş." Ağzım bir karış açık, ona bakakaldım. O devam etti: "Merak etme, annem izin verdi. Bir gün ara vermeye ihtiyacımız vardı."

Bir yandan öylece açık kalan ağzımı kontrol altına almaya çalışırken bir yandan da ona bakmayı sürdürdüm. "Ne?"

Nelly bir kahkaha daha patlattı ve yoluna devam etti. Omzunun üzerinden, "Giyin artık. Öğle yemeği hazır," dedi.

Sendeleyerek odama geri döndüm, duş aldım, dişlerimi fırçaladım ve giyindim. Annem bize *izin* falan vermezdi. Bir şeyler dönüyordu ve ben bunun ne olduğunu öğrenecektim.

Odadan çıkmadan önce, aynada kendime bakmak için durdum. Mor gözüm gittikçe iyileşiyordu. Bugün sadece sarımtırak bir leke kalmıştı ve şiş tamamen inmişti. Yaralarımın bu kadar hızlı iyileşmesi beni hep şaşırtmıştı. Bu düşünceyi kafamdan çıkararak, neler döndüğünü öğrenmek için kendimi hazırladım. Bunun için, pek de kolay olmamasına karşın annemden bir takım yanıtlar beklemem gerekse bile, bunu yapacaktım.

Mutfağa girdiğimde, annem ve Nelly masada oturuyor, sandviçlerini yiyorlardı. Nelly bana gülümsedi ve sandviç ve taze meyve dolu bir tabağı bana uzattı. Annemse bana şöyle bir göz atıp dikkatini tekrar yemeğine verdi. Ben de masaya oturdum.

Birkaç dakika boyunca sessizce yemeklerimizi yedik. Ben lokmalarını gereğinden fazla bir kuvvet kullanarak çiğniyordum. En sonunda dayanamaz hâle geldim. Dişlerimi bir sıkıp bir gevşeterek, “İçinizden biri bana neler döndüğünü açıklayacak mı?” diye sordum.

İkisi, benden bir şey sakladıklarını gösterircesine birbirlerine baktılar. Hâliyle de sinirim katlanarak büyüdü.

İlk önce Nelly konuştu. “Bugün evde kalmamız gerektiği hissi kapıldım.” Ona bakmaya devam ettiğimde, “Sadece... bugün kalmamızın önemli olduğunu düşündüm,” diye ekledi sözlerine.

Sakinliğimi korumaya çalışıyordum. “Peki...”

İkisi de cevap vermedi. Benden bir şeyler saklanması hiç hoşuma gitmiyordu. Ruh hâlimin gittikçe karanlığa gömüldüğünü hissediyordum. Ağzımı sıkıca kapatarak, dikkatimi yemeğime odaklamaya çalıştım. Daha sonra birden, artık buna dayanamayacağıma karar verdim. Bana bir açıklama yapmalarının zamanı gelmişti. Anlatmalarını sağlayacaktım. Sonuçlar umurumda bile değildi. Öfke damarlarımda akmaya başlamıştı ve öfkemin gücünü kemiklerimde hissediyordum.

Elimden geldiğince sakın bir şekilde, “Pekâlâ,” dedim. “Neler dönüyor burada? Benden sakladığınız nedir?” Bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu. Ne zaman gözlerine baksam benden çekiniyorlardı. Onları suçlayamazdım. Ben bile kendimden korkmaya başlamıştım.

Benden çekinmeleri sinirimi biraz yatıştırmıştı gerçi. Benden korkmalarını istemiyordum. Özellikle de Nelly’nin. Annenim korktuğunu sanmıyordum zaten; muhtemelen davranışım onu biraz şaşırtmıştı sadece.

Ellerime baktığımda istemsizce birer yumruğu dönüşmüş olduklarını gördüm. Neyim vardı benim? Son zamanlarda neden bu kadar sinirliydim? Sesimi alçaltarak Nelly’ye baktım. “Dinle, özür dilerim. Ben... neyim var bilmiyorum. Ama bana söylemediğiniz bir şey olduğundan eminim. *Bana* söyleyemeyeceğiniz kadar büyük ne sırrınız olabilir ki?”

Nelly’yle annem tekrar konuşmadan birbirlerine baktılar. Ve yine bana cevap vermediler.

Öfke bir kez daha tüm benliğime yayılırken, ellerimi havaya kaldırdım. “Öyle olsun,” dedim ve sandalyemi geri iterek mutfaktan ayrılmak için ayağa kalktım. İyice kendimi kaybetmeden onlardan uzaklaşmam gerekiyordu.

Annem beni durdurmadan önce iki adım atabildim. “Alexa.” Annemin sesi, şaşırtıcı derecede uysal çıkmıştı.

Suratımdaki sert ifadeye aldırmadan ona doğru döndüm. Değim gibi, sonuçlar umurumda bile değildi.

“Bu herkesin iyiliği için, sana söz veriyorum,” diye devam etti annem sözlerine. Karşılık vermek için ağzımı açtığımda, bir elini kaldırarak beni susturdu. “Evet, bana inanmadığını biliyorum ama söz veriyorum böyle herkes için daha iyi. Bana güvenmesen

bile, ona güvendiğini biliyorum.” Kafasıyla Nelly’yi işaret etti. “Lütfen, otur. Sana vermek istediğim bir şey var.”

Yerimden kıpırdamadan önce bir an tereddüt ettim. Bu bir çeşit oyun olmalıydı. Annemin daha önce hiç, *bana vermek istediği şeyler* olmamıştı. Elbette suratıma doğru salladığı yumrukları saymazsak.

Tereddütümü gören annem ayağa kalktı. Bir an bile düşünmeden sağ ayağımı geriye çekerek dövüş pozisyonu aldım. Bunu gören annem güldü. “Öyle olsun. Orada bekle yeter. Hemen dönerim.”

Annem mutfaktan çıktığında, Nelly’ye baktım. Açıkça bana bakmaktan kaçmıyor, ellerine bakıyordu. İç geçirerek daha rahat bir pozisyon aldım. “Nell, özür dilerim. Seni korkutmak istemedim. Sadece kendimi hüsrana uğramış hissediyorum ve benden sakladığınızı...”

“İşte.” Annem mutfağa girdiğinde elinde bir bezin içine sarılı bir şey vardı.

Bitkin bir halde hediye elime aldım ve parmaklarımı hediyeyi sarmalayan kadife kumaşın üzerinde gezdirdim. Kumaş koyu kırmızıydı ve içinde ağır bir cisim vardı. “Nedir bu?”

“Açsana.”

Kumaşı yavaşça açtığımda içindeki gümüş, oval bir kulpa benzeyen bir şey ortaya çıktı. Bir kılıcın sapına benziyordu bu. Müthiş bir şekilde parlıyordu ve dört bir yanı, her yerini kaplayan çiçekli bir desenle süslenmişti. Çok güzeldi. Biraz önceki öfkemi unutmuş bir şekilde, parmaklarımı desenin üzerinde gezdirdim.

“Şey, teşekkür ederim.”

Annem sadece başını salladı. Nelly’ye baktığımda, onun da gözlerini fal taşı gibi açmış, tuhaf hediyeme baktığını gördüm.

Sapı elimle kavradığımda, tuhaf bir şekilde içimin huzurla dolduğunu hissettim. Metalin üzerine kazınmış sarmaşık ve çiçekler parmaklarımı sarmalarken, avucuma denk gelen kısmı pürüzsüzdü. Bunun ne olduğunu bilmiyordum fakat elimde çok önemli bir şeyi tutuyormuş gibi hissediyordum.

Hediyemi tekrar kadife kumaşa sardıktan sonra masadaki yerime oturdum. Sorularımı ertelemeye karar verdim. Birdenbire, artık her şey düzelecekmiş gibi hissettim.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Sisters Planet :)

9. Bölüm

Günün geri kalanını hiçbir şey yapmadan geçirdim. Yani tam olarak hiçbir şey yapmadım denemez ama o seviyeye epeyce yaklaştım. Annem bugün alıştırmaya yapmamıza gerek olmadığını söyledi. Nelly'yle birlikte koşturamamızı bile istemedi.

Birlikte birkaç film seyrettik. Ben biraz kitap okudum ve annem de dahil olmak üzere, birlikte vakit geçirmenin tadını çıkardım. Okula dönme konusundaki endişelerimi ve başıma gelen diğer şeyleri daha sonraya erteledim.

Akşam yemeğinden sonra Nelly'yle birlikte odamda oturuyorduk. Normalde zamanımın çoğunu ya kendi başıma odamda ya da Nelly'yle birlikte veya annemle "eğitimde" geçirirdim. Ayrıca Nelly, benim konuşabileceğim tek insandı.

Nelly, "Riley'yle olanlar için sana teşekkür etme fırsatı bulamadım," dedi.

Yarım yamalak bir şekilde gülümsedim. Bunun için bana teşekkür etmesini beklemiyordum. Hatta bir insanı o derece yaradığım için bana kızmış olduğunu bile düşünüyordum, çünkü Nelly oldukça nazik biriydi. Bunu kendim anlayamasam bile, Nelly'nin anlayabileceğini bilmeliydim.

Nelly'nin ela gözlerinde içten bir ifade vardı. "Sana teşekkür ederim. Benim için yaptıklarına minnettarım."

Nelly'ye yine isteksiz bir şekilde gülümsedim. "Başka ne yapabiliirdim ki?"

Nelly tam başka bir şey söyleyecekken elimi kaldırdım ve onun sözünü kestim. "Şşş," diye fısıldadım.

Yatağımın yanındaki açık pencereden gelen bir ses duymuştum. Henüz yatmayı düşünmediğimden pencereyi de kapatmamıştım. Yine "nasıl olduğumu" merak eden Jackson'ın gelmiş olabileceğini düşündüm. Her ne olursa olsun, kimin geldiğinden emin olmalıydım. Neden bilmiyorum ama dışarıdan gelen o anlaşılmaz sesi duyduğumda tüylerim diken diken olmuştu.

Nelly'yi de kendimle yukarı çekerek yavaş yavaş ayağa kalktım. "Annemle birlikte oturma odasına git," diye fısıldadım ona.

O an yüzümdeki ifadenin nasıl olduğunu bilmiyorum ama Nelly sorgusuz sualsiz beni dinlediğine göre oldukça ciddi bir halim olmalıydı. Gözümü pencereden ayırmadan şifonyerin yanına yürüdüm. Annemin verdiği hediye elime aldım ve onu kadife kılıfının içinden çıkardım. Bunu neden yaptığımdan emin değilim, fakat birdenbire kendimi onun büyüüne kapılmış gibi hissettim; sanki onu o anda elime almam gerekiyormuş gibiydi.

Annemin hediyesine bakarken gözlerimi bir an pencereden ayırmışım. Tekrar pencereye döndüğümde, birisinin daha doğrusu *bir şeyin* pencereden içeri girmiş olduğunu gördüm.

İçeri giren şey bir kadına benziyordu, fakat tam anlamıyla bir kadın değildi. Onu gördüğüm an, bir şeylerin yanlış olduğunu anladım. Kafamda alarm çanları çalmaya başladı ve mesajı anlamam bir dakikamı aldı. Bu şey buraya öldürmek için gelmişti. Bunu nasıl anladığımdan emin değildim, fakat mesajdan eminim. Neredeyse insana benzeyen gözlerindeki bakışlar benim için çok tanıdıktı. Bir avcının bakışları. Bunu en ufak bir şüphe olmadan tanıdım. Çünkü ben de ne zaman aynaya baksam aynı bakışla karşılaşıyordum.

Yaratığın gözlerinin beyazı yoktu; cilalanmış mermer gibi koyu, parıltılı bir siyahtı sadece. Derisi yarı şeffaf bir beyazdı ve elleriyle boynundaki kan damarlarını görebiliyordum. Tüm bunlar ve olağanüstü güzellikteki yüzü haricinde, herhangi bir kadına benziyordu. Sanki o anda onun simsiyah gözlerinde kaybolup kendimi başka bir evrende bulacakmış gibiydim.

Kafamı şert bir şekilde sallayıp, bulanmış düşüncelerimin içinde çıkmaya çalıştım ve bakışlarımı kadının yüzünden ayırdım. Bunun için normalden daha fazla çaba harcamak zorunda kaldım. Her ne kadar bunu yaptığımı pek hatırlamasam da, kendimi dövüş pozisyonuna geçmiş olarak buldum ve beklentiyle yumruklarımı sıktım.

Kolumun karıncalanmaya başladığını hissettiğim sırada, karşımdaki yaratık da ağzını açıp tıslamaya başladı. Nelly'yi odadan göndermeden önce duyduğum sesin aynısıydı. İğrenç bir sestti. Tüylerim diken diken oldu ve göğsüm hafifçe sıkıştı. Bu sestten nefret ettim ve onu bir an önce durdurmak istedim.

Fakat o dayanılmaz sesin dışında dikkatimi çeken başka bir şey daha vardı. Ağzını açtığında, bir insan için mümkün olmayacak kadar geniş bir şekilde gerilen dudakları, birden fazla sıradan oluşan jilet keskinliğindeki dişlerini ortaya çıkarıyordu. Tıslayan bir köpekbalığı diye düşündüm. *O halde ben neyim?*

Başka bir şey düşünme fırsatı bulamadan, yaratık bana saldırdı. Yolundan çekilmeye çalıştım fakat çok *hızlıydı*. Yaratığın tek bir darbesiyle duvara doğru savruldum ve neredeyse elimdekini düşüyordum. Darbe nefesimi kesmişti fakat bu alışık olduğum bir durumdu, o yüzden dizimi kaldırıp yaratığın midesine gömdüm.

Yaratık darbeden kaçınmaya çalışmadı bile.

Bir an sonra, ellerim duvara sabitlenmişti. *Ah, kahretsin. Bu hiç de iyi değil işte.*

Korku ses tellerimi ele geçirmiş olmasa, o durumda kahkahalara boğulabilirdim. Umutsuz bir şekilde ondan kurtulmaya çalıştım, fakat yaratık bir bina kadar sarsılmazdı.

O sırada paniğin beni etkisi almaya başladığını hissediyordum.

Yaratığın kireç beyazı, hârikulade suratı benimkinin hemen önündeydi. Buz gibi soğuk nefesi derimi yakıyordu. O dipsiz, simsiyah gözlere baktıkça, korkudan hareket edemez oldum. Yaratık sonunda, bir kez daha o keskin dişlerini ortaya çıkarıp konuşmaya başladı.

“Ssssenin kanın çok lezzzzetli,” diye tısladı. “Kokussssunu alabiliyorum...”

O sırada ona bir kafa darbesi indirdim.

Aklıma yapacak başka bir şey gelmemiştii ve bir an önce harekete geçmeseydim, beni öldüreceğini biliyordum. Öldür ya da öl. Bu düşünce sakın bir şekilde içime işledi. Hayatta kalma içgüdülerim yavaşça kontrolü ele aldı. Tüm gücümü bacağıma vererek yaratığı karnından tekmeledim ve birkaç adım gerilemesine sebep oldum.

Yaratık kulak tırmalayan bir çığlık attığında, ellerimi istemsiz bir şekilde kaldırarak, kulaklarımı tıkadım. Bunu yaparken, sağ kulağıma soğuk ve pürüzsüz bir şeyin temas ettiğini hissettim. Bunun ne olduğunu görmek için baktığımda, annemin hediyesinin hâlâ elimde olduğunu gördüm. Sapm ucunda uzun bir kılıç ortaya çıkmıştı, fakat ben köpekbalığını üzerimen atmaya çalışırken bunun önemini fark etmemiştim. Tam o anda, elimdeki kılıç zihnindeki sisleri yarıp geçmişçesine, şimdiki zamana döndüm.

Ancak gözlerimi yaratıktan ayırmam beni bir an savunmasız bırakmıştı. Kadın bana bir kez daha saldırdı, fakat bu kez o yeteri kadar hızlı değildi. Bir adım yana kayarak yaratığın saldırısını savuşturdum ve hızla etrafımda dönerek, tüm gücümle elimdeki

kılıcı salladım. Boynunu hedeflemiştim. O an bunu hiç düşünmedim fakat sonradan annemin bana hep öğrettiği şeyin bu olduğunu fark ettim.

Kılıç yaratığın boynunun yarısına kadar girdi ve kadın öylesine yüksek bir sesle çığlık atmaya başladı ki, bir an duyma yetimi kaybedeceğimi sandım. Yaradan fışkıran siyah sıvı suratıma ve ellerime geldi. Kılıcı boynundan çektim ve tekrar sallayarak kafasını tamamen koparttım. Bu kez yaratığın sesi tamamen kesildi.

Bense dizlerim ve ellerimin üzerine düştüm. Daha önce hiç şoka girmemiştim fakat o an hissettiklerimin şok olduğundan emindim. Etrafımdaki her şey yavaşlamaya başlamıştı ve biraz önce yaşananları aklım bir türlü almıyordu. Her şey bulanıktı. Saf bir enerjiyi damarlarımda hissettim. Öyle yoğun ki neredeyse kusacaktım. O an titrediğimi farkettim.

Ardından vücudum tamamen kaskatı kesildi.

Çünkü Nelly'nin çığlığını duymuştum.

10. Bölüm

Öylesine hızlı bir şekilde sıçradım ki, kılıcımı düşürdüm. O an midem de büzüldü. Sırtımdan soğuk terler aktı. Kılıcımı yerden aldıktan sonra, koşarak yatak odamdan çıkıp koridordan geçtim. Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu ve sahip olduğum tüm içgüdüler ters tarafa doğru koşturmak gerektiğini haykırıyordu. Bir dolaba saklanıp oraya kıvrılmak istiyordum - fakat hayır, Nelly'yi bulmalıydım.

Oturma odasına geldiğimde, boğazımdan sessiz bir çığlık koptu. Sanki odadan ufak çaplı bir hortum geçmişti. Kırık eşyalar her yere saçılmıştı. Annemin elinde de gümüş bir kılıç vardı ve iki ayrı yaratıkla savaşıyordu. Başka bir yaratık da, odanın köşesine çömelip kalmış olan Nelly'nin üzerine gidiyordu.

Her şey o kadar gerçeküstüydü ki... Kendimi bir korku filmi- nin setinde, repliğini unutmuş bir oyuncu gibi hissediyordum. Tek fark, benim yaşadıklarımın bir filmde ibaret olmamasıydı. Olduğum yere çivilenmişim. Ne hareket edebiliyordum ne de bir tepki verebiliyordum. Beni bu karanlık gerçekliğe geri çeken kişi annem oldu.

"Biraz yardım etsen diyorum, Lex?" dedi annem. Oldukça sakindi ve kendini tamamen odaklamıştı. Onunsavaşçı moduna girdiğini biliyordum. Fakat giriştiği savaşı kaybediyordu.

Annemin benimle konuşması, Nelly'nin üzerine gitmekte olan yaratığın durup bana dönmesine neden oldu. Fakat ben çoktan ona doğru koşmaya başlamıştım. Vücudum, beynimin yapmayı düşünemediği şeyleri yapmakta diretiyordu. Birbirimizle çarpışmadan önce, kılıcımı aramıza girecek şekilde kaldırarak yarattığı yatay bir şekilde kestim. O korkunç kara kan, havada akan karanlık bir nehir misâli etrafa saçıldı. Yaratık, diğeri gibi kulak tırmayalan bir çığlık attı. Ben de bu fırsattan yararlanarak kendi etrafımda döndüm ve kılıcımı tüm gücümle savurdum. Kılıcım yaratığın boynunu hiçbir engelle karşılaşmadan kesti. İstesem bile bir daha öyle bir hareket yapabileceğimi sanmıyordum.

Odadayken hissettiğim o saf enerji tekrar vücudumu doldurdu. Topuklarım üzerinde arkaya doğru sallanarak gözlerimi kırptırdım. Harika bir histi bu; istediğimden çok daha kısa sürede sona eren, korkutucu derecede olağanüstü bir his. Kontrolü tekrar ele almayı başardığımda, annemin yaratıklardan birini indirerek kazanma şansını artırmış olduğunu gördüm. Ona yardım etmek için harekete başlayınca bana, "Hayır! Nelly'yi al ve kaç!" diye haykırdı.

Bir an tereddüt ettim. Annemin, karşısındaki yarattığı yenebileceğinden şüphem yoktu, fakat ya başkaları da gelirse?

Benim bunu düşünmemi bekliyorlarmış gibi, açık kapıdan üç tane daha yaratık girdi. Bu kez de, gelenlerin hepsi kadındı; ya da *dişiydi* demek daha doğru olur.

Annem karşısındaki yaratığın kafasını koparmıştı ve diğer üçüyle bizim aramızda duruyordu. "Alexa! Nelly'yi buradan götür!"

Tekrar tereddüt ettim. Ona yardım edebilirdim. Bunu başatabileceğimi biliyordum. Fakat hem anneme yardım edip hem de Nelly'yi koruyabilir miydim? İşte bu konuda hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca karar vermek için zamanım olmadığımı da biliyordum.

Annemle yalnızca bir anlığına göz göze geldik fakat o sürede aramızda büyük bir konuşma geçti. Bana şu ana kadar öğrettiği ya da söylediği her şey baş döndüren bir hızla aklıma gelmişti. Söz konusu olan Nelly'ydi. Benim küçük kardeşim. Kardeşimin hayatı tehlikede idi. Açıkçası, başka bir seçeneğim yoktu.

Yanımdaki rafta duran iki kitap desteğini aldım ve Nelly'nin arkasındaki pencereye elimden geldiğince sert bir şekilde fırlattım. Nelly ayaktaydı. Kitap desteklerini ona isabet etmeyecek şekilde fırlatmış olsam da, Nelly yine de eğildi. Ona doğru koşup onu ayağa kaldırdım. Çoktan kırılmış olan cama attığım birkaç tekmeyle, ikimizin geçebileceği genişlikte bir delik açmayı başardım.

Pencereden ilk önce Nelly'yi geçirdim ve ardından, üç yaratığı cesurca oyalayan anneme dönüp baktım. Onu dövüşürken izlemek harikaydı; hayatımda gördüğüm en ölümcül, en güzel şeydi bu. Kılıcı havayı, iyi yağlanmış bir makinenin dikkatiyle kesiyordu. Fakat tam o sırada, âdeta yoktan var olmuşçasına iki yaratık daha beliriverdi.

Kalbim bir an durdu. Annem çok iyi bir savaşçıydı, fakat onun bile beşiyle başa çıkabileceğini sanmıyordum. Orada dikilip bir karar vermeye çalışırken, aklıma birkaç seçenek gelip gidiyordu.

Nelly'yi önden göndererek anneme yardım edebilirdim fakat bu, Nelly'yi korumasız bırakmak anlamına gelirdi. Ayrıca onun nereye gitmesi gerektiğini bildiğinden bile emin değildim. Ve o yaratıklardan biriyle kendi başına karşılaştığı takdirde, hayatta kalma şansının sıfır olacağını da biliyordum. Ben anneme yardım ederken onun burada kalmasını sağlayabilirdim, ancak bu da Nelly'yi tehlikeye atmak olurdu. Önümdeki diğer seçenekse kaçmaktı. Nelly'yi de alır ve kaçırdım.

Kısacık bir an sonra kararımı vermiştim. Tek umudum, en doğru kararı vermiş olduğumu ümit etmektir.

Pencereden dışarı çıktığımda, Nelly'yi beni beklerken buldum. Gökten incecik yağmur damlaları düşüyordu ve rüzgâr Nelly'nin saçlarını, üstü açık bir arabada seyahat ediyormuşçasına sağa sola savuruyordu. Ela gözleri şaşkınlık ifadesiyle iri iri açılmıştı, fakat gözlerinde anlayış da vardı. Ben kararımı vermiştim ve kardeşim de bana güveniyordu, ancak bu durum onun için çok üzücü olmalıydı.

Böylece, birçok gün yaptığım gibi derin bir soluk alarak, “Koş, Nell. Koşmamız gerek,” dedim.

Bir kez daha koşmaya başladık.

11. Bölüm

Ormanda koşarken, panik halinde etrafta kaçışan bir grup insan kadar ses çıkarıyorduk. En azından bana öyle geliyordu. Ayağımın altında ezilen her bir yaprak, kırılan her bir dal korkuyla bir köşeye sinmeme neden oluyordu. Yağmur ve rüzgâr yüzünden gözlerimi kırpıp duruyordum ve dişlerimi sıkıyordum. Hayatımda daha önce hiç bu kadar korkmamıştım.

49

Korku, bedenimin koşmasına yardımcı oluyordu fakat beynim felç olmuştu; *koş, koş, KOŞ* dışında başka anlamlı bir şey düşünemiyordum. Nelly hemen önümde koşuyordu. Birkaç kez birbirimize çapmıştık. Ağaçlara çarptığımız yerlerde derimiz soyulmuştu.

Ne kadar süre koştuğumuzdan emin değildim. Bana saatler gibi gelmişti, fakat henüz hedefimize ulaşamadığımız için aradan bu kadar vakit geçmiş olması mümkün değildi. Ben tam bunu düşünürken, o sesi duydum.

Yaklaşan bir şeyin tıslaması ve ayaklarının altında ezilen yaprakların sesi.

Bize *hızla* yaklaşmakta olan bir şeyin sesi.

Yaratık beni düşürmeden önce sadece bunları idrak edebildim. Yere, görüş açım bir an bulanacak kadar sert düştüm. Acı kafamın içini doldurdu. O gece ikinci kez, katıksız bir panik hissi beni kontrolü altına almanın eşiğine geldi.

Beni düşüren yaratık hâlâ üzerimdeydi. Yaratığın o şekerimsi çürüme kokusu o kadar sertti ki, safra boğazıma kadar yükselmişti. Yumruklarımı elimden geldiğince hızlı ve güçlü bir şekilde sallıyordum. Devasa bir böceği üzerimden atmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum kendimi. Bu, elinize yaban arısı konduğunda hissettiklerinize benzer bir duyguydu. Elbette bunun milyonlarca kat daha korkunç bir hâlini düşünmeniz gerekecek. Yaratığı yeterince hızlı bir şekilde üzerimden atamıyordum.

Yumruklarımdan biri kafasının yan tarafına sert bir şekilde isabet etti ve yaratık irkildi. Yaratığa denk gelen ikinci yumruk, onu üzerimden kaldırmaya yetti. Yaratık yumruğumun etkisiyle geriye uçmuştu. Bana bir an Riley'yi ve annemi hatırlattı. Annemi. Ölüme terk ettiğim annemi.

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp önümdeki soruna odaklanmaya çalıştım. Odaklanmadığım takdirde kontrolü kaybedeceğimden, kanımda kaynayan korku ve öfkeye yenik düşeceğimden korkuyordum. Yası sonra tutabilirdim. Öncelikle Nelly'yi güvenli bir yere götürmeliydim.

Lanet yaratık ayağa fırlamıştı ve henüz o dengesini bulmadan ben de ayağa kalktım. Onunla karşı karşıya duruyorduk. Yaratığın duruşu benimkinin kopyası gibiydi. Bir yandan da, onun neyi beklemekte olduğunu merak ettim. Diğerleri doğruca bana saldırmışlardı. Acaba bu yaratık korkuyor muydu?

Yaratığın ruhtan yoksun siyah gözlerine baktığımda, korkmadığını anladım. Annemi korkusuz sanan ben, daha önce böyle bir yaratıkla karşılaşmamıştım. Bu yaratığın bir şeyler hissedebileceğinden bile emin değildim. Sadece bir sonraki hamlesini hesaplıyordu.

Titremelerini engellemek için yumruklarımı sıktım. Keşke kılıcımı düşürmeseydim diye düşündüm. Kılıcım elimdeyken kendimi çok daha güçlü hissediyordum. Fakat tek bir şeyin farkındaydım: Ya ben onu öldürecektim; ya da o beni öldürecekti.

Ve ölen ben olursam, sıradaki de şüphesiz Nelly olurdu. Buna izin veremezdim.

Bunu söylemesi kolaydı tabii.

Eğitim sırasında annemin karşısında sayısız kez bu pozisyonu almıştım fakat bu, annemle olan eğitime hiç benzemiyordu. Bu daha çok Şeytan'la dans etmek gibiydi. Yaratık ne zaman hareket etse, ben de ediyordum. Ben zaman kımıldasam, o da kımıldıyordu. Bu şekilde birbirimizin etrafında dönüp durduk.

Bu oyundan ilk sıkılan o oldu ve en beklemediğim anda bana saldırarak kafama sert bir darbe indirdi. Yumruğun gücü yere yıkılmama neden oldu ve bir kez daha gözlerim karardı. Çamurun, ağaç köklerinin ve dalların üzerine düşmüştüm. O sırada kafamdaki tahtaların birkaçı da gevşemiş olmalıydı, çünkü hemen o anda bir karar verdim ve bunun, zihnimde belirlediği kadar aptalca bir karar olmamasını umdum.

Ölü taklidi yaptım.

Aslında tam olarak ölü taklidi yapmaktan ziyade, kendimden geçmiş gibi davranıyordum. Yaratığın yanıma yaklaştığını anlamak için diğer duyularıma güvenmem gerekeceği için, bu tehkelieli bir hareketti. Yaratık yanıma yaklaşırsa elbette. Dikkatini Nelly'ye de çevirebilirdi.

Ancak bu düşüncemi test etme fırsatı bulamadım, çünkü tabak kırılmasına benzeyen o çılgık bir anda kulaklarımda yankılandı. Yattığım yerden hemen kalktım. Nelly yakında, sağ koluyla midesini sarmış, sol elinin baş parmağını da ağzına sokmuş halde, ayakta duruyordu. Kafamı sağa çevirdiğimdeyse, yaratıkla savaşıyor başka birinin olduğunu gördüm. Görmeyi beklemediğim biriydi bu.

Jackson.

Jack yaratığı meşgul ediyordu fakat bu pek uzun sürecek gibi görünmüyordu. Mücadeleyi hızla kaybediyordu. Yerden kılıcımı

alarak yaratığa arkadan saldırdım ve kılıcımı boynuna salladım. Yaratık bir anda sessizliğe gömüldü.

O güçlü enerji beni bir kez daha çevrelerken, iki büklüm yere kapaklandım ve nefesimi düzenlemeye çalıştım. Yaratığın siyah kanından dudaklarıma bulaşanları sildikten sonra, "Jackson... burada... ne - ?" diye söze başladım.

Nelly kolumu çekiştirmeye başladı. "Şimdi sırası değil. Yola devam etmemiz gerek."

Jackson, diğerlerinin duymadığı bir şeyi duyan köpekler gibi kafasını yan yatırmıştı. "Nelly haklı. Daha fazla yaratık geliyor." Jackson çevresine bakındı ve bakışları, ayaklarımızın hemen dibinde durmakta olan yaratığın üzerinden hızla geçti. "Hangi yöne gideceğiz?"

52

Düşünmek çok zordu. İçimde salgılanan adrenalin yüzünden çılgına dönmüştüm; gözlerim deli gibi ormanı tarıyor, tanıdık bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Annemin önceki gün gösterdiği işaretlerden birini gördüğümde, inanılmaz bir şekilde rahatladım.

Tanrım, tüm bunlar önceki gün mü olmuştu?

Elimi sol tarafa doğru sallayarak, "Bu taraftan," dedim.

O yönde ilerlemeye başladık ve aradan fazla zaman geçmeden, köpekbalıklarının bize yaklaşmakta olduklarına dair rahatsız edici bir hisse kapıldım. Bu âdeta peşimizde bir avcı varmış gibi bir histi ve sanki bizler hayatlarımızı kurtarmak için koşuyorduk.

Bunu Nelly de hissetmiş olmalıydı. "Dereye daha ne kadar var?" Kardeşim nefes nefese kalmıştı.

"Çok fazla kalmadı... sanırım," dedim. Emin değildim, fakat dere annemin ezberlememi istediği işaretlerden biriydi, o yüzden haklı olduğumu umuyordum.

"Güzel. Yaratıklar sudan geçemiyorlar."

“Ne?” diye söze başlasam da, o rahatsız edici hissin katlanarak arttığını hissettiğimde sorumu yarıda kestim. Avcılar hızla aradaki farkı kapatıyorlardı. “Koşabildiğiniz kadar hızlı koşun. Dere hemen önümüzde olmalı,” diye bağırdım.

“Evet, önümüzde,” dedi Jackson. “Suyun sesini duyabiliyorum.”

Yaratıklar peşimizden gelirken, biz de ormanın içinde ilerlemeye devam ettik. Ardıma bakmaya cesaret edemediğim için, peşimizden kaç tanesinin geldiğinden emin değildim fakat gelen seslere bakılırsa en az üç taneydiler.

Dereye ilk Nelly ulaştı ve atlayarak karşıya geçti. Ardından Jackson ve ben de aynını yaptık. Arkama baktığımda, yaratıklardan ikisinin görünmez bir duvara çarpmışçasına durakladıklarını gördük. Bunun üzerinde düşünecek zamanım yoktu, bu yüzden, gerektiği yerde diğerlerine ne yöne gitmeleri gerektiğini söyleyerek, koşmaya devam ettim.

Nihayet açıklığa vardığımızda, üzerimden büyük bir yükün kalktığını hissettim. Jackson ve Nelly yavaşlamaya başladıklarında, devam etmeleri için onları sıkıştırdım. “Hayır,” dedim ve nefes almak için bir an duraladım. “Sanırım şu yamaçta bir açıklık var. Beni takip edin.”

Bir süredir, yaratıkların peşimizden geldiğini belirten herhangi bir ses duymamıştım, ancak orada öylece dikilip durmak gibi bir riske de girmek istemiyordum. Haklıydım, çalılıkların arasında, bizleri ilerideki küçük tepeciğin içine çağıran bir açıklık vardı. Açıklık, bir kerede sadece tek bir kişinin geçebileceği büyüklükteydi. Güneş batmış olduğu için açıklığı görmek pek rahat olmuyordu fakat daha önce de söylediğim gibi, ben karanlıkta gayet iyi görebiliyordum.

İçeriye girdikten sonra, bir süre çömelerek ilerlemek zorunda kaldım. Mağaranın tavanı ben ilerledikçe yükselmeye başladı.

Mağaranın en geniş kısmı olduğunu tahmin ettiğim kısma geldik, ancak ay ve yıldızların sağladığı ışığı da kaybettiğimiz için, bundan pek emin olamıyordum. Zifiri karanlıkta ben bile tam olarak göremiyordum.

Hiçbir şey göremediğim için tam paniklemeye başlayacakken, arkamdan ufak bir ışık gelmeye başladı. Dönüp baktığımda, Jack'in elinde telefonunu tuttuğunu gördüm. Telefonu ondan alıp önüme tutmaya başladım. Tahmin ettiğim gibi, mağaranın bu kısmı girişinden çok daha genişti. Hatta dışarıdan görüldüğü kadarıyla, bu alana sığabilecek gibi de değildi.

Etrafıma bakınırken, pille çalıştığını tahmin ettiğim birkaç kamp fenerine gözüm ilişti. Hızla onlara doğru gittim ve telefonun ışığını kullanarak fenerleri yakabildim. Mağarayı aydınlatan ışık, her yanı tozla kaplanmış bir odayı ortaya çıkardı.

Işığın dışarıdan fark edilebileceğinden korktuğum için hemen mağaranın girişinin yanında gördüğüm büyük kütükleri girişe dizmeye başladım. Jackson ve Nelly de bana yardıma geldi ve kısa sürede girişi oldukça güzel bir şekilde kapatmayı başardık.

Nelly ve Jack daha sonra öylece yere yığıldılar. Ben de aynını yapmayı düşünüyordum fakat önce, saklandığımız bu yeri şöyle bir incelemeye karar verdim. Tüm o kütükler ve fenerler buraya bilerek getirilmişti. Onları buraya getirenin annem olduğundan hiç kuşku yoktu ve bizim için başka şeyler de bırakmış olduğundan emindim.

Kısa süren bir arama sonucunda iki sırt çantası ve içinde battaniyelerin olduğu plastik bir çanta buldum. Battaniyeleri diğerlerine attım ve sırt çantalarını karıştırmaya başladım.

Çantalarda, içinde bulunmasını beklediğim bazı eşyalar vardı: bozulmayacak yiyecekler, su, iki çift kot pantolon, iki tişört ve bir kutu uzun, dayanıklı kibrit.

Aynı zamanda çantaların içinde, bulmayı ummadığım bazı şeyler de vardı: kalm bir deste nakit para, ısıyı muhafaza eden dört paket içerisinde donmuş kan ve üzerinde ismimin yazılı olduğu katlanmış bir kâğıt parçası. Titreyen ellerle kâğıdı elime aldıktan sonra, yere yayılmış olan diğerlerinin yanına oturdum ve mektubu açtım.

Sevgili Alexa,

Bu notu hiçbir zaman okumak zorunda kalmamanı umuyordum, ancak şu an bunu okuyor olman, en büyük korkumun gerçekleştiği anlamına geliyor. Yaşananların seni korkuttuğunu ve kafanı karıştırdığını tahmin ediyorum. Bu sırları seninle daha önce paylaşmadığım için çok pişmanım. Bu notu okuyor olman, aynı zamanda hayatta kalmayı başardığın anlamına geliyor ve dürüst olmak gerekirse, ben de zaten senden bunu bekliyordum. Kardeşini korumak için canını dişine takacağını biliyorum. Bunun ne kadar önemli bir şey olduğunu sana anlatamam ve gelecek için seni yeteri kadar iyi hazırlamış olduğumu umuyorum.

Bilmen gereken bazı şeyler var. Öncelikle Lamia'lar gündüzleri dışarı çıkamazlar; gün ışığı onlar için ölümcüldür. Bundan yararlanıp yolculuklarınızı gündüz yapmaya bakın. İkincisi, dikkat etmen gereken tek şey Lamia'lar değil, bu nedenle herkese şüpheyle yaklaş. Herkesin bir art niyeti vardır. Üçüncüsü, içgüdülerine güven. İçgüdüler güçlü şeylerdir ve hayatını kurtaracak tek şey içgüdülerin olabilir. Son olarak da, Nelly'ye güven. Ne öğrenirsen öğren, onun seni sevdiğini ve senin için canını vereceğini unutma.

Siz birbirinizin ailesisiniz, kardeşsiniz ve diğerleri ne derse desinler, sen bu gerçeği sakın unutma.

Dikkatli ol, Alexa. Hem kendin için hem de Nelly için.

- Annen.

Not: Güçlü ol ve yapman gerekeni yaptığına inancın tam olsun.

Ayrıca kâğıdın en altında yazılı bir numara vardı. Baktığımda bunun tanıdığım bir numara olmadığını gördüm. Kafamı mektuptan kaldırdığımda, Nelly ve Jack'in beni izlemekte olduklarını gördüm. Mektubu katlayıp cebime soktum.

Uzun bir süre hiçbirimiz konuşmadık. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu akşam yaşananları aklım almıyordu ve hâlâ şoktan çıkamamış olabileceğimi farkettilim. Düşüncelerim hep anneme ve bana yazdığı notta söylediklerine gidiyor, hiçbir mantığı olmayan şeylerden mantıklı bir anlam çıkarmaya çalışıyordum. Tamamen hissizdim. Ağlamam ya da haykırmam gerektiğini hissediyordum fakat vücudum bu emirleri anlayamıyordu.

Onu ardımda bırakmıştım. Onu ölüme terk etmiştim ve şimdi düşündüğümde, yapabileceğim başka bir şeyin olabileceği ihtimali aklımdan çıkmıyordu. Kendimi bir korkak gibi hissediyordum. O yaratıklardan birinin elinde ölmeyi hak ettiğimi düşünüyordum.

Aynı zamanda akıl sağlığımdan da şüphe etmeye başlamıştım. Tüm bunların bir rüya olduğunu, ertesi sabah uyandığımda bunların hiçbirinin aslında yaşanmamış olduğunu göreceğimi umuyordum.

“Şimdi ne olacak?” Beni düşüncelerimden çıkaran Nelly oldu. Sesi, ağzına soktuğu sol baş parmağı yüzünden neredeyse duyulmayacak kadar kısılmıştı. “Şimdi ne yapacağız?”

Nelly titriyordu ve akan gözyaşları yüzünde izler bırakmıştı. Hayatımda ilk defa, *ağlamadığım* için utandığımı hissediyordum. Ağlamayı her zaman bir zayıflık belirtisi olarak görmüştüm ve bu yüzden insanların beni, nadiren yaşanan bu durumlarda görmesine hiç izin vermezdim.

Fakat artık her şey farklıydı. Kendimizi bir kâbusun ortasında bulmuştuk ve sahip olduğumuz tek ebeveynimizi kaybetmiştik. Kendimden utanmalıyım. Şu an *ağlıyor olmalıydım*.

Nelly’nin yanına doğru kayarak, onu kollarımın arasına aldım ve saçlarını okşarken omzuma kafasını koyup ağlamasına izin verdim. Kendim için olmasa bile, en azından onun için güçlü olabilirdim. “Şşş, geçti artık. Her şey düzelecek,” diye fısıldadım ona. “Sadece beklememiz gerekiyor. Güneş doğana kadar beklememiz gerekiyor.”

Nelly benden uzaklaştı, fakat sağ kolumu bırakmadı. Parmaklarını bileğimin üzerinde gezdirirken nefesi kesildi. “Buna inanmıyorum.”

Koluma bakıp neden bahsettiğini anlayana kadar ona katılıyordum. Ayağa fırladım; fırlarken de Nelly’nin düşmesine neden oldum.

Sesimi yükseltmemek için uğraşırken, “B-Bu da ne böyle?” diye bağırdım.

Jackson emekleyerek yanıma geldi ve kolumu kavradı. O da parmaklarım bileğimin üzerinde gezdirdi ve Nelly gibi, “İnanmıyorum,” dedi.

Bakışlarım Jackson ve Nelly arasında gidip geldi, onların neden bahsettiklerini anlamaya çalışıyordum. Jack, “Kaç tane öldürdün?” diye sordu.

Neden bahsettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Hâlâ koluma bakıyordum. “Bilmiyorum. Üç... ya da dört.” Kafamdan saydım. “Üç tane... ama bunun kolumla ne alakası var?”

Bileğimin etrafında, tıpkı bir dövme gibi bir çiçek deseni belirmişti. Dövmeden tek farkı, harika bir gümüş renginde olması ve dokunduğumda tamamen pürüzsüz olmasıydı. Gümüş sarmaşıklar koluma tırmanıyor, tişörtümün kolunun içinde kayboluyordu. Sarmaşıktan üç tane nergis çiçeği çıkıyordu; biri bileğimin üzerinde, diğerleriye kolumun üzerindeydi. Giysimin kolunu yukarı çektiğimde, omzumun yanında, desenin tam tepesinde ufak bir güneş olduğunu gördüm. Çok güzeldi. Ve beni çok korkuttu.

Bağırma isteğimi kontrol altına almak için derin nefesler alarak, “Pekâla, neler oluyor bana?” dedim.

Jackson boğazını temizledi. Suratında o hayrete düşmüş ifade vardı. “Sol Liliams. Proeliator’un sembolü.”

Nelly sanki şaşkın ifademi ve içimde giderek büyümekte olan öfkeyi sezmiş gibi, diğer sorumu cevapladı. “Bunlar... Latince’de güneş zambakları... ve savaşçı anlamına geliyorlar.”

Kafamda bunlardan bir anlam çıkarmaya çalışıyordum. Üç ölü için üç zambak... Annem onlara ne demişti? Lamia’lar. Öldürdüğüm her Lamia için bir zambak.

Öldürdüğüm...

Bu düşünce üzerine, âdeta suratıma bir tokat yemiş gibi oldum. Az önce o şeylerden... her neyseler işte, tam üç tane öldürmüştüm, ancak yine de bu durum sonucu değiştirmiyordu. Onları öldürmüştüm. Ve o ana kadar bunu hiç düşünmemiştim.

Daha da korkunç düşüncelere dalmamı engelleyen Nelly, “Gladius’unun üzerindeki desenle de uyuyor,” dedi.

“Neyim?”

Uzanıp annemin verdiği kılıcı aldı. Kılıç bir ara tekrar iç kısıma girmiş olmalıydı, çünkü şimdi yine sadece o güzel, gümüş saptan ibaretti.

“Bu. Bunun adı Gladius; Eski Proeliator’ların kullandığı silah,” diye devam etti Nelly.

Bildiğim az buçuk Latince’yi hatırlamaya çalıştım. “Gladius. Bu Latince’de... şey... kış anlamına gelmiyor muydu?”

Nelly hafifçe kıkırdadı, fakat neşeli bir ifadesi yoktu. “Hayır, o gluteus. Gladius kılıç anlamına geliyor.”

Jackson, “Onu nereden buldun?” diye sordu.

Tam anlatmaya başlayacakken, aklıma gelen başka bir şey susmama neden oldu. “Bu önemli değil,” dedim kesin bir ifadeyle. Aniden değişen ses tonuma karşılık bana şaşkın bir şekilde baktı. “Asıl önemli olan, senin burada ne aradığın. Çok uygun bir zamanda ortaya çıktın, Jack. Burada ne aradığını söyle bana.”

Jackson cevap vermeden bana bakmaya devam ettiğinde, kılıcımı (ona Gladius demeyecektim) aldım ve daha önce olduğu gibi, keskin kısım yine ortaya çıktı. Ayağa kalktım ve ona tepeden baktım. “Beni sorumu tekrarlamak zorunda bırakma, Jackson. Burada ne arıyorsun? Bizi nasıl buldun? Onca olayın ardından hiç de sarsılmış gibi görünmüyorsun.”

Bir yanımda abarttığının farkındaydım ama öte yandan annemin sözleri aklımda yankılanıyordu: *Herkesin bir art niyeti vardır*. Belki de ona güvenebilirdim, fakat ya güvenemezsem? Ve o anda bu, göze almaya cesaret edemeyeceğim bir riskti.

“Hey, hey, sakın ol, Lex.” Nelly, Jackson’la arama girdi ve ellerini geri çekil dercesine uzattı. Bu hareket, öfkemi daha da artırdı.

Fakat Nelly’nin gözlerine baktığımda, birden üzerime ağır bir dinginlik çöktü ve geri çekilmek bir anda oldukça mantıklı bir seçenek gibi görünmeye başladı. Büyük bir gayretle kafamı

salladım ve gözlerimi Nelly'nin gözlerinden kaçırdım. "Hayır, bunu yapma!"

"Neyi yapmayayım"

"Ne olduğunu bilmiyorum! Yaptığın şey her neyse. Ona güvenip güvenemeyeceğimizi anlamamız gerek! Ona güvenebileceğimizi nereden bilebiliriz ki?" Sesim âdeta ona yalvarıyormuşum gibi çıktı.

Nelly Jackson'a döndü. Nelly'nin yüzünü göremiyordum fakat Jackson'a attığı bakış, önce gözlerinin faltaşı gibi açılmasına, ardından da yüzünün birden... bomboş bir ifadeyle öylece kalmasına neden oldu.

Nelly kendini, yapması zor bir şeye hazırlıyormuş gibi yavaş yavaş nefesini verdi. Bir bebekle konuşuyormuş gibi, sakın ve rahatlatıcı bir ses tonuyla, "Jackson," dedi. "Bana ellerini ver, Jack."

Jackson hemen onun dediğini yaptı ve yavaşça ellerini Nelly'nin avuçlarının içine bıraktı. Olanları ağzım açık bir halde izliyordum. Bundan daha tuhaf bir gece geçirebilir miydik acaba?

Görünüşe göre, geçirebilirdik.

Orada öylece birkaç saniye boyunca durdular. Ardından Jackson, derin bir şekilde soluk alıp vererek dizlerinin üzerine yığıldı. Nelly onu bırakarak bana döndü.

Yüzü ter içinde kalmıştı ve neredeyse Jackson kadar derin soluklar alıyordu. "Sorun yok. Ona güvenebiliriz," dedi nefes nefese.

"Ama..."

"Ona güvenebiliriz dedim sana." Nelly'nin bakışları sert ve inatçıydı. İstemedi bir adım geriledim. Nelly'nin daha önce böyle baktığını görmemiştim. Tatlı, sakın ve şefkatli Nelly. Bu görüntü beni, itiraf etmek istemeyeceğim kadar korkutmuştu.

Tam itiraz etmeye başlayacaktım ki, yine annemin yazdıkları kafamda yankılandı: *Nelly'ye güven.*

Sonunda toprak duvara sırtımı vererek oturdum ve ellerimle suratımı ovuşturmaya başladım. "Peki," dedim. "Şimdi dinlenmemiz lazım. İçimden bir his, yarının uzun bir gün olacağını söylüyor. Yalnız, sabah olduğunda... sabah olduğunda bana her şeyi açıklayacaksın."

Söylediklerimi kafasında tartarken, ona kararlı bir ifadeyle baktım. Bir karara varmış gibi kafasını salladı ve o da yere oturdu. Yüzünde hayalet görmüş gibi bir ifade olan Jackson'a baktım.

Konuşmak için ağzını açtı fakat bir ses çıkarabilmesi için çok çaba sarfetmesi gerekti. Nelly'ye bakarak, "Sen!" diye başladı.

Nelly ona sert bir bakış attı. "Şimdi değil." Sesi kararlıydı. "Şimdi dinlenmeliyiz." Jackson ağzını kapattı fakat hâlâ şaşkın bir hâldeydi.

Sırtımı duvara dayadığımda, ne kadar yorgun olduğumu farkettim. Aklım sormak istediğim sorularla doluydu, o yüzden bu gece gözümü uyku tutmayacağını tahmin ediyordum.

"Siz uyuyun. Ben nöbet tutarım."

İtiraz eden çıkmadı. Birkaç dakika içinde ikisi de derin bir uykuya dalmıştı. Kılıcımı alıp mağaranın giriş kısmına gittim. Hayatımda ilk defa, annemin yanında olmasını diledim.

12. Bölüm

Uyanık kalabilmek için tüm çabalarımın rağmen, yarı uyur yarı uyanık bir durumdaydım. Bu durumda ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Bana, kâbuslar ve farkındalık arasında gidip gelirken saatler geçmiş gibi geliyordu.

Yarı uyur vaziyette gördüğüm rüyalarda, belki en iyi şekilde bir harabe olarak tanımlayabileceğim bir yerin ortasındaydım. Gri bir dünyada, yüzlerce gri yumrunun üzerinde sırtım dik bir hâlde duruyordum. Kafamı yana eğip, kupkuru gözlerimle odaklanmaya çalıştığımda o gri yumrular birden şekil almaya başladı. Bu sırada boğazımda da bir yumru oluşuyordu.

En başta, bu insanlardan bazılarının yabancı olduklarını, kendi bilinçaltımda ürünleri olduklarını sandım. Fakat daha sonra, biraz daha yakından baktığımda onların tanıdığım insanların vücutları olduğunu farkettim: Nelly, annem, Jackson ve daha önceden tanıştığım rastgele bir sürü insan. Riley de oradaydı.

Kaçınılmaz bir şekilde gözlerim Nelly'ye kilitlendi. Sırt üstü yatıyordu. Gözleri gökyüzüne bakıyordu ve kızıl kahverengi saçları ölü güneş ışınları gibi etrafa dağılmıştı. Sonra bir anda düştüm, rüya gereği hiç ses çıkarmadan dizlerimin üzerine yığıldım. Hissettiğim acı fiziksel olduğu kadar duygusal bir acıydı aynı zamanda. Kafam öne düştü ve öyle derin bir keder hissettim ki, beynim gözlerime, gözyaşı salgılama komutunu bile veremiyordu. Şüpheli bir şekilde kana bulanmış kıyafetlerime baktım.

O gece soğuk terler içinde o kadar çok uyandım ki, böyle bir şey ne insana özgü bir durum olabilirdi, ne de ilahi bir mesajı olan bir durum olabilirdi. En sonunda uyumamı imkânsız bir hale getiren, korkunç düşüncelerimle başbaşa kaldım.

Ben bir katildim. Tam üç insan öldürmüştüm ve bunların pek insan sayılmadığı doğrudu fakat bu durum, onları bir an bile tereddüt etmeden öldürdüğüm gerçeğini değiştirmiyordu. Aynı zamanda annemi de ölüme terk etmiştim. Bana ihtiyacı olduğunda oradan kaçıp gitmiştim. Bir korkak gibi kaçmışım hem de. Bunun için kendimi affedip affedemeyeceğimi bilmiyordum.

İçimde mantıkla konuşan bir tarafım, yapmam gerekeni yaptığımı biliyordu. Annemin yapmamı istediği şeyi yapmışım. Fakat bu tarafım, zihnimi dolduran diğer dehşet verici düşünceler tarafından kolayca siliniyordu. Sanki tüm dünya omuzlarımdaydı ve olanlar için beni sorumlu gösteriyor, daha fazlasını yapmadığım için beni suçluyormuş gibiydi. Bir şeyler... herhangi bir şey... *daha fazlasını* yapmalıydım.

Kendimi daha önce hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Hâlâ huzur içinde uyumakta olan Nelly'ye baktığımda, rüyamdan arta kalan o derin yas beni, ağustosta giyilen bir parka gibi sarmalıyordu. Onun zarar görmesini engellemek için canımı bile verirdim. Nelly dışında kimsem yoktu. O rüya gece boyunca aklımda çıkmadı. O geceden beri defalarca gördüm o rüyayı. Hâlâ aklımdadır.

Eğildim ve hemen yanımda duran, annemin bana verdiği kılıcı elime aldım. *Bana verebileceği son hediye*, diye düşündüm. Kılıcın sapındaki desenlerin üzerinde parmaklarımı gezdirdikten sonra, sağ kolumu kaldırarak, buradaki tuhaf dövmeyi inceledim. Nelly haklıydı; desenler birebir tutuyordu. Bileğimi çevirdiğimde, kolumdaki gümüşe çarpan ışık, desenin parlamasına neden oldu. Sola baktığımda, mağaranın girişini kapatmak için dizdiğimiz odunların arasından güneş ışığının sızmakta olduğunu gördüm.

Duvardan destek alarak ayağa kalktım ve hafifçe başım dönünce biraz şaşırdım. Biraz uyumaya çalışmak bana iyi gelebilirdi, ancak bunun için geç kalmıştım artık. Nereye gitmemiz gerektiğinden pek emin olmasam da, buradan gitmemiz gerekiyordu. Girişteki kütükleri taşımaya henüz başlamıştım ki aklıma gelen bir düşünce yüzünden durdum. Ya o yaratıklar hâlâ dışarıdaysalar? Dışarı çıktığımız gibi bizi pusuya düşürmek için bekliyorlarsa? Annem güneş ışığına dayanamadıklarını söylemişti, fakat ya yanılıyorsa?

Hayır, diye düşündüm. Bana öğrettiği her şeyin kendi iyiliğim için olduğunu söylemeden önce, ona hiçbir zaman güvenmemiştim. Bunun için biraz geç kalmış olsam da, artık ona güvenecektim.

Ben kütükleri taşıırken, arkadaşlarım da yavaş yavaş uyanmaya başlıyordu.

Nelly gözlerini ovalayarak, “Saat kaç?” dedi.

Son kütüğü de taşıırken, “Tam olarak bilemiyorum,” dedim. “Ama güneş doğmuş.”

Jackson doğrulup oturdu ama bana bakmadı. Muhtemelen önceki gece yaşananlar yüzünden bana hâlâ kızgındı. Şimdi bununla uğraşmak istemiyordum. Başa çıkmam gereken yeterince şey vardı zaten.

Jackson ayağa kalkarak kollarını havaya kaldırıp gerindi. En sonunda bana baktı ve gülümsedi. Ben de ona gülümserken, içten içe bana kin gütmeye başladığını düşünüyordum.

Yanıma gelip alnıma bir öpücük kondurduktan sonra, “Günaydın, güzelim,” dedi.

O an nasıl görüldüğümü hayal ettim. Üzerimde önceki gün giydiğim kıyafetler vardı; kot pantolon ve siyah bir tişört. Hepsi yırtılmış ve üzerleri çamur ve kan olduğunu sandığım lekelerle kaplanmıştı. Gece tokamı kaybettiğim için saçlarım birbirine

karışmış hâlde omzumdan aşağı sarkıyordu. Beni bu hâlimle bir tek Jackson güzel bulabilirdi.

“Sana pek katılmasam da, teşekkürler.”

Söylediklerimi düşünürken yeşil gözleri düşünceli bir ifadeye büründü. “Doğru, gün pek aydın değil ama sen kesinlikle güzelsin.”

Benim ona davranışımдан sonra bana karşı bu kadar nazik olması beni utandırdı. Son zamanlarda hiçbir şeyi yerinde yapmıyordum. “Jack, dün gece için...”

Jackson elini kaldırarak beni susturdu. “Üzülmene gerek yok. Sen yapman gerekeni...”

“Yapmam gerekeni yapıyordum. Biliyorum ve şimdiden bunu duymaktan bıkmaya başladım.”

Jackson başını sallayıp beni kolları arasına aldı. Kafamı Jackson’ın omzuna koydum. Beni rahatlatacak bir şeye ne kadar ihtiyacımın olduğunun farkına varamamıştım.

“Artık öpüşüp barıştığınızı gördüğüme çok sevindim, ama şimdi ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor.” Nelly aramıza girdiği için biraz utanmış gibiydi.

Seçeneklerimizi gözden geçirirken, ne yapmamız gerektiğini anladım ve bu durumun düşüncesi bile tüylerimi diken diken etmeye yetti.

“Eve... eve geri dönmemiz gerekiyor.” Nelly konuşmak için ağzını açtı, fakat ben de elimi kaldırarak onu susturdum. “Oradan bazı şeyler almamız gerekiyor. Artık orada kalamayacağımızı biliyorum ama oraya gidip bazı şeyler almamız lazım. Birkaç parça kıyafetle annemin...” Annemden sesli olarak bahsetmek bana çok zor geliyordu fakat planımı da anlatmam gerekiyordu. “Annemin arabasının anahtarlarını alacağız,” diye devam ettim. “Ayrıca kontrol etmemiz gerekiyor... Her şeyden emin olmalıyız.”

“Alexa.” Nelly’nin sesi gül yaprakları kadar yumuşaktı. “Annem... annem orada değil. Orada olsaydı, çoktan buraya gelirdi zaten. O... artık yok.” Bunu söylerken yanağından bir damla yaş süzüldü. Ben de ağlayamadığım için kendimden bir kez daha nefret ettim.

“Biliyorum,” dedim zayıf bir sesle. “Ama yine de emin olmalıyız.”

13. Bölüm

Nelly haklıydı; annem evde yoktu. Yaratıklar da etrafta değildiler. Aslında, değerli bir el yazması misali zihnimde dikkatle muhafaza edilecek dehşet verici imgeler dışında hiçbir yerde, hiçbir şey yoktu. Hiçbir zaman kendimi ait hissetmediğim bir evin görüntüsü. Kendimi bildim bileli nefret ettiğim bir hayattan kalan manzaralar. Şansıma şükretmem gerektiğini çok geç fark etmişim. O gün o evde bulduğum tek şey, bazı şeylerin farkına geç varmanın getirdiği acıydı.

Mahvolmuş mobilyalar ve yaratıkların siyah kanının döküldüğü yerlerdeki ıslak siyah lekeler zemini ve diğer eşyaların biçimini bozmuştu. Bu şimdiye dek yapmak zorunda kaldığım en zor, en acı veren şeylerden biriydi. Oraya geri dönmek, orayı ardımda bırakmayı kaçınılmaz bir hale getiriyordu ve bu her ne kadar geçmişte dört gözle bekleyeceğim bir ihtimal olsa da artık sadece acı verici bir fikirdi.

Eve, yalnızca geri dönmek zorunda olduğum için gitmişim. Annemin bizi orada beklemediğinden emin olmam gerekiyordu. Kendi gözlerimle görmeliydim. Fakat en kötüsüyle karşı karşıya gelmek, hiçbir şey bulmamaktan çok daha iyi olurdu. Evi boş bulmak, içimde ufak bir umut tohumunun yeşermesine neden oldu. Bazen umut insanı yiyip bitirebiliyor.

Annemin arabasının anahtarlarını almıştık ve Ohio'ya doğru ilerliyorduk. Annemin mektbunda yazan numarayı aradığımda,

telefona yetişkin bir kadın cevap vermişti. Ben az çok bir açıklama yaptığımda, bana bir adres verip telefonu kapatmıştı.

Ben itiraz etmiş olsam da, Jackson hâlâ bizimleydi.

“Size yardımım dokunabilir,” diye itiraz etmişti bana. “Ya bu gittiğimiz yer bir tuzak çıkarsa?”

Jackson’a dikiz aynasından ters bir bakış attım; hâliyle keyfim yerinde değildi. “Annemin bizi güvenmediği birine yollacağımı hiç sanmıyorum. Hem ailen seni merak etmeyecek mi?”

“Hayır, onları arayıp hayatımın aşkıyla evlenmek için Vegas’a gideceğimi söyledim.”

Ben gözlerimi devirirken Jackson kendi kendine kıkırdadı. “Şaka yapıyorum, sakın ol. Bir süre Marcia teyzemlerle kalacağımı söyledim.” Sonra da omzunu silkerek, “Nerede olduğum pek umurlarında değil,” dedi.

Bunun ardından bir süre kimse konuşmadı. Ben hâlâ sorularıma cevap arıyordum fakat Nelly, yanına gittiğimiz kadının her şeyi çok daha iyi bir şekilde anlatacağını söyledi. Yine de bu beni denemekten alıkoymadı.

Kendimi tutamayıp konuşmaya başladığımda, üç saattir yoldaydık. “Yani şimdi tüm bu zaman boyunca, peşimizde birileri mi vardı?” Yanımda oturan Nelly önce iç geçirdi, sonra da başıyla onayladı. “Ve... ve annemle ikiniz bundan haberdardınız ama bana söylemediniz, öyle mi?”

Nelly bir kez daha başıyla onayladı.

“Pekâlâ, işte bu harika,” dedim öfkeyle.

“Dinle,” dedi Nelly. “Kızgın olduğunu biliyorum ve böyle davranmakta haklısın.” Onun bu sözleri üzerine öfkeyle güldüm, fakat Nelly konuşmaya devam etti. “Sana bunları söylemedik çünkü hiçbir zaman söylemek zorunda kalmayacağımızı umuyorduk.”

“O halde...” Nelly’ye baktığımda, cümlemi yarıda kestim. Cildi solmuştu ve kâkülleri terden alnına yapışmıştı. Gözleri yarı kapalıydı ve görebildiğim kadarıyla kan çanağı gibiydiler. Arabayı anayoldan çıkarıp yolun kenarına park ettim.

Nelly, “Ne yapıyorsun?” diye bağırdı. “Yola devam etmemiz gerek, yoksa güneş batmadan oraya varamayız!”

“Hastasın,” diye karşılık verdim ona. “Seni doktora götürmeliyiz.”

Nelly kollarını göğsünün üzerinde kenetlerken, “Ben iyiyim,” dedi.

“Hiç de iyi *değilsin*. Dur bir bakayım.” Alnına dokunmak için elimi uzattım ama Nelly geriye çekildi. Yaşadığım gerilimi kontrol altına alabilmek için derin bir soluk aldım ve tırnaklarım avuçlarıma batmaya başladı. “Sert görünmeye çalışmanın zamanı değil şimdi, Nell. İzin ver de...”

“Kan,” dedi Nelly tükürürcesine.

Bu yolculuk boyunca belki yüzüncü kez kafam karışmış bir hâlde, koltuğuma yasladım. “Ne?”

Nelly utangaç bir ifadeyle, “Kan,” diye tekrar etti. “Kana ihtiyacım var.”

Ona gözlerimi kısarak bakmaya devam ettim; düşündüğüm şeyi ima etmesine olanak yoktu. “Ne demek *kana ihtiyacım var*?”

Jackson arka koltuktan başını uzattı. “Biliyordum. Demek bu yüzden mağaradayken beni inceleyebildin.”

“Kapa çeneni, kurt-oğlan. Seninle muhattap olan yok.” Nelly’yi daha önce bu kadar savunmaya geçmiş bir halde görmemiştim. Bu durum, bir kez daha Nelly’den korkmama neden oldu.

Daha sonra ne söylediğini anlayabildim. “Bir dakika, kurt-oğlan mı?” Derin bir nefes daha aldım. “Pekâla, Nelly, neler olduğunu anlat bana. Derhal.”

Nelly derin bir soluk vererek, aceleyle saçlarını suratından çekti. “Tamam. Benim hayatta kalmak için kan içmem gerekiyor ve o da...” kafasıyla Jackson’ı işaret etti, “bir kurtadam.”

Jackson, “Kan emici olmaktan iyidir,” diye mırıldandı.

Tüm bunlar benim için çok fazlaydı. “Alacakaranlık Kuşağı’na mı geçtim ben yoksa?” Bu birçok yönüyle komikti aslında fakat kimse gülmeyince, ben de konuşmaya devam ettim.

“Nelly, bana sakın o... şeylerden biri olduğunu söyleme.”

Nelly bana incinmiş bir ifadeyle baktı, ancak bu ifadesi bir süre sonra öfkeye dönüştü. “Böyle olmayı ben mi seçtim? Elimden bir şey gelmiyor. Ayrıca ben sadece yarıyım.”

“Yarı ne?”

Nelly bıkkın bir şekilde ellerini havaya kaldırdı. “Alexa, ben kan içiyorum!”

“Nell, sen ne...!” Aklıma gelen bir düşünce üzerine cümlemi yarıda kestim. Soruyu sormaktan neredeyse çekiniyordum. “Yani bu benim de mi?”

“Hayır. Sen... Sen çok daha farklısın.”

Bir an bunu düşündüm. “Yani o zaman biz...”

Nelly uzanıp beni omuzlarımda yakaladı. Tırnakları derime batıyordu. Yüzünde panik dolu bir ifade vardı. Muhtemelen benimkinde de aynı ifade vardı. “Hayır! Bunu nasıl sorarsın? Bunu aklına bile getirme! Senden başka kimsem yok benim.” Sesi artık yalvarır bir tonda çıkıyordu.

Onu incitmek istemiyordum. Hem de hiç. Ve şu an incindiği her hâlimden belliydi, bu nedenle ben de her zaman yaptığım gibi, kendi sorularımı bir kenara bırakıp onu rahatlatmaya çalıştım.

Gözlerinin içine bakarak, nazikçe ellerini omuzlarımdan ayırdım. “Tamam,” dedim. “Tamam. Kan, sana kan lazım.” Yanaklarından akmakta olan bir damla göz yaşım sildim. “Şimdi kanı nereden...?”

Sırt çantaları. Sırt çantalarını tamamen unutmuştum. Sırt çantalarında dört paket kan vardı. Kendi hayatım için endişe duymaya başladığımdan, onların ne işe yarayacaklarını düşünmeye fırsatım olmamıştı. Ya da daha doğrusu, Nelly’nin hayatı için.

“Jackson, şu mavi sırt çantasını uzatsana.”

Jack, arazi aracının bagaj kısmına uzandı ve bana çantayı uzattı. Çantayı biraz karıştırdıktan sonra kan paketlerinden birini çıkardım.

“Al,” dedim ve pakedi Nelly’ye uzattım.

“Bunu nereden...? Ah, doğru ya... Annem.” Nelly paketi yırtarak açtı ve kafasına dikti. Başımı çevirip, camdan dışarı bakarak önüme odaklandım. Midem yeterince bulanmıştı zaten; bunu izlemeye cesaretim yoktu.

Diğer üç paketi de çıkarıp Jackson’a uzattım. “Bunları soğutucuya koy, Jack. Çoktan bozulmuş bile olabilirler.”

Nelly, “Bozulmuşlar,” dedi. Ona baktığımda, içi boşalmış paketi katlayıp koltuğunun altındaki çöp torbasına koyuyordu. “Önemli değil ama. En fazla biraz midemi bulandırır.” Demek benden başka midesi bulan da olacaktı. “Ama hiç yoktan iyidir”

Nelly şimdiden daha iyi görünmeye başlamış, yanaklarına renk gelmişti ve artık iyice açılmış gözleri her an tetikteydi. Başımı onaylarcasına salladım. “Gidelim o halde.” GPS cihazına baktım. “Önümüzde daha altı saatlik yolumuz var.” Saate baktığımda

öğlen biri gösteriyordu. “Ara vermeden gidersek güneş batmadan oraya varırız.”

Arabaya bir kez daha sessizlik çöktüğünde, ben de düşüncele-
rimle başbaşa kaldım. Ya da sadece tek bir *düşünceyle*. Nelly’nin
söylediği bir şey aklımda dönüp duruyordu: *Sen... sen çok daha
farklısın*. Gaz pedalına biraz daha yüklendim. Cevaplarla aramda
sadece upuzun bir otoyol vardı.

14. Bölüm

Beş buçuk saat sonra, Ohio'nun düzenli bir kenar mahallesinde bulunan sarı boyalı, küçük bir evin önüne park etmiştik. Ev oldukça gösterişsiz, fakat bakımlıydı ve dört bir yanından filizlenen bitkiler vardı. Bitkiler her yerdeydiler; verandada, pencere kenarlarında, eve giden yolun iki yanında ve bahçedeki tek ağacın dibinde. Tam olarak beklediğim bu değildi fakat tam olarak *ne* beklediğimden de pek emin değildim.

Jackson adresi tekrar kontrol etti. "Buranın doğru yer olduğuna emin misin?"

"Öyle sanırım," diyerek omuz silktim.

Nelly, "Burası doğru," dedi.

Dönüp Nelly'ye baktım ve derin bir nefes aldım. "Gidip görelim o zaman."

Arabadan çıkıp eve doğru yürüdük. Nelly kapı zilini çaldı ve bir süre kapıda bekledik. Nedenini bilmiyordum ama kalbim güm güm atıyordu ve terleyen avuçlarımı kot pantolonuma silmek zorunda kaldım. Bir anda, ne yapmakta olduğumu düşünmeye başladım. Belki de kendime dair, benim bile bilmediğim, dünyayı değiştirebilecek şeyler öğrenmek üzereydim.

Üstüme başıma baktıktan sonra, en azından kıyafetlerimi değiştirdiğime memnun oldum. Evde gereğinden fazla zaman

geçirmek istemediğimden, duş almadım. Eşya ve erzak toplamak yeteri kadar zamanımızı almıştı zaten. Şimdi temiz bir çift kot pantolonla üzerime tam oturan uzun kollu, açık mor bir tişört giyiyordum. Saçlarımı gevşek bir at kuyruğu yapmıştım ve bir mola yerinde dişlerimi fırçalamıştım. Daha kötü durumda da olabilirdim.

Yanımdakilere baktığımda, Jackson'ın her zamanki kareli gömleğiyle kot pantolonunu giydiğini, Nelly'nin de her zamanki gibi, oldukça hoş olduğunu gördüm. Yine de, ikisi de en az benim gibi gergin görünüyordu. Gergin ve yorgun. Hepimiz çok yorgunduk.

Sonra kapı gıcırdayarak aralandı ve oldukça şirin bir kız çocuğu kafasını aradan uzattı. Çocuk aşağı yukarı beş yaşındaydı ama ben küçük çocuklar hakkında pek bir şey bilmezdim tabii. Küçük kızın kocaman, kahverengi gözleri ve uzun, dalgalı, kahverengi saçları vardı. Eşofman altıyla bir tişört giyiyordu. İstemsiz bir şekilde ona gülümsedim; son iki gün içinde ilk kez içten bir şekilde gülümsemiştim. Kız, bana kendi küçüklüğümü hatırlatmıştı.

Küçük kız kafasını yana eğip, sevimli yüz hatlarını saran bir dikkatle bizi inceledi. Yetişkinlerin sahip olduğu bir kurnazlıkla, üçümüzü de inceledi. Kendimi mercek altındaymış gibi hissettiğimden, hafifçe boğamızı temizledim. “Şey, merhaba, benim adım...”

Küçük kız, “Şşş,” diyerek beni susturdu. “Yani, özür dilerim ama bir süre sessizliğe ihtiyacım var, tamam mı?”

Hemen çenemi kapattım ve gülümsememi gizlemeye çalıştım. Ben endişeli bir şekilde, hızla bakmakta olan güneşe bakarken, küçük kız bizi birkaç saniye daha izledi. En sonunda başını onaylarcasına sallayarak, ufacık parmağını Jackson'a doğru uzattı. “Jackson Kane,” diye ilân etti. “Jackson Kane, Kurt Oğlan.” Daha sonra parmağını Nelly'ye çevirdi. “Nelliana, Güçlü Hayat Emici.”

Güçlü kelimesini söylerken hafifçe takılmıştı ve tüm bunlar biraz tuhaf olmasına karşın, kendimi yine gülümserken buldum.

Parmağım bu sefer de bana çevirdi ve elimde olmadan nefesimi tuttum. “Ve Alexa... hmmm... bu... çok ilginç.” Küçük kız gözlerimin içine baktı ve o an sanki ruhumun derinliklerini bakıyormuş gibi hissettim. Bir kez daha kendimi, yapmakta olduğumuz şey üzerinde düşünürken buldum.

Kız daha sonra gözlerini kapattı ve selam verircesine başını önüne eğdi. Jackson ve Nelly’ye baktığımda, ikisinin de sadece omuz silkmekle yetindiklerini gördüm. Onlar da benim kadar şaşkın görünüyorlardı. Güzel, en azından bu konuda yalnız değildim.

Evin içinden bir kadm sesi yükseldi. “Onları içeri al, Akira. Korkup kaçacaklar yoksa,” dedi.

Akira gözlerini devirip kapıyı sonuna kadar açtı ve peşinden gitmemizi işaret etti. Eve girdiğimizde bize, “istersek oturabileceğimizi” söyledi. Biz de hemen oturduk. Akira da odanın köşesindeki büyük oyuncak kutusunun yanına oturdu ve kutuyu karıştırarak, içindeki oyuncakları yere dağıttı. Bize başka bir şey söylemedi; tüm dikkati, çay partisine hazırladığı doldurulmuş hayvanlarındaydı.

Orada oturup beklerken etrafımı inceledim. Ön kapı, içinde bej bir kanepeyle aynı renkte bir televizyon koltuğunun olduğu davetkâr bir oturma odasına açılıyordu. Odada asılı fotoğraflar vardı ve odanın etrafına özenle yerleştirilmiş daha fazla bitki görünüyordu. Aynı zamanda oyuncak kutusunun yanında ufacık bir taburenin arkasında küçük bir piyano duruyordu. Oda gayet hoş ve rahattı; tuhaf bir şekilde annemi özlememe neden oldu.

Birkaç dakika sonra, oturma odasına bağlı olan koridordan oldukça yaşlı bir kadın çıkageldi. Yavaşça televizyon koltuğuna

yürüdü ve tam karşımıza oturdu. O bizi incelerken, ben de onu inceledim.

Kıyafetleri gayet normaldi: Lacivert kumaş pantolon ve çiçek desenli, önden düğmeli, mavi bir gömlek. Ayakkabıları da uyumluydu: üzerlerinde parlak tokalar bulunan lacivert, tokalı mokasenler. Yerçekiminin galip geldiği suratında hafiften eğleniyormuş gibi bir ifade vardı. Gözlerinin etrafındaki deri, ilerleyen yaşının getirdiği lekelerle çevrelenmişti ve bu bölgedeki damarlar da, birer olta iğnesi kadar ince ve keskindi. Bu damarlar, tıpkı bir balığın oltaya takılması gibi yakalamışlardı beni.

Hissettiğim rahatsızlıkla boğazımı temizledim. Kulağa aptalca gelmeyecek ne söyleyebileceğimi bilmiyordum o yüzden, “Merhaba, ben Alexa. Bu, kız kardeşim Nelly, bu da arkadaşım Jack. Tanıştığınıza memnun oldum,” dedim.

Yaşlı kadının kim olduğumuzu çoktan bildiğine emindim; aptalca konuşmamaya çalışırken bu kadarını becerebilmişim işte. Belki de her zamanki gibi “Ne var ne yok,” desem daha iyi olurdu.

Yaşlı kadınsa, geçmişte kalmış güzelliğini bir an tekrar yüzüne yerleştiren bir şekilde gülümsedi ve koltuğa dayandı. “Merhaba, Alexa.” Keskin bakışlarla diğerlerine baktı ve ikisini de başıyla selamladı. Hemen yanımda, Jackson huzursuzca kıpırdandı. Kadınsa gülümsemekle yetindi ve tekrar bana döndü.

Yutkundum. “Bize yardım edebileceğinizi umuyorduk. Annem bana bir mektupta sizin numaranızı verdi.” Bunları ona telefonda da açıklamıştım, fakat beni ve arkadaşlarımı boğan bu sessizliği dolduracak bir şeyler söyleme ihtiyacı hissediyordum.

Kadın bana bakmayı sürdürdüğünde, tekrar denemek için ağızımı açtım fakat bu sefer benden önce o konuştu. Gözleri bana kilitlendi; ben de bakışlarımı ondan kaçırmamak için kendimi zorlamak durumunda kaldım. “Çok fazla acı... İçinde çok fazla acı saklıyorsun.”

Ağzımın kuruduğunu hissettim. Kiminle konuştuğu ortadaydı.

“Yine de bunu dışarıya yansıtmıyorsun,” diye devam etti. “Bu içindeki Savaşçı yüzünden. Her ne kadar seni de yakıyor olsa da, içinde bir ateş taşıyorsun. Diğerlerine zarar verir korkusuyla onu dışarıya salmaya korkuyorsun.” Gözleri bir an Nelly’ye döndü, ardından yine bana baktı. “Kontrol edemediğin için seni de yok edeceğinden korkuyorsun. Fakat yine de bunun için çaba sarf ediyorsun. Neden, Alexa? Nedenini biliyor musun?”

Gözlerimi gözlerinden ayırıp ellerime bakmaya başladım. Kafamda binlerce düşünce uçuşuyordu. Bu kadın deli miydi? Neden bahsediyordu? Yine de söylediklerini kendi içimde tekrar ettiğimde, onun kafasının pek de dalgın olmayabileceğini fark ettim.

Ne söyleyeceğimi bile bilmeden konuşmaya başladım. “Çünkü... bana kalsa, onun yanmasına asla izin vermezdim. Onu elimden geldiğince yakınımnda tutardım.”

Yaşlı kadın, ne söyleyeceğimi önceden biliyormuş gibi, anlayışla kafasını salladı. Onun bir tür cadı olup olmadığı merak ettim. Açıkçası, bu durumda artık arka bahçede bağlı bir tek boy-nuzlu at olsa bile pek şaşıracağımı sanmıyordum.

Kadın düşüncelerime cevap verircesine, “Daha kötü isimlerle çağrıldığım da oldu,” dedi. Ona hem şaşırmış, hem de utanmış bir şekilde bakmış olmalıyım çünkü kadın, elini önemli değil der gibi salladı. “Fakat hayır, cadı değilim. Sadece insanları İnceleme konusunda yetenekliyim. Nelliana’dan pek farklı değilim aslında.” Eliyle Nelly’yi işaret etti. “Fakat korkarım ki, onun yetenekleri benimkileri aşıyor. Benim adım Olivia. Sanıyorum, torunum Akira ile çoktan tanıştınız.”

Akira kafasını kaldırıp gülümseyerek utangaç bir şekilde el salladı. Dudaklarım tekrar bir gülümsemeyle kıvrılırken ben de ona el salladım. Küçük kız daha sonra zıplayarak ayağa kalktı ve

koşa koşa yanıma gelip dizlerime tırmandı. Bir an korktum, fakat daha sonra onun daha rahat oturabilmesi için oturma pozisyonumu değiştirdim.

Olivia'yı görebilmek için başımı hafifçe eğdim. Yaşlı kadın gülümsüyordu. "Sanıyorum bana sormak istediğin bazı sorular var."

Aslında o kadar çok soru vardı ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. Biraz düşündüm ve ardından tüm bu olaylar başladığından beri kafamı kurcalayan soruyu sordum.

"Neyim ben?" Sesim fısıltı halinde çıkmıştı, bu yüzden Olivia cevap verdiğinde biraz şaşırđım.

"Sen eski soya mensupsun. Tüm ırkların fiziksel güçlerinin kusursuz bir karışımısın. Eski zamanlarda Savaşçılar olarak tanımladığımız ırktansın. Sen onlardan birisin işte; hakiki bir Savaşçı olarak adlandırılabilcek bir fizyolojiye sahip olan son kişisin."

Yaşlı kadın bana, bunun bir onur olduğunu düşünüyormuş gibi bakıyordu. Bense bundan pek emin değildim. "Yani... benim gibi olan başkaları yok mu? Ben ölmekte olan bir ırkın son üyesi miyim?"

Olivia sözlerini dikkatle seçiyormuş gibi görünüyordu. En sonunda, "Hem evet hem hayır," dedi.

"Senin eşsiz kanma sahip olan başka kimse yok fakat aynı zamanda senin kanında diğer tüm ırkların kanı var. Fakat bu, seni o ırklardan birinin üyesi yapmayacak kadar az. Ve evet, sen türünün son örneğisin."

Aman ne güzel. Ciddi anlamda bir ucubeymişim. Sanırım bu birçok şeyi açıklıyor.

"Yani bu benim yarı Arayıcı," Nelly'yi işaret ettim. "Yarı kurt," Jackson'a baktım, "ve yarı... başka her ne ırk varsa, ondan olduğum anlamına mı geliyor? Ayrıca madem benim ırkımın bu

kadar büyük savaşçılar olduğuna inanılıyor, o halde neden geriye bir tek ben kalmışım?” Düşüncelerimi düzene sokmadan konuşuyordum, ama bunun için kim beni suçlayabilirdi ki?

Olivia, “Çünkü senin türünü tehdit olarak görenler var,” diye cevap verdi. “Dünyamızda bir tür hiyerarşi var ve bu düzeni yönetenler rekabeti hiç sevmədiler. Senin türünü neden rekabetten saydıklarını anlayabilirsin. Savaşçılar eskiden kalabalık bir ırktı. Irkın hepimizi tehlikelerden koruyordu. Çoğumuz minnettardık fakat bu görüşe katılmayanlar vardı. Sayınız artmaya başladıkça, liderlerimizden oluşan bir konsey, ırkının ileride diğerlerine ihanet edeceği korkusuyla, köle edilmeleri kararını aldı. Bekleneceği üzere ırkın, çok uzun süredir korudukları insanların kendilerine böyle davranmalarına izin vermeyi reddetti. İsyan ettiler ve... soyları neredeyse tükenene kadar avlandılar. Kimisi hayatta kalmayı başardı; sen bunun bir kanıtısın ama onlar da insanlar arasında yaşamaya başlayıp kendilerini gizlediler. Bizim ırklarımızın bulamadığı Savaşçılar, eskiden avladıkları tarafından avlanmaya başladılar: Lamia’lar tarafından. Annen de onlardan biriydi. Fakat Lamia’lar saldırdığında Diana da oradaydı. Görümcesinin hayatını kurtarmasa da sizi kurtardı.”

79

Diana annemin adıydı, bu yüzden Olivia’nın söyledikleri mantıklı gelmiyordu. Fakat...

“O benim halam mıydı? Ama bu imkânsız. Beni o büyüttü. O benim annemdi!” Sesim titriyordu. Yanaklarım kızarmıştı ve yumruklarımı sıkmıştım. Sol gözüm seğirmeye başladığında, titreyen elimle terlemiş alnımı sildim.

Neredeyse duyulmaz bir şekilde, Nelly konuşmaya başladı. “Doğru. O doğruyu söylüyor.”

Kafamı aniden ona döndürdüm. Gözyaşları yanaklarından aşağı yol yol akıyordu ve ben ilk defa onun için üzülmedim.

"Sen bunu biliyor muydun? Biliyordun ve bana söylemedin, ha?" Sesimdeki düşmanca tona engel olamıyordum. Ani ve derin bir şekilde ihanete uğradığımı hissediyordum.

"Söyleyemedim! Seni korumak istedik. Seni yok etmeye çalışacak bir dünyayla yüz yüze gelmeden önce biraz da olsa normal bir hayata sahip olabilmen içindi tüm bunlar! Bana güvenmelisin, lütfen. İnan bana, Alexa. Senin için en iyisi olacağını düşündüğümüz şeyi yaptık." Nelly benimle yalvaran bir ifadeyle konuşuyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ve normal şartlar altında, bir saniye bile beklemeden onu affederdim. Fakat bu normal bir durum değildi.

Bu sözler karşısında dudak büktüm ve sesim normalden daha tiz çıktı. "Sana inanayım mı? Bunu benden ne hakla istersin? Sana her zaman güvendim ben ve şimdi bana tüm hayatım boyunca yalan söylediğini öğreniyorum! Sana güvenmemi nasıl bekleyebilirsin benden? Annem hakkında bunu nasıl söylersin? Her gün bir katil olmak için eğitilirken, nasıl olur da normal bir hayatım varmış gibi konuşursun? Tüm o eğitimlerin neden olduğunu burada öğreniyorum: Öldürmek içinmiş! Orada durup bana bunların normal olduğunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

Öfkeden gözümü âdeta kan bürümüştü. Her yer kan kıızıydı. Kan kıızılı yalanlar. Bu yalanlar yüzünden akan kanlar. Ve Nelly'nin o yalanları itiraf ederkenki kıpkırmızı kesilen suratı. Gözlerimi sımsıkı kapatıp mavi rengi hayal etmeye çalıştım. Fakat sadece, giderek koyulaşıp neredeyse siyaha dönen kırmızı vardı gözlerimin önünde.

Daha sonra birden, sıcak ve yumuşak bir şey yanağıma dokundu. O an göz kapaklarımda harika bir gökkuşağı beliriverdi. Çok mükemmeldi ve içinde eksik olan bir renk vardı. Neredeyse elimi uzatıp bu mükemmel hissi yakalamaya çalışacaktım. Fakat renkler yerine oturmaya başladıkça, zihnim de sakinleşiyordu. Gözlerimi açtığımda, Akira'nın ellerini yüzüme

koymuş olduğunu gördüm. Onun kucagımda olduğunu tamamen unutmuştum. Bu konuda aklıma gelen ihtimaller beni öylesine korkutmuştu ki, neredeyse nefes alamaz olmuştum.

Akira'nın elinin dokunduğu yerde, suratıma bulaşan serin bir his vardı. Serumdan alman bir ilaç gibiydi bu ve bir anda tüm kızıl düşüncelerim yok oluverdi. Üzerime inanılmaz bir sakinlik çöktü. En sonunda ona zarar vermeden hareket edebilecek hâle geldiğime karar verdiğimde, elimi Akira'nın elinin üzerine yerleştirdim.

Olivia, "Akira," diye azarladı onu, "Yapman..."

Akira, "Buna ihtiyacı var, büyükanne," diye araya girdi, sonra da tekrar bana baktı. "Biraz mı almama izin ver."

Yüzümde hâlâ sersemce bir ifadeyle, kucagımda oturan bu tuhaf kıza bakıyordum. Fakat Olivia'nın, yapacağı şey konusunda Akira'ya izin verdiğini sanıyordum, çünkü küçük kız elini suratımdan çekmedi.

Bırak kendini, Alexa. Kafamda Akira'nın sesini duyuyordum ve zihnim bunu düşünemeyecek kadar bulanmıştı. Gözlerim seçeneksizce onun gözlerine kilitlenmişti. Birazını almama izin. Bırak ve onu almama izin ver.

Aklımın en derinliklerine kadar inen soğuk bir çekilme hissi vardı ve tıpkı ruhumun her yanını kaplayan bir nefes gibiydi bu.

Elini tutup yanağımdan çektim. Küçük kız bana, bunu yapmamı tasvip etmediğini anlatan bir bakış attı, fakat itiraz etmedi.

"Hayır." Sesim beklediğimden daha gür çıktı.

Akira yine sevimli bir şekilde gülümsedi ve saçımı kulağımın arkasına ittirerek dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Bazen başkalarının yükünü paylaşmasına izin vermen gerekir," diye fısıldadı. "Seni mahvetmeye bu kadar yaklaşmışken içini boşaltmazsan, kimseye bir faydan dokunmaz."

Daha sonra kucağımdan inip inatçı bir ifadeyle, önünde, içi çiçeklerle dolu olan bir vazonun bulunduğu pencere eşiğine gitti. Vazoyu eline alıp, dönerek onu duvara fırlattı. Vazo binbir parça oldu. Kalıntılarını yanma giderek, çaresiz bitkiyi, tanınmaz hâle gelene kadar ayağıyla ezdi. Daha sonra da oyuncaklarının başına geri döndü.

Küçük kızı cezalandırmayacağını umarak, dönüp Olivia'ya baktım. Bu oldukça tuhaf bir görüntü olsa da, o vazoyu neden duvara fırlattığını anlıyordum. Açıkçası birkaç saniye önce, bunu yapmak benim için de fena bir fikir sayılmazdı.

Olivia bunun olmasını bekliyormuş gibi bakıyordu. "Daha iyi misin?" diye sordu bana.

Başımı salladım. "Akira?" Akira kafasını kaldırdı; suratında öfke dolu bir ifade vardı. Derin bir soluk aldıktan sonra, yüzüne bir rahatlama çöktü.

"Efendim?"

"Ne- ne yaptın sen? Sen nesisin?"

Soruma kıkırdadı. "Ben de bir Arayıcı'yım. Onu senden aldım. Senin için çok fazla vardı. Bir Savaşçı'nın bile kendi başına taşımayacağı kadar fazla."

Onun ne olduğunu sormama gerek yoktu. Bunu zaten biliyordum. Son birkaç günde yaşananların üzerimde bıraktığı izleri almıştı. Gizli tutmak için çok çaba sarfettiğim incinmişliği, acıyı, öfkeyi almıştı. Ruhumun derinliklerini görmüştü. Kendimi korumasız ve... minnettâr hissediyordum.

"Teşekkür ederim."

Bana göz kırpıp dikkatini yine oyuncaklarına yöneltti. Bu çocuğa âdeta âşık olmaya başlamıştım.

Yanıbaşında, Nelly ve Jackson'm sesi soluğu çıkmıyordu. Kafalarının karışmış olduğuna emindim ve hiçbir şeyi açıklama

gereği görmüyordum. Biliyorum çocukça bir hareket ama ilk kez bir şeyler gizlenen kişi ben olmadığım için halimden memnundum.

Olivia devam etmemi bekliyordu. O yüzden derin bir nefes alıp önemi olan tek soruyu sormaya karar verdim. “Pekâlâ, Lamia’lar bizi buldu. Muhtemelen hâlâ peşimizdeler. Şimdi ne yapacağız?”

“Şimdi dinleneceksiniz. Günlerdir uyumamış gibi görünüyorsunuz ve yaşanacaklar için güce ihtiyacın olacak. Yarın, New Jersey’ye doğru yola çıkacaksınız.”

“New Jersey’de ne var?”

Sorumu, geldiğimizden bu yana ilk kez konuşan Jackson yanıtladı.

“Two Rivers... Two Rivers New Jersey’de.”

15. Bölüm

Olivia Nelly ve beni misafir odasına yerleştirdi. Jackson'a da kanepede yatabilmesi için bir yastık ve battaniye verdi. Duş alma fırsatı buldum ve bu günlerdir hissettiğim en iyi şeydi. Yatak odasına döndüğümde, Nelly'yi beni beklerken buldum. Şimdiye dek uyumuş olmasını umuyordum. Banyoda uzun süre kalmamın nedenlerinden biri de buydu.

Havluyu kafamdan çıkardım ve çantamdan saç fırçasını alıp, Nelly'nin beni izlediğini görmezden gelerek, saçlarımı fırçalamaya başladım.

Birkaç saniye geçtikten sonra, "Biz... biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Derin bir nefes verdim ve gidip yatakta yanına oturdum. "Evet, yani sana hâlâ kızgıyım ama sanırım konuşmalıyız."

"Üzgünüm, Lex." Bunu duyunca gözlerim açıldı. "Gerçekten, gerçekten, gerçekten çok üzgünüm."

O güzelim, ela gözlerine baktığımda, bunu gerçekten hissederek söylediğini anlayabiliyordum. Onu tamamen affedip affetmediğimden emin değildim fakat şu an bana ihtiyacı olduğu gerçeğinin farkındaydım. Nelly bir konuda haklıydı: birbirimizden başka kimsemiz yoktu ve birlikte kalmalıydık. Doğrusunu söylemek gerekirse, onun bana ihtiyacı olduğu kadar, benim de ona

ihtiyacım vardı. Ayrıca sevdiklerime kin gütmek hiçbir zaman becerebildiğim bir şey olmamıştı zaten.

Hâlâ öfkeli olduğumu düşündüğü takdirde asla uyumayacağını tahmin etmem gerekirdi. Ona sarıldığımda vücudunun rahatladığını hissettim. “Sadece bana bir daha yalan söyleme, olur mu? Yani, sanırım bu konuda bana neden yalan söylediğini anlıyorum, ama bundan sonra bana karşı dürüst davranacağından emin olmalıyım,” dedim ona.

Nelly arkasına yaslanıp doğruca gözlerimin içine baktı. “Söz veriyorum. Sana bir daha yalan söylemeyeceğim.”

Ona kuşkulu bir şekilde baktım ve birden telaşlandığını görünce gülümsedim. “Peki, sana inanıyorum. Şimdi cevaplamanı istediğim birkaç sorum var ve unutma, dürüst olacağına söz verdin.” Önemli kısımları Olivia’dan öğrenmiştim, ama meselenin tümünü öğrenebilmek için yapmış olduğum girişimlerin ardından, artık dinlenmemiz gerektiği konusunda ısrar etmişti. Ben de buna karşı çıkmadım çünkü kendimi her an düşecekmiş gibi hissediyordum.

Nelly bu konuda pek istekli değildi, fakat sözünü tutacağını biliyordum. Kardeşim hafifçe başımı salladı ve ben de bunu sözlerime başlamak için bir işaret olarak kabul ettim.

“Sen nesen, Nell?” Bu soruyu son zamanlarda çok fazla sormaya başlamıştım.

Nelly önce biraz tereddüt etti fakat sonra, “Ben Arayıcı olarak isimlendirilenlerdenim. Olivia ve Akira gibiyim. İnsanların kafalarının içindekileri görebiliyorum. Onlara dokunduğumda gerçekte nasıl insanlar olduklarını, neler hissettiklerini görebiliyorum. Bizlere bu nedenle Arayıcı diyorlar. İnsanların ruhlarının içini arıyoruz çünkü,” dedi. Nelly sözlerine devam etmeden önce

bir an durakladı. “Ayrıca ben karşımdakilere istediğimi yaptırabiliyorum.”

Bunu duyunca hafif bir ıslık sesi çıkardım. “Pekâlâ, şey, bunu... bunu öğrendiğim iyi oldu. Olivia ve Akira *gibiyim* derken ne demek istedin? Senin onlardan ne farkın var?”

Ben cevap beklerken o da gözlerini kaçırdı. Ondan herhangi bir cevap gelmeyinde, uzanıp elini hafifçe sıktım. “Dinle, Nell. Bak bana. Ne olduğunun benim için hiçbir önemi yok. Sen benim küçük kız kardeşimsin ve hiçbir şey ama *hiçbir şey* bunu değiştiremez. Senin ya da bir başkasının söyleyebileceği hiçbir şey sana olan sevgimi yok edemez. Bana inanmıyorsan, Ara beni... ya da ne yapman gerekiyorsa onu yap. Yalan söylemediğimi biliyorsun.”

Nelly derin bir soluk aldı ve kelimeler ağzından kaçarcasına dökülmeye başladı. “Seni Aramama gerek yok, doğruyu söylediğimi biliyorum. Sadece beni yargılama, olur mu?” Onu başımla onaylayınca, sözlerine devam etti. “Vampirlerin üç farklı çeşidi vardır ve her ırkın kendine has özellikleri bulunuyor. Arayıcı’ları zaten biliyorsun. Ondan sonra Brocken vampileri var. Onlar da vampir ırkının askerleri oluyor; her biri güçlü, hızlı ve harika dövüşçülerdir. Son çeşidi sen de biliyorsun: Lamia’lar. Lamia’ları diğerlerinden ayıran şey, aynı zamanda yarı iblis olmaları. İkinci ve son ölümlerini tadana kadar, zarar vermek için dünyada kalmayı seçmiş ve mahkûm edilmiş ruhlar.”

Şaşkınlıkla açılan ağzımı kapatıp, devam etmesi için kaşlarımı kaldırdım.

Bu sefer konuşmaya başladığında, gözlerini kapattı. “Beni farklı kılan şeyse, benim bir melez olmam. Ben yarı Arayıcı... yarı Lamia’yım.”

Bu bir çeşit şaka olmalıydı, fakat ona öylece bakarak, bana can alıcı noktayı anlatmasını beklerken, kardeşimin ciddi olduğunu

fark ettim. “Sen ciddi misin?” Bunu sormadan edemedim. “Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl olur da hüküm giymiş bir yarı ruha sahip olabilirsin?”

Nelly gözlerini açtı ve kılıcımı çekip kafasını kopartmadığım için şaşırılmış gibi bana baktı. Yavaşça, “Bunu ben de tam olarak bilemiyorum,” dedi. “En iyi tahminim, gerçek annemin bir Arayıcı olduğu fakat daha sonra ölüp, bana hamileyken bir Lamia’ya dönüştüğü.”

“Herhangi biri nasıl bir Lamia’ya ‘dönüşebilir?’”

Nelly, sıradaki sorunun bu olmasına biraz şaşırdı ama yine de bana cevap verdi. “Sadece kadınlar dönüşebiliyorlar. Bu genelde genç bir kadın zamansız öldüğünde ya da ruhu huzura kavuşmadığında oluyor. Söylediklerine göre ruh daha sonra bu dünyada kalmayı seçiyor ve cesede geri dönüyor. En azından yazılanlar böyle. Bunu kimse tam olarak bilmiyor.”

“Bizi nasıl buldular peki? Herhalde bir anda, ‘Hey, bahse varım, Missouri’deki şu küçük kasaba yaşıyorlardır,’ diye düşünmemişlerdir.”

Nelly bir an mahcup bir ifadeyle baktı ve bunun nedenini anlamadım. “Çünkü Lamia’lar kendi türlerine yakınlaşmak isterler. Genelde grup olarak avlanırlar. Ve normal insanlar bile Lamia’ya dönüşebileceği için, diğer doğaüstü ırklara göre sayıları çok daha hızlı artabiliyor. Doğaüstü bir varlığın kanı diğer kanlara göre çok daha güçlü olduğu için tercih ettikleri avlar da biz oluyoruz. Bizi bulmaları an meselesiydi. Artık bizi buldukları için, bizi avlayana kadar durmayacaklardır.”

Kendimi yatağa bırakıp, kolumu başımın üzerine koydum. “Ah, pekâlâ, öyleyse iblis kan emicilerin bizi öldürmesi kaçınılmaz, bu piç kurularının sayıları hızla artıyor ve sen istemeden

onları hep kendine çekiyorsun. Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

Nelly ışığı kapatıp yanıma uzandı. “Ah, evet, en sevdikleri kanın Savaşçı kanı olduğunu söylemiş miydin?”

Bu sözlerin komik bir yanı olmamasına rağmen kahkaha attım. “Hayır, sanırım söylemedin.”

16. Bölüm

Bu konuşmanın ardından hemen uykuya daldım. Ak-
lımın ayakta kalma dürtüsü karşısında vücudumun
ihtiyaçları galip gelmişti. Ve şaşırtıcı bir şekilde, uyandığımda
kendimi yenilenmiş ve tamamen dinlemiş hâlde buldum. Aynı
zamanda uyandığımda, içimde bulunduğum durum göz önüne
alındığında, keyfim oldukça yerindeydi.

89

Bir daha ne zaman böyle bir imkânım olacağını bilemediğim-
den, aceleyle bir duş daha aldım. Oradan ayrılmaya hazırlandığı-
mız için eşyalarımızı arazi aracına yüklüyorduk. Olivia ve Akira
da bahçeye çıktılar ve yardımları için onlara teşekkür ettik. Ben
arabaya giderken, Akira verandadan atlayıp bana doğru koştu.
Onu yakalayarak kaldırdım ve ona sarıldım.

“Seni özleyeceğim, Alexa,” diye fısıldadı.

“Ben de seni özleyeceğim,” dedim, çünkü bu küçük kızı ger-
çekten özleyecektim.

Akira geri çekildi ve o kocaman, kahverengi gözleriyle bana
baktı. “Söylediklerimi unutma, olur mu?” Başımı salladım. “Bizi
ziyarete gelecek misin?” diye sordu.

O küçük suratına baktığımda, bu çocuğun benden istediği bir
şeyi reddedemeyeceğimi düşündüm. Ona yalan söylemek de is-
temiyordum.

“Deneyeceğim,” dedim ona samimi bir şekilde.

Akira yanağıma bir öpücük kondurdu, ben de ona tekrar teşekkür ettim ve ardından yola çıktık. Ohio’dan New Jersey’ye varmamız dokuz saat sürecekti ve ben bir kez daha, güneş batmadan yolculuğu tamamlamak istiyordum. Olivia’nın tarif ettiği yer, sadece enlem ve boylam koordinatlarıyla bulunabiliyordu. GPS için şükürler olsun.

Anayola çıktığımızda, “Nasıl bir belaya bulaştığımız hakkında fikir sahibi olan var mı?” diye sordum.

Jackson, “Sadece bazı hikâyeler biliyorum,” dedi. “Ama sen merak etme, hayatım. Ben seni korurum.”

Buna güldüm. Gerçekten de kendimi çok daha iyi hissediyordum. “Ne güzel, o zaman korkacak bir şeyimiz yok.”

Şimdi düşünüyorum da, Lamia’larla karşılaşmak çok daha iyi bir şeymiş.

17. Bölüm

En sonunda ana yoldan ayrılıp New Jersey'nin Pine Barrens bölgesinin giden bir toprak yolu takip etmeye başladık. Olivia'nın evinden sabah dokuzda ayrılmıştık ve saat altı olmuştu. Toprak yolu uzun süre takip ettik ve sonra birden o yol sona erdi.

Arabanın ön panelinden GPS cihazını kapıp, "Sanırım buradan itibaren yola yürüyerek devam edeceğiz," dedim. "Güneşin durduğu yere göre konuşacak olursak, gece çökmeden hemen hemen bir saatimiz var gibi görünüyor."

Arkadaşlarım bu düşünceden biraz rahatsız olmuş gibi görünüyorlardı fakat karşı çıkan olmadı. Her birimiz sırt çantalarımızı gerekli malzemelerle doldurduktan sonra ormanın içine doğru ilerlemeye başladık. Ne olur ne olmaz diye kılıcımı elimden bırakmıyordum.

Ormanın içinde yürümek sanıldığı kadar basit bir iş değildi. Ormanda yürümekten ziyade *tökezleyerek* ilerliyorduk; ağaçlar sık, toprak yol oldukça engebeliydi. Kılıcımın aslında ne kadar keskin olduğunu farkettim ve onu geçici olarak, bir pala gibi kullanmaya başladım.

Ancak o anki meselemiz arazi değildi. Asıl sorun sivrisineklerdi. Bu küçük baş belaları öfkelenmiş bir arı sürüsü gibi etrafımızı sarıyorlardı. Hayatımda daha önce hiç bu kadar çok sineği

bir arada görmemiştim. Oldukça acımasız yaratıklardı; bıkmadan usanmadan ısırıyor, ısırıyor, ısırıyorlardı. Önceki gün biri gelip de, bugün için bana en acı verici şeyin sivrisinek ısırıkları olacağını söyleseydi, buna gülüp geçerdim. Bugünse bu bana hiç de komik gelmiyordu. Berbat bir histi bu.

Sürekli olarak, bir şeylerin bizi izlediğini hissediyordum fakat bunun kaynağını bir türlü bulamadım. Bu orman bana tamamen yabancıydı ve orman hayvanlarından başka bir şeylerin de burada saklandığı duygusundan bir türlü kurtulamıyordum. İçimden bir ses, buranın kaybolmak için pek de iyi bir yer olmadığını söylüyordu.

Ağaclar seyrekleşmeye başladığında, sivrisinek ısırıkları yüzünden her birimizin kolları ve bacaklarında birçok nokta kanamaya başlamıştı. Böyle bir yolculuğu bir daha yanıma böcek ilacı almadan gerçekleştirmeyecektim. Bir an soluklanmak için durmuştuk, derken etraf parlamaya başladı ve gözlerimizin önünde hiç beklemediğimiz bir şey beliriverdi.

İki tarafta da gözümüzün alabildiğince uzanan yüksek bir taş duvara bakakaldık. Ancak asıl sorun bu değildi; asıl sorun duvarın hemen dibinde oldukça geniş bir nehrin akıyor olmasıydı.

Nehrin kıyısına geldik ve ben derin bir soluk verdim. “Bu gerçekten de bir hendek mi? Öte tarafta tutsak edilmiş bir prensesle bir ejderha da var mı?” GPS cihazına göz attım. “GPS doğru yerde olduğumuzu gösteriyor. Şimdi karşıya nasıl geçeceğiz?”

Jack ve Nelly bana cevap veremedi, birden kendimizi on adam tarafından çevrilmiş olarak bulduk. Adamlar oldukça cise-liydiler ve her biri siyah giyinmişti. O an içimden bir ninja esprisi yapmak geldi ama bundan vazgeçtim. Onun yerine, dövüş pozisyonu alarak Nelly’yi ardıma ittim.

Adamlardan biri, “Buraya ne amaçla geldiniz?” diye sordu. Diğer adamlara göre biraz daha kısaydı ama diğerleri kadar

kaslıydı. Saçları oldukça kısa kesilmişti ve sol kaşından çenesine kadar inen bir yara izi vardı. Çirkin biri değildi ama pek yakışıklı olduğu da söylenemezdi ve kesinlikle beni çok korkutmuştu. Elbette korktuğumu belli etmedim.

Nelly sakın ve otoriter bir ses tonuyla, “Lanetliler tarafından saldırıya uğradık,” yanıtını verdi. Onunla gurur duyuyordum. “Annemizi kaybettik. Gidecek başka yerimiz yok.”

Yaralı Yüz bunu biraz düşündü. “Kaçmayı nasıl başardınız?” diye sordu. “Üç genç Lanetliler’le başa çıkmak için pek yeterli görünmüyor.”

Kendimi olamadım ve bir kahkaha attım. Adam kafasını aniden bana çevirdi. Pek mutlu görünmüyordu. “Bana katılmıyor musun, ufaklık? Bir Lamia’yı öldürebileceğini mi düşünüyorsun?”

Ufaklık mı? Bu adam ciddi miydi? Arkadaşları yanında olduğu için şanslıydı yoksa çoktan suratma bir yumruk indirmiştim. Gerçi belki de şanslı olan *bendim*.

Nelly’nin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Muhtemelen aptalca bir şey yapmamam için bana yalvarıyordu. Haklı olduğunu biliyordum. İyi bir dövüşçü olduğumu biliyordum, fakat karşımızdakiler sayıca bizden çok fazlaydılar. Ayrıca bu adamların duruşlarından bile *tehlikeli* oldukları belliydi. Bizi fena halde pataklatabileceklerini tahmin ediyordum.

Ben de, kendimi kötü durumda bulduğumda zamanlarda yaptığım şeyi yaptım. Güldüm. Bunun aptalca olduğunu biliyorum ama ne zaman gerilsem ya da kendimi rahatsız hissetsem gülerim. Ancak bunun her zaman insana yardımı dokunabileceğini de söyleyemem. “Bunu komik mi buluyorsun, ufaklık?” Yaralı Adam’ın suratı kıpkırmızı olmuştu.

Bir kez daha kahkaha attım. Elimde değildi. Onun böyle bir şey söyleyeceğini biliyordum ve gerçekten bunu söylediğini

duymak çok komik geldi. Suratının pancar kırmızısına dönüşmüş olması da beni daha çok güldürdü.

Adam bana doğru bir hamle yapınca, gülmeyi kestim. Tamamen gafil avlandığımı söylemem. Adam kolumu yakalayamadan önünden çekilmeyi başarmıştım. Yaralı Yüz montumun kolunu yakaladığında, ben de dönerek üzerimdekini çıkardım. Fermuarı çekmemiş olduğum için memnundum.

Bir anda herkesin iç geçirdiğini işittim, fakat kılıcımı daha sıkı kavrayıp, keskin kısmı dışarı çıkarırken, bunu pek düşünecek vaktim yoktu. Ardından adamın ikinci saldırısını beklemeye koyuldum. Fakat bir daha saldırmadı.

Orada öylece beklerken, etrafımdakilere bakma fırsatım oldu. Adamların her biri, kıcımdan bir fil çıkarmışım gibi şaşkın gözlerle beni izliyordu. Kimisinin ağızları açık kalmıştı ve o an, bir kez daha gülmemek için kendimi zor tuttum. Yüzlerine baktığımda, tam olarak bana değil de, koluma baktıklarını gördüm.

Ben de koluma baktığımda, montumu çıkardığım için sağ kolumun tamamen açıkta kaldığını gördüm. Siyah bir atlet giyiyordum ve dövmemin gümüşü güneşte parlıyordu.

Adamlardan biri, “imkânsız,” dedi ve birden elimi kolumun üzerinde gezdirdim.

Yaralı Yüz’e döndüğümde (ağzı bir karış açık olanlardan biri de oydu) zorlama bir gülümsemeyle aklıma ilk geleni söyledim. “Şey... Bizler barış için geldik?”

18. Bölüm

Sözlerim Yaralı Yüz'ü, dövmemin soktuğu trans halinden Suyandırmayı başarmıştı. Artık öfkeli görünmüyordu; daha çok şüpheli ve şaşkın bir hali vardı. Gözlerini kolumdan ancak, "Kimsin sen?" diye sorabilecek kadar ayırabilirdi.

Akla ilk gelen cevabı verdim. "Ben Alexa, bunlar da kız kardeşim Nelly ve arkadaşım Jackson."

95

İstediği cevabım bu olmadığını tahmin ediyordum ve verdiği karşılık da bunu doğruladı. "İsimleriniz beni ilgilendirmiyor," dedi tükürürcesine. "*Kimsin* sen?"

Ne cevap vereceğimi düşünüyordum fakat aklıma gelen her şey aptalca görünüyordu. Şansıma, Nelly benim yerime konuştu.

"Ben bir Arayıcı'yım," dedi. "Jackson bir Kurt-doğan ve Alexa..." Herkesin gözü bana döndü ve sonraki kelimeler ağzından çıkarken, ben de korkuyla geri çekildim. "Alexa da bir Güneş Savaşçısı."

Herkes, bize âdeta sonsuz gibi gelen bir süre boyunca sessiz kaldı. En sonunda Yaralı Yüz, "İmkânsız bu, tüm Savaşçılar yok oldu," dedi. Kendinden pek de emin durmuyordu.

Nelly, "Alexa sonuncusu," diye cevap verdi ona.

Bunu bir süre düşündü fakat şüphe ifadesi, soğuk camı kaplayan sıcak hava misali tüm yüzüne yayılıyordu. Bir süre düşünüp

taşındıktan sonra, kararını verdi. Adamlarına, "Onları şehre geri götürün," dedi. "Çocukların hayallerine ayıracak vaktimiz yok."

Karşı çıkmak için ağzım açmıştım, fakat adamlardan birinin derinden gelen sesi beni durdurdu.

"Gavin," dedi.

Yaralı Yüz soluna döndü ve ben de onunla birlikte oraya baktım. Konuşan adam öne çıktı ve şimdiye kadar onu fark etmemiş olduğuma şaşırdım. Olağanüstü bir adamdı. Boyu en azından bir seksendi ve üzerinde uzun kollu siyah bir tişört olsa bile, kollarının kaslı olduğu anlaşılabilirdi. Saçları kirli bir sarıydı ve saçları biraz fazla uzamış gibi görünüyordu çünkü konuşmaya başladığında saçlarını suratından yana doğru ittirerek gün ışığı gibi altın sarısı gözlerini ortaya çıkarmıştı. Suratını kaplayan bir kirli sakalı vardı ve hafif bir İskoç aksanıyla konuşuyordu. Elimi kaldırıp ağzımdan akan salyaları silmek zorunda kaldım.

Fakat benim şansına, konuşurken bana göz ucuyla bile bakmadı. "Onları Konsey'in önüne çıkarıp, kararı onlara bırakabiliriz." Ufukta kaybolmakta olan güneşi işaret etti. "Güneş battıktan sonra onları dışarıda bırakamayız. Daha çocuk onlar."

Ah. Kurmakta olduğum tüm romantik fanteziler yıkılmıştı. Gavin'in bir karar vermesini beklerken, o düşünceleri bir kenara bıraktım.

Bir an sonra Gavin, "Pekâlâ, onları misafirhânelere götürün. Konsey'le yarın sabah için bir duruşma ayarlayacağım. Nehrin karşısına geçelim, yoksa hepimiz burada kolay birer hedef oluruz." Daha sonra bana baktı ve yüzündeki ifade sertleşti. "Sakin aptalca bir şeyler yapmaya kalkma. Olduğunu iddia ettiğin şey olduğundan emin değilim fakat emin ol, hainlere verdiğimiz cezalar hiç hoşuna gitmeyecektir."

Yine iğneleyici bir şeyler söyleyecektim fakat o sırada biri kolumdan tutup beni nazikçe ileriye doğru itti. Yukarı baktım...

ve İskoç aksanlı adamın beni nehrin üzerine indirilen köprüye doğru götürdüğünü gördüm. Köprü kocaman duvarın bir parçasıymış gibi görünüyordu ve tam olarak bir kıydan diğerine uzanıyordu. Ancak dikkat ettiğim şey bu değildi.

Adam kolumu hafifçe, fakat sağlam bir şekilde kavıyordu; dokunduğu yer alev alev yanıyordu. Çok tuhaftı; ona sarılmak, kendimi kollarına bırakmak istiyordum. Bu adamı tanı mıyordum fakat kendimi ona çekiliyormuş gibi hissediyordum. Bunun o harika görünüşüyle alakalı olduğunu tahmin ediyordum. Ya da iyice aklımı kaçıırıyordum. Aynı zamanda bu durum sinirimi de bozuyordu. Bir çocuk gibi davranılmak hiç hoşuma gitmiyordu, özellikle de biraz evvel bana çocuk diyen biri tarafından.

Kolumu çektim fakat kolumu bırakmadı. Onun yerine, bana bakarak tek kaşını kaldırdı. "Nasıl yürüneceğini biliyorum," dedim.

Kalın ve ahenkli sesiyle, "Bunu görebiliyordum," dedi. "Ayrıca nasıl *konusulacağını* bildiğinden de eminim. Bu yüzden aptalca bir şey söyleyip Gavin'i kararından döndürmeden önce seni onun yanından uzaklaştırıyorum." Bunu sadece benim duyabileceğim kadar hafif bir tonda söylemişti.

Buna verecek bir cevabım yoktu, çünkü bir kaçak gibi götürülmek hiç hoşuma gitmese de, onun haklı olduğunu biliyordum. Ona tekrar baktığımda, yakışıklı suratında ne olduğunu anlayamadığım bir ifadeyle doğruca önüne baktığını gördüm.

Kendimi tuhaf bir şekilde minnettar hissederek, "Teşekkür ederim," dedim.

Medeni biri gibi davranabileceğim hiç aklına gelmemiş gibi, şaşkın bir şekilde yan gözle bana baktı. Söylediğim aptalca şeylerden sonra, böyle düşündüğü için onu suçlayabileceğimi sanmıyordum.

Bir an bir şey söylemedi. Ardından başımı hafifçe sallayarak, “Rica ederim,” dedi.

Bizi kapıdan içeri almadan önce beni durdurdu ve baştan aşağı süzdü. Yanaklarımın kızardığını hissettim.

“Fotoğrafımı çekersen, senin için daha uzun süreli olabilir,” diye fısıldadım.

Gözlerini benden ayırıp montumu uzattı ve bana bakmadan, “Bunu giysen iyi olur,” dedi.

Onun söylediğini yaparak montumu giydikten sonra kapıdan geçtik ve o an beni ileri doğru ittiriyor olmasaydı, gördüklerim karşısında öylece kalabilirdim. Her yer binalar ve evlerle doluydu; vebunlardan bazıları Amerika’nın her yerinde karşılaşılabilecek türden normal evlere benziyordu, bazılarıysa birer sanat eserine. Yüksek ve alçak, rengârenk ve bakımlı binarlardı bunlar. Her çimenlikte çiçekler ve büyük ağaçlar vardı. Evlerin kimisi mozaik gibiydi. Binaların önünde tanımadığım kişilerin heykelleri ve heykellerin önünde büyük fiskiyeler vardı. Üzerinde cadde isimleri bulunan döşenmiş yollar dört bir yana uzanıyordu. Sokak lambalarına bile özenilmişti. Uzun ve yeşil olan lambalar, San Fransisko’nun zengin mahallelerinde bulunan lambalara benziyordu. Yolları ayıran refüjlerde sakura ağaçları ve binbir renkte laleler vardı. Etrafa hafifçe simler serpiştirilseydi, hiç de yersiz görünmezdi. Aynı zamanda hem tuhaf bir şekilde geleceğe hem de geçmişe ait bir yer gibi duruyordu. Burası şimdiye dek gördüğüm en güzel yerdi.

Manzarayı izlerken elimde olmadan nefesim kesildi. “Vay canına.” Bana eşlik eden adama baktığımda, suratına hafif bir gülümseme yayılmış olduğunu gördüm fakat ona baktığımı görünce, o anlaşılmasız ifadesi geri geldi.

Biz ilerlerken birkaç kişi durup bize baktı fakat ben bakışlarımı ileriye dikip başımı kaldırdım. Bir sirk ucubesi gibi sokakta

gezdirilmek hoşuma gitmiyordu ama başka bir seçeneğim de yoktu. Ayrıca montumu giydiğim için mutluydum. Gereğinden fazla dikkat çekmek istemiyordum.

Yan sokaklardan birine girerek aynı güzel binaların bulunduğu bir yere geldik. Misafirhâne olduğunu tahmin ettiğim bir binaya vardık. Burası oldukça lüks bir binaya benziyordu. Tahmin ettiğim gibi, taş merdivenleri tırmandığımızda bir antreye girmiş olduk.

Antreye gösterişli demek bile az gelirdi. Tavandan altın avizeler sarkıyordu ve altın döşemelerle süslenmiş koridor iki altın asansöre uzanıyordu. Zemin mermerdendi ve üzerinde kan kırmızısı, lüks bir halıyla döşenmişti. Eskortum kolumu bırakıp, tezgâhın ardında oturan genç bir kadının yanına gitti. Kadın adamı gördüğünde, yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı ve içimde bir kıskançlık duyduğumda oldukça şaşırdım. Neyim vardı benim böyle? Bu adamı tanı mıyordum bile.

Kadınla konuşurken oldukça nazikti ama aynı zamanda da iş yapar gibi ciddiydi. İsmimizi kaydederken kadının bize doğru bakışlar attığını fark ettim. Daha sonra adam geri geldi ve bizi asansörlere götürdü. Geri geldiğinde beni tekrar kolumdan tutmadığı için biraz hayal kırıklığına uğramıştım.

Asansörle altıncı kata çıktık. Etrafıma baktım ve bize eşlik eden adamları saydım. Üç kişiydiler –her birimiz için bir tane. Bana, sabaha kadar başımızda bekleyeceklermiş gibi geldi. Bu da beni sinirlendirdi. Duvarın üzerinden kaçacak değildik. Ayrıca ilk baştaki küstah hareketlerimin tehlikeli olarak görülebileceğini de sanmıyordum. Belki de yanlış düşünüyordum.

Bize eşlik eden adamlar her birimizi farklı odalara yönlendirince oldukça şaşırdım. Nelly bana endişeli bir bakış attı, ben de İskoç aksanlı adama döndüm. Elimi Nelly'ye doğru salladım. "Aynı odada kalmayacak mıyız?"

Adam derin, altın sarısı gözleriyle bana baktı ve kalbimin bir an yerinden hopladığını hissettim. Daha sonra kafasını salladı. Sinirli bir şekilde soluğumu verdim. “Bak, bana hiçbir borcun olmadığını biliyorum... Hatta sana borcu olan benim ama,” (sesimi alçaltım ve Nelly’ye baktım) “orada kendi başına güvende olacak mı? Yani, başında birileri duracak değil mi?”

Sorduğum soru karşısında bana şaşkın bir ifadeyle baktı ve bir an bana cevap vermeyeceğini sandım. Daha sonra bu soruyu neden sorduğumu anlamış gibi, başını yavaşça yukarı aşağı salladı. “Onun güvende olacağı konusunda seni temin ederim. Tüm gece boyunca başımda bekleme emri aldım ve görevimi ciddiye alarak yerine getiririm.” Bu hem bir güvenceydi, hem de bir uyarı.

Onu baştan aşağı süzdüm ve yanıtı üzerinde düşündüm. Bunu gördüğünde, güzel yüzüne eğleniyormuş gibi ifade yerleşti. Ben başımla hafifçe onayladığımda, etrafımdan dolanıp bir anahtar kartını odanın kapısına sokup kapıyı açtı. İçeri girdim ve adam kapıyı kapatmadan kapıyı yakaladım.

Adam bana karşı çıkamadan elimi kaldırdım. “Ben sadece... şey... ismin nedir?”

Bana söyleyip söylememe konusunda karar verircesine bir an tereddüt etti. Ardından, “Kayden,” dedi ve kapıyı kapattı.

Odaya girdiğimde, odanın ufak bir daire gibi döşenmiş olduğunu gördüm. Küçük bir mutfak, oturma odası ve kendi banyosu olan bir yatak odası vardı. Mobilyalar özenle seçilmişti ve oldukça rahattı. Tam da beklediğim gibi, her biri altın sarısı ve kırmızı renkteydi. Odada geniş bir düz ekran televizyon bulunca sevindim. Fakat bu gece için daha fazla eğlence aramıyordum, bu yüzden yatak odasına geçip kendimi yatağa attım ve, “Nasıl bir şeye bulaştım böyle?” diye mırıldandım.

19. Bölüm

Ertesi gün sabah erkenden kalkıp bir duş aldım. Daha sonra sırt çantamdan temiz bir kot pantolonla V-yakalı, uzun kollu siyah bir tişört çıkardım. Hava, uzun kollu bir şeyler giymek için biraz fazla sıcak olacak gibi görünse de, önceki gece aldığım tepkiyi göz önünde bulundurunca, dövmemin üzerini kapatmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm. Banyoda bulduğum saç kurutma makinesiyle saçlarımı kuruttum. Kendimi insan içine çıkacak kadar hazır hissettiğimde, yiyecek bir şeyler bulmak için mutfaka geçtim. Mutfakta birkaç parça çörek ve bir tane de elma buldum ve onları kısa sürede silip süpürdüm. Elmanın yemediğim kısmını çöpe atarken kapı çalındı.

101

Yatak odasındaki komodinin üzerinde bulunan kılıcıma baktım. İçimde, kılıcı almak için büyük bir dürtü hissetmedim ve gidip kapıyı açtım.

Kapıdaki Kayden'di ve dün geceki kadar harika görünüyordu. Tıpkı onunla ilk karşılaşmamızda olduğu gibi, bu sefer de Kayden etrafımdayken içime dolan o tuhaf fakat harika duyguyu hissettim. Duş alıp üzerini değiştirmek için buradan ayrılmış olmalıydı çünkü şimdi üzerinde gri bir tişört ve kot pantolon vardı. Giysiler ona çok yakışmıştı. Biraz yorgun ama tetikte görünüyordu. Ayrıca bana bakıyordu. Bu sabah saçıma özen gösterdiğime sevindim.

Bir elimi kalçama atıp iç geçirdim. "Hayır, kameram var, istersen fotoğraf..."

Kayden başını salladıktan sonra, “Beni takip et,” diyerek sözümü kesti.

“Nereye gideceğiz?”

“Alexa!” Jackson ve Nelly koridorda belirdiler. Ben de kapımı kapatarak odamdan çıktım.

Nelly, suratında rahatlamış bir ifadeyle bana koştu. Jackson da yanıma geldi ve bana sarılarak ayaklarımı yerden kesti, sonra da alnımdan öperek, “Günaydın, güzelim,” dedi.

Dönüp baktığımda Kayden’i bizi izlerken buldum.

“Günaydın, Jack.

Jackson parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve bana daha iyi bakabilmek için geriye doğru bir adım attı. “Vay canına, bu sabah harika görünüyorsun.”

Ben hâlâ Jack’e bakan Kayden’a bakıyordum. Suratındaki ifadeyi tam okuyamıyordum fakat bir an gözlerinin ardında düşmanlık görür gibi oldum. Fakat bu göz açıp kapayıncaya kadar kaybolduğu için, bunu kafamda canlandırmış olduğuma karar verdim.

Gözlerimi Kayden’den ayırarak, “Şey... sağ ol,” dedim. Jack’e gülümsedim ve Nelly’ye döndüm. “İyi misin?”

Nelly başıyla onayladı. Ne demek istediğimi sormasına gerek yoktu. Onun için endişelenmiş olduğumu biliyordu.

“Bugün Konsey’le görüşeceğiz,” dedi. Gergin görünüyordu ve onu suçlayabileceğimi sanmıyorum.

Dönüp, doğruca önüne odaklanmış olan Kayden’a baktım. “Hey, dostum, sizin şu Konsey bize idam cezası falan vermez, değil mi?”

Ağzının bir kenara hafifçe kıvrılırken, tek kaşını kaldırdı. “Hayır, neden böyle bir şey düşündün?” Ben omuz silkince devam etti. “İrklarınızı belirlemek için bir Arayıcı getirecekler. Ardından

da reşit olmadığınız için sizi okullardan birine yerleştireceklerdir. Asırlardır bir Savaşçı'yla karşılaşmamıştık. Bu yüzden senin için ne karar verirler, bilemiyorum.”

Ah, harika. “Harika, herhangi bir baskıyla karşılaşmayacağım öyleyse,” diye cevap verdim.

Alaycı ifademi gözden kaçırmadı. Kayıtsız bir ifadeyle, “Seni idam edeceklerini sanmıyorum,” dedi.

Hafifçe iç geçirir gibi yaptım. Gerçi bu konuda rol yapmama gerek yoktu. “Bu konuda anlaştıysak, artık gidebilir miyiz?”

Kasabada ya da şehirde ilerlerken Kayden önümüzde ilerliyor, Jackson, Nelly ve ben de onu ardından takip ediyorduk. Aklıma gelen bir şey paniklememe sebep olunca, Nelly'ye yanaştım. Fısıldayarak, “Senin ne olduğunu anlarılarsa ne yaparlar?” diye sordum.

O da bu konuda endişeleniyormuş gibi bana döndü. “Beni öldürler,” diye cevapladı. Olduğum yerde kendi tükürüğümde boğulacak gibi olunca da ekledi: “Asıl ben senin için nasıl bir karar verecekleri konusunda endişeleniyorum. Arayıcı'ları beni aradığında ne göreceğini kontrol edebileceğimi sanıyorum. Bir Arayıcı olarak oldukça yetenekliyim. İçimdeki Lamia'yı arama sırasında saklayabilirim.”

Kafamı yavaşça salladım ve bizi bekleyen şeyler için kendimi hazırladım. “Öyle umalım,” diye fısıldadım.

Nelly'yle aramızda, kelimelere dökmemize gerek kalmayan bir bakışma geçti. Ben kendim için endişelenmiyordum, önüme çıkaracakları şeylerle başa çıkabilirdim. Fakat Nelly için kan dökmeye hazırdım. Bunu o da biliyordu.

O da kafasıyla onayladı. “Öyle umalım,” dedi.

20. Bölüm

Kapının yanında gördüğümüz bina ve çiçeklerin belki de binlercesinin yanından geçtik. Bu güzel manzaranın tadını çıkarmaya çalıştım fakat şu aptalca görüşme canımı sıktığı için bu hayli zor oluyordu. Kaderimize doğru ilerledikçe şehir daha da kaygı verici görünmeye başlamıştı. Bu sabah dışarıda daha çok insan vardı; her biri gitmeleri gerektiği yerlere gidiyorlardı. Birkaçı dün geceler gibi durup öylece bize baksalar da, çoğunlukla bir an önce gidecekleri yere varmaya çalışıyorlardı.

En sonunda diğer binalar arasında kendini gösteren bir binaya geldik. Burası bir mahkeme binasını andırıyordu fakat bir mahkeme binası olmak için fazla güzel ve gösterişli görünüyordu. Binaya çıkan merdivenlerin iki yanında cübbeli kişilerin dev heykelleri vardı. Gümüş döşemeli kapıların üzerinde büyük bir güneş freski vardı. Elim omzumdaki dövmeye gitti. Fresk omzumdaki güneş dövmesiyle neredeyse birebir aynıydı.

Kayden'la birlikte binaya girdik. Eğer geceyi geçirdiğim daireyi gösterişli olarak tarif ettiysem, bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmediğim belliydi. Dairenin aksine, buradaki her şey gümüş rengi kullanılarak dekore edilmişti ve her nasılsa gümüş, altın dekordan daha şık duruyordu. Giriş salonu dev gibiydi. Tamamı camdan yapılmış olan yüksek tavandan içeriye güneş ışığı doluyor, bu güneş ışığı tüm odayı neredeyse cennetten çıkma olarak tarif edilebilecek bir ışıkla aydınlatıyordu. İki set kıvrılan

merdiven fildişi trabzanları olan uzun bir balkona çıkıyordu. Et-
rafıma fal taşı gibi açılmış gözlerle bakmadan edemedim. Bir kez
daha, nasıl bir şeye bulaştığımı düşünmeye başladım.

Merdivenlerden yukarı çıktık. Elimi, yüzeyi ipek kadar pürüz-
süz fildişi trabzanın üzerinde gezdirdim. Sola dönerek sonunda
kırmızı bir kapının bulunduğu bir koridora girdik. Diğer kapı-
ların her biri gümüştü. İçimden, umarım kırmızı renkli kapıya
doğru ilerlemiyoruzdur, diye düşündüm.

Üstüne güneş deseni oyulmuş bir gümüş kapının önünde dur-
duğumuzda rahatlardım. Kayden kapının elektronik kilidine bir
kod girdikten sonra bizi içeri soktu. Bu seferki oldukça sade bir
odaydı, elbette bu kadar abartılı bir odaya sade denilebilirse. Oda-
da sıra sıra sandalyeler ve bu sandalyelerden fildişi bir trabzanla
ayrılmış, yüksek bir platformun arkasında uzun bir masa vardı.

Kayden bizi en öndeki sıraya doğru yönlendirdi ve biz de
onun gösterdiği yere doğru gittik. Nelly bana doğru eğilip kulağı-
ma fısıldadı: “Bırak onlarla ben konuşayım, olur mu?”

Normalde, bu düşük bütçeli filmlere özgü replikle dalga ge-
çerdim fakat şu anda, mizaha başvuramayacak kadar endişeleni-
yordum. Yalnızca Nelly’yi başımla onaylamakla yetindim.

Kayden duvarın önünde yerini aldı ve orada yalnız olmadığını
gördüm. Aralarında Yaralı Yüz’ün de (adının Gavin olduğunu
biliyordum ama Yaralı Yüz demek daha uygun geliyordu) bulun-
duğu başkaları da duvarın önünde dizilmişti. Kayden dışında
hepsi dün geceki siyah kıyafetlerden giyyordu ve gömleklerinin
sağ omuz kısmına işlenmiş ve daha önce gözüme ilişmemiş olan
küçük, gümüş güneşleri fark ettim. Hiçbiri bize bakmıyordu; ifa-
desiz bir suratla, doğruca ileriye bakıyorlardı.

Ben, Jackson ve Nelly’nin ortasında oturuyordum. Jackson
uzanıp elimi kendi elinin içine aldı. Ona, güven verici olduğunu
umduğum bir şekilde gülümsedim ve elini sıktım. Duvarda asılı

duran saate baktığımda, saatin dokuz elli beş olduğunu gördüm. Duruşmaya saat başında başlayacaklarını umuyordum çünkü çoktan terlemeye başlamıştım.

Tam beş dakika sonra, platformun arkasında bulunan bir kapı bize doğru açıldı ve içeri beş kişi girdi. Üçü kadın, ikisi erkekti. Üzerlerinde uzun, gümüş renkli cüppeler vardı ve imtiyaz sahibi insanlara özgü havayla yürüyorlardı. Bize yan gözle bile bakmadan yerlerine oturdular ve cüppelerini düzelttiler. Beklediği gibi, boğazıma dek gelen gülme hissini bastırmak zorunda kaldım.

Ortadaki sandalyede oturan kadın boğazımı temizledi ve bizi şöyle bir süzdü. Oturduğum yerde hareket etmemeye çalıştım. Bu insanların yerimde kıpırdanıp durduğumu görmelerini istemiyordum.

Ortadaki kadının sivri bir burnu ve boncuk boncuk, mavi gözleriyle, topuz yaptığı açık sarı saçları vardı. Bana İngilizce öğretmenimi hatırlattı. Konuşmaya başladığında çıkan tiz sesi de edebiyat öğretmenimin sesine benziyordu.

Bize bakarak, “İsimlerinizi söyleyin,” dedi.

İlk önce Nelly konuştu. “Nelliana Montgomery.”

“Jackson Kane.”

Boğazımı temizledim. “Alexa Montgomery.”

Kadın isimlerimizi formalite icâbı sormuş gibi, oldukça ilgisiz görünüyordu. “İrklarınızı da belirtin,” diye devam etti.

Boğazımda bir yumru oluşmuştu ve konuşmaya başlamadan önce onu yutabilmek için iki kere yutkunmam gerekti. Neyse ki, bu kez de ilk konuşan Nelly oldu.

“Arayıcı,” diye belirtti.

Jackson, “Kurt Oğlan,” dedi.

Kadının gözleri bana döndü ve kalbimin hızlanmaya başladığını hissettim. Cesaretimi topladıktan sonra, sesimin gür ve titremeden çıkması beni sevindirdi.

“Savaşçı,” dedim.

Kadın bir sonraki soruya geçmeye hazırmış gibi duruyordu fakat cevabımı duyduğu anda durakladı ve keskin bakışlarını benim üzerimde tuttu.

“Anlayamadım.” Bunu kesik bir şekilde söylemişti.

Tekrar boğamı temizleyerek, şüpheye yer bırakmayacak şekilde tekrarladım. “Savaşçı.”

Kadın gözlerini kıstı. “Bayan... Montgomery.” Haklıymışım, kadın isimlerimizi pek dikkatle dinlemiyormuş. “Sorularıma ciddi yanıtlar vermenizi tavsiye ediyorum. Kendi hanemizde bize hakaret edilmesini hoş karşılamayız.”

Biri benim adıma konuşmaya başladığı anda, ben hâlâ cevabımı hazırlıyordum. Fakat bu, konuşmamı beklediği biri *değildi*.

Gavin saygılı bir şekilde, “Savaşçı işaretlerini taşıyor, Majesteleri,” dedi.

Kadının gözleri tekrar bana döndü ve sabırsızlıkla beklemeye başladı. Başımı, onu onaylayan bir ifadeyle salladım. Kadın oturduğu sandalyede arkasına yaslandı. “Bu işaretleri bize göstermeniz mümkün mü, Bayan Montgomery?”

Yavaşça ayağa kalkıp tişörtümün kolunu koltuk altıma kadar sıyırıp, kolumdaki gümüş deseni açığa çıkardım. Her birinin aynı anda şaşkınlıkla nefes aldıklarını duydum ve kafamı kaldırıp baktığımda, Konsey üyelerinin sandalyelerinden öne doğru eğildiklerini gördüm.

Birkaç saniye boyunca hiçbiri bir şey söylemeyince, sandalyeme geri oturmayı düşündüm. Sesine ilk kavuşan, ortadaki kadın oldu. “Daha yakından bakabilmemiz için bize doğru yaklaşın,

lütfen.” Sesi hâlâ tizdi fakat artık ses tonuna ufak bir şüphe ifadesi de karışmıştı. Gülmemek için kendimi tuttum.

Platforma yaklaştım ve beş Konsey üyesinin önünde geldikten sonra, her biriyle göz göze gelip selam verircesine başımı eğdim. Saygılı bir ifade taşıdığımı umuyordum. Ben yaklaşıncı, onlar daha da öne eğildiler ve içlerinden birinin sandalyesinden düşeceğinden korkmaya başladım.

İçlerinden biri “İmkânsız,” diye mırıldanmca, neredeyse kahkahaya boğuluyordum. Belki de adımı Bayan İmkânsız olarak değiştirmeliydim. Kesinlikle benim için uygun bir isim olurdu. Gerçi *ucube* de aynı derece uygundu.

Kadın ayağa kalktı ve hemen önüme geldi. Bakışlarımı onunkilerden ayırmamaya çalıştım. Onun için korkutucu demek hafif bile kalıyordu. Koluma baktığında, mavi gözleri hayretle açıldı. Elini yavaşça uzatıp, “Müsaadenle?” dedi.

Neden bilmiyorum ama bu kadar yakınımıdayken, bu kadının saygı göstermem gereken biri olduğunu fark ettim. Bu, ondan hoşlandığım anlamına gelmiyordu; sadece son birkaç günde her şey değişmişti ve eğer bu yeni dünyada yaşamak zorunda kalırsam, en azından o dünyanın âdetlerine saygı gösterebilirdim. Bu benim için normal bir şey değildi. Genelde otoriteyi temsil eden kişilerden nefret ederdim fakat insanın hayatı tehlikede olunca, her şey değişiveriyor.

Yine de ağzımdan çıkanlar beni şaşırttı. “Elbette... Majesteleri.”

Bunu duyunca o da yüzüme baktı ve dudaklarında en ufak bir değişim olmasa bile gözlerinin ardında bir gülümsemenin ortaya çıktığını gördüm. Parmaklarını dirseğime koyup oradan omzuma kadar deseni izledi ve omzumdaki güneşe geldiğinde durdu. “Sol Lilliums,” diye fısıldadı. “Bunu çok, ama çok uzun zamandır

görmemiştim.” Sadece benim duyacağım bir ses tonuyla konuşmuştu. “Bunlar ne kadar zamandır var?”

Ben de fısıltıyla konuştum. “Birden ortaya çıktılar. Ben...”

Kadın başını salladı ve yine benim duyacağım şekilde konuştu: “Onları özgür bıraktıktan sonra. Seni Arayabilir miyim?”

Akira beni Aradığında hissettiğim zayıflık aklımda geldiği için tereddüt ettim fakat içimde, bu kadının canının istediği her şeyi yapabileceğine, bana yalnızca nezâket gereği danıştığına dair bir his vardı. Onu başımla onayladım.

Kadın birkaç santim gerileyerek, derin bir soluk verdi. Daha sonra ellerini, avuçları yukarı bakacak şekilde bana doğru uzattı. Ben de ellerimi uzatıp onun ellerinin üzerine yerleştirdim. Gözlerini kapattığında alm kırıştı. Önceki sefer olduğu gibi, yine ellerimizin birleştiği yerde bir karıncalanma hissi ve birinin ruhumu incelediğine dair o belirgin duyguyu hissettim. Aklıma bir anda bulanmış gibi oldu ve bir süre kadının yüzü dışında başka hiçbir şeye odaklanamadım.

Birkaç saniye sonra ellerimi bıraktığında, hafiften başım dönüyordu. Kadın gözlerini açtığında, az önceki şüphenin yerini şaşkın bir kabulleniş almıştı.

“Bu nasıl olabilir,” diye mırıldandı.

Kısık bir sesle, “Bilmiyorum. Birkaç gün öncesine kadar Savaşçılar’ın varlığından bile haberdar değildim,” dedim.

Kadın bunu bir süre düşündü. “Peki seni buraya getiren nedir, genç Savaşçı?”

Bu sözleri karşısında beklenmedik bir şekilde gururlandığımı hissettim ve daha sonra bu konuyu gözden geçirmeye karar verdim. “Lamialar bizi buldu. Annemi öldürdüler fakat kız kardeşimle ben kaçmayı başardık. Buraya geldik, çünkü gidecek başka güvenli bir yerimiz yok.”

Gözlerime o kadar uzun süre baktı ki neredeyse son anda ondan bakışlarımı kaçıracaktım. En sonunda bir karara varmış gibi başını salladı. "Sizi ağırlamaktan son derece memnun olunuz, genç Savaşçı," diye fısıldadı. Daha yüksek bir sesle, "Yerine dönebilirsin," dedi.

Yerime döndüğümde, diğer Konsey üyelerinin birbirlerine doğru eğilmiş, kısık sesle tartışmakta olduklarını gördüm. Kimin hakkında konuştukları belliydi, çünkü arada bir şaşkın yüz ifadeleriyle bana bakıyorlardı. Kadının gözleri benden hiç ayrılmadı ve en sonunda elini kaldırıp, diğerlerinin tartışmasını sonlandırdı.

Sesi yine önceki kendinden emin hâlini aldı ve, "Pekâla," dedi. "Bir Arayıcı, bir Kurt Oğlan ve bir Savaşçı," diye duyurdu. Gülmek için kendimi zor tuttum, onun bu sözlerin ardından neredeyse, "bir bara girmişler," demesini bekliyordum. "Eğitiminize devam etmek istersiniz diye tahmin ediyorum," diye dedi sözlerine.

Nelly, Jackson ve ben birbirimize baktık ve aynı anda başımızla onayladık.

Kadın bunu işittiğine memnun olmuş gibi görünüyordu. "Güzel. Nelliana ve Jackson, siz kendi ırklarınızla ilgilenen okullara gideceksiniz. Alexa... sen türünün tek örneği olduğun için, gitmek istediğin okulu seçme şansın var."

Nelly yanımda kıpırdandı. İsteddiği şeyi anlamak için ona bakmama gerek yoktu. "Eğer mümkünse, Nelly ile aynı okula gitmek isterim."

Kadın kafasını sallayarak, "Maalesef bunun sana hiçbir yararı olmaz," dedi.

Hissettiğim öfkeli ifadenin suratıma yansımalarını engellemek için kendimi zorlamam gerekti. Bana istediğimi seçebileceğimi söylemiş olduğunu sanıyordum. Bunu tahmin edebilmeliydim.

Birbirine kenetlediğim dişlerimin arasından, “Siz hangisini tavsiye edersiniz, Majesteleri?” diyebildim.

Kadın sesimin tonunu duymazdan geldi. “Brocken okuluna gitmen daha iyi olur. Bu okul, yeteneklerini geliştirmene yardımcı olur.”

Bunu bir saniyeliğine düşündüm. “Tamam, olur”

“Elbette,” diye sözümü keserek devam etti. Yumruklarımı sıktım. “Oraya girmeden önce okula kabul edilmen gerekiyor.”

Yavaşça, “Tamam,” dedim. “Herhangi bir teste falan mı girmem gerekiyor?”

Kadın omuz silkti. Bu hareket onda tuhaf durmuştu. “Onun gibi bir şey.”

Biraz evvel bu kadına saygı göstereceğime dair vermiş olduğum sözü unutarak, şüpheyile ona baktım.

Kadın bakışlarımın farkına varmamış gibi devam etti. “Eğer Savaşçılar’ın olduğu okula girmek istiyorsan, kabul edilmek için dövüşmen gerekiyor.”

Aklıma gelen ilk sözleri söyledim; annemin sözlerini. “Yalnızca mecbur kaldığım zaman dövüşürüm.”

Kadın tekrar omuz silkti. “İstersen bir meslek sahibi de olabilirsin. Ya da Nelliana’nın geliriyle geçinirsin. Her şeyin bir bedeli vardır, genç savaşçı ve Brocken okulundan mezun olanlar oldukça iyi para kazanırlar. Bu salonda bulunanlar bunu doğrulayabilirler. Karar senin.”

Kadın neyi imâ ediyordu? Savaşmam karşılığında *para kazanmayı* mı? Bundan tam olarak emin değildim, fakat bu her neyse, annemin bizi buradan uzak tutma nedenlerinden biri olduğunu hissediyordum. Koluma baktım ve bileğim üzerindeki zambağı parmağımla takip ettim. Annem benim için bu kadarı istemiyordu, peki *ben* istiyor muydum? Ne de olsa, dövüşmenin hoşuma

gittiğini itiraf etmiştim. Ben bunun için vardım, hayatta iyi olduğum tek şey buydu.

Kafamı kaldırıp kadının gözlerine baktım. Kararımı vermiştim. Tek yapabileceğim doğru kararı vermiş olduğumu ummaktı. “Tamam. Dövüşeceğim.”

Kadın gülümsedi. Bu cevabı vereceğimi çoktan bildiğine dair hiçbir şüphem yoktu. “Güzel, çok güzel. Arenayı hazırlayacağız. Giriş sınavın bu gece olacak.”

21. Bölüm

Bir kez daha bize eşlik eden Kayden’la birlikte dairelerimize dönüyorduk.

“Bu da ne demek oluyor?” diye bağırdığımda, yanından geçenlerin kınayan bakışlarıyla karşılaştım.

Jackson, “Daha kötü de geçebilirdi,” dedi.

113

“Senin için bunu söylemesi kolay tabii. Okula girebilmek için birini dövmek zorunda değilsin,” dedim ona öfkeyle.

“Farkındayım,” dedi. “Fakat bu konuda niye bu kadar endişelendiğini anlamıyorum. Sen harika bir dövüşçüsün. Riley’yi döverken hiç zorlanmadın.”

“Riley buradakiler gibi, tüm hayatı boyunca dövüş eğitimi almamıştı. Aynı şey değil.”

Jackson yürümeyi bırakıp beni omuzlarımdan yakaladı ve kendisine bakmaya zorladı. “*Sen de* tüm hayatın boyunca dövüş eğitimi aldın ve hakiki bir Savaşçı olan *sensin*. Canını sıkma.”

“Bunda yanlış olan bir şeyler var. Lamialar’la savaşmak varken, neden kendi aramızda dövüşüyoruz ki? İşin bu kısmı canımı sıkıyor.”

Kayden birden arkaya döndü ve hepimizin şaşkınlıkla yerlerimizden sıçramamıza neden oldu. Nelly ve Jack’e bakarak, “Bayan Montgomery, Bay Kane,” dedi. “Önden gidip eşyalarınızı

toplamaya ne dersiniz? Yeni yurtlarınıza götürmek için size eşlik edecek biri kısa sürede orada olacak.”

Nelly bunun benim için bir sorun olup olmayacağını anlamak için bana baktı ve ben de başımı salladım. “Sizinle sonra buluşuruz,” dedim.

Nelly ve Jack yanımdan uzaklaştıktan sonra, merakla Kayden’a baktım. “Söylemek istediğin bir şey mi var, dostum?”

Kayden, yürüdüğümüz yolun üç metre ötesinde bulunan, bir sakura ağacının gölgesindeki banka oturdu. Ben de peşinden gidip, yanına oturdum. Yanında oturmak... beni mutlu etmişti; bir kez daha bunun ne kadar tuhaf bir his olduğunu hissettim.

Kayden bir süre hiçbir şey söylemeden oturdu ve tam sessizliğe son vermeye karar vermişken, konuşmaya başladı.

“Dövüşmek zorunda değilsin.” Bana bakmak yerine, doğruca önüne bakıyordu.

Bunu biraz düşündüm. “Bana pek öyle gelmiyor.”

Kafasını birden bana çevirdi. Kayden’in o harika gözleri sabahattan beri ilk kez bana bakıyordu. “Biliyorum. Ama dövüşmek zorunda değilsin. Seçme şansın var.”

İç geçirip ellerime baktım. Konuştuğumda sesim oldukça kısık çıktı. “Elimden başka ne gelir ki? Başka hiçbir yeteneğim yok. Ayrıca, ben bunun için doğdum.” Onu mu, yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımın emin değildim.

O da bunu farketmiş olacak ki, “İstediğin bu mu?” diye sordu. “Hayatını, sana tepeden bakan insanlar için dövüşerek mi harcamak istiyorsun? Gittiğin her yerde, insanların senden korkmasını mı istiyorsun? Seni kurtarmak için kılını kıpırdatmayacak kişilerin emirlerini dinlerken hayatını riske atmak; kaybetmeye mahkum olduğun bir savaşta dövüşürken etrafındakilerin ölmesini izlemek mi istiyorsun? Bu mu istediğin?”

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum, o yüzden başka bir soru sordum. “Bunu yaparsam nasıl bir şeye katılmış olacağım? Size bu kadar yüksek ücret ödedikleri şey nedir?”

Kayden, sözlerini dikkatle seçiyormuş gibiydi. “Biz... askeriz. Sayıları tehlikeli seviyelere ulaşmasın diye Lanetliler’i avlıyoruz ve gerektiğinde ırkımızı koruyoruz.” Bu pek de kötü bir şeymiş gibi durmuyordu. “Fakat hayatımızı tümüyle bundan kazanmıyoruz. Halkımızın eğlencesi için birbirimizle dövüşüyoruz.” Son kısmı söylerken suratına tiksinti dolu bir ifade oturmuştu.

İşte bunu beklemiyordum. “Nasıl yani, gladyatörler gibi mi?”

Başım öne eğdi. “Aynen gladyatörler gibi.”

“Ama... dövüşmek zorunda değiliz, öyle değil mi? İstedığımız takdirde, sadece Lamialar’ı öldürüp birbirimizle dövüşmeyebiliriz.”

115

Kayden sonunda gözlerini benden kaçırdı ve suratına üzgün bir ifade yerleşti. “Savaşçılar, hakiki Savaşçılar, eskiden sadece gerekli oldukları zamanlarında savaşırlardı; sadece kendini koruyamayan kimselerin korunmaya ihtiyaç duydukları zamanlarda. Fakat diğer ırklar Savaşçılar’ı köleleştirmeye karar verdiğinde ve ardından onları, soyları tükenene kadar avladılar.” Kayden bana bakıp gülümsedi. Kalbim duracakmış gibi hissettim. “Yani, neredeyse soyları tükenene kadar. Bu durumda, benim gibi Brocken vampirleri halkımızın savaşçıları haline geldiler ve benim ırkım zekâsıyla ünlü bir ırk değildir. Senin ırkını köleleştirmeye çalışanlar, benim ırkımı çok daha sinsi bir şekilde köleleştirdiler. Bize para kazanmak için kolay bir yol önerdiler; sadece halkımızın güvenliği için değil, eğlencesi için de dövüşecektik. İstedğin bu mu, Savaşçı, başkalarının eğlencesi için mi dövüşmek istiyorsun?”

Benden cevap almadığında, “Konsey duruşmasında söylediklerini duydum. Hakiki bir Savaşçı gibi, sadece mecbur kaldığında

dövüşeceğini söyledin. Bunlar sadece boş sözler miydi yoksa inanarak mı söyledin?”

Sadece bana yardım etmeye çalıştığını biliyordum ve bunun için de ona minnettardım fakat sözleri aynı zamanda beni gücendirmişti. Ne yapıp ne yapamayacağımın başkaları tarafından söylenmesinden bıkmıştım. Bunların bana bir yabancı tarafından, hem de samimiyetten uzak bir yabancı tarafından söylenmesine ihtiyacım yoktu.

Sıktığım dişlerimin arasından, “Söylediklerime inanıyorum,” dedim. “Mecbur olmadığım zamanlarda dövüşmek hoşuma gitmiyor ama başka seçeneğim var mı? Ne param var, ne Nelly’den başka bir yakınım, ne de gidecek başka bir yerim var. Eğer hayatımı devam ettirebilmek için dövüşmem gerekiyorsa, o zaman dövüşürüm. Bana kalırsa asıl *bu*, gereklilik zamanının da dövüşmektir. En azından iyi becerdiğim bir iş *bu*.”

Konuşmak için ağzını açtığında, ayağa kalkarak konuşmasını engelledim. “Ve açıkçası, bana dövüşmemen gerektiğini söyleme hakkını nereden buluyorsun sen? Yanılmıyorsam sen de para karşılığı dövüşüyordun. Seni benden farklı kılan şey ne? Ayrıca benim ne yaptığımın neden ilgileniyorsun? Beni tanımıyorsun bile.” Sözlerim biraz ağırdı, fakat kendime engel olamıyordum. Kendimi o kadar öfkeli ve gergin hissediyordum ki, bir şekilde içimi boşaltmam gerekiyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, onun tüm bunları neden umursadığını da anlamıyordum.

O da ayağa kalktı ve o an, geri adım atmamak için yere daha sağlam bastım. Benden çok daha uzundu, bu yüzden konuşurken gözlerime bakabilmek için eğilmesi gerekiyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturup yanıtını bekledim.

“Pekâlâ,” dedi ve o anlaşılmaz ifade suratına geri döndü. “Dövüşmek istiyorsan, bu sana kalmış. Takip et beni.” Dönüp bir sıra ağaca doğru ilerlemeye başladı.

Bir an öylece, kafam karışmış bir şekilde kalakaldım, ardından koşarak ona yetiştim. “Nereye gidiyoruz?”

Kayden bana baktı, ama temposunu düşürmedi. “Dövüş konusunda iyi olduğunu söyledin, değil mi?”

Kafam hâlâ karışık olsa da, onu başımla onayladım.

“İyi o zaman, bakalım bu konuda sandığın kadar iyi misin.”

22. Bölüm

Kayden'la ağaçların arasına girdik ve ufak bir açıklığa geldik. Ne kadar on dakika daha yürüdük. Etrafıma bakındım ve buraya neden geldiğimizi sormak için döndüğümde... yumruğundan ancak kıl payı kaçabilecek zamanı bulabildim.

Yana doğru bir adım attığım için yumruğu omzumu sıyırdı. Fakat bu yine de canımı yakmıştı. Vücudum tehdit karşısında hemen harekete geçti ve içgüdülerim sağ ayağımı geriye çekerek dövüş pozisyonu almamı sağladı.

Başka bir saldırıyı da kıl payıyla atlattıktan sonra, “Ne yapıyorsun?” diye bağırdım.

Kayden bir an bile beklemeden tekrar saldırmaya başladı. Geriye gidip benim gibi dövüş pozisyonu aldıktan sonra, “En azından hızlısın,” dedi. “Fakat saldırılarımdan sıyrılmaktan fazlasını yapman gerek.”

Birbirimizin etrafında dönmeye başladık, vücudum gergin ve her an harekete hazır. Dişlerimin arasından, “Kes şunu, seninle dövüşmek istemiyorum,” dedim.

Gözlerini merakla açarak, “Neden?” diye sordu.

Ben tam cevap verecekken, bana doğru atıldı ve göğsüme sert bir darbe vurarak beni yere yıktı. Nefes alamıyordum ve bir an

başım döndü. Daha öncesinde pek yabancı olmadığım bir durumdu bu. Fakat yine de bu, canımın yanmadığı anlamına gelmiyordu.

Tek bir datbeyi bile kaçırmadan, hemen ayaklandım. Karnına sert bir tekme indirdim, eğildim ve onu başımın üzerinden geriye doğru uçurdum. Benden önce ayağa kalktı. Birbirimize birkaç kere daha saldırdıktan sonra beni, ellerimi acı verici bir şekilde sırtıma bastırarak, karın üstü yere sabitledi.

Güçlkle nefes alıyordum ve alnımdan terler akıyordu fakat Kayden'in vücudunun benimki üzerinde oluşturduğu baskının tamamen farkındaydım. Acı içinde olsam bile, bu kadar yakınımda olması beni mutlu ediyordu. Göğsümdeki o heyecanlı his daha da güçlendi. O da derin derin nefesler alıyordu ve vücudunun kokusu sarhoş edici derecede etrafımı sarmıştı. Boğuk bir sesle kulağıma fısıldamak için daha da yaklaştığında, yumuşacık saçları yanağıma sürtündü.

"Fena değil, Savaşçı fakat yeterli değil."

Karşı gelmeye çalıştım fakat kurtulmayı başaramadım. "Evet ama önceden uyarsan iyi olurdu," derken hâlâ elinden kurtulmaya çalışıyordum.

Kayden yerinden kıınıldamadı bile. Onun yerine derin bir kahkaha atarak sırtıma bastırıldığı göğsünün gümbürdemesine neden oldu. "Bankta otururken seni uyarmıştım, Savaşçı."

"Bana... Savaşçı... demeyi... kes." Hâlâ kurtulmak için çabalıyordum. Her ne kadar İskoç aksanıyla bana "Savaşçı" demesi hoşuma gitse de, aynı zamanda sinirimi de bozuyordu.

"Neden, sen bir Savaşçı değil misin? Son hakiki Savaşçı."

Tam başka bir şey söyleyecekti ki, kafamla çenesine vurarak, kendime kurtulabilecek kadar bir boşluk açtım. Fakat kaçışım kısa sürdü çünkü birkaç hamlenin ardından, bu sefer beni bir ağaca dayadı.

Yüzüm ağacın gövdesine sürtüyordu ve önceki kafa darbesi yüzünden hâlâ başım zonkluyordu fakat ona canımın yandığını göstermeyecektim.

Fakat kollarım uyuşmaya başladığında, annemle eğitime başladığımdan ilk günden bu yana hiç yapmadığım bir şeyi yaptım. Pes ettim.

“Peki,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. “Anladık, sen kazandın. Şimdi, bırak da gideyim.”

Beni etrafımda döndürüp, yüz yüze gelmemizi sağladı. “Öyle mi? Anlıyor musun?” Gözleri tutku doluydu ve kalbimin hızla attığını hissettim. “Neyle karşılaşacağını anlıyor musun, Savaşçı, anlıyor musun? Buradakiler seni mahvedecekler. Seni kullanacaklar, kullanacaklar ve onlara verebileceğin hiçbir şeyin kalmadığında, değersiz bir köpek gibi seni bir kenara atacaklar! İstediyin bu mu, Savaşçı? Söylesene, istediğin bu mu?”

O an içimde bir şeyler koptu ve konuşmaya başladığımda sesimin sakın çıkmasına şaşırdım. Yavaşça, “Hayır, istediğim bu değil,” dedim. Kafam iyice karışmıştı. Normalde açıklama yapmaya zaman ayırmazdım fakat onun bu kadar yakınındeyken, doğru düzgün düşünemiyordum. Ona hislerimi açıklamak, onunla düşüncelerimi paylaşmak *istiyordum*. O yakınımda olduğu her an, göğsümü dolduran bu harika his hakkında endişelenmeye başlıyordum. Bu hiç de doğal bir hismiş gibi gelmiyordu bana. Normalde diğerlerine hislerini anlatan biri değilimdir. Hislerimi kendime saklamayı tercih ederim fakat onun yanındayken, kendimi... huzurlu hissediyordum. Bir şeyin hem doğal hem de tam tersini hissettirebilmesi mümkün müydü?

Onu şimdiye dek yumruklamış olmalıydım. Bunun yerine, aramıza mesafe girdiğinde daha normal bir şekilde düşünebileceğimi umarak, onu ittim.

Bunun biraz yardımı dokundu. Öfkeyle, “Bunların hiçbirini istemedim ben,” dedim. “Sırf yaşayabilmek için başkalarıyla dövüşmek istemiyorum fakat içinde bulunduğum durum bu.” İlerleyerek onu gömleğinden yakaladım. Ona tekrar dokunmak istiyordum ve görünüşe göre kendime engel olamıyordum. Ellerimi yüzüne doğru doğru uzatarak, “Bunlar,” dedim, “bunlar benim her şeyim, güvenebileceğim tek şey bunlar. Sanki başka bir seçeneğim varmış gibi, bana istediğimin bu olup olmadığını soruyorsun. Ben hiçbir zaman bir katil olmak istemedim. Fakat ben buyum işte; bir katilim.” Yüz ifadesi duygularını dışa vurmuyordu, fakat gözleri ona ihanet etmişti. Söylediklerim hakkında düşünüyordu. Güzel.

Sağ kolumu kaldırıp üzerini kaplayan dövmeye baktım. “Herkes bu, sanki bir tür onur nişanıymış gibi davranıyor ama ben buna baktığımda ne görüyorum, biliyor musun?” Bana cevap vermesini beklemedim. “Annemi görüyorum. Annemin bana kaçmamı söyleyişini ve o canavarlar tarafından öldürüleceğini bile bile onu arkada bırakışımı görüyorum. Bir an bile tereddüt etmeden öldürdüğüm o üç canavarı görüyorum. Buna baktığımda ölüm, acı ve *berbat* anıları görüyorum. Onur bunun neresinde? Ben sana söyleyeyim; onur diye bir şey yok. Sadece ölüm var; benim elimden. Bu yüzden, hayır, ben bunların hiçbirini istemiyorum. Ama ben buyum işte. Bir katilim. Bildiğim tek şey bu ve evet, yapmayı bildiğim tek şey de *bu*.” Bu sözleri elimden geldiğince duygusuz bir ifadeyle söylemeye çalışmışım fakat bu sözlerin içindeki gerçeklik payı beni sınıra getirmişti.

Arkamı döndüğüm an onun yokluğunu hissettim. Yüzünün nasıl bir hal aldığından emin değilim, çünkü arkama bakmadım. Sadece geldiğimiz yönden geri döndüm. Daireme varana kadar durmadım çünkü eğer durursam, kendimi kaybedip ağlamaya başlayacağımdan korkuyordum ve bunun için zamanım yoktu.

Sınavımdan önce biraz dinlenmeliydim.

23. Bölüm

Nelly beni odamın önünde bekliyordu ve halimi gördüğünde, ela gözlerinde bir telaş ifadesi belirdi.

“Sorun nedir?” diye sordu. “Ne oldu sana? Berbat görünüyorsun.”

Üstüme başıma baktığımda, kıyafetlerimin yırtık ve kanlı olduğunu gördüm. Tıpkı, pekâlâ, tıpkı bir kavgadan çıkmış gibi görünüyordum.

Nelly’yi endişelendirmek istemedim, o yüzden ona ufacık bir yalan söyledim.

“Kayden bana birkaç yeni hareket gösteriyordu,” dedim. “Bu geceki dövüşe hazır olduğumdan emin olmak istedi.”

Nelly hâlâ endişeli görünüyordu fakat ne söylediğimi anladığında, biraz rahatlar gibi oldu. “Kayden da kim?”

Nelly’nin onun adını bilemeyeceğini tamamen unutmuştum. “Ah, şu, şey, bizi gezdiren adam vardı ya.”

Gözleri iri iri açıldıkça, Nelly’nin yüzüne de ufak bir gülümseme yerleşmeye başladı. “Olamaz. Şu inanılmaz seksi adam sana özel ders mi veriyordu yani? Nasıldı?”

Ona üstümü başımı gösterdim ve Nelly anlayışla kafasını salladı.

“O kadar sertti, ha? Başka ne oldu?” Bunu sorarken kaşlarını kalkıyordu. Hafifçe iç geçirdim.

Nelly kıkırdadı. “Tamam, tamam, seni zorlamayacağım. Ama bence o adam senden hoşlanıyor.”

Bu hiç de işitmeyi beklemediğim bir şeydi ve tamamen saçmalıktı. Dakikalar önce yaşadığım patlama aklıma geldi. “Bundan ciddi şüphe ediyorum. Hem, bana göre yaşı çok büyük.”

“Hayır, değil. Yirmi beşten büyük olamaz.” Tek kaşımı kaldırdım. “Sen de önümüzdeki ay on sekiz olacaksın.”

Ona cevap vermeye zamanım olmadı, çünkü o sırada Jackson asansörden indi. Hâlimi görünce olduğu yerde kaldı.

“Ne oldu sana? Berbat görünüyorsun.”

Gözlerimi devirdim. “Herkesten bunu işitip duruyorum.”

“Yani, her zamanki gibi güzelsin, ama neler oldu?”

Daha fazla soru cevaplamak istemiyordum. “Önemli değil, sadece eğitim, hepsi bu. Bak, bu gece için hazır olmalıyım, bu yüzden biraz dinlenmem gerekiyor. Siz nereye gidiyorsunuz?”

Nelly, “Bize kampüste yeni odalar verdiler,” dedi. “Yarım saat içinde bize etrafı gösterecekler. Senin de bizimle gelip gelmeyeceğini sormak için geri dönmeni bekliyordum.”

“Siz bensiz gidin. Benim gerçekten de biraz rahatlamam gerekiyor.” *Ayrıca bu yaralara buz tutmam da gerekiyor.*

İkisine de sarıldım ve sırtım acıdan kasıldığında onlara göstermemeye çalıştım. Asansöre bitmeden önce, onlara seslendim.

“Bu gece geleceksiniz, değil mi?”

Bana sanki, omuzlarımda üzerinde iki kafa taşıyormuşum gibi baktılar.

Nelly, “Tabii ki,” dedi.

Jackson, “Hiç kaçırır mıyım?” diye cevapladı.

24. Bölüm

Kapı çalındığında, yarı uyur yarı uyanık vaziyette yatağımda yatıyordum. Acı kuyruk sokumumdan başıma doğru nabız gibi atarken, yüzümü buruşturarak yataktan kalktım. Bu geceki dövüşün altından kalkabileceğimi umuyordum.

124

Kapıyı açtığımda karşımda Yaralı Yüz'ü buldum. Beni almaya gelenin Kayden olmaması beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı, fakat ormanda yaşananlardan sonra benim muhtemelen bir psikopat olduğumu düşünmeye başlamıştır. Tüm bu düşünceleri bir kenara bıraktım. Bu konuda endişe etmek için uygun bir vakit değildi.

Yaralı Yüz boğuk sesiyle, "Hazır mısın, Savaşçı?" diye sordu. İçten içe, insanların bana bu şekilde hitap etmeye bir son vermelerini diledim.

Omuz silkip ardımdan kapıyı kapatarak dışarı çıktım. "Sanırım."

Yaralı Yüz, sırtımı sıvazlayarak beni şaşırttı. Bir kez daha suratımı buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Kolunu omzuma atarak, "Tabii ki hazırsın," dedi. "Merak etme, başaracaksın. Sen bunun için doğdun."

Yavaşça kafamı salladım. "Evet, öyle."

Yine Konsey'le buluştuğumuz binaya geldik. Bu sefer binanın abartılı yapısı dikkatimi çekmedi. Tüm dikkatim yapmam gereken şeye yoğunlaşmıştı. Merdivenlerden çıkarak tekrar sola döndük fakat bu sefer kırmızı kapının önünde durduk.

Yaralı Yüz bana döndü. "Merak etme," dedi. "Aklını bulandıran ne varsa onları unut ve tek bir şeye odaklan: kazanmaya. Şu an başka hiçbir şeyin önemi yok. Sadece yapman gerekeni yap."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak sözlerinin aklıma yatmasını bekledim. En sonunda zihnimi boşaltıp görevime yoğunlaşabildim. Gözlerimi açtığımda Yaralı Yüz'ü bana bakarken buldum.

"Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?" Bunu öğrenmem gerekiyordu. Benden nefret ettiğini sanıyordum.

Biraz utanmış bir hâlde kafasını salladı. "Ormanda sana karşı olan davranışlarım için özür dilerim. Ama halkımızın güvenliği benim sorumluluğumda ve herhangi birinin o kapılardan geçmesine izin veremem. Ama sen bir Savaşçı'sın. Muhtemelen yaşayan son hakiki Savaşçı sensin ve bu yüzden saygı gösterilmeyi hakediyorsun."

Koluma baktım ve Kayden'a söylediklerim aklıma geldi. "Ben bundan pek emin değilim," diye mırıldandım.

Gavin bir an gözlerini kısarak bana baktı ve ardından yüzümü nasırlı ellerinin arasına aldı. "Ben eminim," dedim. "Şimdi git."

Kapıyı açıp beni içeri itmeden hemen önce de, "Kim bilir, belki de hepimizi kurtaracak olan kişi sensindir," diye mırıldandı.

25. Bölüm

Girdiğim yer bir zindana benziyordu. Duvarlardan taşandı ve mekanın serin, nemli bir havası vardı. Fakat bir zindandan farklı olarak, toprak bir zemine doğru uzanan duvarlarda bir açıklık vardı. O açıklığın dışında, büyük bir kalabalığın gürültüsünü ve spikerin boğuk sesini duyabiliyordum.

Açıklığa doğru yürürken, kalbim gümbür gümbür atıyordu. Açıklığa yaklaştıkça, insanlarla tıka basa dolu olan bembeyaz taş sıralar görüş alanıma girmeye başladı. Spikerin sesi artık yüksek ve net bir şekilde geliyordu ve söylediklerini dinlerken, ellerimle dizlerimi kavrayarak eğildim.

Savaşçı okulumuz için yeni bir adayımız var. Okula giriş hakkı kazanmak için Alexa Montgomery, Daniel Benson'la karşılaşacak. Onu yenmeyi başardığı takdirde, okula kabul edilecek ve Daniel'in okuldaki statüsünü kazanacak. Şimdi, dövüşçülerimizle tanışalım mı?

Tekrar doğrulduğum ve bu kez sırtım ağrımadığı için memnun oldum. Adrenalin her zaman böyle yapıyordu. O an damarlarımda dolaşan adrenalin sayesinde, kurşun yesem bile hissedebileceğimi sanmıyordum.

Üzerime tam oturan bir eşofman altıyla, siyah bir atlet üzerine lacivert bir mont giyiyordum. Şimdiden ter içinde kalmıştım, bu yüzden montumu çıkardım; işaretlerimin görülüp görülmemesi

artık umurumda değildi. Nasıl olsa yakın zamanda öğreneceklerdi ve montum hareketlerime engel olacaktı. Artık o kadar da korkmuyordum. Aklımda tek bir düşünce vardı: öl *ya da öldür*. Annemin bana sürekli söylediği bir şeydi bu. Yaptığım şeyle gurur duymayacağını biliyor olsam da, beni ne kadar iyi eğittiğini göstererek onu gururlandırmak istiyordum. Daha da ötesinde, kendimi gururlandırmak istiyordum. Buradakilere bir Savaşçı olmanın ne olduğunu gösterecektim. Çünkü ben buydum: bir Savaşçı.

Spiker çoktan rakibimi çağırmıştı ve kalabalığın gürültüsüne bakılırsa, rakibim şu an onların önünde duruyordu. Benim adım söylendiğinde, açıklığa çıktım.

Kalabalık bir anda toplu bir halde iç geçirmeden önce, sadece birkaç saniye boyunca tezahürat yapabildi. Arenaya gergin bir sessizlik çöktü. Seyircilerin neye baktıklarının farkındaydım fakat onlara yan gözle bile bakmadım; tüm dikkatim karşımda duran çocuktaydı. Benden hemen hemen on beş santim daha uzundu ve oldukça kaslıydı. Güçlkle yutkundum. Cüssesinin bana hız avantajını vereceğini umuyordum.

Spikerin bir an dili sürçmüş gibiydi, fakat ben duymam gerekeni duymuştum: *BAŞLA!*

Daniel Benson bana doğru yaklaştı. Dikkatli ve planlı hareketleri aklıma, ormanda öldürdüğüm Lamia'yı getirdi. O görüntüler içimde bir şeyin uyanmasına neden olmuştu sanki. Muhtemelen zihnimin arka kısımlarına itmem gereken fakat bunu bir türlü yapamadığım bir şeyi.

Rakibim bana saldırdığında, kalbim heyecanla yerinden fırladı. Hemen önünden çekildim ve topuklarımın üzerinde dönerek gözlerimi bir an olsun onun üzerinden ayırmadım. Doğa kanunlara aykırı bir hızla hareket ediyordum. Kalabalığın gürültüsü kulaklarımda çınlıyordu.

Rakibim tekrar bana döndü ve yılların eğitimi kontrolü eline almadan önce, yüzüne bir anlığına bir tereddüt yerleşti. Ben kolayca alt edilecek biri değilimdir. Her ne kadar bakışlarını benden kaçırmasa da, gözlerinin ardındaki bakışı tanıdım. Bu tam olarak korku değildi; daha çok korkudan hemen önce hissedilen o müt-hiş idrak duygusuydu. Bu, her şey paramparça olmadan hemen öncesinde duyulan takdir hissiydi.

Bazı anlarda hızımın doğal olmayan seviyelere çıktığını öğrenmiştim. Gücüm de bu seviyelere çıkabiliyordu. Fakat rakibimin gözlerindeki bu tuhaf bakışın sebebinin bunlar olduğunu sanmıyorum. O başka bir şey görmüştü. Muhtemelen bu, içimde dizginlerine bağlı bir şekilde saklamam gereken şeydi aynı zamanda.

Ben rakibimi seyrederken, etrafımdaki her şey yavaşça solup gitmeye başladı. Renklerin birbirine karışması ve suratların yok olmasıyla kalabalık eriyiverdi. Zaferle aramda duran bu Daniel denen çocuktan başka bir şey göremiyordum. Kalp atışlarımın kulaklarımda çınlaması dışında hiçbir şey duymuyordum. Her bir adelesinin hareketini izledim. Güç ve hız, öfkeli bir yılan gibi kıvrılarak birbirine karıştı. Daniel ileri atılırken, içimdeki *diğer* ben yüzeye çıktı. Bekleyebildiğim son ana kadar bekledim ve sonunda, seyircilerin sadece bulanık bir şekilde görebildiğine inandığım bir şekilde döndüm.

Daniel, ancak çeyrek kalp atışı öncesi bulunduğum yere doğru sendeledi. Gücün vücudumda akışının tadını çıkararak, bir kez daha Daniel'in etrafında döndüm. Tam dönerken, elimin tersiyle kafasına o kadar hızla vurdum ki, yumruğum rakibimin kafatasında âdeta bir şimşek sesi çıkardı. Darbe yüzünden elimde acı hissedeceğime, ufak bir enerji patlaması hissettim. Uzakta bir yerde, kalabalıklardan gelen bir bağırıtı işittim.

O an tüm kontrolümü kaybettim. Son birkaç gündür beni boğmakta olan tüm nefreti, tüm öfkeyi, tüm acıyı boşalttım.

Bunların tümünü Daniel'a boşalttım. Bu his bana kendimi, itiraf edebileceğimden daha iyi hissettirmişti.

O sırada yattığı yere gidip, onu tişörtünden yakaladım ve suratına sert bir yumruk attım. Tekrar, tekrar ve tekrar yumrukladım onu. Her yumruğumla, Lamia'yı öldürdükten sonra hissettiğim o harika hissin kırıntılarını içimde tekrar tekrar hissediyordum. Buna tüm varlığımla sarıldım. Doyumsuz bir ihtiyacı tatmin etmeye çalışan bir sigara tiryâkisinin sigarasından çektiği aralıksız nefesler gibi.

Daniel'la birlikte, uzaklaştığımı; kendimi kaybettiğimi de hissediyordum. En çok korktuğum şeye dönüşmek için kendime izin veriyordum. Umurumda değildi. Yaptığım şeyin tüm sonuçlarını idrak ediyordum ve hiçbir umurumda değildi.

Yumruğumu bir kez daha indirmek için geri çektiğimde bir ses, tıpkı cama atılan bir taş gibi bilincimi darmaduman etti.

Alexa!

Nelly.

Kareşim adımı haykırıyordu. Durmam için haykırıyordu. Kulaklarımdaki çınlamanın arasında onu nasıl duyduğumu bilmiyorum fakat bir şekilde duydum ve bu ses, kan kırmızı bir gökyüzünde kayan parlak bir yıldız gibi dikkatimi çekti.

Elim havada asılı kaldı. Kalabalık hâlâ kükrüyordu. Nelly'yi bulmak için etrafıma bakındığımı, her biri bulanık, yabancı suratlar arasında onu bulamadığımı yarım yamalak hatırlıyorum. Tekrar Daniel'a baktım, sonra titremeyen, kanlanmış ellerime baktım, ardından Nelly'yi bulmak için tekrar kalabalığa döndüm. Nelly orada değildi. Değildi. Gözlerim tekrar Daniel'a döndü. Ağzımın bi köşesi yavaşça yukarı doğru kıvrılmaya başladı.

Alexa! Hayır! Yapma bunu, Alexa. Sen bunu yapmak istemiyorsun!

Yine Nelly. Çaresizce son bir kez daha etrafıma bakındım. Bir yanımda deli gibi onu bulabilmeyi istiyordu. Diğer yanımda sadece onun susmasını istiyordu. Zıt yönlerde hareket etme dürtülerim yüzünden tamamen hareketsiz kaldım.

Lex. Yine Nelly'nin sesi. Bu sefer yüksek değil, sadece biraz kederli. Öylece, kıpırtısız bir şekilde kaldım. Kalabalığın çılgınlıkları sürüyordu. *Senin bundan çok daha güçlü olduğunu biliyorum.*

Bir an tereddüt ettim, daha sonra ellerim iki yanıma düştü. Başım eğildi ve çenem, aldığım derin nefeslerle inip kalkan göğsüme dayandı. Ancak birkaç saniye sonra, önümde yatan çocuğa bakmaya cesaret edebildim. Kan lekeleriyle kaplı ve artık titremekte olan elimi uzatıp yüzünü görebilmek için kafasını çevirdim. Ağzından kanlar damlıyordu ve gözleri tamamen kapalıydı. Hiç düşünmeden, parmaklarımı yanağından aşağıya indirip boyununun üzerinde durdum. Nabızı, parmaklarımın altında hafifçe atıyordu.

İçimdeki canavar beni, kendi başlattığı şeyi bitirmem için dürtükleyip duruyordu. Neredeyse onu dinliyordum. Onu dinlemeyi gerçekten de ne kadar çok istediğimi yalnızca Tanrı bilir. O gün Daniel'in hayatını Nelly'nin sözleri kurtardı. *Senin bundan çok daha güçlü olduğunu biliyorum.* İçimdeki son gücü kullanarak açlığımı karşı koydum fakat yine de Daniel'in hayat enerjisinin bana doğru aktığını hissedebiliyordum. Baldan daha tatlıydı. Dişlerimi sıkarak, bu hissi bir kenara ittim. Bunu yapmakla içimdeki her şey, hatta enerjimi de kullanmıştım.

Kendimden geçmeden önce, ancak Daniel'in göz kapaklarının titremeye başladığını görece kadar vaktim oldu.

26. Bölüm

Uyandığımda kendimi tamamen tükenmiş hissettim, kaslarımı güçlkle oynatabiliyordum. Ayrıca uyandığımda nerede olduğumu bilmiyordum. Serin ve steril görüldüğü için bir tür revirde olduğumu tahmin ediyordum.

Yanımda kimin oturduğunu görmek için sağ tarafıma bakmaya gerek yoktu. Bu hissi karıştırmamın imkânı yoktu.

131

Kayden.

Gözlerimi kapatarak kendimi, o yanımdayken hissettiğim o harika heyecana bıraktım. “Nelly nerede?” Sesim oldukça cılız ve güçsüz çıktı.

Gözlerimi açtım ve ona bakabilmek için boynumu çevirdim. Kayden o anda gülümsedi ve bu manzara o kadar güzeldi ki, ağlayabilirdim. Konuşurken, yüz hatlarına bir rahatlık ifadesi çöktü. “Nelly’yle Jackson şimdi gittiler. Aslında gitmek istemediler ama doktor senin iyi olduğunu söyledi. Ben de sen uyanana kadar yanında bekleyeceğimi söyledim. Jackson bu konuda Nelly’den daha isteksizdi ama ikisi de yorgunluktan bayılacak gibiydiler, bu yüzden birkaç saat uyuyup geri geleceklerini söylediler.” Olayların Jackson’la ilgili kısmı konusunda mutlu olmuş gibi bir hâli vardı.

Kafamı yastığa dayadım. “Ne kadar zamandır kendimde değişim? Saat kaç?”

Kayden kolundaki saate baktı. “Saat sabahın üçü. Yaklaşık sekiz saattir uyuyorsun.”

Aklıma gelen ani bir düşünceyle bir anda doğruldum. Bu ani hareket gözlerimin önünde lekelerin uçuşmasma neden olsa da, onları görmezden geldim. “Daniel nerede? O iyi mi? Ben- ben onu... öldürmedim, değil mi?”

Kayden başını iki yana salladı ve nazikçe beni yerime yatırdı. “Daniel iyileşecek.” İnanmayan gözlerle ona baktığımda da, “Epeyce hırpalanmış durumda ama yaşayacak,” diye ekledi sözlerine.

Tekrar oturup bacaklarımı yataktan sarkıttım. Bana karşı çıkmaya çalıştığında, onu duymazdan geldim. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve, “Gerçekten ben bir katilim ben,” dedim.

Kayden ellerimi yüzümden çekip, kendi ellerini yüzümün iki yanına koyarak, beni o güzelim gözlerine bakmaya zorladı. Yüzüme düşen bir tutam saç kulağımın arkasına götürdükten sonra, yüzü benimkinden yalnızca birkaç santim uzakta kalacak şekilde öne eğildi. Konuşurken sesi yumuşacık ve alöak tondaydı. “Hayır, değilsin. Sen bir katil değilsin. Sadece yapman gerekeni yaptın.”

Gözlerime dolan yaşlar serbestçe yanaklarımdan aşağı akmaya başlamadan bir an önce, başımı öne eğdim. Kayden tekrar sandalyesine oturdu ve beni kucağına doğru çekerek güçlü kollarıyla sarmaladı. Onun kollarında olmak bana kendimi harika hissettiriyordu fakat aynı zamanda son birkaç gün boyunca içimi yakıp kavuran duyguların artık yüzeye çıktığını hissettim. Yüzümü göğsüne gömerek ağladım. İçten bir şekilde ağladım.

Kayden öylece beni kucakladı.

Ben de ağladım.

27. Bölüm

Yaklaşık bir hafta sonra yeni yurt odamda oturuyor, ufak bir pencereden dışarıyı seyreliyordum. Dövuştten bu yana pek bir şey olmamıştı. Tanımadığım birçok insan zaferim için beni kutlamış ve dövmemi görmek istemişti. Ancak kısa süre sonra, mümkün olduğunca odamdan çıkmamaya karar verdim. Yaptığım şey karşılığında bana bir kahraman gibi davranılması (beni damgalayan şey yüzünden bir tür ucube olarak görölmek) pek hoşuma gitmiyordu ve bunu bir tür onur olarak gördükleri için onlara kızgındım.

Bana Brocken Vampirleri'nin yurdunda bir oda verilmişti. Binadaki tek kız bendim ve erkekler beni rahatsız etmemeleri konusunda uyarılmışlardı. Onları neyle tehdit ettiklerini bilmiyorum ama Nelly ve Jackson dışında kimse kapımı çalmadı. Benim için endişeleniyorlardı. Revirden ayrıldığımdan beri ortalıkta bir zombi gibi dolaşıyordum.

Revirden ve Kayden'dan sonra.

O geceden beri onu görmemiştim. Kayden'in kollarında uyuyakalmış olmalıydım çünkü oradan kalktığımı hatırlamıyordum. Uyandığımda Kayden çoktan gitmişti ve Nelly'yle Jackson yanımdaydı. Kayden'in özellikle benden uzak durup durmadığından emin değildim fakat gelip beni görmek için bir çaba da harcamadığı da belliydi. Bu durum beni, itiraf etmek istemeyeceğim kadar rahatsız ediyordu. Kayden, pek az kimsenin gördüğü bir

yanımı görmüştü ve bu nedenle, kendimi ona tuhaf bir şekilde daha yakın hissediyordum. Tümüyle dürüst olmak gerekirse, onun yanındayken beni kaplayan o harika mutluluğu özlemiştim. Onu özlemiştim ve kendimi onun varlığının bana sağladığı dengeyi arzularken buluyordum. Bir yandan da onu görmediğim için memnundum çünkü önünde ağladığım için çok utanıyordum.

En çok da annemi özlüyordum. Burada olup bana ne yapmam gerektiğini söylemesini her şey çok istiyordum. Bundan kısa bir süre önce tüm kararlarımı kendi başıma almaktan mutluluk duyacağımı düşünmek biraz acı vericiydi. Sanırım hayat bu kadar tuhaf bir şey.

Kapım çalındığında, gelenlerin kim olduklarını bildiğim için, içeri girmelerini söyledim. Nelly ve Jackson odaya girdiler. Ben de suratıma bir gülücük ilıştirdim.

Nelly hemen dizlerinin altında biten, kısa kollu, açık yeşil bir elbise giyiyordu. Açık kahve saçlarını topuz yapmıştı ve ela gözleri elbisenin renginin yanında parlak ve harika görünüyordu. Jackson neredeyse tamamen siyah giyinmişti; siyah gömlek, siyah kumaş pantolon ve gümüş rengi bir kavat. Kızıl kahve saçları güzelce arkaya doğru taranmıştı. Jack'i daha önce kareli gömlek ve kot pantolon dışında başka bir kıyafet içinde görmemişim. Bunun üzerine daha içten bir şekilde gülümsemeye başladım. Harika görünüyorlardı.

“Hey, çocuklar, harika görünüyorsunuz. Nasılsınız?”

Nelly, her zamanki güzel tebessümüyle gülümsedi. “Sen neden hazırlanmıyorsun?”

Daniel'a karşı zaferim adına benim için bir tören düzenleniyordu. Görünüşe göre Brocken okuluna kabul edilen öğrenci sayısı oldukça az olduğu için bu büyük bir onu sayılıyormuş. Artık Two Rivers Savaşçı Akademisi'nin resmi bir öğrencisiydim. Ne mutlu bana.

Omuz silktim. “Daha bir saatim var. Şimdi duşa girecektim.”

Suratında yaramaz bir gülümsemeyle Jackson, “Yardım ister misin?” diye sordu.

Güldüm. Jack beni güldürmeyi her zaman başarırdı. “Sanırım bununla kendim başa çıkabilirim ama teşekkürler... sanırım.”

Jackson gülümsedi ve elinde tuttuğu bir kutuyu bana uzattı. “Sana bir şey aldık.”

Kutuyu alıp Nelly’ye şüpheli gözlerle baktım. Nelly sadece gülümsedi.

“Nedir bu?” diye sordum.

Nelly omuz silkti. “Açsana.”

İhtiyatla Nelly’ye baktım. “Tamam, ama içinden başka bir gizemli silah daha çıkarsa, onu da isteyebileceğimden pek emin değilim.”

Jackson, “Bu senin silah tanımına bağlı tabii,” dedi.

Kutunun kapağını açtım ve üstündeki kâğıdı yana ittim. Şaşkınlıktan soluğum kesilmiş bir halde, “Bunu nereden buldunuz?” diye sordum.

Kutunun içinde siyah bir elbise vardı. Çok ama çok güzel bir siyah elbise. Kutudan çıkarıp önümde tuttuğumda, zarif bir biçimde siyaha işlenmiş gümüşü, parlak bir materyalin, ışık vurduğunda elbiseyi parıldattığını gördüm. Giydiğimde dizlerimin hemen üzerinde bitecekmiş gibi duruyordu ve arkada çapraz bağlanan ince askıları vardı. Sahip olduğum en güzel kıyafetti bu.

Nelly gülümseyerek, “Biraz paramız kalmıştı,” dedi. “O yüzden bu sabah alışverişe çıktık ve bir elbise dükkanı bulduk. Beğendin mi?”

Nelly’nin gülümsemesi bulaşıcıydı. “Hem de çok,” dedim. “Teşekkür ederim.”

Ayağa kalkıp ikisine de sarıldım ve ardından aklıma gelen bir düşünceyle kaşlarım çatıldı. Nelly ne düşündüğümü biliyordu ve odadan çıkıp elinde daha küçük başka bir kutuyla geri döndü.

“Hadi ama, sevgili kardeşim” dedi, “bu kadar önemli bir şeyi unuttur muyum hiç?”

Kutuyu açtım ve içinden bir çift siyah, topuklu ayakkabı çıktı. Moralim birden düzeldiğinden, ikisine de gülümsedim. Bir kızı, yeni bir elbise ve bir çift ayakkabı kadar mutlu edecek başka bir şey yoktur.

Nelly beni banyoya doğru ittirerek, “Şimdi git ve duşunu al. Daha saçınla makyajını yapacağım,” dedi.

Jackson da, “Evet,” dedi. “Eğer senin kavaliden ben olacaksam, o zaman en güzel halinle gelmen gerekecek.” Başımı iki yana salladım ve bir kahkaha patlattım.

Duştan çıktığımda, Nelly saçlarımı makineyle kurutup sırtıma dek inen bukleler haline getirdi. Rimel ve biraz da fondöten sürdükten sonra, bana bir dudak parlaticısı verdi. Hazırlığım bittiğinde, aynadan bana bakan kızı tanıyamadım. Harika görünüyordum.

Gülümsedim ve gülümsememin gözlerime dek ulaştığını gördüğümde mutlu oldum. Kolumdaki gümüş renk, elbisemdeki gümüşle tamamen uyumluydu ve bu dövme kolumda belirlediği günden bu yana ilk kez, desenin ne kadar güzel olduğunun farkına varıyordum. Kendimi bir prenses gibi hissediyordum.

Nelly'yle birlikte banyonun kapısını açarak, odaya geri döndük. Jackson yatağımdan kalktı ve beni gördüğünde şaşkınlıktan açılan ağzını gördüğümde gülümsedim. Siyah renk, bronz tenimle mükemmel bir uyum sağlıyordu ve elbise ne kadar formda olduğumu gösterircesine vücudumu sarıyordu. İçimden beni bu kadar çok çalıştırdığı için anneme teşekkür ettim. Tamamen kas

ve kıvrımlardan oluşuyordum ve her nasılsa, hem güçlü hem de kadınsı görünebiliyordum.

Jackson'ım yüzündeki ifadeye güldüm. "Jackson Kane'in eşi olabilme şerefine erişebilecek kadar güzel görünüyor muyum?"

Jackson'ım güzel yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı ve abartılı bir şekilde eğildi. O hafif güneyli aksanıyla, "Evet, hanfendi," dedi. "O şeref benim."

Yurttan ayrılıp törenin düzenlendiği Konsey binasına doğru yola çıktık. Buraya en son geldiğimde yaşananların anısının moralimi bozmasına izin vermemeye çalıştım. Sadece giyinip kuşanmış olmanın ve sevdiğim insanlarla geçireceğim zamanın tadını çıkarmak istiyordum.

Yarı yolda Nelly bana, "Lex," dedi. Kolunu omzuma atmış olan Jack'in arkasından Nelly'yi duyabilmek için eğildim. Bir konuda canı sıkılmış gibi görünüyordu.

"Hmm?"

"Sana söylemem gereken bir şey var," diye devam etti.

Jackson'ı durdurup Nelly'ye bakmak için döndüm. Daha sonra biri Nelly'ye seslendi ve kim olduğunu görmek için etrafımda döndüm.

"Nelly!"

Bize doğru geleni gördüğümde kalbim bir an tekleli. Gergin durumlara karşı verdiğim genel tepki bu olduğu için, o an içimden gülmek geldi. Suratında kocaman bir gülümsemeyle Daniel bize doğru yaklaşıyordu. Gözyaşı Arenası'nda (oraya verdiğim isim buydu) dövüşmek için karşı karşıya olmadığımız bu sefer, yüzü hâlâ siyah, mavi ve kırmızı çürüklerle dolu olsa bile Daniel'in ne kadar yakışıklı olduğunu gördüm. Açık yeşil bir gömlekle siyah bir pantolon giymiş ve siyah bir kravat takmıştı.

Gözleri, karıştırılabilecek kadar açık bir kahveydi ve kahverengi saçları ona çocuksu bir sevimlilik veren bir şekilde dağınıktı.

Ve kız kardeşime, sanki ayı ve yıldızları o yaratmış gibi bakıyordu.

Bize yetiştiğinde, Nelly'nin alnına çekingen bir öpücük konurdu ve Jackson'la o gizli - şifreli tokalaşmalardan birini yaptı. Orada öylece durarak onlara bakıyordum. Ortada nelerin döndüğü belliydi fakat bunları bir türlü anlayamıyordum. Günler öncesinde fena halde dövmüş olduğum çocuğun kız kardeşimle çıkıyor olmasına imkân yoktu. İmkânsızdı bu.

Daniel bana dönerek içten bir şekilde gülümsedi. Yüzümün o an nasıl görüldüğünden tam emin değilim ama şok olmuş desem yerinde olacaktır. Daniel ise sadece gülüp elini uzattı.

Başıyla hafifçe selam vererek, "Alexa," dedi. Öylece kalmıştım. "Doğru düzgün tanıştırıldığımızı sanmıyorum. Ben Daniel Benson."

Kaba olmaya çalışmıyorum ama tam olarak neler olduğunu bir türlü algılayamıyordum. Jackson tarafından hafifçe dürtüldükten sonra elimi uzatıp elini sıktım.

"Özür dilerim şey için..." dedim yavaşça, başka hiçbir sözcük bu durum için uygun kaçmıyordu, "şey için..."

Daniel elini sallayıp cümlemi tamamladı. "Canıma okuduğun için mi?" diye güldü ve bu onu daha da hoş görünmesine neden oldu. "Dileme. Bu işin doğasında var. Yapman gerekeni yaptın sen. Hepimiz bu süreçten geçtik. Artık sen de bizden birisin. Hem... oldukça iyiydin. Daha önce o kadar hızlı hareket eden birini görmemiştim."

Belki de Daniel haklıydı. Yaptığım şey yüzünden kendimi hâlâ çok kötü hissediyordum. Daniel yere düşüp kalkamadığında dövüşü bitirebileceğimi ve yine de kazanmış sayılacağımı hepimiz biliyorduk. Bu kadar basitti. Son bir haftadır vicdan azabı

çekmemin sebebi buydu. Dövüşü bitirebilirdim. Bitirebilirdim ama bitirmedim.

Fakat Daniel beni affedebiliyorsa, belki ben de kendimi affedebilirdim. Aptalca bir cevap olduğunu bilmeme karşın, “Seninle tanıştığıma memnun oldum, Daniel,” dedim ona. Gözlerim Nelly ve Daniel arasında gidip geldi. “Bizimle mi geleceksiniz?”

Daniel başını salladı ve utangaç bir şekilde bakarak, “Eğer sizin için uygunsa,” dedi.

O an dördümüzün durumunu fark ettiğimde, kontrolsüzce kahkaha atmaya başladım. Anlaşılır bir şekilde, keçileri kaçırmışım gibi bana bakmaya başladılar.

Jackson, “Espriyi bizimle de paylaşmak ister misin, hayatım?” dedi.

Kahkaha atmayı keserek, aklıma gelen şeyi onlara söyleyebilecek duruma gelebilmek için derin derin nefes almam gerekti. En sonunda kendimi zorlayarak, “Eşlerimizle uyumlu giyinme fikri kimden çıktı?” demeyi başardım.

Jackson hafiften kızardı. “Benden, neden sordun?”

Nelly espriyi diğerlerinden önce anladı ve o da kahkahaya boğuldu. Erkekler keçileri kaçırmışız gibi bize bakmaya devam ettiler. Kahkahalar arasında Nelly, “Mezuniyet balosuna gidiyor-muşuz gibi görünüyoruz,” diyebildi.

Mekâna varana kadar hepimiz güldük ve Konsey binasına geldiğimizde moralim oldukça yüksekti. Ancak bizi bekleyen şeyi gördüğümde hemen kendime geldim.

Binanın içi binlerce beyaz zambakla süslenmişti. Antrenin duvarlarının önüne ufak masalar yerleştirilmiş ve bu masaların üzerine içinde çiçeklerin bulunduğu vazolar konulmuştu. Dövmemin birebir kopyası olan güneş sancaklar duvarlardan sarkıyordu ve camla kaplı tavandan, karanlık gökyüzünü aydınlatan

binlerce yıldız görülebiliyordu. Fakat dikkatimi çeken bunların hiçbirisi değildi.

Antrede en azından üç yüz kişi vardı, çok daha fazlası da basamaklarda ve balkonda duruyordu. İçeri girdiğimizde, hepsi yaptıkları şeyi bırakıp bize baktı ve sanki önceden planlanmış gibi, her biri bize yönelip etrafımızı sardılar.

Tanıştığım herkes elimi sıkmak ve dövme bakmak istiyordu. Buradakiler şimdiye kadar gördüğüm en şık kıyafetleri giymekteydiler. Kimisi balo elbiseleri ve smokin giymişti. Diğerleriyse kokteyl elbiseleriyle terzi elinden çıkmış takım elbiseler giyyordu. Parlak mavi bir takım giyen bir adam bana yaklaştı ve gülümsediğinde, kesici dişleri köpek dişlerine dönüştü, kristal mavi gözleriye arzuyla parladı. Ürkütücüydü. Belli ki bu Jackson'ın da hoşuna gitmemiştir çünkü onun da yanımda bir an kasıldığını hissettim.

Daniel'a eğilip kulağına fısıldadım. "Bu tarz şeyler için her zaman bu kadar büyük bir topluluk oluyor mu?"

Daniel başını iki yana salladı, en az benim kadar gergin görünüyordu. "Hayır, yani her zaman belli bir topluluk oluyor ama bu kadarı hiç olmamıştı. Herhalde herkes Savaşçı'yı görmek istiyor. Dövüşten beri herkes senden bahsediyor."

"Aman ne güzel," diye mırıldandım.

İkinci bir grup bize ulaşmadan hemen önce, Daniel bana anlayışla gülümsedi. Kalabalıklardan gerçekten de nefret ederim. Etrafıma bakınırken, kaçmak için fazlaca geç kalıp kalmadığımı düşündüm.

Şansıma, kalabalık içinden biri yardımımıza geldi. Yaralı Yüz ve omuzlarına gümüş güneş deseni işlenmiş olan siyah giysiler giyen birkaç kişi kalabalığı yararak bize doğru yaklaştı. İnsanlar onların geldiğini görünce, yollarından çekildiler. Sanırım Kayden bana, nereye gidersem gideyim, insanların benden korkacaklarını söylediğinde bunu kastetmişti. İnsanlar bunu siyah

üniformalardan mı anladılar, yoksa tüm savaşçılarını tanıyorlar mıydı bilmiyorum, ama herkes Yaralı Yüz ve adamlarıyla aralarına belli bir mesafe koyuyordu.

‘Yaralı Yüz’ün adamları’ içinde Kayden da vardı.

Onu gördüğüm gibi gözlerimi kaçırdım. O yakınımdayken, kalbimin hızla çarpmaya başlaması ve ellerimin terlemesi hoşuma gitmiyordu. Ayrıca Kayden’a hafiften âşık olmaya başladığımı itiraf etmek istemiyordum. Elbette Kayden’la alakalı sonu gelmez düşüncelere aşk diyebilirsiniz. Bunun bir önemi yoktu. Onun benim hakkımda aynı şeyleri düşünmediğini biliyordum. Hatta revirdeki geceden sonra beni görmezden gelmeye başladığı için ona kızgındım. Ben de onu görmezden gelmeye karar verdim.

Yanımıza ilk gelen Yaralı Yüz oldu ve onu gördüğümde gülümsemeden edemedim. O da gülümsedi ve resmi bir selam verdi. Ben de eğilerek selamına karşılık vereyim mi bilemedim ve onun bu hareketi tuhafıma gitti. İnsanların bu hareketten vazgeçmelerini diledim. Neydi burası, Japonya mı?

“Hey Ya-Gavin,” dedim. Kabaca bir şey söylemeden önce kendimi son anda durdurabildim.

Yüzündeki gülümseme, normalde ciddi olan suratında harika duruyordu. “Kalabalığın arasından geçmek için yardım istersin diye düşündüm,” dedi. “Daha önce böylesini görmemiştim.” Beni şöyle bir süzdü. “Bu gece çok güzel görünüyorsun, Savaşçı. Siz de öyle Bayan Nelliana.”

Kardeşimle aynı anda, “Teşekkürler,” dedik.

Kafanı salladı. “Umarım hazırsınızdır. Buradakileri çok sanıyorsanız, içeriği görene dek bekleyin.”

O an yüzümün nasıl görüldüğünden emin değildim ama Yaralı Yüz derinden gelen bir kahkaha attı. Daha sonra adamlarıyla birlikte döndü ve Jackson, Nelly, Daniel ve beni arkasına alarak merdivenlerden tırmanaya başladı. İçlerinden biri Kayden olmak üzere (ona dikkat ettiğimden değil tabii) adamlarından ikisi

geçmemizi bekleyip grubun arka kısmını devraldı. Topluluk önceden olduğu gibi, yollarından çekilmek için can atıyorlardı.

Kendime engel olamadım ve odayı gözden geçiriyormuş gibi omzumun üzerinden Kayden'a göz attım. Suratında anlaşılmas bir ifadeyle, doğruca önüne bakıyordu. Tam emin olamazdım ama gözlerinin ardında hafif bir öfke ifadesi görür gibi oldum. Önüme dönüp başımı dik tutarak yürümeye devam ettim. O bana hangi konuda kızgın olabilirdi ki?

Tören salonuna girdiğimiz için, bu konu hakkında daha sonra kafa yormaya karar verdim. Yaralı Yüz haklıydı; büyük salonda en azından bin kişi vardı. Jackson'ın kolunu kavradım, o da bana güven verici bir şekilde gülümsedi.

"Endişelenme, güzelim," diye fısıldadı. "Daha korkutucu şeylerle karşı karşıya geldin sen. Bunu da atlatırsın."

Ona bakıp gülümsedim. "Her zaman bana kendimi iyi hissettirecek şeyi söyleyebiliyorsun, Jack."

Bana o haylaz ve sevimli ifadesiyle gülümsedi. "Sana kendini iyi hissettirebilecek birçok şey yapmayı biliyorum."

Bu sözler üzerine tek kaşımı kaldırarak güldüm. "Sözlerine biraz dikkat et. Senin de canına okuyabileceğimden eminim."

Bunu bir an düşündü. "Evet, eminim bunu yapabilirsin."

Bizi odanın ön kısmına yönlendirdiler ve en ön sıraya oturtular. Odadaki geri kalan sandalyelerin hepsi doluydu. Hatta en arkadakiler ayaktaıydı. Önümüzde, her iki tarafında merdivenleri bulunan geniş bir sahne vardı. Yaralı Yüz omzumu hafifçe sıktıktan sonra, diğer siyah giysili adamların bulunduğu duvarın önünde yerini almaya gitti. Savaşçıların bu tarz etkinliklerde güvenlik olarak çalıştıklarını tahmin ettim.

Birkaç dakika sonra kısa boylu, tombul bir adam sahnenin arkasında asılı duran devasa kırmızı perdenin ardından sahneye girdi. Adamın görünüşü nedense bana biraz tuhaf geldi, fakat

bunu bir türlü anlamlandıramadım. Kürsüye yaklaşıp mikrofona doğru boğazını temizledi. Kalabalığa bir sessizlik çöktü ve adam konuşmaya başladı.

“Majesteleri, Kraliçe Camillia Anne Monteleone,” dedi görkemli bir sesle.

Herkes ayağa kalktı. Bir an sonra ben de onları takip ettim.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Konsey toplantısındaki kadın sahneye girdi ve asaletle kürsüye doğru yürüdü. Kısa boylu adam hafifçe eğilerek selam verdi ve hızla kraliçenin önünden çekildi.

“Lütfen oturun,” dedi kraliçe.

Herkes oturduktan sonra, Kraliçe konuşmasına başladı. Sanırım gelenek ve onurla alakalı bir şeyler söylüyordu fakat bundan emin değildim. Benim aklım başka bir yerdeydi. Gözlerimle odayı taradım ve Kayden’in hemen yanımdaki duvarın önünde durduğunu gördm. Ona izlediğimi hissetmiş gibi, bakışları bana döndü. Gözlerini kaçırıp tekrar önüne bakmaya başlamadan önce, bir an için gözlerimiz buluştu.

Peki ama, bu adamın sorunu neydi? Arenaya çıkmaya karar verdiğim için mi kızgındı bana? Belki de revirde beni teselli etmeye çalışıyordu ama iki yaşındaki bir çocuk gibi ağlamaya başladığımda onu korkuttum. Nedeni her neyse, bunu öğrenecektim. Bu aptalca törenden kurtulduğumda, onunla yüzleşecek ve ona soracaktım.

“Alexa Montgomery, lütfen öne çıkın.”

Jackson beni dürttü ve ayağa kalkıp otomatiğe bağlamış bir şekilde sahneye yürüdüm. Topuklu ayakkabılarımla düşmeden acele etmeye çalıştım. Emin değildim ama kraliçenin bekletilmekten pek hoşlanacağını sanmıyordum. Hepsinin beni izlediğini biliyor olmama karşın, seyircilere bakmamaya çalıştım. Kalabalıklar beni her zaman germiştir, hatta bu yüzden, hayatım boyunca hiçbir konsere gitmedim. Yine de dik durdum ve onlara rahatsızlığımı belli etmedim.

Kürsüye yaklaştığımda, kraliçe bana doğru döndü ve ben de başımı saygıyla eğdim. Kendimi bir ahmak gibi ve oldukça gülünç hissettim, fakat böyle bir topluluk önünde kraliçeye saygısızlık etmenin akıllıca bir davranış olduğunu sanmıyordum. Kapalı kapılar ardında kabalık yapmak her zaman daha iyidir.

Kraliçe gülümsedi fakat bu ifadenin gözlerine yansımadağı dikkatimden kaçmadı. “Genç Savaşçı,” dedi kısık bir sesle. “Gergin görünüyorsun.”

Gözlerim kalabalıkla onun arasında gidip geldi. Kraliçe gülümsedi. “Ah, anladım. Tahmin ederim ki, şimdiye dek kalabalıktan çok daha korkutucu şeylerle başa çıkmışsındır.”

Onu başımla onayladım ve kraliçe kürsüye geri döndü. “Size, arenada kazandığı zaferden ötürü, Alexa Montgomery’yi takdim...”

Kraliçenin bundan sonra neler söylediğini bilmiyorum çünkü o anda tuhaf bir ses dikkatimi çekti. Bu sesin nereden geldiğini bulmak için etrafıma bakındım. Kürsüye doğru eğildiğimde, ses daha da arttı. Saat sesi gibi, hafif bir tik tak sesiydi bu. Bu sesi normal bir insanın duyabileceğini pek sanmıyordum ve sesi dinledikçe, tik taklar gittikçe hızlanmaya başladı.

Bir sonraki yaptığım şeyi, bana tam olarak neyin yaptırdığından hiçbir zaman emin olamayacağım. Bu belki bir içgüdüydü, belki de kader. Her ne olursa olsun, o an harekete geçmem iyi bir şeydi çünkü bir saniye geç kalsaydım, çok kötü şeyler olabilirdi.

Kraliçe’yi omuzlarından tutarak kürsüden uzaklaştırdım. O an herkes nefesini tuttu, fakat ben kraliçeyi elimden geldiğince sahnenin arka kısmına götürmeye çalıştım. Kürsü bir anda infilak etmeden önce, kraliçeye kaçmasını söyleyecek zamanı bulabildim.

28. Bölüm

Patlama ayaklarımı yerden kesti. Omzumun üzerine düşüp kafamı yere vurdum. Bir anlığına, bayılacağımı sandım. Doğrularak oturur pozisyona geçtim ve acı vücudumu sarıldığında, suratımı buruşturarak başımı salladım.

Yarım saniye boyunca salona ürkütücü bir sessizlik çöktü ve ardından karmaşa patlak verdi. İnsanlar çılgınlık atmaya ve çıkış kapılarına doğru koşmaya başladılar. O an âdeta bir izdihamı izliyor gibiydim; herkes birbirini ittiriyor, önüne çıkanı eziyordu.

Topuklu ayakkabılarını çıkardıktan sonra yavaşça ayağa kalktım. Kalabalıkta Nelly'yi aramaya başladım fakat bu çılgına dönmüş yığınlar arasında herhangi birini görmek imkânsızdı. O an aklımdan milyonlarca şey geçti. Fakat her şeyin bir sırası vardı ve ilk önce kız kardeşimi bulup onu güvenli bir yere götürmeliydim.

Sendeleyerek merdivenlerden indikten sonra Nelly'yi gördüm ve ona doğru koşmaya başladım. Ona ulaşamadan, biri beni yere düşürdü. Ben sırt üstü yere düşmeden hemen önce, bir şey kafamın üzerinden vınlayarak geçti ve bir soluğun yarattığı rüzgâr misali saçlarımı havalandırdı. Kafamı kaldırıp baktığımda, beni yere düşürenin Kayden olduğunu gördüm. Başımı sağa çevirdiğimde, gümüş bir hançerin sahnenin önüne saplanmış olduğunu gördüm.

Kayden'i üzerimden atarak ayağa kalktım ve tekrar Nelly'ye doğru ilerlemeye başladım. Kayden kolumdan yakalayıp beni öte tarafa doğru sürüklemeye başladı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım.

"Hayatını kurtarıyorum," diye homurdandı.

"Bırak beni! Nelly'yi bulmalıyım!"

"O hançeri atan kişi tekrar denemedi önce buradan çıkman gerekiyor," diye karşılıklı verdi.

Söyledikleri zihnimde yavaşça anlam kazanırken bir an tereddüt ettim. Biri beni öldürmeye çalışmıştı. Bu kadarı ortadaydı... Yine de. "Onu korumalıyım."

Kayden bıkkın bir şekilde soluğunu verdi. "Ölürsen onu hiç koruyamazsın!"

Ben yine olduğum yerde durunca, gözlerimin içine baktı ve çaresiz bir ses tonuyla, "Lütfen, Alexa, güven bana," dedi.

Beni adımla çağırması kalbimin pır pır atmasına neden oldu. Normalde bana sadece 'Savaşçı' diyordu. Adımı *bildiğinden* habirim bile yoktu. Onu bu kadar düşünmeyi bırakmalıydım. Bu durum artık çok uygunsuz zamanlarda başıma gelmeye başlamıştı.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Nelly'yi son gördüğüm yere baktım. Artık orada değildi. Gözlerimle kalabalığı taradım. Onu göremedim. En sonunda başımı salladım. Kayden beni kolumdan tuttu ve sahnenin arkasına, oradan da çıkış kapısıyla sona eren uzun bir koridora soktu. Kapıyı açtı ve serin geceye adım attık.

"Nereye gidiyoruz?"

"Güvenli bir yere."

Konsej binasının arkasını kaplayan ağaçlara doğru yöneldik. Ardından ormandan çıkarak, şehrin daha önce hiç görmediğim bir kısmına vardık. Burası da çok güzeldi, fakat önceden

gördüklerime göre daha az gösterişliydi. İkinci bir ağaçlık alana geldik ve içine daldık. En sonunda ağaçlık alanın arka kısmında bulunan bir kulübeye vardık.

Kayden kapıyı açtı ve beni oturma odasına soktu. Odada ufak bir şömine, bir kanep ve büyük bir desenli halı vardı fakat televizyon yoktu. Ayrıca odada, bir duvarı baştan aşağı kaplayan, kitaplarla dolu geniş bir kitaplık da bulunuyordu. Kanepeye oturdum ve gözlerimin önünde noktalar uçuşmaya başladı. Sanırım düşündüğümünden daha fazla darbe yemiştim.

Kayden başka bir odaya gitti ve birkaç saniye sonra, elinde ilk yardım çantasıyla geri döndü.

“Burada mı yaşıyorsun?”

Kayden sorumu başıyla onaylayarak, çantanın içinden mikrop öldürücü ve bandaj çıkardı. Suratıma düşen saçı geriye itirmek için elini uzattığında, elini yakaladım. “Ben iyiyim.”

Bana ciddi bir ifadeyle baktı. İç geçirip saçımı kulağımın arkasına soktum. Parmaklarıma ıslak ve yapışkan bir şey bulaştı. Elime baktığımda, kana bulanmış olduğunu gördüm. “Ah.”

Kayden başını iki yana sallayarak sargı bezinin üzerine alkol döktü. Elini uzatıp nazikçe alnıma dokundu.

“AHHH!”

Gözleri telaşla kocaman açıldı ve ben kahkaha attım. “Sadece şaka yapıyordum.”

Derin bir nefes vererek tekrar başını salladı fakat dudaklarının hafif bir tebessümle kıvrıldığını gördüm. O mutlu his tekrar midemde yükselmeye başladı. Onu gülümsetmek hoşuma gitmişti. Çok hoşuma gitmişti hem de.

Kayden alnımı temizleye devam etti ve ben de dişlerimi sıktım. Aslında bu canımı biraz yakıyordu. Fakat bu acı karşımdaki manzara için ödediğim ufak bir bedel sayılabilirdi. Kayden’in

altın sarısı gözleri alnımdaki yarayı o kadar dikkatle inceliyordu ki o işine devam ettikçe, giderek daha sık soluk alıp vermeye başladım. Kusursuzdu. Şimdiye kadar gördüğün en harika erkekti. Çenesini kaplayan sakallarla aynı renkte olan kirli sarı saçları suratına düşüyordu. Ne yaptığımın farkına bile varamadan, elimi uzatıp yumuşacık saçlarını yana ittim.

Kayden'in gözleri benimkilerle buluştu ve kalp atışlarım bir sinekkuşunun kanat çırpışlarıyla yarışacak düzeye geldi. Bir an gözlerinin ardında pusuya yatmış arzuları görür gibi oldum fakat bir saniye sonra gözlerini kaçırıp temiz bir sargı bezi aldı. Üzerine alkol dökerek işine geri döndü.

Durup dururken, "Bana kızgın mısın?" diye sordum.

Gözlerimiz tekrar buluştu ve yüzü birden şaşkın bir hal aldı. "Sana niye kızgın olayım ki?"

Bakışlarımı ellerime indirdim. "Bilmiyorum. Sadece... O zaman neden benden uzak duruyordun?"

Yüzünde suçlu bir ifade belirdi ve biraz evvel hissettiğim öfke geri geldi. "Gördün mü? Benden uzak duruyormuşsun. Neden? Sana ormandaki o açıklıkta söylediklerim yüzünden mi? Çünkü bana kalırsa, verdiğim tepkide sonuna kadar haklıydım." Her ne kadar bu konuda hâlâ kendimi aptal gibi hissetsem de.

Kayden ellerini alnımda çekip önümdeki sehpaye oturdu. Sehpanın onun ağırlığını nasıl kaldırdığını merak ettim.

Orada öylece otururken, ellerimi havaya kaldırdım. "Peki, her neyse." Ayağa kalktıktan sonra, "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim, bunun için minnettarım. Bundan sonrasını ben hallederim," dedim.

Kapıya doğru yöneldiğimde, beni kolumdan yakaladı. Dokunuşu neredeyse dizlerimin çözülmesine neden olacaktı. "Üzgünüm, Alexa. Lütfen... Gitme."

Bitkin bir şekilde ona baktım fakat dürüst olmam gerekirse, ben de gitmek istemiyordum. Kayden'in etrafından olmaktan hoşlanıyordum. *Ondan* gerçekten hoşlanıyordum. Etrafindayken hissettiğim o duygulara bağımlı bir hale geleceğimden korkmaya başlamıştım. Tekrar kanepeye oturdum.

Konuşmak için ağzımı açtığımda, elini kaldırdı. "O gün sana karşı olan tavrımdan dolayı özür dilerim. Sen haklıydın. Sana dövüşmemen gerektiğini söylemeye hakkım yoktu. Bu beni ilgilendiren bir şey değildi."

"O halde neden söyledin?"

Kayden bir an tereddüt etti. Bıkkın bir halde soluğumu verdim.

"Sadece neye bulaşmak üzere olduğuna dair sana bir fikir vermek istedim. Daha çok gençsin. Önünde koca bir hayat var. Bundan... başka bir seçeneğin olsun istedim," dedi alnımı işaret ederek.

Ellerime baktım. Neredeyse fısıltı bile sayılmayacak bir sesle, "Sanırım sadece neden bu kadar umursadığını anlayamıyorum," dedim.

Kayden uzandı ve nasır tutmuş fakat narin parmaklarıyla çenemi kavradı. Soluklarım tekrar sıklaştıkça, dudaklarım aralanmaya başladı. "Ne kadar özel olduğunun farkına vardığını sanmıyorum," diye fısıldadı.

Bir süre gözlerinin içine baktım ve ardından bakışlarımı sağ koluma götürdüm. "Bunun beni pek özel kıldığını sanmıyorum. Hatta, daha çok beni öfkeliendiriyor."

Parmaklarını bileğimin üzerinde gezdirdi ve ardından omzuma doğru çıkmaya başladı. Güçlü elleri yukarı çıktıkça tüylerim diken diken oldu. Göğsüm kabarıp iniyordu ve o an ifadesiz suratımı kaybettiğimden emindim.

“Hayır, seni özel yapan şey bu değil,” dedi kısık ve derinden gelen sesiyle. “Sen cesur ve güçlüsün. Kendinden çok başkalarını düşünüyorsun. Doğru bildiğin şey için hayatını riske atabiliyorsun ve sevdiğilerin için canını vermeye gönüllüsün. Seni özel yapan bu.”

Gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde, orada gördüğüm şey nefesimin bir anlığına kesilmesine neden oldu. Bir şeylerle mücadele etmekte olduğu belliydi ve ne olduğunu bilmesem, bu hissin arzu olduğunu söyleyebilirdim. Bir an beni öpeceğini sandım.

Ama öpmedi.

Bunun yerine aniden ayağa kalktı. Ben de kanepede arkama doğru yaslanıp, ellerimle yüzümü ovuşturdum. Bir bu eksikti işte; beni o şekilde istemeyen birine âşık olmak.

150

Yavaşça nefes verdim. “Benim sigaraya ihtiyacım var.”

Şöminenin önünden bana doğru baktı. “Sen sigara mı içiyorsun?”

Onu başımla onayladım. “Sanırım sende yok.”

Kayden bir an düşünmeye başladı ve içimdeki tiryâkinin gözleri umutla parladı.

İfademi gördüğünde kahkaha attı. “Hayır,yok. Ama... senin sigara içmemeni tercih etsem de, sanırım gidip alabiliriz. O şeyler insanı öldürür.”

Gözlerimi devirdim. Bunu daha önce hiç duymamıştım. “Sanmam. Sigaralar şansını deneyene kadar başka bir şeyin beni öldüreceğinden eminim.”

Bu karanlık düşünceme gülerek karşılık verdi ve sesi içimi ısıttı. Gülüşünü çok seviyordum. Onu güldürmeyi çok seviyordum. Kesinlikle aklımı kaybetmek üzereydim.

Tekrar bana baktığında, alımlı olduğunu düşündüğüm bir şekilde gülümsedim. “Şey... lütfen?” Kayden gözlerini kıstı ve ben de gülümsedim. “Hadi ama. İki katım adamlarla dövüşmemde bir sakınca yok ama sigara içmek benim için tehlikeli, öyle mi?”

Kayden bir şeyler mırıldandı ve başını iki yana salladı. “Tamam ama dikkatli olmamız lazım. Dışarısının güvenli olup olmadığından emin değilim.”

Olduğum yerde zıplayıp zaferle kollarımı havaya kaldırdım. “Evet!”

Tekrar başımı salladı ve şapşallığıma güldü. “Ormanın hemen dışında küçük bir dükkân var. Sanırım kimse bizi görmeden oradan alabiliriz.”

29. Bölüm

Dükkândaki adam sigara için benden para bile almadı. Kolumdaki işaretleri gördüğünde, sonunda gelebildiğim için ne kadar mutlu olduğuyla ilgili bir şeyler söyleyip sigarayı bana verdi.

Ben sigaramı içerken, Kayden da arka verandada benimle oturuyordu.

O harika zehrin dumanını dışarıya üflerken, “O adam neden bahsediyordu?” diye sordum.

Kayden elimdeki sigarayı hafif bir tiksintiyle izlerken omuz silkti. “Senin kurtarıcı olarak geldiğini düşünen bazı insanlar var.”

Daniel’la dövüşmek için arenaya çıkmadan önce, Yaralı Yüz’ün bana söyledikleri aklıma geldi. *Kim bilir, belki de bizi kurtaracak olan kişi sensindir.*

“Bunu niye düşünsünler ki?”

Kayden bir an sessiz kaldı, sonra da, “Kim bilir,” dedi.

Gözlerimi kısarak ona baktım. Bana söylemediği bir şey olduğundan emindim. Fakat yine ihtiyatlı davranmaya başlamıştı, bu yüzden bu konuyu daha sonra irdelemeye karar verdim.

Konuyu değiştirmek için söyleyecek bir şeyler aradım. “Peki şimdi ne yapacağız? Öldürmeye çalıştıkları kişi kraliçe miydi, yoksa ben miydim? Neden beni öldürmek istesinler ki? Buraya

daha yeni geldim. Henüz birini kızdırdığımı sanmıyorum... kafama bir hançer fırlatmasına neden olacak kadar yani.”

Kayden’in yüzüne daha belirsiz bir ifade çöktü. Pek de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, onun bu haliyle çok daha çekici olduğunu düşündüm. Gerçekten de aklımı kaçıırıyordum.

“Emin değilim,” dedi Kayden. “Ama kim olduğunu bulacağım.”

Aklımda dolaşan Kayden fantezilerinden kurtulmak için kafamı salladım. Konsantre olmam gerekiyordu. Hayallere dalma zamanı değildi şimdi. Burada olduğum tüm süre boyunca Nelly’yi düşünmediğimi fark edince bir an telaşa kapıldım. Bu endişe vericiydi. Nelly hayatta en çok düşündüğüm insandı ve ben henüz onun, Konsey binasından sağ salim ayrılıp ayrılmadığından bile emin olamamıştım.

“Kullanabileceğim bir telefonun var mı?” diye sordum Kayden’a.

Ayağa kalkıp eve girdi. Birkaç dakika sonra geri geldi ve elindeki cep telefonunu bana uzattı. Telefonu almak için uzandığımda elini geri çekti.

Şaşkın bir şekilde baktım. “Ne oldu?”

“Kimi arayacaksın?”

Tek kaşımı kaldırdım. “Hayalet avcıları?”

Kayden gülmedi, fakat gözlerinin ardında bir tebessüm vardı. Onun yerine, benim cevabımı bekledi.

İç geçirdim. “Jackson’ı arayacağım. Neden sordun?”

Kayden’in yüzünde, artık nefret etmeye başladığım o anlaşılmaz ifade bir kez daha belirdi. Burada geçirdiğim birkaç saatte, bana daha açık davranmasına alışmış olduğumu fark ettim. Ayrıca Jackson’dan bahsettiğimde gözlerinin ardında başka bir

şeylerin belirlediği de dikkatimden kaçmamıştı. Kısa bir an için, bunun kıskançlık olduğunu sandım. Sonra bu ifade yok olup gitti.

“Nelly’yle oradan sağ salım ayrılıp ayrılmadıklarını merak ediyorum. Ama istersen, kendim gidip...”

Telefonu bana verdi.

Jack’in numarası tuşladım ve telefon ilk çalışta açıldı.

“Alo?”

“Hey, Jack, benim.”

“Tanrı’ya şükürler olsun! Alexa? Neredesin sen? Nelly’yle çok endişelendik.”

Kayden’a baktığımda, onun doğruca önüne bakmakta olduğunu gördüm. Sorun neydi acaba?

“Ben... güvenli bir yerdeyim. Siz neredesiniz? Neler oluyor?”

“Savaşçılar durumu kontrol altına alana kadar, öğrencilerin yurtlarından ayrılması yasak. Herkes çılgına dönmüş durumda. Al, Nelly seninle konuşmak istiyor.”

“Alexa?” Nelly’nin sesi rahatlama doluydu. Onu aramayı daha erken akıl edemediğim için kötü hissettim.

“Nasılsın, Nell?”

“Ah, Tanrı’ya şükür! Çok endişelenmişim. Nereye kayboldun sen? Konsey binasından çıktığımızda seni aradım ama bulamadım. Daha sonra Gavin odalarımıza dönmemizi söyledi. Seni arayacağını söyledi ama o da daha geri dönmedi. Çok endişelendiğim için Jackson ve Daniel da benimle kaldı. Sen neredesin?”

Dönüp Kayden’a baktım, o da beni izliyordu. “Ben... güven-deyim. Yakında döneceğim. Senin iyi olup olmadığımı öğrenmek için aradım.”

“Tamam,” dedi yavaşça. Nelly’yi hiçbir zaman kandıramadım, ondan bir şey sakladığımı anlamıştı. Ama bana güveniyordu. Ben de daha fazla ayrıntı için üzerime gelmediği için minnettârdım. “Tamam,” dedi bir kez daha. “Ama acele et, diğerleri hakkında endişelenen bir tek sen değilsin.”

Kısa sürede yanında olacağını söyleyip telefonu kapattım. Kayden hâlâ bana bakıyordu. Kamerası olup olmadığını görmek için elimdeki cep telefonuna baktım. Kamerayı açıp aptalca gü-lümsediğim bir fotoğrafımı çektim.

Telefonu ona geri verdim. “Al. Artık ne zaman istersen bana bakabilirsin.” Bir şey demeden bakmaya devam ettiğinde, merakla sordum. “Ne var? Sorunun ne senin?” Kaba bir şekilde konuşmak istememiştim ama bakışları, vücut hatlarımı gözler önünde seren siyah elbisemin içinde utanmama neden olmuştu. Kendimi yetersiz hissediyordum.

155

Cevap bekledim fakat alamadım. Ayağa kalkıp gerindim, tüm bu süre içinde gözlerinin üzerimde olduğunun farkındaydım. “Pekâlâ, unut gitsin,” dedim. “Yurtlara geri dönmemiz gerek. Sanırım dışarısı artık güvenilirdir. Ayrıca, herkes kilit altındaymış ve Gavin beni arıyormuş.”

“Artık aramıyorum,” dedi evin yanından gelen boğuk bir ses.

Kayden’la ikimiz dönüp baktığımızda Gavin’in beş altı metre kadar solumuzda durduğunu gördük. Üzerinde siyah savaşçı kıyafetleri vardı ve yüzüne, pek de mutlu olmadığını belirten bir ifade yerleşmişti.

İlk konuşan ben oldum. “Selam, Gavin. Ne haber?”

İfadesi değişmedi. Bir Kayden’a bir bana bakarak, “Ben de sana aynı soruyu sorabilirim, Savaşçı,” dedi.

Elimi belime koydum. Bu adam kendini kim sanıyordu, babam mı?

“Belli ki senin sandığın türde haberler yok,” diye cevapladım.

Gavin cevap vermeden önce Kayden konuştu. “Biri onu öldürmeye çalıştı. Güvende olduğundan emin olmak için onu buraya getirdim.” Bunu oldukça sakın bir şekilde söyledi.

“Aman ne soylu bir davranış, Wallace,” dedi Gavin alaycı bir ifadeyle. “Görüyorum ki ona iyi bakmışsın.”

Gavin elime bakıyordu ve ben de başımı eğerek baktığımda, sigaranın hâlâ elimde olduğunu gördüm. Ağzıma götürüp derin bir nefes çektim. Dumanı üflerken, “Kimsenin bana ‘bakmasına’ gerek yok. İthamlarına da bir son verebilirsin çünkü o doğruyu söylüyor. Beni buldun işte, aferin sana, ama ben de geri dönmeye hazırlanıyordum zaten ve öldürülmeden eve dönebileceğimden eminim.”

Geveleyerek konuştuğumun farkındaydım ve Gavin’den hoşlanmaya başlamıştım fakat orada öylece durup, beni yapmadığım bir şeyle suçlamasına da izin veremezdim. Bunu *düşünmüş* olmam beni suçlu yapmaz. Biraz fazlaca düşünmüş olsam da.

“Ben de bundan eminim,” dedi Gavin. “Çünkü suikastçıyı yakaladık.”

Bu sözler üzerine öylece kalakaldım. Söylemesini beklediğim şey bu *değildi*. Suratındaki tatmin olmuş gülümseme de beni gafil avladığının farkında olduğunu gösteriyordu. Kayden’a baktım, onun yüzünde de kuşku dolu bir ifade vardı.

“Emin misin?” diye sordu.

Gavin tek kaşını kaldırdı. “Eminim. Suçunu itiraf etti.”

Ben sessiz kalmaya devam ettiğimde, “Kız kardeşin senin için çok endişelendi, Savaşçı, bu yüzden ona seni arayacağımı söyledim. Wallace’ın da ortalıkta görünmediğini fark ettiğimde, bir ihtimal ikiniz birliktesinizdir diye Wallace’m kulübesine gelmeye karar verdim. Pek de yanlış düşünmemişim.”

Ben de Gavin'e sııttım. "Öyle gibi."

Yanımda Kayden fısıldayarak, "Dikkat et, Alexa," dedi.

Kayden'a, hissettiğim hayal kırıklığını anlatacağını umduğum bir bakış attım. Gavin'e döndükten sonra, "Kimmiş?" diye sordum.

Gavin sııttı. "Gidip bakalım."

30. Bölüm

158 **M**ahkûmlar için ayrılmış olduğunu tahmin ettiğim bir bölgeye doğru yola çıktık, çünkü burası sadece tek bir binanın olduğu, çorak bir yerd. Bu bina, şehirdeki diğer binaları boğan abartıdan nasibini almamış gibi duruyordu. Diğer binalardan uzakta, bir tepenin üzerindeydi, gri taşlardan yapılmıştı ve dört bir tarafını siyah bir demir kapı çevreliyordu.

Oraya gitmek için Gavin'in arabasını almıştık. Yanımda, sürücü koltuğunda oturan Gavin'e bakıp, "Burası hapisane mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Hapisane seni götürmeyi düşündüğüm bir yer değil. Duvarların çok ötesinde. Burası bizim savaşçı karargâhımız fakat gerektiğinde suçluları tutmak için de kullanıyoruz."

"Ah."

Arabayı park edip binaya doğru ilerledik ve burada birden fazla nöbetçiyle karşılaştık. Hepsi siyah üniforma giyyordu ve yanlarından geçerken bize başlarıyla selam verdiler. Daha sonra dört nöbetçinin önünde beklediği bir kapının olduğu bir koridora girdik. Kapının yanında odanın içini gösteren geniş bir pencere vardı.

Pencerenin önünde durduk. Pencerenin baktığı oda sade ve steril; metal bir masa ve üç sandalye dışında tamamen beyazdı.

İki sandalyenin arkası bize dönüktü ve masanın öbür tarafında, üçüncü sandalyeye zincirlenmiş bir adam oturuyordu.

Parlak mavi bir takım elbise giyyordu ve gözleri kapalıydı. Ben ona bakarken birden gözleri açıldı ve bir anda sıçrayarak camdan uzaklaştım.

Gavin güldü ve sırtımı sıvazladı. "Korkma, Savaşçı, seni göremez. Bu tek yönlü bir ayna."

Ben hâlâ odadaki adama, onun kristal mavisi gözlerine bakıyordum. Kayden bir şeyler olduğunu anlamış olmalıydı çünkü elini usulca omzuma koydu. Onun yanımda olması iyiydi fakat hâlâ şoktan kurtulamamıştım. Pek korkmamıştım, sadece... şoke olmuşum.

"Onu hatırlıyorsun," dedi Kayden.

Bu bir sorudan çok, farkına yeni varılmış bir durum gibiydi. Belki de onunla fazla zaman geçirmeye başlamıştım. O da içimi, en az Nelly gibi başarılı bir şekilde okumaya başlamıştı.

Başım la onayladım. "Evet."

Gavin bana döndü ve gözlerimi salondaki adamdan ayırmam için beni zorladı. "Nereden?" diye sordu.

Onunla tören başlamadan önce Konsey binasının girişinde karşılaştığımı ve bana dişlerini gösterdiğini anlattım. Bu kısım pek hoşlarına gitmedi.

"Bunu neden bana söylemedin?" diye sordu Kayden.

Gavin, Kayden'a baktı. "Asıl bana neden söylemedin?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. O sıralar aklımda bir sürü şey vardı. Ayrıca..." adamı işaret ettim "bana pek tehlikeli biri gibi gelmemişti. Ne olmuş yani? Hepinizin sivri köpek dişleri yok mu?"

Kayden iç geçirdi. "Evet ama gidip onları genç kadınlara göstermiyoruz. Bu oldukça uygunsuz bir davranış olarak görülür."

Gavin bir kez daha tek kaşını kaldırdı ama Kayden fark etmemiş gibi konuşmaya devam etti. “Genelde dişlerimizi birine meydan okurken gösteririz. Bir tehdit ifadesi olarak.”

Odadaki adama baktım. Bana yine de tehlikeli biri gibi gelmiyordu. Hatta biraz acınası bir hali vardı. Birkaç saat önce beni öldürmeye kalkışmış olmasaydı, onun adına üzülebilirdim bile.

Başımı yavaşça iki yana salladım. “‘Genelde’ derken neyi kasettin? Çünkü dişlerini beni tehdit etmek için gösterdiğini sanmıyorum. Sanırım... farklı tür bir alakasını anlatmaya çalışıyordu.”

Gavin ve Kayden sorumu cevaplayan bir şekilde birbirlerine baktılar. Hemen sonra ortaya attığım öneriyi neden istediğimden emin değildim, ama nedense bu gerekiymiş gibi hissediyordum. Belki de annemin sürekli söz ettiği o içgüdülerim yüzündendir.

160

“Onunla konuşmama izin verin,” dedim.

Gavin ve Kayden neredeyse aynı anda cevap verdiler, “Kesinlikle olmaz.”

İkisine birden bir bakış attım. “Neden olmazmış?”

“Çünkü güvenli değil,” diye cevap verdi Kayden.

“O tehlikeli,” dedi Gavin.

İkisine de birer budalaymış gibi baktım çünkü ikisi de budala gibi davranıyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Şaka yapıyorsunuz, değil mi?” Cevap vermelerine fırsat vermeden devam ettim. “*Onun bana zarar verebileceğini mi sanıyorsunuz?* Ben eğitilmiş bir dövüşçüyüm, o ise bağlı durumda. Hatta bu durumda, ben ondan daha tehlikeliyim.”

Bunu düşünüyormuş gibi bir halleri vardı, bu yüzden bir karara varmadan önce, “Hem canıma kasteden adamla konuşmaya hakkım olmalı,” diye ekledim sözlerime.

Gavin henüz konuşmaya başlamadan, verdiği karar yüzünden okunuyordu, bu yüzden sırtıtmamak için kendimi tutmak zorunda kaldım. “Tamam,” dedi. “Ama Wallace da seninle gelecek.”

Onu başımla hafifçe onayladım. Bu pek hoşuma gitmemiştii ama elime geçen şansı kullanmalıydım. Gavin nöbetçilere kapıyı açtırdı ve Kayden’la içeri girdik.

Masadaki adam kafasını kaldırıp bana baktı ve gülümsedi. Bir kez daha dişleri uzadı. Yanıbaşında, Kayden’in kendini kastiğini hissettim.

“Seni tekrar görmek ne güzel, Savaşçı,” dedi adam.

Duygusuzca, “Bunu göreibliyorumu” dedim. “Demek... beni öldürmeye kalktın?”

Söylediğimin aptalca bir şey olduğunun farkındaydım fakat tek bildiğim onunla konuşmak istediğimdi. Bu da, ona ne söylemem gerektiğini bildiğim anlamına gelmiyordu.

Adam önce ellerine, sonra tekrar bana baktı. “O soruya çoktan cevap verdim,” dedi. “Bunu bildiğini tahmin ediyorum.”

“Neden yaptın?” diye sordum.

Omuz silkti. “Neden yapmayayım?”

Kayden adama saldırmasın diye onu kolundan yakalamak zorunda kaldım. Adam, Kayden’i yakalayacak kadar hızlı olduğum için şanslıydı. Kayden’m vücudunun gevşediğini hissedene kadar kolunu bırakmadım.

“Çünkü beni tanımıyorsun bile,” diye cevapladım.

Tekrar ürkütücü bir şekilde gülümsedi. “Seni herkes tanıyor, Savaşçı.”

“Saçmalık. Beni neden öldürmek istiyorsun? Kraliçeyi neden öldürmek istiyorsun?”

Bu sorularım, adamın kahkaha atmasına neden oldu ve bu kez Kayden benim kolumu tutmak zorunda kaldı. Dokunuşu biraz rahatlamama neden olmuştu ama hâlâ öfkeliydim. Sıkıttığım dişlerimin arasından, “Burada komik bir şey göremiyorum,” dedim.

Adam gülmeyi kesti ve kristal mavisi gözleriyle bana baktı. Bundan emin olamazdım ama gözlerinin ardında bir an bir hüznün ifadesi gördüğümü sandım. “Evet, görmüyorsun. Çünkü bunların hiçbirisi komik değil.”

Kafam karışmıştı. Bu adam gerçekten de çatlaktı. “Sakin beni hafife alma,” dedim. “Tepkimin pek hoşuna gideceğini sanmam.”

“Bunu aklımdan bile geçirmem, Savaşçı. Sen, sen bir Kurtsun. Bense sadece bir koyunum, bir keçiyim ya da. Seninle alay etmeye cesaret edemem.”

Başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden ona öylece baktım. Bakışlarım altında hafiften ürktüğünü gördüğümde ukalı bir şekilde gülümsedim. Kayden usulca kolumdan tutup beni kapıya doğru yönlendirdi. “Hadi,” dedi. “Adam delinin teki. Söylediği hiçbir şeye güvenemezsin.”

Kafamı salladım ve odadan ayrılmak için döndüm. Kapı açıldığında, adam arkamdan seslendi.

“O haklı, Savaşçı, kimseye güvenme. Herkesin bir art niyeti vardır.”

Kapı ardımdan kapandı. Gavin’i ve nöbetçileri geçerek yürümeye başladım. Kayden da hemen peşimden geliyordu.

“Ne söyledi?” diye seslendi Gavin arkamdan.

Yürümeye devam ettim ama omzumun üzerinden, “Hiç. Delinin teki,” dedim.

Binadan çıkana kadar, Kayden’in peşimden geldiğini farketmemiştim bile. Beni kolumdan yakalayıp durdurdu. “Sorun ne? Canını ne sıkıyor?”

Ona dürüstçe cevap vermek istedim. Bunu gerçekten istedim. Ona, tüm hayatım boyunca kimseye güvenmediğim kadar güvenebileceğime inanmak istiyordum. Kayden muhteşem, güçlü ve harika biriydi ve ben ona o kadar çok inanmak istiyordum ki, bu durum kalbimi sızlatıyordu. Fakat orada durup bunu düşünürken, adamın sözleri zihnimde yankılandı. Annemin sözlerini hatırladım. *Kimseye güvenme. Herkesin bir art niyeti vardır.*

“Yok bir şey,” dedim ona bakmadan. “Yorulduğum sadece.”

Sisters Planet :)

31. Bölüm

Kayden yurda kadar benimle geldi ve yolda tek kelime bile söylemedik. Yurda vardığımızda, beni tekrar durdurdu. Canımı sıkan şey hakkında ona yalan söylediğimin farkında olduğunu biliyordum ve bunu bir kez daha yapmak için kendimi hazırladım. Bunu yapmakla kendi kendime yalan söylüyordum gibi hissetsem de, yine de yapacaktım. Onun etrafındayken kendime dikkat etmeliydim, ona karşı hissettiklerimin ve bana sağladığı o harika duygunun tedbiri elden bırakmama neden olmayacağından emin olmalıyım.

Kayden beni şaşırtan bir hareket yaptı ve bana sarıldı. Ben de sahiplenircesine ona sarıldım çünkü bu elimde değildi. Vücudum içgüdüsel olarak onun vücudunu sarmaladı ve kokusu duyularımı, mümkün olabilecek en hoş biçimde doldurdu. Onun kollarında olmak çok sahici, çok doğal bir histi. Onun kollarındayken, hiçbir şey canımı yakamazmış gibi hissediyordum. Kendimi eksiksiz ve dengelenmiş hissediyordum. Mutlu hissediyordum.

Onun kollarından önce ben ayrıldım. Bir erkeğin beni mutlu etmesine ihtiyacım yoktu, hiçbir zaman da olmamıştı. Buna şimdi başlayacak değildim. Doğru düzgün bir şekilde düşünebilmeli, buradayken kendimi eksik hissetmeme neden olan şeyi bulmalıyım fakat onun yanındayken kendimi mutlu hissetmekten başka bir şey yapamıyordum. Bu yüzden, hemen sonra yaptığım

şey bana, olması gereken daha zor geldi. Belki de, o gece annemi ölüme terk etmekten sonra, yaptığım en zor şeydi.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Her şey için.”

“Rica ederim.”

“Ama benden uzak durman gerekiyor. Benden uzak durmanı istiyorum...” Sesim çatlamasın diye yutkundum. “Artık güvendesim, bu yüzden... hizmetlerine artık ihtiyacım yok.”

Yüzünde o anlaşılması imkânsız ifade tekrar belirmiş olsa da, bakışları neredeyse sözlerimi geri alıp, yanımda kalması için ona yalvarmam için yeterliydi. Neredeyse. Fakat bir an sonra bu ifade kayboldu ve bunun yerini, sadece acı ve öfke olabilecek bir takım duygular aldı. Onu suçlayamazdım. Kendimi bir kaltak gibi hissediyordum.

Kafasını hafifçe sallayıp, “Nasıl istersen, Savaşçı,” dedi.

Daha sonra dönüp gitti. Ruhumun bir parçası onun yanında gitmiş gibi hissettim.

Koşarak odama çıktım ve kendimi yatağa attım. Ağlamayacaktım. Kesinlikle ağlamayacaktım. Bunu yapmayı reddediyordum. Yaptığım şeyin, benim için en iyisi olduğunu biliyordum. Yapabileceğim tek şeyi, en doğru şeyi yaptığımı biliyordum.

Fakat bazen en doğru şey insana, çok ama çok yanlış gelebiliyor.

32. Bölüm

Ertesi sabah kapımın çalınmasıyla erkenden uyandım. Yataktan güçlükle çıktıktan sonra, sendeleye sendeleye kapıya gittim ve kapıyı açtım. Nelly oldukça sinirli bir halde kapının önünde duruyordu. Bir an neden sinirli olduğunu düşündüm, ardından kafama dank etti. Dün gece onun yanma gideceğime söz verdiğimi unutmuştum. Eyvah.

“Hey, Nell,” dedim halsiz bir şekilde.

Suratındaki öfke bir kat daha arttı. “Sakın bana ‘Hey, Nell’ deme, Alexa. Ne kadar endişelendiğimi biliyor musun sen? Gece boyunca gözüme uyku girmedi. Ne Jack uyuyabildi ne de Daniel. Hepimiz senin geri gelmeni bekledik.”

Yüzümü ovuşturdum. Bana kızmaya hakkı olduğunun farkındaydım fakat dün gece yaşananlardan sonra, bu sabah bununla uğraşmak istemiyordum. Sonraki sözlerim ağzımdan, kafamda tasarladığımdan daha sert çıktı.

“Evet, kusura bakma ama bir sürü şey oluyor. Yani benim dünyam senin etrafında dönmüyor.”

Nelly’nin yüzüne incinmiş bir ifade yerleşti ve bir an midem düğümlendi. Yine sinirledim. Kendimden utanmalıyım. Nelly, aynı durumda benim vereceğim tepkiden farklı bir tepki vermiyordu. Hatta, ben ondan çok daha sert çıkışırdım. Derin bir nefes alıp tekrar denedim.

“Özür dilerim, Nell. Gerçekten. Bir sürü şey oldu. Onca şeyin arasında... unuttum galiba,” dedim.

Yanımdan geçip yatağa oturdu. Soluğunu bıraktı ve suratına düşen saçlarını geri itti. “Neler oluyor, Lex? Son zamanlarda iyice tedbirli davranmaya başladığını hissediyorum. Eskiden bana her şeyi anlatırdın ama artık aklından neler geçtiğine dair hiçbir fikrim yok.”

Yanma oturup kafımı Nelly’nin omzuna dayadım. Elini saçlarımın arasından geçirdi ve, “Senin için endişeleniyorum. Bana neler olup bittiğini anlat,” diye fısıldadı.

Öyle yaptım. Ona her şeyi anlattım. Kayden’a karşı hissettiklerimi, mavi takım elbiseli adamla olan konuşmamı. En sonda dün gece Kayden’a söylediklerimi anlattım. Her şeyi anlatmam biraz zaman aldı ama her zaman olduğu gibi, Nelly sessizce dinleyip sözlerimi bitirmemi bekledi.

Bitirdiğimde, “Bunu niye yaptın?” diye sordu.

Kayden’dan bahsettiğini anlamam biraz vakit aldı. İç geçirdim. “Bilmiyorum. Çünkü onun etrafındayken kendimi kontrol edemiyorum. Aklından geçenleri ona söylemekten başka bir şey yapamıyorum. Şu an için bu çok tehlikeli. Kime güvenilebileceğimi bilmiyorum. Onun varlığı bana kendimi...”

“Mutlu mu hissettiriyor?” diye tamamladı Nelly sözlerimi.

“Evet ama sadece bu değil. Aynı zamanda bana kendimi zayıf hissettiriyor. Onun yanındayken kendime güvenemem. Bana kendimi hem güçlü hem de zayıf hissettiriyor. Böyle hissedip de bunu kontrol edememek canım sıkıyor.”

Nelly uzun bir süre bir şey söylemedi, ardından bana sarıldı. Onun kollarında biraz rahat buldum. Hiçbir şeyim olmasa bile, Nelly her zaman yanımdaydı. İhtiyacım olduğunda yanımda olacağına inanabilirdim.

Birbirimizden ayrıldık ve Nelly bana o harika tebessümlerinden biriyle gülümsedi. Kendime engel olamadım, ben de gülümsedim. Nelly'nin, kendi ruh halini bulaşıcı yapan bir tarafı vardır.

“Hadi artık duşa gir de giyin,” dedi.

Saate baktım. Saat sabahın yedisiydi. “Neden?” diye sordum. Tekrar uyumayı planlıyordum. Dün gecedен sonra hâlâ yorgundum.

Nelly başını sallayıp tekrar gülümsedi. “Çünkü bir saat içinde dersin başlayacak. Unuttun mu?”

Aman ne güzel. Bu sabah okula başlayacak olduğunu unutmuştum. Dün akşamki tören beni *resmen* okulun bir öğrencisi yapmıştı ve şimdi diğer dövüşçülerle birlikte derslere girmeye başlamam gerekiyordu. Buna hazır olduğumu umdum. Daha doğrusu, içinde bulunduğum ruh halini göz önüne alınca, *onların* hazır olduğunu umdum.

Duş aldıktan sonra Brocken öğrencileri için ayrılmış olan binaya doğru yola çıktım. Başka yöne gitmemiz gerektiğinde, Nelly'yle yollarımızı ayırdık. Tüm okullar birbirlerine oldukça yakın yerlerdeydi, obuyüzden en azından öğle yemeklerini birlikte yiyebilmeyi umuyordum.

Nelly bana bir kez daha sarılarak, “İyi şanslar,” dedi.

“Teşekkürler.”

Tanımadığım bir Savaşçı beni durduğunda, okula neredeyse varmıştım. Tamamen siyah renkten oluşan bir üniforma giymişti ve benim için biraz fazla yaşlı sayılabilecek biri olmasına karşın oldukça yakışıklıydı.

Önümde durarak, “Bayan Montgomery?” diye sordu.

“Evet,” dedim yavaşça.

Başıyla bana hafifçe selam verdi. “Kraliçe sizi huzuruna kabul etmek istiyor. Beni takip ederseniz, size oraya kadar eşlik edeceğim.”

Omuzlarım düştü. Sadece derslere başlayıp, kendimi alışıldık bir programa kaptırmak istiyordum. Şu an daha fazla politikayla uğraşmak istemiyordum fakat başka şansım da yoktu.

“Peki,” dedim.

Kraliçeyle görüşme konusundan gösterdiğim isteksizlik onu eğlendirmiş gibi görünüyordu. Bu adamdan hoşlanabileceğime karar verdim.

Yol boyunca sohbet ettik ve bunun için minnettardım. Yaşça büyük Savaşçılar’ın robot gibi davranmalarından bıkmıştım. İnsanlarla normal bir şekilde etkileşim kurmak istiyordum. Bir de aklımı Kayden’den uzaklaştırmak istiyordum.

Konsej binasına vardığımızda, “Adın ne?” diye sordum.

Bir an tereddüt etti, sonra da, “Marcus ama genelde Mark derler,” dedi.

Elimi uzattım. “O halde, tanıştığımıza memnun oldum, Mark. Ben Alexa.”

Mark içten bir şekilde gülümsedi ve elimi sıktı. Daha sonra beni binaya sokarak kraliçenin ofisine götürdü. Burası bir ofisten ziyade, oturup çay içebilecek bir oturma odasına benziyordu. Her şey gümüş rengi ve siyahla döşenmişti ve beyaz güllerle adını bilmediğim diğer egzotik çiçekler duvarları süslüyordu. Ofisin bir yanı, yerden tavana kadar uzanan ve harika bir bahçeye bakan geniş bir pencereden oluşuyordu. Odanın en uzak ucundaki duvarın yanında büyük bir meşe masa vardı ve yan tarafına, ona uyumlu bir şekilde bir çekyat konulmuştu. Sağıma baktığımda, kraliçenin oldukça pahalı görünen bir sandalyede, oldukça pahalı görünen bir kanepenin karşısında oturduğunu gördüm. Yanına gidip kanepeye oturmadan önce eğilerek selam verdim.

Kraliçe bana şaşkınlıkla baktı. Oturmadan önce izin mi istemem gerekiyordu acaba? Her neyse.

Siyah bir pantolonlu takımın içine gümüş rengi bir bluz giymişti ve çayını yudumluyordu. Mavi gözleri bardağının üzerinden beni inceledi ve oturduğum yerde hafifçe kıpırdandım. Siyah streç pantolonla siyah askılı atlet giyiyordum. Normalde daha hoş bir şeyler giyebilirdim ama okula gideceğimi ve idman yapmak zorunda kalacağımı sanıyordum. Her neyse.

“Sizi görmek ne güzel, Majesteleri,” dedim.

Gülümsedi ve bu ifadesi, yüz hatlarının daha az keskin görünmesine neden oldu. “Seni de görmek çok güzel, genç Savaşçı.”

Bıkkınlıkla gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. İnsanların beni bu isimle çağırmaya bir son vermelerini istiyordum. Benim bir ismim vardı ve onu seviyordum.

Orada öylece oturmaya devam ettiğinde, boğazımı temizledim. “Şey... beni mi görmek istemiştiniz?”

Kraliçe başını salladı. “Sana bizzat teşekkür etmek istedim,” dedi.

Büyük bir şaşkınlık ifadesiyle alnım kırıştı. “Rica ederim, fakat ne için?”

Kraliçe güldü. Sinirlerimi aşındıran, kısa, tiz bir kahkahaydı bu. Kafasını sallayarak, “Sanırım her gün hükümdarların hayatını kurtarıyorsun, genç Savaşçı.”

Ha, bu yüzden. Kürsü patlamadan önce onu oradan uzaklaştırdığımı tamamen unutmuştum. Kendimi müdafaa ederken, aklımda bir sürü şey vardı.

“Aslında siz ilktiniz,” dedim, neredeyse sırtarak. “Ama rica ederim.”

Kraliçe başını salladı ve yine sessizleşti, ancak bu sefer yüzünde pişmanlık ve hüznün vardı. Biraz bekledim ve ben sormadan konuşmaya başlamayacağına karar verdim. Yaşadığım hayal kırıklığını yüzümden silmeye çalıştım.

“Bana söylemek istediğiniz başka bir şey var mı, Majesteleri?”

Gözlerime bakarak ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Evet, var ve lütfen, bana Camille de.”

Peki o halde, sen de bana Alexa de. Bunu söylemek yerine ona, “Tamam,” dedim.

“Bunu sana söyleyen kişi olmak bana üzüntü veriyor ama bunu bilmeye hakkın olduğunu düşünüyorum,” diye devam etti.

Tekrar, “Tamam,” dedim. İsteksiz tavrına karşı can sıkıntımı göstermemeye çalışıyordum.

Sandalyesinin yanında duran sehpa uzandı ve üzerinden parlak bir şey aldı. Bunun ne olduğunu anladığımda, kalbim bir an durur gibi oldu. Yüz ifadem beni ele vermiş olmalıydı, çünkü suratındaki üzgün ifadeyle birlikte tekrar başını salladı.

Kolyeyi bana verdi. Annemin kolyesini. Gümük kolye oldukça narindi ve zincirin ucunda sallanan ufak bir güneş vardı. Annemin taktığı tek takı buydu. Yumruğumu kolyenin üzerine kapattım.

Dilim âdeta şişerek boğazımı tıkamıştı ve kalbim yerinden sökülmüş gibi hissediyordum. Ona pek de nazik olmayan bir şekilde, “Bana ne söylemeye çalışıyorsunuz?” dedim.

Cevap vermeden önce yavaşça iç geçirdi ve her nedense bu hareketine karşılık olduğum yerden fırlayıp onu yumruklamak istedim. Elbette bunu yapmadım. Bu onun suçu değildi, o sadece mesajı iletliyordu. Ayrıca bu çok aptalca bir hareket olurdu.

“Siz buraya geldikten sonra, izleri silmesi için evinize birilerini gönderdik. Varlığımızın insanlar tarafından fark edilmemesi

için yaptığımız rutin bir işlemdir bu. Anneni bulma umuduyla, çevreyi aramalarını söyledim.” Kraliçe burada durakladı ve ben de derin derin nefes almaya başladığımı fark ettim.

Gözlerime bakmadan, “Onu bulduk,” diye devam etti. “Kanını tamamen içmişlerdi. Çok üzgünüm, Alexa.”

Annemin hayatta kalmış olma şansının çok az olduğunun farkındaydım ama belki, bir umut, kurtulmuş olabileceği düşüncesine sarılmıştım. Bu kadının bana annemin öldüğünü söylemesi benim için çok fazlaydı. Ağlayacağımdan neredeyse emindim fakat onun önünde ağlamayacaktım. Aniden ayağa kalktım.

Çıkmak için kapıya yöneldiğimde arkamdan seslendi. “Eğer bugün okula gitmek istemezsen, öğretmenlerine haber veririm. Kendine biraz zaman ayırırsın.”

Durdum ve kapıyı açtım. “Buna gerek yok,” dedim ve dışarı çıkıp ardından kapıyı kapattım.

Ben geçip giderken Mark’ın antrede durduğunu gördüm. Nöbet tuttuğu yerden ayrılmadı ama benimle konuştu.

“Nasıl geçti, Alexa?”

Sadece kafamı salladım ve yürümeye devam ettim. Kabalık etmek istemedim fakat orada durursam, ağlamaya başlayacağımdan korkuyordum. Hızla ön kapıdan dışarı çıktım ve derin bir nefes aldıktan sonra annemin kolyesini boynuma taktım. Daha sonra da okula doğru koşmaya başladım.

33. Bölüm

Okula kadar koşabildiğim kadar hızlı koştum; gözyaşlarıma ancak bu şekilde engel olabiliyordum. Okula vardığımda, programımdaki ilk dersin işlendiği sınıfa gittim. Kapıyı açıp içeri girdim. İçerisi, sınıftan çok bir spor salonuna benziyordu. Diğer öğrenciler göğüs göğüse mücadele için birbirleriyle yüz yüze gelmişlerdi, fakat içeri girdiğim an hepsi durup bana baktı.

173

İlk konuşan, eğitmen olduğunu tahmin ettiğim bir adam oldu. “Bize katılman ne hoş, Savaşçı.”

Ona öylece baktım. Aklıma, küfür içermeyen bir şey gelmiyordu, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

“Umarım bahsettikleri kadar iyisindir,” diye devam etti, “çünkü eğitime geç kalan benimle eşleşir.”

Kalbim heyecanla atmaya başladı. Bu başa çıkabileceğim bir şeydi. Hayatımda hiç, birisiyle bu kadar çok dövüşmek istemiştim ve o gönüllü olmak istiyorsa, bu onun hatasıydı.

“Sabırsızlıkla bekliyorum,” dedim ve sınıf kahkahaya boğuldu. Eğitmenin suratu kıpkırmızı oldu.

Dövüştük ve ikimiz de birbirimizin canına okuduk. Biz birbirimizi fena halde hırpalarken, diğer öğrenciler de durup bizi izlediler. Eğitmen iyiydi, çok iyiydi hem de ve başka gün olsa, mücadeleye başlar başlamaz kaybederdim. Fakat o an o kadar

öfkeyle doluydum ki, vücudum kendi başına hareket ediyordu. Artık iyice gözüm dönmüştü ve zil çalmamış olsaydı, kendimden geçene kadar saldırmaya devam ederdim.

Dövüşün sonunda kan ter içindeydim ve her yanımda çürüklerle doluydu. O da aynı durumdaydı. Dersin bittiğini söyledi ve teker teker sınıftan çıkmaya başladık.

Ben sınıftan çıkarken arkamdan, “Savaşçı, “ dedi. Hâlâ nefesimi düzene sokmaya çalıştığım için sınıftan en son çıkan bendim. Ona dönmek üzere durdum. Başımı sallayıp kanlı bir şekilde gülümsedi. “Hiç fena değil.”

Ben de dudaklarımdaki kanın bir kısmını sildikten sonra, ona gülümsemeyi başardım. “Evet, siz de öyle.”

Eğitmen güldü ve çıkmam için elini salladı. Sınıftan çıktığımda, karşımda neredeyse sınıfımdaki tüm öğrencileri beni beklerken buldum.

Hepsi de bana, derste ne kadar iyi olduğumu söylemek istiyordu. İlk defa, gördüğüm ilgi hoşuma gitmişti. O sırada hayatımda olup bitenlerden zihnimi uzaklaştıran güzel bir şeydi bu. Tüm hayatım boyunca bir ucube gibi görüldükten sonra, yaşitlarımın bana iyi davranmasının ne kadar hoş bir duygu olduğunu fark ettim. Buradaki vampirler beni bir ucube olarak görmüyorlardı. Aksinde oldukça iyi olduğumu düşünüyorlardı. Her şey... çok güzeldi. Gülümsemekte olduğumu fark ettim.

En sonunda, hepimiz bir sonraki ders için ayrıldık. Ben bina-
dan çıktım. Programıma bakmak için sırt çantama uzandığımda, rüzgâr burnuma bir koku getirdi ve kokunun kaynağını bulabilmek için kafamı çevirdim.

Çocuğun biri duvara yaslanmıştı ve elinden bir sigara sarkıyordu. Vücudu bana bir Brocken vampiri olduğu hissini veriyordu; kıyafetleriyse zengin olduğu hissini. Onun hiç de çaba gerektirmeyen bir şekilde, oldukça yakışıklı olduğuna karar verdim.

Gözlerim sigarasına kaydı. Gökyüzü kadar mavi gözleri gözle-
rimle buluşurken, yüzüne muzip bir gülümseme yerleşti. Gözle-
rini benden ayırmadan, cebine uzanıp bir paket sigara çıkardı.
Teklif edercesine paketi bana uzattı.

Paketten bir sigara aldım. “Teşekkürler.”

“Zevkle,” dedi. Bana çakmağını attı. Sigaramı yaktım ve çak-
mağı ona geri atarak gitmek için döndüm.

“Harikaydın,” dedi.

Tekrar ona döndüm. Pek çene çalacak halde değildim fakat bu
çocukta, ilgi göstermemi gerektiren bir şey vardı. “Teşekkürler.”

Dudaklarından ayrılmayan muzip gülümsemesiyle, hafifçe
başını öne eğerek selam verdi. “Sen Alexa’sın, değil mi?” Başım-
la onayladım. “Benim adım Tommy. Daha önce Patterson’a öyle
karşılık veren birini görmemiştim. Sanırım o da çok şaşırdı.”

Kolumu vücudumun yanında salladım. “Bence asıl karşılığı
ben aldım.”

Buna kahkahayla karşılık verdi. Güzel bir kahkahası vardı.
“Kendinden geçmedin ya. Bu bile inanılmaz bir şey. O adam tam
bir canavardır.”

“Evet, bunu ben de fark ettim.”

“Sonraki dersin ne?” diye sordu bana.

Programıma baktım ve homurdandım. “Dünya Tarihi. Neden
bu dersi almak zorundayım ki? Burada bize dövüş eğitimi ver-
diklerini sanıyordum. Dünyamızın tarihini niye öğrenmem ge-
rekiyor?”

Tekrar güldü. “Benim de sonraki dersim o. Diğer okullarda
verilen normal dersleri de öğrenmemiz gerektiğini söylüyorlar.
Bilirsin, bilgi güçtür.”

“Harika. Derse girmeden önce duş alabileceğim bir yer var mı? İlk günümde etrafta bu şekilde gezmek istemiyorum.”

Mavi gözleri beni gerektiğinden biraz daha uzun bir süre inceledi. Bu halde bile ne kadar iyi göründüğüme benzer bir şeyler söyleyeceğini sandım. Ama söylemedi. “Evet, göstereyim sana. Acele etme. Öğretmene Patterson’la dövüşmek zorunda kaldığını söylerim. Anlayışla karşılar.”

Ona gülümsedim. Sanırım bu çocuktan hoşlanmıştım. “Çok teşekkür ederim.”

O da bana gülümseyerek karşılık verdi. “Çok rica ederim.”

Duş aldıktan sonra derse gittim. İçeri girdiğimde, öğretmen beni başıyla selamlayıp yaralarımın bakarken anlayışlı bir şekilde gülümsedi. Ders aslında oldukça ilginç bir dersti. Tarihi normalde sevmezdim fakat bu alışık olduğum tarih değildi. Bu vampir tarihiydi ve kendimi derse kaptırdığımı fark ettim. Savaşçılardan bile biraz bahsettik ve geldiğim ırkı öğrenmek hoşuma gitti.

Tommy sınıfın arkasında oturuyordu. Birkaç kez ona dönüp bakmaktan kendimi alamadım. Ne zaman baksam, o da dudaklarının ucunda hafif bir gülümsemeyle bana bakıyor oluyordu. Giderek keyfimin yerine geldiğini hissediyordum. Hâlâ mutlu değildim ama son yaşananları düşününce, olabilecek en iyi durumdaydım.

Öğle yemeği zamanı geldiğinde kafeteryaya gidebilmek için, aceleden neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşecektim. Tüm okullar aynı zamanda, aynı binada yemek yiyordu, bu yüzden Jack ve Nelly’yi görebilecektim. Onları sandığımdan daha fazla özlemiştim.

Kafeteryanın bulunduğu binaya giderken, Tommy de benimle geldi. Binaya yaklaştığımızda, annemin kolyesini çıkarıp çantama koydum. Tommy soru soran gözlerle bana baktı ama ben sadece omuz silkmekle yetindim. Nelly’nin kolyeyi görmesini

istemiyordum. Kraliçenin söylediklerini onunla paylaşmayı düşünüyordum ama şimdi, etrafta arkadaşlarımız varken, zamanı değildi.

Arkadaşlarımız... gerçekten de arkadaşlarım vardı. Bunun farkına varmam, son zamanlarda başımdan geçenler kadar beni şaşırttı. Bu hissin bir süre daha devam edeceğini umdum. Mutlu olabileceğim bir şeylere ihtiyacım vardı.

Kafeteryaya girdiğimizde, içeriyi incelemek için durdum. Burası devasa bir yerdi. Öğrenciler masalarda oturuyor ve yiyeceklerin dağıtıldığı alana sıralanıyorlardı. Çin'den tutun İtalyan'a kadar aklınıza gelebilecek her tür mutfak vardı. Dün geceki törenden beri hiçbir şey yememiştim ve açlıktan ölüyordum. İlk önce Nelly'yi bulmalıydım fakat bu kalabalıkta onu bulmak imkânsız gibi görünüyordu.

Şansıma, Nelly beni buldu. Beni görmek için girişi gözlüyor olmalıydı çünkü oturduğu yerden hoplayarak bana doğru koştu.

"Sonunda," dedi nefes arasında. "Ben de seni bekliyordum. Senin için pizza aldım."

Gülümsedim ve Tommy'yi işaret ettim. "Nelly, bu Tommy. Tommy, bu kız kardeşim Nelly."

Birbirleriyle selamlaştılar ve Tommy yiyecek bir şeyler alıp yanımıza geleceğini söyledi. Yemek masasına vardığımda, Jackson yanındaki sandalyeyi çekti. Ben de oturdum. Daniel da oradaydı, Nelly'nin yanında oturuyordu.

Jack, "Selam, güzelim," diyerek yanağımdan öpmek için uzandı.

Ona gülümseyip, koca bir pizza parçasını ağzıma soktum. Pizza çok lezzetliydi ya da ben çok açtım. Daniel'a başımla selam verdim, o da bana gülümsedi. Daha sonra Jackson'a döndüm. "Selam, Jack. Seni özlemişim."

Jackson şaşkın bir ifadeyle bana baktı ve sodası boğazına kaçmış gibi davrandı. “Pekâla, sen kimsin ve benim Alexa’ma ne yaptın?”

Bu aptalca sözler için onunla tam dalga geçecekken, Tommy diğer yanımdaki sandalyeyi çekti. “*Senin Alexa’n mı?*” diye sordu. “Göreceğiz bakalım.”

Jackson ve Tommy iki yanımdan bakışlarını birbirlerine kilitlendiler ve birbirlerini süzmeye başladılar. İkisinden biri aptalca bir şey söylemeden, ellerimi havaya kaldırdım. “Yavaş olun, çocuklar, ikinizi de dövmek istemiyorum şimdi.”

Karşımda oturan Nelly ve Daniel güldü. “Bilemiyorum, bu epeyce eğlenceli olabilir,” dedi Daniel.

“Ben eğlence için dövüşmeyi sevmiyorum,” diye çıkıştım.

Daniel’m gülüşü bir anda yüzünden silindi ve bakışlarını ellerine indirdi. “Özür dilerim.”

Nelly bana dik dik bakıyordu. Gözlerimi devirdim. “Hayır, asıl ben özür dilerim, Daniel. Biraz gerginim sanırım.”

Omuz silkti. “Önemli değil.”

Bu olaydan sonra herkes sessizce yemeğini yedi ve masaya gerginlik kattığım için üzüldüm. Canımı sıkan hiçbir şey onların suçu değildi. Can sıkıntımın onlara bulaşmasını istemiyordum, bu yüzden onlara, derslerini beğenip beğenmediklerini sordum.

“Harikalar,” dedi Nelly.

“Evet,” diyerek Jack de ona katıldı. “Burayı çok sevdim. Diğer Kurt’ların yanında olmak gayet güzel.”

“Ailenle konuştun mu hiç?” diye sordum ona.

Jack’in yüzü utangaç bir hal aldı. “Evet, sanırım Marcia teyzemi aramışlar ve orada kalmadığımı anlamışlar. Biraz kızdılar ama hazır olduğumda geri döneceğimi söyledim onlara.” Omuz silkti.

“Biz Kurt’uz. Arada kendi başımıza kalmak için bir süre uzaklaşırız. Güvende olduğumu duymak onları mutlu etti.”

Bundan sonra sohbet rahatlıkla ilerledi. Herkes birbiriyle şakalaşıp, o zamana dek yaşadıklarından bahsetti. Tommy ve Jackson bile birbiriyle iyi geçindi. Herkes mutlu görünüyordu, bu yüzden ben de suratıma bir gülümseme yerleştirdim ve onların yanında geçirdiğim zamanın tadını çıkarmaya çalıştım. Midemi bulabildiğim en yağlı yiyeceklerle doldurduğumda, ben de kendimi biraz daha mutlu hissettim. Etrafıma baktığımda, herkesin gayet neşeli olduğunu gördüm. Belki de burada yaşamak o kadar da kötü bir şey değildi. Burada kendime bir hayat kurabilir ve para kazanabilirdim. Burası gerçekten güzel bir yerdi, belki de ben kendime bunu görmek için izin vermemiştim.

Ardından Tommy beni düşüncelerimden söküp çıkaran bir şey söyledi. “O adamın Kraliçe Camillia’yı havaya uçurmaya çalıştığına inanamıyorum. İdam edilmeyi hak ediyor.”

Ağzımdaki çikolatalı kek neredeyse boğazıma kaçıyordu. “Sen neden bahsediyorsun?”

Tommy bana baktı ve yüzünde yine o muzip gülümseme belirdi. “Onu idam edecekler.”

34. Bölüm

Tommy'nin bunu söyleyiş şekli sinirimi bozmuştu. Bu onun suçu değildi. O sadece ilginç bulduğu bir şeyi aktarıyordu. Yine de birinin idamdan bu kadar rahatça bahsetmesi hoşuma gitmedi. Bu sözlerden sonra sessiz kaldım. O adam beni öldürmeye çalışmıştı. Bunun sonucunda aldığı ceza beni ilgilendirmemeliydi. O zaman niye bu kadar canımı sıkırmıştı?

Belki de son zamanlarda etrafımda fazlaca ölüm görmüştüm. Hâlâ üç kişiyi öldürmüş olduğum gerçeğini atlatamıştım ve anem hakkında aldığım haberi de sindirememiştim. Şu an ölüm benim için oldukça acı verici bir düşünceydi.

Nelly masanın karşısından bana, başka kimsenin fark etmediği bir bakış attı. Ne düşündüğünü söylemesine gerek yoktu. Bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordu ve daha sonra ona anlatıp anlatmayacağımı bilmek istiyordu. Ona hafifçe kafamı salladım ve o da yemeğine ve diğerleriyle olan sohbetine geri döndü.

Öğle yemeği sona erdiğinde, hepimiz ayrı sınıflara doğru yola çıktık. Tommy'nin matematik dersi vardı, benimse biyoloji. O yüzden günün geri kalanını kendi başıma geçireceğimi tahmin ediyordum.

Aslında derslerden zevклиydi. Fiziksel antrenmanla zihinsel uyarımın mükemmel bir karışımı gibiydi. Kondisyon dersinde, on beş kat merdiven çıkarken zorlandığım için ciğerlerimin

yeteri kadar güçlü olmadığını öğrendim. Bunun sigara içmemle bağlantılı olduğunu tahmin ettim fakat sigara içmekle bir sürü merdiven çıkmak arasında seçim yapmam gerekirse, sigarayı seçerim. Tek umduğum, bunun birkaç ay içinde daha kolay bir hale gelmesiydi.

Okul sona erdiğinde, okul binasının önünde Jackson ve Nelly ile buluştum. Jack işi olduğunu söyleyip, farklı yöne doğru yola çıkmadan önce bana sarılıp yanağıma bir öpücük kondurdu.

Böylece Nelly ile yalnız kaldım. Yurt odama doğru giderken pek bir şey söylemedim. Dilim âdeta kalınlaşıp boğazımı tıkıyormuş gibiydi ve nefes alıp verişlerim gittikçe sıkışmıştı. Nelly bunu fark etmemiş gibi görünüyordu ve bana gününü nasıl geçirdiğine dair hikâyeler anlatıyordu. Uygun yerlerde gülümseyip kahkaha attıp fakat bunları içtenlikte yapmıyordum. Onu böyle mutlu görmek beni de mutlu ediyordu ve kraliçenin bana söylediği şeyi ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Nelly çoktan annemin kaybını kabullenmişti ve bu kabullenişin doğrulanması kalbini bir kez daha kırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyordum fakat onun da bunu bilmeye benim kadar hakkı vardı.

Odama vardığımızda içeri girdi ve yatağıma oturdu. Ben kapıyı kapattım ve kapı kapanır kapanmaz Nelly'nin ses tonu değişti. Konuşmaya başladığında sesi endişe ve hüsrana doluydu. "Pekâla, Lex, bana canını neyin sıktığını anlatacak mısın?"

Onun yanıma oturdum ve şakaklarımı ovuşturdum. Nelly'nin aklımdan geçenleri rahatlıkla okuyabildiğini neden hep unutuyordum? Elbette canımı sıkan bir şeylerin olduğunun farkındaydı. Muhtemelen beni kafeteryada gördüğü gibi anlamıştı bunu. Sesi de bunu doğruluyordu.

Eğilerek yerden çantamı aldım ve kendimi söyleyeceklerime hazırlamaya çalıştım. "Bugün kraliçeyle görüştüm," dedim. Sırt çantamın içini açarak annemin kolyesini avucumun içine aldım

ve onu gizleyecek şekilde parmaklarımı kapattım. Sonra da çantayı tekrar yere bıraktım.

“Peki...” dedi Nelly.

Güçlkle yutkundum. “Hayatını kurtardığım için bana teşekkür etmek istemiş. Ayrıca bana vereceği bazı haberler varmış.”

Nelly birden kaskatı kesildi ve boş gözlerle, birkaç uzun saniye boyunca gözlerimin içine baktı. Biraz gerildim ve tam onu sarsmaya başlayacakken gözleri iri iri açıldı ve hızla bir nefes aldı.

Öne doğru eğildim. “Nelly? İyi misin?”

Kafasını salladı ve gözyaşları yavaşça yanaklarından aşağı süzldü.

Ne olduğunu anladığımda hayretler içinde kalmıştım. “Biliyor muydun?”

Kolunun yeniyle çabucak gözyaşlarını sildi ve başını iki yana salladı. “Hayır, yani evet, yani hayır,” diye geveledi. Boğazında sıkışmış gibi görünen derin bir nefes aldı. “Yani,” diye yavaşça devam etti, “hayır, kraliçenin sana söylediğini bilmiyordum ama evet, artık biliyorum çünkü zihninde bunun anısını gördüm.”

Şaşırmış bir halde arkama yaslandım. Böyle bir şey yapabildiğinden haberim yoktu. “Böyle bir şey yapabildiğinden haberim yoktu,” diye düşüncelerimi sesli bir şekilde söyledim.

Hüzünle gülümsedi. “Çünkü diğer Arayıcı’lar yapamıyor. Ve... bunu sana daha önce yapmadım. Bu biraz işgalci bir davranış ama bütün gün boyunca benden ne sakladığını bilememekten yoruldum. Her neyse, düzeltmene yardım edebileceğim bir şey olup olmadığını öğrenmek istedim. Lütfen kızma bana.”

Öne eğilerek, dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum. Dönüp Nelly’ye baktım. “Sana kızmadım. Hatta bence bu harika bir şey. Zaten beni Aramana gerek kalmadan her zaman ne

düşündüğümü biliyorsun, bu yüzden bunu yapsan da önemli değil... Diğerlerinin yapamadığı başka neler yapabiliyorsun?”

Ana konu bu değildi ama gerçekten merak ediyordum.

“Diğer Arayıcı’lar başkalarına istediklerini yaptırıyorlar ve benim bildiğim şeyleri bilmiyorlar.”

Alnım bir endişe ifadesiyle buruştu. “Ne tarz şeyler? Nasıl yani?”

Nelly iç geçirdi. “Lamia’lar bize saldırdığı günün sabahını hatırlıyor musun?” Başımı onaylarcasına salladım. Nasıl unutabiliyordim ki? Nelly devam etti. “Sana, o gün evde kalmamız gerektiğini söylemiştim. O gün evde kalmamızın önemli olduğunu düşündüğümü söylemiştim, hatırlıyor musun?”

Tekrar başımı salladım.

“Bazen böyle şeyler hissediyorum. Bir şey yapmam gerektiğine dair gerçekten güçlü hisler. Genelde o an için hiçbir anlam ifade etmeyen şeyler bunlar, fakat bunları yapma isteği o kadar güçlü oluyor ki yine de yapıyorum. Ancak yaptıktan sonra, bunu neden yapmam gerektiğinin farkına varıyorum. Bunun niye önemli olduğunu anlıyorum.” Durakladı ve ardından, “Bu söylediklerim mantıklı geliyor mu?” diye ekledi sözlerine.

Mavi takım elbiseli adamla konuşma isteğim aklıma geldi. “Kesinlikle,” dedim.

Bir elini saçlarında gezdirdi. “Demek... o öldü artık?”

Gözlerimi yere diktim. “Evet, öldü.”

Parmaklarımı açarak, kolyenin sallanmasına izin verdim. Kraliçeyle olan anımı gördüğünde, kolyeyi de görmüş olduğundan emindim. “Bunu istiyor musun?”

Nelly iç geçirdi. “Hayır, sende kalsın.”

Kolyeyi boynuma takıp sırt üstü yatağa uzandım. Nelly de yanıma uzandı. İkimiz de bir şey söylemedik; sadece tavana baktık. Nelly ve ben, birbirimizden çok farklıydık fakat bir yönüyle de tamamen aynıydık. Yarın yepyeni bir güne uyanacaktık fakat bu gece, nihayet annemizin kaybını kabullenecek ve önümüzdeki gelecek için kendimizi hazırlayacaktık.

35. Bölüm

Haftanın geri kalanı olaysız geçti. Ne kadar kolaylıkla derslere girip, boş zamanlarımı Nelly ve diğerleriyle geçirme rutinine girdiğime şaşıırıyordum. Günler geçtikçe ruh halim düzeliyordu, okulu ve arkadaşlarımla geçirdiğim zamandan zevk bile almaya başlamıştım.

Kayden'i da birkaç kez görmüştüm ama şans eseri. Birbirimizin yanında geçip giderken bana bakmamıştı bile ve bu beni, kabullenemeyeceğim kadar çok üzmüştü. Ona olan tavrımdan sonra bana kızgın olmak için sonuna kadar hakkı vardı ve bir budala gibi görünmeden kendimi ona anlatabilmenin bir yolu olmasını umuyordum. Fakat kararımı vermişim ve hâlâ bunun doğru karar olduğuna inanıyorum. Çünkü hayatım her ne kadar yolunda görünse de, çok önemli bir şeyi kaçırdığım hissinden bir türlü kurtulamıyordum. Fakat burada herkes çok mutlu görüldüğünden, bu düşüncelerimi kendime saklıyordum.

Farkına bile varmadan cuma günü gelip çatmıştı, yani okula dönmeden önce iki gün tatilim vardı. Jackson, Nelly, Daniel ve ben yurtlarımızın önündeki bahçede oturuyor, haftasonu planlarımızı tartışıyorduk.

Tommy hızlı adımlarla yanımıza geldi. "Selam, millet."

"N'aber, Tommy?"

Tommy'nin muzip gülümsemesi yine suratına yerleştii. "Bu akşam için planlarınız nedir?"

Diğerlerine baktım, hepsi omuz silkti. "Bir planımız yok. Ne oldu?"

Tommy'nin gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Çünkü bu akşam şehrin güney yakasında bir parti var." Elimi alıp öptü. "Gelmek ister misin?"

Jackson kolunu omzuma attı ve karşılığında Tommy'den bir gülümseme geldi. "Ne tarz bir parti?"

"Havalı insanların katıldığı bir parti. Yani sen davetli değilsin."

Hepimiz güldük çünkü bu, ikisinin arasında alıştığımız muhabbetlerdendi. Sanırım birbirlerini arkadaş olarak görmeye başlamışlardı ve her ne kadar ikisi de itiraf etmese de, kişilik olarak da birbirlerine benziyorlardı.

Nelly omuz silkip Daniel'a baktı. O da omuz silkti. "Tabii," dedi. "Geliriz."

Tommy bakışlarını bana çevirdi ve iki kaşım da kaldırdı. "Tamam," dedim. "Ben de gelirim."

Jackson kıkırdayarak kulağıma fısıldadı. "Nelly nereye giderse..."

Ona dirsek attım ve Jackson daha fazla gülmeye başladı. Haklıydı gerçi, Nelly gideceğini söylememiş olsaydı, ben de gitmeyi kabul etmezdim. Pek parti seven biri değilimdir. Boş zamanlarımda evde kalıp kitap okumayı tercih ederim fakat belki de bu, hiçbir zaman partilere davet edilmediğimdendir. Belki de hiçbir şeyi umursamadan geçireceğim bir gece bana iyi gelebilirdi.

Tommy zafer kazanmış gibi gülümsedi. "Harika. Akşam se-kizde burada buluşalım o zaman."

Kabul ettik ve Tommy yanımızdan ayrıldı. Nelly kolunu, kolunun içinden geçirdi ve çocuklara döndü. “Görünüşe göre bizim alışverişe çıkmamız gerekiyor. Siz de gelecek misiniz?” Jackson ve Daniel soruyu cevaplar şekilde birbirlerine baktılar. Nelly gözlerini devirdi. “Pekâlâ sonra görüşürüz o halde.”

Çocuklar gittikten sonra Nelly’ye baktım. “Nasıl alışveriş yapacağız? Hiç paramız kalmadı.”

“Bugün cuma, yani okul harçlıklarımız yurttaki posta kutularımızda bekliyor olmalı.”

Bir an, Nelly aklını oynatmış gibi ona baktım. “Neyimiz?”

İfademe güldü. “Sanırım onca olay arasında kimse sana söylememiş ama evet, okula gitmemiz için bize para veriyorlar. Bu çılgınca bir şey, değil mi?”

Okula gitmenin karşılığında para alma düşüncesi her ne kadar harika bir düşünce olsa da, bir şeyleri gözden kaçırmış olduğum hissi yine içimi doldurdu. “Evet,” dedim. “Gerçekten de çılgınca.”

36. Bölüm

Her ne kadar okula gitmek karşılığında para almak kendimi biraz huzursuz hissetmeme neden olsa da, bu durum yine de beni, o parayı harcamak istemekten alıkoymadı. Odalarımızın yanına gelince durduk ve Nelly'nin dediği gibi para posta kutumuzdaydı. Benim zarfımda iki yüz dolar vardı; Nelly'ninkinde yüz.

Birçok mağazanın bulunduğu bir sokakta yürürken, "Acaba bana niye senden fazla para veriyorlar," dedim.

Nelly omuz silkti. "Herhalde savaşçılara diğerlerinden daha fazla para veriyorlar. Ah, bak. Şurada güzel bir şeyler var gibi görünüyor."

Sık kıyafetlere dolu bir mağazaya girdik. Ben birkaç çift kotla birkaç tişört kaptım. Seçtiğim kıyafetleri gördüğünde, Nelly gözlerini devirdi.

"Hadi ama," diye iç geçirdi. "Niye hep sıkıcı kıyafetleri seçiyorsun?"

Seçtiğim kıyafetlere baktım. Tişörtler ya siyah ya da griydiler ama hep bunlardan alıyordum ben. "Ben seviyorum bunları."

"Tamam da bir partiye gidiyoruz! Buraya geldiğimizden günden beri katılacağımız ilk sosyal etkinlik. Güzel görünmek istemiyor musun?"

“Bu hiç umrumda değil. Ayrıca kıyafetlerimin büyük kısmı mahvoluyor sonunda. Hem şimdiki halimle bile bana bakan yeteri kadar insan oluyor.”

“Sen bilirsin.”

“O zaman bana izin ver,” diye çıktım.

Bu sözlerime şaşkın bir ifadeyle baktı. “Sen iyi misin? İstemiyorsan, bu akşam gitmek zorunda değiliz.”

Suratımı düşen saçı geriye eittim. Son zamanlarda Nelly’ye fazla çıkmaya başlamıştım. “Özür dilerim,” dedim. “Partiye gidelim. Hem kim bilir, belki... eğlenceli bile olabilir.”

Nelly kafasını salladı fakat hâlâ biraz endişeli görünüyordu. “Öyle olacak. Kaygısız geçireceğimiz biraz zaman, bize iyi gelebilir.”

Çiçek desenli elbiselerin bulunduğu bir rafa gittim ve bedene uygun birkaç tanesini seçtim. Normalde elbise giymezdim; elbiseler dövüş için pek uygun değillerdi, fakat bunlar hoş ve mütevazı kıyafetlerdi. Ayrıca Nelly’ye çaba gösterdiğimi göstermek de istiyordum.

Seçtiklerimi görünce gülümsedi. “Daha iyi. Bunların parasını verelim. Karşıda uğramak istediğim bir ayakkabıcı gördüm.”

Çıkış tezgâhına gittik ve eşyaları tezgâha bıraktık. Kadın kafasını kaldırıp bize baktığında, gülümsedi. Gözleri heyecanla aydınlandı.

“Aman Tanrım!” dedi. “Sen osun, değil mi? Sürekli bahsettikleri şu Savaşçı.”

Huzursuzca kıpırdandım. “Şey, evet, sanırım.”

Kadının gözleri daha da açıldı ve bir an gözlerinin kafasından fırlayıp düşeceklerini sandım. Bize bir sır verecekmiş gibi öne eğildi. “İşaretlerini görebilir miyim?”

Bu rutinden iyice sıkılmışım. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Uzanarak tişörtümün kolunu omzuma kadar sıyırdım. Bundan kaçınmak için, dışarısı yirmi derece olmasına rağmen uzun kollu giyinmişim.

Kadının bir an soluğu kesildi ve daha da öne eğildi. Nelly'ye sinirli bir bakış attım. O ise sadece gülümsedi.

“Gerçekten çok güzel,” diye mırıldandı kadın. “Sonunda gelmene sevindim.” Bu son kısım daha çok kendi kendiyile konuşmuş gibi söyledi.

Tekrar Nelly'ye baktım. O da omuz silkmekle yetindi. Öne eğildim ve sesimi alçalttım. “Neden? Niye böyle söylüyorsun?”

Bunu sesli söylemek istememiş gibi aniden gözlerini kaldırdı ve mağazayı gergin bakışlarla süzmeye başladı. “Ben bir şey demedim.” Aceleyle kıyafetleri bir poşete doldurmaya başladı. “Başka bir şey var mı?”

Ona gözlerimi kısarak baktım ve Nelly de elini kolumun üstüne koydu. Bu kadını sarsa sarsa istediğim cevabı almak üzere olduğumun farkındaydı. Gerçekten de sinirimi kontrol altına almam gerekiyordu.

“Hayır, başka bir şey yok,” diye cevapladı Nelly, gergin bir gülümsemeyle.

“Tamamdır,” dedi kadın. “İyi günler.”

Suratımı buruşturdum. “Ama ücretlerini ödemedik.”

Kadın gülümsedi ve odayı tekrar süzdü. “Bunun on mislini ödeyeceksin... en azından, ben öyle umuyorum,” diye mırıldandı. “İyi günler.”

Kıyafetlerimizle birlikte mağazadan ayrıldık ve ayakkabı mağazasına gitmek için karşıya geçtik.

“Bu... oldukça tuhaftı,” dedi Nelly.

“Yok canım.”

Nelly bana bir bakış attı. “Böyle konuşma.”

Tek kaşımı kaldırdım, cebimden sigara paketini çıkarıp bir sigara yaktım.

“Ah, sen hâlâ sigara içiyor musun?”

Ağzımdan büyük bir sigara dumanı saldı. “Hayır.”

İç geçirip kafasını salladı. “Acele et. Yeni bir çift ayakkabı istemiyor musun?”

“Pek değil. Bedavaya alacağım daha fazla eşya istemiyorum.”

Nelly’nin alnı kırıştı. “Bu daha önce de mi oldu?”

Kafamı salladım. “Herkes bana bedavaya bir şeyler verip duruyor. Kendimi bir çeşit gangster gibi hissediyorum.” Nelly’ye biraz para verdim. “Sen git ve bana da bir şeyler al.”

191

İki sigara sonra Nelly, elinde iki kocaman paket, suratında daha da kocaman bir gülümsemeyle geri döndü. “Sana bir çift spor ayakkabıyla bir çok hoş bir çift siyah babet aldım,” diye rapor verdi.

“Kalbime giden yolu biliyorsun.” Güldüm. “Senden para aldılar mı?”

“Aldılar ama yeteri kadar param vardı. Kimsenin senden para almaması çok tuhaf.”

“Bir de bana sor.”

37. Bölüm

Hazırlanmak için odama döndük. Ben yeni aldığım kot pantolonlardan birini, siyah bir V-yaka bir tişörtü ve yeni siyah babetlerimi giydim. Nelly ise kırmızı bir boyundan bağlamalı bluz ve şık bir kot pantolon giydi. Ben saçlarımı açtım ve saçlarım uzun, koyu dalgalar halinde sırtımdan salındı. Nelly'nin bana biraz maskara sürmesine bile izin verdim. Hiçbir zaman fazla makyaj yapmamışımdır. Doğal halimde kendimi çok güzel bulduğumdan değil, sadece katıldığım aktiviteler için yararlı bir şey olmadığından.

Yurttan çıkıp Tommy'yle buluşacağımız bahçeye gittik. Oraya vardığımızda, erkekler ayakta durmuş, birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Her biri farklı yönlerden harika görünüyordu. Jackson laci-vert ve siyah bir kareli gömlekle kot pantolon giyyordu. Tommy her zamanki kumaş pantolonuyla frak gömleğini giymişti. Daniel'sa bej pantolonla gömlek giyyordu.

Bizi ilk gören Jackson oldu ve beni gördüğünde gözleri parladı. Kızıl kahve saçları yine karmakarışık ve yeşil gözleri parlak bir şekilde ışıldıyordu. Beni baştan aşağı süzdü ve sarılırken beni havaya kaldırdı.

Benim, genelde başkalarının girmesine izin vermediğim kişisel bir alanım vardır, fakat Jackson'a bu konuda izin veriyordum. Belki Kayden'a da veririm fakat bu gece bunu düşünmeyecektim.

“Selam, güzelim,” diye kulağıma fısıldadı. “Tamamen nefes kesici görünüyorsun.”

Beni yere indirdi ve kafamı sallarken gülümsemeden edemedim. “Ne söyleyeceğini her zaman iyi bilirsin, Jack.”

Jackson gülümsemekle yetindi. Tommy elimi tutup bana sarıldığında, gülümsemesi yok oldu. “Ona izin ver de, önce daha önemli insanlarla selamlaşsın.”

Tamam, belki Jack, Kayden ve Tommy.

Jackson’ın gözleri parlayarak altın rengine dönüştü ve derinden gelen, hırlamaya benzer bir ses çıkardı. Tommy ise çarpık bir gülümsemeyle köpek dişlerini gösterdi. Bunun üzerine bıkkınlıkla gözlerimi devirdim ve ikisinin arasında girdim. Bunu ilk gördüğümde biraz korkmuştum fakat bir haftada alıştım.

Suratıma düşen saçlarımı geri ittirdikten sonra kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Hadi ama çocuklar, kıyafetlerimi yeni aldım.”

Nelly araya girdi. “Evet, kıyafetlerini daha şimdiden mahvetmesine neden olursanız, hiç mutlu olmam.”

Hepimiz güldük ve Tommy bizi arabasını park ettiği yere götürdü. Benim için yepyeni bir Mercedes’in kapısını açtığı anda, olduğum yerde kalakaldım.

“Bu araba senin mi?” diye sordum ona.

“Evet, hanımefendi.”

Ben öne geçtim; Jack, Nelly ve Daniel da arkaya oturdular. Yaklaşık on beş dakika sonra, mekana vardık.

Partinin düzenlendiği ev devasa bir yerdi ve çok şıktı. Eve yaklaşıırken, koltuğumda öne eğilerek evin büyüklüğüne ağzım açık bir halde bakakaldım. Gerçek hayatta bu büyüklükte bir ev gördüğümü sanmıyordum. Burası daha çok, gür çimlerdeki

fiskiyeler ve çoktan araba dolmuş olan uzun garaj yoluyla, bir köşkü andırıyordu. Tommy'ye döndüm. "Burası kimin evi?"

Tommy yüzünü bana çevirip muzipçe gülümsedi. "Benim."

Ona öylece bakakaldım. "Sen ciddi misin?"

"Ciddiyim," dedi kahkaha atarak. "Yani ev babamın evi ama ben de burada yaşıyorum." Misafir evi olduğunu tahmin ettiğim başka bir evi işaret etti. "Daha doğrusu oradaki evde kalıyorum. Böylece kendime ait bir alanım olabiliyor."

"Senin baban kim, Bill Gates mi?"

Buna kahkahayla karşılık verdi ve arabayı evin girişine park etti. Hepimiz arabadan inip eve doğru ilerlemeye başladık. Gürültülü müzik ve diğer sesler dışarı yayılıyordu. Evden bu kadar gürültü çıkması için içerisinin çok kalabalık olması lazımdı. İçimden geri dönüp yurttaki odama gitmek geldi fakat Tommy kapıyı açıp bizi içeri davet ettiğinde başımı kaldırdım.

Evin dışı olduğu kadar içi de güzeldi. Antrenin yüksek bir tavanı vardı ve odanın bir tarafını kaplayan geniş bir merdiven bulunuyordu. Tepemizde harika bir kritical avize asılıydı ve zemin pahalı bir mermerle döşenmişti. Kendimi tamamen yabancı bir yerde hissediyordum fakat son zamanlarda bu çok yaşadığım bir şeydi.

Tahmin ettiğim gibi içerisi çok kalabalıktı. En azından hepsi benim yaşlarımda gibiydi ve bize dikkat edemeyecek kadar içmek ve dans etmekle meşguldüler. Müzik yüzündne sesini duyurabilmek için elinden geldiğince yüksek sesle bağırان Tommy, "Ben gidip içecek bir şeyler getireyim," dedi. "Beni takip edin."

Tommy bizi yeni bir oturma odasına getirdi ve içki getirmek için ayrıldı. Etrafımı incelerken fark ettiğim bir şey, kalbimin bir anda göğsümde teklemesine neden oldu.

Burada savaşçılar vardı. Siyah üniformalarını giymiş halde duvara sıralanmış, doğruca ileriye bakıyorlardı. Kayden'm da aralarında olduğunu hemen o anda fark ettim. İçeri girdiğimizde, bakışları bir an bana çevrildikten sonra tekrar önüne döndü.

Pahalı görünen bir kaneye gidip oturduk. Jackson yanı başıma oturup kolunu omzuma attı. Onu yanımdan uzaklaştırma isteğini bastırmak zorunda kaldım. Kayden'la aramda hiçbir şey yoktu, bu yüzden varmış gibi davranmayacaktım.

Tommy birkaç dakika sonra geri geldi; nasıl becermişse, beş bardağı ellerinde dengelemişti. Her birimize bir bardak verdi ve bardağın içine baktığımda, benimkinin renginin turkuaz olduğunu gördüm.

“Bu nedir?” diye sordum ona.

Tommy tek kaşını kaldırdı. “Alkol.”

Diğerleri çoktan içkilerini içmeye başlamıştı, o yüzden ben de derin bir nefes alıp bardağımdan büyük bir yudum aldım. İçki oldukça güzeldi aslında; biraz fazla tatlıydı. İçkiyi hiç sevmemişimdir... insanların neden içki içtiklerini bir türü anlayamamışımdır. Sigarayı içkiye tercih ederim fakat buraya eğlenmeye gelmişim ve bunu yapmaya niyetliydim. İçkinin geri kalanını da içtim ve sinirlerimin yatışmaya başladığını hissettiğime memnun oldum.

“Yavaştan al, bebeğim,” diye Jackson kulağıma fısıldadı.

“Bir şey olmaz,” dedim. Tommy'ye döndüm. “Bundan daha var mı?” diye sordum boş bardağı göstererek.

“Çok var. Ama belki ikinci bardaktan önce biraz beklesen daha iyi olur.”

Ayağa kalktım ve başım döndüğünde biraz şaşırdım. “Gidip kendim alırım, o zaman.”

Tommy turkuaz renkli içkilerin olduğu tepsiyi taşıyan birine el etti ve kadın gelip bir tanesini almam için tepsiyi uzattı.

Nelly yavaşlamam gerektiğini söyleyen uyarıcı bir bakış attı ve ben de başımı salladım. Fakat on beş dakika sonra ikinci bardağım da boşalmıştı ve kendimi... *harika* hissediyordum. Arkadaşlarım da rahatlamaya başlamıştı. Komik olduğundan bile şüphe ettiğim esprilere gülmeye başlamıştık.

Sarı saçlı bir kız bize doğru sendeledi. Yapılıydı ve benim bir altmış beşlik boyuma göre on santim daha uzun ve belki beş kilo daha fazlaydı. Suratında aşırı miktarda makyaj, üzerinde gerektiğinden az kıyafet vardı. Göz kalemi kalın ve simsiyahtı; dudakları kısacık elbisesiyle uyumlu, parlak bir kırmızıydı. Çirkin değildi fakat sergilediği güzelliği güzellik ürünlerine borçlu olduğunu tahmin ettim. Bir an kendi kıyafetlerimi gözden geçirdim ve bu kızın arkadaşlarım üzerinde nasıl bir etkisi olacağım merak ettim. Jackson'ı gördüğünde gülümsedi ve bu kanıma dokundu.

Seksi olmasını gerektiğini tahmin ettiğim bir sesle, "Selam, Jackson," dedi.

Yanımda Jackson kıpırdandı. "Selam, Victoria."

Victoria'nın gözleri bir bana bir Jackson'a kaydı. "Kız arkadaşın olduğunu bilmiyordum," dedi bana bir bakış daha atarak.

Jack omuz silkti. "Artık biliyorsun."

Diğer yanımda Tommy homurdandı. "Sana bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor, Kane? Alexa benim kızım."

Utanmıştım fakat Victoria bir elini beline koyarak, "Özel olan nesi var bilmiyorum," dediğinde içimde duyduğum bu his hemen kayboldu. Beni baştan aşağı süzdü ve öfkenin beni bir anda kavradığını hissettim.

Kızın ağzının payını verme şansını yakalayamadan, Nelly konuşarak hepimizi şaşırttı. "Bazı kızların, erkeklerin dikkatini çekmek için yarı çıplak gezmesine gerek kalmıyor."

Victoria kafasını Nelly'ye çevirdi. Gözleri ırkını açığa vuran bir şekilde, altın sarısı renkte parladı. "Benimle konuşurken sözlerine dikkat et, Arayıcı," dedi tükürürcesine. "Boğazından kopartıldığında ses telleri pek işe yaramaz."

Birden ayağa kalkarak Jackson'ın elinden içkisini aldım ve kızın suratına boşalttım. Salondaki herkes dönüp bize baktı. "Al işte," dedim kelimeleri biraz yuvarlayarak. "Şimdi motorun soğuduğuna göre, *onunla* konuşurken asıl *senin* diline sahip çıkmanı tavsiye ediyorum."

Alçak kız bana yumruk atmaya cürett etti ama yolundan çekilip sırtına sırtına sert bir tekme attım ve onu yüz üstü yere düşürdüm. Tekme benim de dengemi bozmuştu ve bir türlü kendimi toplayamadım. Ben yere düşmeden biri beni tuttu ve ayağa kaldırdı.

Arkama baktığımda bunun Kayden olduğunu gördüm. Onun elinden kurtulmaya çalıştım ama o beni çıkışa doğru sürüklemeye başladı. Başka bir Savaşçı da Victoria'yı tutmuş, onu dışarı çıkarıyordu.

Tommy, "Beyler, sorun yok," dedi Savaşçılar'a. "Bırakın Alexa kalsın. O benim flörtüm."

Kayden başını iki yana salladı. "Üzgünüm, Thomas ama Lord Caslon özellikle kavga olmayacağını belirtti. Kavga çıkaranlar dışarı atılacak." Saklayamadığı bir nefretle Thomas'ın elindeki içkiye baktı. "Alkole izin vermenin koşuluydu bu."

Beni çıkışa doğru sürüklemeye devam eden Kayden'a bir bakış attım. Burada kavga çıkaran ben değildim; her şeyi o başlatmıştı. Diğerleri de peşimden geliyordu ama onlara kalmalarını söyledim. Kayden'la biraz konuşmak istiyordum. Hem o kendini ne sanıyordu ki, babam mı? Ayrıca partiden atıldığım için oldukça utanmıştım ve bu sarhoş halimle ne yapacağımı bilmiyordum.

Dışarı çıktığımızda, Victoria'ya eşlik eden savaşçı onu bıraktı ve odasına dönmesini söyledi. Gitmeden bana birkaç laf söyledi.

“Tekrar görüşürüz, savaşçı,” dedi tükürürcesine.

Gülümsedim, dizlerim tutmuyordu. Kayden beni ayakta tutmuyor olsa, oraya seriliverirdim. “Sabırsızlıkla bekliyorum.”

Kayden'in da beni bırakacağını sanıyordum. Bunun yerine beni, çimlerin üzerinde, fıskiyelerden birinin yanında bulunan taş banka götürdü.

“Otur,” diye emir verdi.

“Ben köpek değilim,” diye çıktım ama yine de oturdum çünkü kendi başıma ayakta durmak çok zordu.

Kafamı kaldırıp ona baktım, onu en son hatırladığım kadar muhteşem görünüyordu. Hatta daha da iyi görünüyordu ama bu muhtemelen kafamın iyi olmasından kaynaklanıyordu. Bu gece, saçlarını kısa bir at kuyruğu yaparak arkada toplamıştı. Traş olduğunu fark etmiştim fakat yine de güçlü çenesini ve aşağı doğru kıvrılmış dudaklarını yakışıklı gösterecek kadar sakalı vardı. Altın gözleri nefesimi kesen bir yoğunlukla beni izliyordu.

“Ne var?” diye geveledim. “Sana verdiğim fotoğraf işini görmüyor mu?” Aptalca şeyler söylediğimin farkındaydım fakat aklıma geleni söylememi engelleyen filtre tamamen yok olmuştu.

“Sarhoşsun sen,” dedi.

Gözlerimi devirdim. “Bugün biraz dikkatli miyiz yoksa?” Bir sigaraya çıkarıp yaktım.

O kadar hızlı hareket etti ki önümde durduğunu anlamam bir saniyemi aldı. Omuzlarımı dikleştirerek ve direkt gözlerine bakabilmek için kafamı sağa yatırarak gözümü korkutmasına izin vermedim. Bakışları öyle karanlık ve öyle ciddiydi ki gözlerimi kaçırmamak için yumruklarımı sıkmam gerekti.

“Neden?” diye sordu kısık bir sesle.

“Ne neden?”

“Neden kendine bu kadar zarar veren şeyler yapmakta ısrar ediyorsun?”

Kaşlarımı kaldırdım, bana bu kadar yakın olmasından kaynaklanan anlık bir beyin işlevi kaybı yaşıyordum. “Ben kendine zarar veren biri değilim.

“Ah, gerçekten mi? O halde neden Kurtlar’la kavga ediyorsun, sigara içiyorsun ve kör kütük sarhoşsun?”

Öfke içimde birikmeye başladı ve ayağa fırlayarak Kayden’a baktım. Bana olan yakınlığı öfkemin biraz yatışmasına neden olsa da, hâlâ çok öfkeliydim. “Orada durup ne cüretle beni yargılayabilirsin? Yaptığım şeyleri ne sebeple yaptığımı anlamana imkân yok.”

Kolumu yavaşça kavradı ve dokunuşu öfkemin daha da yatışmasına neden oldu. “O halde anlat bana, Alexa. Niye kendine zarar veriyorsun?”

Ona cevap vermemek için uğraştım. Çok uğraştım hem de ama bir yandan onun altın gözlerine bakarken bir yandan da koluma dokunması, bunun kaybedeceğim bir savaş olduğu anlamına geliyordu. Belki bu alkolün bir etkisiydi ama bundan şüphe ediyordum. Kayden’ın yanımdayken her zaman ona içimi açmak istiyordum ve zaten, ilk başta benden uzak durmasını istememin sebebi de buydu.

Kafamı indirip yavaşça bir nefes aldım. “Çünkü bazen... Bazen bir şekilde içimi dökmem gerekiyor. Sanki içimde bir ateş yanıyor ve en ufak kıvılcım alevlerin yayılmasına neden oluyor.” Bir nefes aldım. “Daniel’a yaptığımı gördün. En ufak bir hakarete bile nasıl tepki verdiğimi biliyorsun. Elimden gelmiyor. Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum ama bu saf öfke beni etkisi altına alıyor ve o zaman düzgün düşünemiyorum.”

Kayden aramızdaki mesafeyi kapattı ve çenesini kafamın üzerine koydu. Kollarını etrafıma dolarken, yavaşça nefes verdi. “Ah, Alexa.”

Onun sıcaklığı etrafımı sararken, öfkemin tamamen yok olduğunu hissettim. Bana sarıldığı her seferinde olduğu gibi, kendimi mutlu hissettim. Onu özlediğimi biliyordum fakat hislerimin yoğunluğu suratımda tokat etkisi yaratmıştı. Sadece gözlerimi kapatıp uyumak istiyordum çünkü o an dünyadaki her şey yerli yerindeymiş gibi hissediyordum. Parmaklarım arasında tuttuğum sigara, sessiz bir şekilde yere düştü.

Arkadan biri boğazını temizledi ve Kayden’la ben aniden birbirimizden ayrıldık. Böylece o an sona ermişti. Dönüp baktığımda Nelly’yi gördüm.

Mahçup olmuş görünüyordu. “Üzgünüm, bölmek istemedim.” Bana anlamlı bir bakış attı ve çenesiyle evi işaret etti. Birkaç saniye sonra, Jackson ve Daniel kapıdan çıkıp bize doğru gelmeye başladı.

Teşekkür edercesine Nelly’ye gülümsedim. Kendimi Jackson’ın sevgilisi olarak görmüyordum ama ondan hoşlanıyordum. Harika biriydi ve kapıdan çıktığında Kayden’la beni sarılırken görseydi neler olacağını bilmek istemiyordum. Nelly her zaman arkamı gözlüyordu.

Yanımıza vardıklarında, Jackson’ın gözleri Kayden’la benim aramda gidip ve sonunda bende karar kıldı. “Sen iyi misin, güzelim?” diye sordu bir kez daha Kayden’a bakarak.

“Evet, iyiyim. Sadece biraz uzanmam gerekiyor.” *Rahat görünen bu çimlerin üzerinde kendimden geçmeden önce.*

Jackson yanıma geldi ve kolunu omzumun üzerinden geçirdi. “Ben de öyle tahmin etmiştim. Sana eşlik etmeye geldim.”

“Kendim hallederdim. Benim yüzümden partiden ayrılmayın.”

Jackson bana itiraz kabul etmeyeceğini gösteren bir bakış attı. “Sen gidiyorsan ben niye kalmak isteyeyim ki? Hadi, gidelim.”

“Tommy nerede?” diye sordum.

“Ev onun evi, kafasına göre çıkamaz. Ayrıca o da sarhoş.” Jack omuz silkti. “Hem kimin umurunda? Ben yanıdayım.”

Yola çıkmadan önce dönüp Kayden’a baktım. O çoktan eve doğru ilerlemeye başlamıştı. “Görüşürüz,” diye mırıldandım.

38. Bölüm

Başımı yastığa koyar koymaz derin bir uykuya daldım. Sonraki sabah korkunç bir baş ağrısıyla ve her an içindekileri dışarı boşaltmaya karar verebilecek bir mideyle uyandım. Yine de duş alıp giyindim. Koşuya çıkmanın iyileşmeme yardımcı olacağını umuyordum. Tuhaftı aslında, her zaman koşmaktan nefret ettiğimi sanırdım. Fakat şimdi bu konuda ısrar edecek anem olmayınca yanımda, vücudum onun yerine ısrar ediyormuş gibiydi.

Bana katılmak ister mi diye sormak için Nelly'nin yurduna uğradım. Kapıyı açtığımda, onu spor ayakkabılarını bağlarken bulduğumda şaşırdım.

“Hey, nereye gidiyorsun?” diye sordum.

Beni baştan aşağı süzdü. “Benimle koşuya gelmek ister misin diye sormak için sana uğrayacaktım,” dedi.

Gülümsedim. “Aklımı okumuşsun.”

Ela gözleri parladı. “Hayır, okumadım. Uzun süredir beraber koşmaya gitmedik ve koşmanın iyi geleceğini düşündüm.”

Dışarı çıktı ve bir hedefimiz olmadan koşmaya başladık. Bunu onunla yapmayı ne kadar özlediğimi fark ettim. Dışarıda gün harikaydı ve güneş tepemizde parlıyordu. Geniş bir göle gelene kadar koştuk ve dinlenmek için orada mola verdik.

Çimlerin üzerinde oturduk ve etrafımdaki güzelliği hayranlıkla seyrettim. Gökyüzü, etrafa dağılmış olan birkaç ufak tefek bulut haricinde masmaviydi. Hava sıcak ve temizdi, göl kenarında otururken hafif bir yel bizi serinletti.

“Bu sabah mutlu görünüyorsun,” dedi Nelly.

Sırt üstü çimenlerin üzerine yattım ve gülümsemem daha da genişledi. “Mutluyum,” dedim dürüstçe.

Bir anlığına alm kırıştı ve merakla ona baktım. “Ne var?”

Nelly başını iki yana salladı ve bana o ödül sahibi gülümselelerinden biriyle karşılık verdi. “Yok bir şey.”

Oturup cevap bekleyerek ona baktım.

Derin bir nefes verdi. “Sadece bunun, dün gece Kayden’i görmenle alakalı olup olmadığını merak ediyordum.”

Bunun onunla bir alakası olmadığını söylemek için ağzımı açtım fakat söylediklerini düşününce vazgeçtim. Onun yanıdayken kendimi mutlu hissediyordum, o yüzden belki benim ruh halim üzerindeki etkisi fark ettiğimden de fazlaydı. Jackson’dan gerçekten de hoşlanıyordum. O da beni mutlu ediyordu ama Kayden gibi içimde yanan öfkenin sönmesine neden olmuyordu. Her şeyden çok sevdiğim ve herkesten çok yanında olmak istediğim Nelly bile beni Kayden gibi mutlu edemiyordu. Kayden beni farklı bir şekilde mutlu ediyordu; beni dengelenmiş ve tamamlanmış hissettiren bir mutluluktan bu. Bunun farkına varmam beni şaşırttığı kadar korkutmuştu da.

Nelly’ye döndüm. “Acaba bana bir tür büyü mü yaptı?”

Tamamen çılgınca bir tahmindir bu ama tüm bunların içinde çılgınca olmayan ne vardı ki? Ben hâlâ insan olmadığım gerçeğini sindirememiştim.

Bunu biraz düşündü ve yavaşça başını salladı. “Sanmıyorum. Öyle olsa bunu görürdüm sanırım.”

“Nasıl görürdün?”

Nelly'nin yüzüne suçlu bir ifade yerleşti. “Sinirlenme, olur mu?”

“Böyle söylemenden nefret ediyorum.”

“Sen sakın sinirlenme. Bir süre önce, senin üzerinde bıraktığı etkiyi fark etmeye başladığımda onu Aradım.”

“Bunu nasıl başardın? Birini Aramak için ona dokunman gerektiğini sanıyordum.”

Dudağı ufak bir tebessümle aralandı. “Bu kolay olmuyor ama imkânsız da değil. Çoğu Arayıcı fiziksel olarak dokunmadığı zamanlarda en fazla yüzeyi gözden geçirebilir - ki bazen onu bile yapamaz - ve bu tamamen kişinin duvarlarının ne kadar güçlü olduğuna bağlıdır. Kayden duvarlarını sağlam tutuyor, o yüzden bunu başarmak için epeyce konsantre olmam gerekti. Normal bir Arayıcı'nın bunun altından kalkabileceğini sanmam.”

Elimi kaldırdım. “Bir dakika, yani birinin seni Aramasını engellemenin bir yolu var, öyle mi? Bir tür duvar koyabiliyorsun yani? Bunu neden kimse bana söylemedi? Ben de böyle bir duvar inşa etmeye çalışabilirdim.”

“Çünkü senin duvarların zaten aşılmaz durumda. Sanırım bu senin bir Savaşçı olmandan kaynaklanıyor.”

Suratımı buruşturdum. “Ama bu doğru değil. Akira beni Aradı, kraliçe de öyle. Sen de bunu hep yapıyorsun.”

Kafasını salladı. “Onlara sen izin verdin. Seni Arayabilmeleri için duvarlarını açtın. Ben aslında seni pek Aramıyorum. Sen benim kız kardeşimsin, sadece seni herkesten daha iyi *tanıyorum*. Geçen gece anılarına erişebilmemin tek nedeni o an çok zayıf olmandı. Ayrıca benim yanımdayken tedbiri elden biraz bırakıyorsun. Güven bana, sen izin vermedikçe kimse seni Arayamaz.”

Nelly'nin söylediklerini dikkatle dinledim ve daha sonra bu konuyu daha fazla araştırmak için aklımın bir kenarına yazdım. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Ee ...ne gördün?" diye sordum.

Açıklamama gerek yoktu. Nelly'yle hemen hemen tamamen aynı frekanstaydık. Başta tereddüt etti ama, bana söyleyip söylememe konusunda karar vermeye çalıştığını tahmin ettim. Birkaç saniyeden sonra, pes etmişçesine iç geçirdi. "Tam emin değilim. Onu ilk Aradığımda, çok ilginç bir şey oldu ve bana şeyi hatırlattı..."

Kafamı eğdim. "Neyi hatırlattı?"

"Şey, seni hatırlattı, *seni* Aradığım zaman fark ettiğim seni. İkiniz de içinizde o kadar çok acı taşıyorsunuz ve bu öyle parlak bir şekilde yanıyor ki, bazen bakması bile acı veriyor. Güneşe bakmak gibi; hem muhteşem, hem de imkânsız. Kayden'la tanışana kadar, senden başka kimsede buna benzer bir şeye rastlamamıştım."

Nelly'nin söylediklerini düşünürken tekrar çimlere uzandım, fakat Nelly devam etti. "Sonra dün gece, sizi birbirinizi kucaklar-ken gördüğümde, bir Arama daha yaptım. Bu normalden daha kolay oldu çünkü ikinizin de duvarları tamamen açıktı. Seni daha önce hiç böyle açık görmemiştim." Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Ve ikinizin içinde yanan o ateşin... azaldığını gördüm. Onu izlerken hissettiğim yanma hissi o kadar da acı vermedi. Sanki birbirinizin acısını alıyor gibiydiniz. Gördüğüm en güzel şeylerden biriydi... beni biraz da korkuttu tabii."

Ben de korkuyordum. Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Kayden'in beni açık ve zayıf hissettirdiğinin farkındaydım. Hatta onun etrafındayken kendimi mutlu hissettiğimi de biliyordum fakat onun acısını azalttığımdan haberim yoktu. Ona, benden uzak durmasını söyleyerek çok yanlış bir karar verdiğimi düşünmeye başlamıştım.

Boğazımda oluşmaya başlayan yumruyu temizledim. “Bu ne demek oluyor?”

Ela gözleri endişeyle dolu bir şekilde, bana baktı. “Emin değilim, Lex. Gerçekten bilmiyorum.”

Nelly ayağa fırlayarak bana elini uzattı. Elini tutup kendimi yukarı çektim. “Nereye gidiyoruz?”

Nelly gülümsedi. “Daniel’la öğle yemeği yiyecektim. İstersen, bize katıl.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, halletmem gereken birkaç şey var.”

Bana tuhaf bir şekilde baktı, fakat ben sadece omuz silkmekle yetindim. “Sadece biraz ödevim var.”

Nelly bun kahkahayla karşılık verdi. “Ah, hadi ama. En azından inanılır bir yalan uydur.”

“Hey, daha önce de ödev yaptığım oldu!” Nelly buna kaşlarını kaldırarak cevap verdi ve ben de gülmeden edemedim. “Tamam,” dedim. “Hadi geri dönelim. Geç kalırsan Daniel bir arama kurtarma ekibi gönderebilir.”

39. Bölüm

Nelly'yi yurduna bıraktıktan sonra kütüphaneye doğru Nyola çıktım. Vardığımda, kütüphane görevlisine, bana bir kalem ve kâğıt verip veremeyeceğini sordum. Kalemle kâğıdı verirken bana sıcak bir şekilde gülümsedi.

“Aradığını bulmana yardımcı olabilir miyim, Savaşçı?”

Etrafıma bakındıktan sonra öne eğildim. “Olur aslında, kendi ırkım hakkında biraz araştırma yapmak istiyordum. Savaşçılar’la alakalı kitaplar var mı?”

Tekrar gülümsedi. “Elbette. Gel de sana göstereyim.”

Beni Savaşçılar’la ilgili olduğu iddia edilen kitapların bulunduğu bir kısma götürdü. Burada ne kadar çok kitap olduğunu gördüğümde nefesim kesildi. Kadına teşekkür ettim ve o da, kitaplarla ilgili önemli işleri olduğunu tahmin ettiğim şeyleri yapmaya gitti. Raftan üç tane büyük kitap çekip kütüphanenin arka tarafında bulunan bir masaya oturdum. Kitaplardan birini açarak araştırmama başladım.

Üç saat sonra, hüsrana uğramış ve pes etmeye hazır durumdaydım. Savaşçılar’ın tarihi hakkında bir sürü ilginç şey öğrenmiştim fakat hiçbiri aradığım cevapları barındırmıyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir halde kitapları yerlerine koydum ve kütüphane görevlisine kalemini geri vermeye gittim. Ben kapıdan çıkarken arkamdan seslendi.

“Savaşçı?” diye fısıldadı.

Ona döndüm. “Evet?”

Yaklaşmam için elini salladı. “Aradığını bulabildin mi?”

Tam ona bulduğumu söyleyecektim ki, bundan vazgeçtim. “Hayır, açıkçası bulamadım.”

Bu cevabı bekliyormuş gibi kafasını salladı ve sesini öyle alçalttı ki duymak için iyice öne eğilmem gerekti. “Bir dakika bekle burada. Sanırım elimde sana yardımcı olacak bir şey var.”

Kadm bir kapının ardında kayboldu ve ben de orada öylece dikilip onu bekledim. Birkaç saniye sonra, elinde oldukça eski görünümlü bir defterle geri geldi. Elini uzatıp defteri montumun içine tıktırmadan önce etrafına bakındı. Ona şüpheli bir bakış attım, fakat itiraz etmedim.

“Bunu yarın geri getireceğin konusunda sana güveniyorum. Yokluğunu kimsenin farketmemesi lazım,” diye fısıldadı.

Kafamı salladım ve düşmesin diye montumun içindeki defteri düzelttim. “Kesinlikle... Teşekkür ederim.”

Birkaç kişi içeri girdi ve kütüphane görevlisinin sesi normal haline döndü. “Rica ederim. Yarınki sınavında başarılar.”

Suratımı buruşturdum ama görevli, onu onaylamamı beklercesine gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. “Tekrar teşekkür ederim.”

Doğruca odama geri döndüm; bu gizemli defterde nelerin yazdığını okumak için sabırsızlanıyordum. Fakat odama vardığımda, kapımın önünde beni bekleyen birinin olduğunu gördüm.

“Selam, Jack, nasıl gidiyor?”

Jackson gülümsedi ve bana sımsıkı sarıldı. “Selam, güzelim, geri dönmeni bekliyordum.”

Hâlâ montumun altında saklı duran defteri tuttum. "Evet, farkettim... Üzerimi değiştirmem gerekiyor. İki dakika içeri gelmek ister misin?"

Gözleri parladı. "Buna kim hayır diyebilir ki?"

Şakayla koluna vurdum ve kapıyı açtım. İçeri girdiğimizde, ben banyoya gidip koşu kıyafetlerimi çıkardım ve defteri lavabonun altındaki dolaba sakladım. Saçlarımı at kuyruğu yaptım ve Nelly'yle çıktığımız alışverişte aldığım yazlık elbiselerden birini giydim. Daha sonra Jackson'ın olduğu odaya geri döndüm. Bir şeyler onu kaygılandırıyor gibiydi.

"Aklını ne meşgul ediyor, Jack?"

Omuz silkti. "Aç mısın?"

Kesin bir ifadeyle başımı salladım ve Jackson güldü. Bugün daha yemek yememiştım ve neredeyse akşam yemeği zamanı gelmişti. "Neden? Yemek mi getirdin?"

Tekrar güldü ve o an, Jackson'ın gülüşünü ne kadar sevdiğimi hatırladım. "Hayır... aslında... benimle bir şeyler yemeye gelmek ister misin diye sormaya geldim."

Kaygılı haline gülümsedim. Jackson tanıklarım arasında kendine en çok güvenen insanlardan biriydi ve onu böyle gergin görmek hoştu. "Jackson," dedim şaşırması gibi görünerek, "sen bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

Yeşil gözleri bir gülümsemeyle aydınlandı. "Cevaba göre değişir. Kabul ediyor musun?"

Bunun üzerinde düşünüyormuş gibi yaptım ve Jackson'ın önceki gerginliğinin geri geldiğini gördüm. "Ben bayağı açım aslında..."

"Alexa, ben..."

"Çok isterim, Jack."

Jackson'ın yüzü bir kez daha aydınlandı ve beni kucakladı. "Harika. Sanırım çok hoşuna gidecek bir yer gördüm. Hazır mısın?"

Cevap olarak karnım guruldadı. İkimiz de güldük ve şehre doğru yola çıktık.

Jack'in beni götürdüğü yer İtalyan yemekleri servis ediyordu; İtalyan mutfağı en sevdiklerimdendir. Restoranın, direklerden asılı ışıkların aydınlattığı hoş, ufak bir verandası vardı. Jackson iki kişilik bir masa istedi ve hava hayli sıcak olduğundan, veranda oturmaya karar verdik. Tüm bunlar biraz... romantikti.

Oturmam için sandalyemi çekti ve oturdum. Jackson da yerini aldığı anda, "Özel durum nedir?" diye sordum.

Omuz silkti. "Sadece seninle biraz zaman geçirmek istedim."

Gülümsedim. "Her zaman ne söyleyeceğini iyi bilirsin."

Bana köfteli spagetti söyledi ve bunun en sevdiğim yemek olduğunu nerden bildiğini merak ettim. Bir süre sohbet ettik, gülüştük ve o an, en yakın arkadaşım ile geçireceğim harika bir akşamın başlangıcı gibi görünen bu ortama giderek alışmaya başladım. Daha sonra Jackson, yemeğimin boğazıma kaçmasına neden olacak bir şey söyledi.

"Senden kız arkadaşım olmanı istiyorum," diye kaçırdı ağzından.

Zaman kazanmak için umutsuzca bir yudum su içtim, boğazımı temizledim ve, "Vay canına. Bu konu da nereden çıktı?" deyiverdim.

Bunun aptalca olduğunu biliyorum. Fakat başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Jackson ellerine baktı ve sonra yine gözlerini bana çevirdi. "Her zaman benim kız arkadaşım olmanı istedim." Bunun çok

zamandır açıkça ortada olduğunu belli etmek istermiş gibi söylemişti ve gerçekten de öyle olmalıydı.

Ben sessiz kalmaya devam ettiğimde, “Hemen cevap vermene gerek yok. Senin için neler hissettiğimi biliyorsun. Yani... umarım biliyorsundur. Sadece ciddi olduğumu bilmeni istiyorum. Ben, şey, benim olmanı istiyorum,” diye devam etti sözlerine

Uzun bir süre ona baktım. O güzelim yeşil gözlere baktım ve gerçekten ciddi olduğunu gördüm. Bunu daha önce neden görmediğimi bilmiyorum. Herhalde bana sevgi dolu şeyler söylediğinde, hep onun şaka yaptığını varsaymıştım fakat şimdi onun gözlerine bakarken, ne kadar hatalı olduğumu gördüm. Daha sonra, tamamen yersiz bir düşünce geldi aklıma: *Peki ya Kayden'a ne olacak?* Ona âşık falan değildim ve ona benden uzak durmasını söylemiştim. O halde neden hep en olmayacak zamanlarda düşüncelerimi işgal edip duruyordu.

211

Jackson'dan hoşlanıyordum. Ondan hep hoşlanmıştım; o halde onun sevgilisi olmanın ne zararı vardı? Hatta bir sevgilimin olması iyi bile olabilirdi, gerçi şimdiye dek hiç sevgilim olmadığı için bunu bilemezdim. İnsan olan çocuklar hiçbir zaman benden o şekilde hoşlanmamıştı. Diğer tüm insanlar gibi onlar da benden uzak durmuştu. Fakat Jack hep yanımda olmuştu. Savaşçı olduğumu öğrenmeden önce bile. Her zaman beni korumak için yanımdaydı. Beni her zaman sevmişti.

Bu düşünce bir tuğla duvar gibi suratıma çarpmıştı. Jack beni seviyordu. Gerçekten yaşayıp yaşamadığımı çok az insanın umursadığı bir zamanda, o beni sevmişti. Fakat Jackson *umursuyordu*, her zaman da umursamıştı.

Kararımı verdim ve Kayden'la alakalı tüm düşünceleri kafamdan çıkardım. Büyük bir hata yapmadığımı umuyordum. “Tamam.”

Kocaman bir gülümseme suratına yayıldı ve o gülümseme içimi ısıttı. “Tamam mı?”

Başımı salladım. Midemde, arzu ettiğimden biraz daha rahatsız edici bir his vardı. “Evet, yani... evet, isterim.”

Jackson rahat bir soluk verdi. Ben de güldüm. “Ne? Senden hoşlandığımı biliyorsun. Senden hep hoşlanmıştım.”

Bir elini güre saçları arasında gezdirdi. “Biliyorum,” dedi ve ona şaşkın bir ifadeyle bakınca, sözlerine devam etti, “yani bilmiyordum ama... boş ver. Bunun bir önemi yok.”

“Neyin önemi yok?” diye sordum.

Söylemek istemiyor gibiydi ama yine de söyledi. “Şu Kayden denen adama karşı bir şeyler hissettiğini düşünmeye başlamıştım.”

Yüzüme, bu düşüncenin çok saçma olduğunu belirten bir ifade yerleştirmeye çalıştım. “Saçmalık bu,” dedim. “Böyle bir şeyi sana ne düşündürmüş olabilir ki?”

Yalan söylüyormuş gibi görünmediğimi umuyordum. Kayden’la aramdaki tuhaf bağ herkesin fark edeceği kadar ortada mıydı? Görünüşe göre öyleydi.

Jackson iç geçirdi. “Bilmiyorum ama öyle bir şey olmadığına sevindim. Ona güvenmiyorum. Sana bakışları... çok ürkütücü bence.”

Aptalca bir şeyler söylememek için ağzını sımsıkı kapatmam gerekti. Ona, Kayden’dan hoşlanmaması için hiçbir nedeni olmadığını söylemek istiyordum. Kayden’in iyi biri olduğunu ve kesinlikle ürkütücü biri *olmadığım*. Bunların hiçbirini söylemedim. Onun yerine, *neredeyse* bunun kadar aptalca başka bir şey söyledim.

“O bana bakmıyor.”

Jack gözlerini devirdi. “Yapma, Lexie. Elbette bakıyor. Seni gören her erkek sana bakıyor. Ama onun bakış şeklinde, şey, tuhaf olan bir şeyler var.”

Suratımı buruşturdum. “Bana bakmalarının sebebi kolumdaki bu aptal işaretler. Çünkü bir asırdır bir Savaşçı görmemişler. Onun bana bakışı neden daha tuhaf olsun ki?”

“Erkekler sana o yüzden bakmıyorlar. Bunu bilmediğinin farkındayım, senden hoşlanmamın bir nedeni de bu ama sen gördüğüm en güzel kızlardan birisin. Ayrıca, o adan sana öyle bakmak için fazla yaşlı.”

Bir kez daha aptalca bir şey söylememek için kendimi tutmak zorunda kaldım.

“Artık ondan bahsetmek istemiyorum.” Bunu fazlaca savunmacı bir ifadeyle söylememiş olduğumu umdum. Ona sormak istediğim başka bir şey geldi aklıma. “O Victoria denen kızı nereden tanıyorsun?”

Jackson’ın yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi. “Tanımıyorum. Yani pek iyi tanıdığım söylenemez. Onunla buraya geldikten sonra tanıştım. O da bir Kurt, bu yüzden birlikte aldığımız bazı dersler var. Sanırım benden hoşlanıyor.”

“Ah, öyle mi diyorsun?”

Gülümsedi. “Merak etme. Kalbimin sana ait olduğunu biliyor.”

Aklıma başka bir soru geldiğinde, oturduğum yerde hafifçe kıpırdandım. “Jack... Ormandaki geceyi hatırlıyor musun? Lamia’ların saldırdığı geceyi?” Jackson başıyla onayladı. “Nasıl... nasıl buldun bizi o gece? Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu nereden bildin?”

Cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi. “Tekrar nasıl olduğuna bakmaya geliyordum. O gün okula gelmeyince, meraklandım. Her şeyin yolunda olup olmadığını görmek istedim.

Evinize varmak için ormandan geçerken, rüzgârda kokunu aldım ve onu takip ettim.”

“*Kokumu* mu aldın?”

Burnuna dokundu. “Kurt, unuttun mu?”

Güldüm. “Hiçbirimizin insan olmadığı gerçeğini hâlâ sindiremedim.”

Konuşma bundan sonra, Jack’le her zaman olduğu gibi, rahatça akıp gitti. Jack bana tatlı söyledi, ben tabağımı silip süpürdüm, daha sonra da hesabı ödedi. Okul gecesiydi. Ertesi gün ilk dersim Patterson’la olduğu için biraz dinlenebilmem için beni yurt odama bıraktı. Tekrar geç kalmak istemiyordum. Geçen seferki yaralarım daha yeni yeni iyileşiyordu.

Binaya vardığımızda, Jackson beni durdurdu ve bana, ayaklarımı yerden kesecek bir şekilde, sımsıkı sarıldı. Beni yere bıraktığında, ayak uçlarımin üzerinde durarak dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum.

Gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. “Bu ne içindi?”

Omuz silktim. “Akşam yemeği için... ve her zaman yanıma olduğun için.”

Jackson bir kez daha beni dudaklarımdan öptü fakat bu sefer acele etmedi. Midemde sıcaklık bir his oluşmaya başladı ve gözlerim kendi kendine kapandı. Ardından tanıdık bir his beni sarmaladı ve bunun ne olduğunu anladığımda kaskatı kesildim.

40. Bölüm

Jack benden ayrıldı. “Kusura bakma, kendimi kaptırmak istemedim.” Ben sadece başımı sallamakla yetindim. Konuşamayacak kadar korkmuştum. Jackson’ın yüz ifadesi endişeye döndü. “Hey, sen iyi misin?”

Sonunda sesime kavuşmuş bir halde başımı salladım. “Evet, iyiyim. Yorgunum sadece... Yemek için teşekkür ederim. Yarın görüşecek miyiz?”

Bu aptalca bir soruydu fakat o an doğru düzgün düşünemiyordum. Söylediklerimi önceden düşünemeyecek kadar utanmıştım.

Jackson başımı salladı ama yüz ifadesi hâlâ endişe doluydu. “Elbette. Biraz uyu. Yarın öğle yemeğinde diğerleriyle birlikte görüşürüz.”

Beni alnımdan öptü ve iyi geceler diledi, ardından yurduna doğru yola çıktı. Jackson gider gitmez, yavaşça etrafımda döndüm ve midemi bu şekilde alt üst edebilen tek kişiyi aramaya başladım.

Tahmin ettiğim gibi, Kayden yakındaki bir ağaca yaslanmıştı. Hava çoktan kararmıştı ve onun burada olduğunu bilmesem, orada duranının kim olduğunu anlayamazdım.

İçimden bir ses, odama koşmamı ve kendimi yatak örtülerinin altına saklamamı söyledi; bir başka ses de Kayden’a koşup ayaklarına kapanmamı ve af dilememi fısıldadı. Bu dürtülerin ikisi de

tamamen çılgıncaydı, çünkü mantıklı düşündüğümde, burada utanmamı gerektiren bir şey yoktu. Jackson benim erkek arkadaşımdı ve Kayden'a karşı herhangi bir yükümlülüğüm yoktu. Jack ve ben öpüşmüştük, fakat bu zaten çiftlerin yaptığı bir şey değil miydi? Yanlış bir şey yapmamıştım. Ancak yine de kendimi baştan aşağı, tamamen suçlu hissediyordum.

Sonunda onun yanına gitmeye karar verdim ve neyse ki ayaklarına kapanıp af dilemedim. Onun yerine bir elimi belime koydum. "Hey, artık beni takip etmeye falan mı başladın yoksa?"

Kayden'ın yüz ifadesi duygudan yoksundu fakat gözleri tiksinti doluydu. Bana öylece baktı ve öfkem birden parladı.

Aklıma geleni söyledim. "Bana öyle bakma. Ben yanlış bir şey yapmadım."

Yüzünde yine o duygusuz ifade vardı ama kesik kesik konuşuyordu. "Ne gibi? Ben bir şey yaptığını söylemedim."

Kollarımı havaya kaldırdım. Eğer budalayayı oynamak istiyorsa, onu engelleyecek değildim. "Neyse ne," dedim. "O halde neden burada durmuş, beni bekliyorsun?"

Sırıtmaya başladı. "Seni beklediğimi kim söyledi?"

Yanaklarımı ateş bastı. Ne kadar da utanç verici bir durumdu bu. Onun orada beni bekleyip beklemediğini bilmiyordum. Belki de doğruca odama koşmalıydim, en azından o zaman kendimi böylesine ahmak gibi hissetmezdim.

Gülmeye başladım. Kesinlikle utanmıştım. "Her neyse. O hakde, iyi geceler."

Arkamı döndüm ve koşmamak için kendimi zor tuttum. Oda ma vardığımda, ışıkları kapattım ve suratımı yastığıma gömdüm. Belki de yarın Patterson'm dersi o kadar da kötü geçmezdi. Alçak gönüllüğü öğrenmek için dayak yemek gibisi yoktur.

41. Bölüm

Kayden'i aklımdan çıkaramadığım için gece iyi uyuyamadım. Duş alıp ders için hazırlandım. Geçen seferki gibi üstüm başım kan olur diye sırt çantama yedek kıyafet koymayı unutmadım.

Sınıfa on beş dakika erken gittim ve Patterson'ın hazırlıklarına başlamış olduğunu gördüm. Benim girdiğimi görünce gülümse-di. "Günaydın, Savaşçı. Erkencisin," dedi sırtarak.

Omuz silktim. "Evet, bugün size bir şans tanımak istedim."

Patterson bir kahkaha attı ve bu, kahverengi gözlerinin ışıldamasına neden oldu. "Ne kadar düşüncelisin." Yüzünde bir an dalgın bir ifade belirdi. "Buraya gelmeden önce nerede eğitim gördün?"

Bu beklemediğim bir soruydu. Cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. Bu hâlâ bana acı veren bir konuydu. "Evde. Annem eğitti."

Etkilenmiş görünüyordu. "Öyle mi? Sormamda bir sakınca yoksa, annenin kim olduğunu öğrenebilir miyim?"

Ellerime baktım. "Diana Montgomery."

Patterson bir an sessiz kaldı. Ona baktığımda, yüzünün hayretler içinde olduğunu gördüm. "Onu tanır mıydınız?"

Yüzüne bir gülümseme yayılırken, yavaşça kafasını salladı. "Evet, tanırdım. O en iyi dövüşçülerden biridir. Çocukken birlikte çalışırdık."

Orada öylece, ağzım bir karış açık halde kalakaldım. Patterson'ın bunu söyleyiş şekli, birlikte çalışmaktan çok daha fazlasını yapmış olduklarını düşünmeme neden oldu. Yine de annemden bahsetmek hâlâ benim için zordu.

"O nasıl?" diye sordu kısık bir sesle.

Güçlkle yutkundum. "Lamia'lar evimize saldırdığında, o... öldü."

Bir an Patterson'm yüzü düştü ve yüz ifadesi bütün duygularını ele verdi; bu adam bir zamanlar annemi gerçekten önemsemişti. Bu ondan daha da çok hoşlanmama neden oldu. Annemi böyle içten bir şekilde önemseyen biri çok da kötü biri olamazdı.

Patterson'ın kederli ifadesinin yanı sıra, suratında biraz da şaşkınlık vardı. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Fakat sanırım bu neden burada olduğunu açıklıyor, ona kalsa..."

Öğrenciler yavaş yavaş sınıfa girmeye başlamışlardı ve Patterson hemen sesini kesti. Bana söyleyeceği şeyi üstelemeyi düşündüm. Ona kalsa neydi? Gerinip ısınmaya başladığımızda, bu konuşmaya daha sonra devam etmeyi aklımın bir köşesine yazdım.

Tommy sınıfa girdi ve hafifçe başını eğerek beni selamladı. "Selam, güzelim."

"Selam, Tommy."

"Geçen gece için özür dilerim," dedi. "Babam parti düzenlememe bir şey demiyor fakat olur da kavga çıkar diye Savaşçılar'ın orada bulunması konusunda ısrar ediyor. Seni bu konuda uyarmalıydım."

Omuz silktim. "Önemli değil. Hatta asıl ben özür dilerim. O şekilde partiden atıldığım için mahcup oldum."

Güldü. "Şaka mı yapıyorsun? Victoria'nın öyle yüz üstü düşmesini görmek için *para* bile verirdim ben. Efsaneydi."

Gülümsedim. "Evet, biraz kaşındı."

Kafasıyla onayladı. "Evet, kaşındı. Ayrıca babam bir Savaşçı'ya sataşacak kadar aptal olan birinin dayak yemeyi hak ettiğini söyledi."

Çok şaşırmıştım. "Babana mı anlattın? Bu çok... utanç verici."

"Hayır, değil. Hem senden hoşlanmış, yani endişelenme."

Suratımı buruşturdum. "Benden nasıl hoşlanabilir ki? Onunla hiç tanışmadık."

Gülümsedi. "Evet, tanıştınız. Babam Konsey üyesi. Lord Caslon. Buraya geldiğin ilk gün onunla tanıştın."

Konsey'le görüştüğüm günü düşündüm. Konsey'de üç kadın, iki de erkek vardı. Erkeklerden birinin, tıpkı Tommy gibi sarı saçları ve mavi gözleri vardı. Onun Tommy'nin babası olduğunu tahmin ettim.

Patterson sınıfın dikkatini çekti ve hepimiz sıraya girdik. Bizi ikişerli gruplara ayırmaya başladı. İkimiz yan yana durduğumuz için, beni Tommy'yle eşleştirdi.

Patterson her gruba, yerde bantla ayrılmış birer alan verdi. Spor salonunun zemini geniş karelere bölünmüştü. Bizlere, karelerimizin içinde kalmamız gerektiği söylendi. Çizginin dışına atılan, kaybedecekti. Annem de buna bir benzer bir alıştırtma yaptırmıştı bana, o yüzden bunun pek zor olmayacağını sanıyordum.

Karşı karşıya durduğumuzda Tommy gülümsedi. "Hazır mısın, Savaşçı?"

Homurdandım. "Asıl *sen* hazır mısın, Brocken?"

Dövüştük ve Tommy'nin belli ettiğinden çok daha iyi bir dövüşçü olduğunu öğrendim. Ders bittiğinde, toplam dört kere karenin dışına itilmiştim. Bense Tommy'yi altı kere dışarı itebilmiştim. Bunu bir zafer olarak görüyordum.

Zil çaldığında, ikimiz de mutlu olduk. Tommy gülümsedi. "Ben kazandım."

Alayla dudak büktüm. “Hayır, kazanmadım. Ben seni daha çok dışarı attım.”

Güldü. “Bunun bir önemi yok. Ben yine onda dört oranla kazandım. Sen bir Savaşçı’sın, bu da demektir ki seni dışarı her dışarı atışım iki sefer sayılıyor. O yüzden, gerçekte ben kazandım.”

Tommy’nin bu aptalca mantığına güldüm. “Nasıl kendini daha iyi hissediyorsan.”

Kalıp Patterson’a annemi sormak istiyordum fakat yine kıyafetlerimi değiştirmem gerekecekti ve sonraki dersime geç kalmak istemiyordum. Tommy beni soyunda odasının kapısında bekliyordu ve sonraki derse birlikte gittik.

Tarih sınıfında otururken Tommy bana, “Bu hafta sonundaki dövüşe gidecek misin?” diye sordu.

“Ne dövüşü?”

“Her ayın sonunda bir dövüş düzenleniyor. Savaşçılar arasında. Ben hiç kaçırmam. Mezun olduğumuzda neler yapacağımızı görmek güzel. Benimle gelmek ister misin?”

Omuz silktim. “Belki. Bunu görmek isteyeceğimden pek emin değilim.”

Bana büyüleyici bir şekilde gülümsedi. “Lütfen?”

Bu fikir midemi bulandırmış olsa da, ben de ona gülümsedim. “Bakarız.”

Her zaman bardağın dolu tarafını gören Tommy sırtıttı. “Harika.”

Öğretmen geldi ve derse başladık. Kafamı dövüşten başka bir şeyle meşgul etmek için dersi dinleyip not aldım. Her zaman dövüşmekten zevk aldığımı düşünmüşümdür fakat bir amaç uğruna olması koşuluyla. Spor olarak pek de çekici bir şey değildi.

42. Bölüm

Öğle yemeği zamanı geldiğinde, yemekleri mideme indirmeye hazırdım. Nelly her zamanki gibi benim için bir tabak hazırlamıştı ve ben de geçip Jack'in yanına oturdum. Beni gördüğünde Jack'in suratı bir gülümsemeyle aydınlandı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Selam, güzelim."

Karşımızda oturan, Nelly ve Daniel'in gözleri bir anda parladı. Tam neler olduğunu anlayamadan kaşlarımı çatmıştım ki, birden başımdan aşağı soğuk bir sıvı döküldü. Sırılsıklam olmuşum.

Victoria.

Yavaşça arkama döndüm. Victoria kafamın üzerinde boş bir gazoz şişesi tutuyor, şişede kalan son damlaları sallayarak döküyordu. Damlalardan biri, ıslak olan burnuma düştü. Sol gözüm seğirdi. Başımı kaldırıp Victoria'yla göz göze geldim. Kısacık bir an için, dudaklarında tatminkâr bir sırıtiş belirdi. Bakışları benimkilerle buluştuğunda, orada gördüğü şey, kendini beğenmiş ifadesinin önce kuşkuya, ardından da hızla korkuya dönüşmesine neden oldu.

Gözlerim yanıyor, kanım öfkeyle kaynıyordu. Ağzımın bir yanı yukarı kalktı. Çıldırılmış bir ifadeydi bu ve bir yanımda bunun farkındaydı. Diğer yanımsa bunu hiç umursamadı.

Victoria tepki veremedi sandalyemden kalkmış, onu boğazından kavramış, yan taraftaki gazoz makinasına vuruyordum. Makina olduğu yerde sallanıp duruyordu.

Sandalyemden kalkarak bulduğum yere öyle hızlı bir şekilde hareket etmişim ki, bunu düşünecek zamanım bile olmamıştı. Vücudum kendi başına hareket etmişti. Orada öylece durup Victoria'nın boğazını sıkarken, neyin ne olduğunu yavaş yavaş anlamaya başlamışım.

Victoria'nın ayakları yere değmiyordu. Renk suratından çekilmeye başlamıştı. Bu hiç de nahoş bir durum değildi. Parmaklarımin altında nabzı gittikçe yavaşladı. Gözlerini izledim.

Gözleri çok şey söylüyordu. Gözler ruhun aynasıdır, bu gerçekten de doğru bir söz. Victoria'nın gözleri ona feci şekilde ihanet ediyordu. Korku gözlerini umarsızca ele geçirmişti. Nabzı daha da yavaşladı. Öne eğildim ve tuhaf bir şekilde hareket eden dudaklarımı kulağına dayadım.

"Şu an seni ne kadar kolaylıkla öldürebileceğim hakkında en ufak bir fikrin bile yok." Dudaklarım, dişlerimi ortaya çıkaran bir gülümsemeyle geri çekildi. Victoria'nın göz kapakları titredi. "Bunu ne kadar çok istediğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Bir an durakladım; bu düşünce görmezden gelinemeyecek kadar cazipti. Yumruğumu sıksam, onun yemek borusunu parçalarım. Bu dürtü yumruğumu biraz daha sıkıma neden oldu.

"Bunu yapmayacağım," diye fısıldadım; Victoria'dan çok kendimi ikna etmeye çalışıyordum. "Ama," bileğimi kıvrarak onun doğruca Nelly'ye bakmasını sağladım "ona yan gözle bile *baktığını* görürsem, seni öldürürüm." Suratını tekrar kendime doğru çevirdim. "Ve bir daha bana sataşırsan, acı çeken her bir soluğunun tadını çıkarmak için boğazını yavaşça sıkarak seni öldürürüm."

Onu tekrar makinaya doğru ittim ve yere düşmesine izin verdim. Arkamı döndüğümde, sesi soluğu kesilmiş haldeki kafeterayla karşı karşıyaydım. Topuklarım üzerinde dönüp dışarı çıkarken, kimse gözlerime bakmaya cesaret edemedi. Önceki açlığım unutulmuş, yerini farklı bir açlık hissi almıştı.

43. Bölüm

Yürümeye devam ettim; bir yandan da her bir öğretmen ya da müdürün beni durdurup odasına çağırmasını bekliyordum. Fakat kimse çağırmadı. Okul alanından çıkarken kimse beni durdurmadı ve ben de yürümeye devam ettim.

Nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu fakat kısa sürede, bir dizi ağacın yanına geldim ve adımlarımı hızlandırarak koşmaya başladım. Neden bilmiyordum, fakat içimden koşmak geliyordu. Sanırım kanıma çok fazla adrenalin salınmıştı ve bunu bir şekilde harcamamı gerekiyordu. Bu yüzden koştum. Ağaçların arasında, yüzümü gözümü çizdirerek, koşabildiğim kadar hızlı koştum. Acıyı hissetmiyordum bile. Koşmaya devam ettim.

Ne kadar koştuğumu bilmiyorum. Aynı anda bu hem saniyeler hem de saatler sürmüş gibi hissediyordum. Gerçi bayağı zaman geçmiş olmalıydı çünkü kıyafetlerim ve saçlarım çoktan kurumuştu. O an kafamdaki tek düşünce, koşabildiğim kadar hızla koşup, elimden geldiğince buradan uzaklaşmaktı. Küçük bir göle gelene kadar koştum. Artık ormanın çok derinlerine girmiştim çünkü etrafta medeniyetin en ufak bir izi bile yoktu.

En sonunda kuru kuru, derin soluklar almaya başladığımda koşmayı kestim. Oraya yığılıp kalacakmış gibi hissediyordum. Gölün kıyısına oturup nefesimi düzenlemeye ve sakinleşmeye çalışırken etrafımdaki manzarayı izledim. Çam ve taptaze su kokusu etrafımı sarmıştı. Oturduğum yer kum ve toprak karışımıydı.

Ağaçlar, eski binaların tepelerindeki gotik heykeller gibi dikiliyordu. Bana dik dik bakıyorlarmış gibi hissediyordum, ben de onlara baktım. Duyduğum sesler yalnızca, gölün etrafında uçuşan böceklerin sesleriyle günlük rutinlerini yerine getiren ufak yaratıkların hareketlerinden gelen seslerdi.

Etrafımdaki dünya hareket etmeye devam etse de, benim dünyam durmuştu. Kafeteryada kendimi kaybetmişim. Tehlikeli bir şekilde, Victoria'yı boğarak öldürmenin kıyısına gelmişim. Onu düşünmek bile, içimdeki canavarın o iğrenç başını kaldırmasına neden oluyordu. Daha sonra pişman olacağım bir şey yapmayayım diye kendimi kontrol etmek adına, canavarı bağlı tutmak için hep çok çabalamıştım. Fakat orada, kontrolü neredeyse kaybetmişim. Neredeyse, üzerime bir şeyler döktü diye birini öldürecektim. Bunun en kötü yanı da, her şeyin bundan sonra daha kötü olacağım hissetmemdi.

Sol tarafımda bir dal kırıldı ve hemen kafamı oraya çevirdim. Dikkatli olmalıydım. Düşünmeden ormana dalmak aptalca bir hareketti; burada tehlike kol geziyordu. Sesin kaynağının ne olduğunu düşünürken korku yavaşça içimde birikmeye başladı. Çok büyük bir aptallık yaptığımın farkına şimdi varıyordum. Çamlar Bölgesi, içine dalınıp kaybolunacak bir yer değildi.

Yavaşça ayağa kalktım. "Kim var orada?"

Sorumun cevabı sessizlik oldu. Bu kadar korkmuş olmasam, korku filmindeki aptal kız soruma kahkahalarla gülebilirdim. Sessizliği bozmak istemişim fakat şaşırtıcı bir şekilde, ormanın sakinliğinde kendi sesimi duymak daha çok korkmama neden oldu.

Geldiğim yöne döndüm ve şehre doğru ilerlemeye başladım. En azından, şehre doğru ilerlediğimi *umuyordum*. Daha sonra bir şey kafamın arka tarafına sert bir şekilde çarptı. Vücudum bir saldırı için gerilirken hızla arkama döndüm.

Savunmayı elden bırakmaktan çekinerek, birkaç saniye hareketsiz kaldım. Kimseyi göremiyordum fakat birinin beni izlediğinin farkındaydım. Üzerimdeki gözleri hissedebiliyor ve medeniyetten bu kadar uzaklaşmamış olmayı diliyordum.

Hiçbir şey kendini göstermeyince, savunmayı bırakıp eve dönüyormuş gibi yavaşça arkamı döndüm. Gözlerimi kapatarak diğer duyularıma yoğunlaştım. Bir saniye sonra, bir şey fırlatan bir kolun havadaki sürtünme sesini duydum. Hızla dönüp bana atılan taşı yakaladım. Gözlerim hemen taşın geldiği yöne döndü.

Gördüğüme inanamadım.

Sisters Planet :)

44. Bölüm

Gördüğüm şey küçük bir kızdı.

Üzerine çok küçük gelen yırtık kıyafetler giyiyordu ve yüzüyle elleri topraktan kirlenmişti. Ayakları da çıplaktı ve bu çocuğun yabani bir çocuk olup olmadığını merak ettim; yaşça Akira'dan pek büyüğe benzemiyordu. Yarık bir dudağı olsa da parlak altın sarısı gözleri ve koyu, gür kirpikleriyle yüzü yine de çok güzeldi. Siyah denilebilecek derecede koyu kahverengi, kıvrıkcık saçları vardı ve teni güneşte çok zaman geçirmiş birinin tenine benziyordu.

Görünüşü benim üzerimde nasıl bir etki yaratmış olursa olsun, yüzündeki bu vahşi ifade ve elinde tuttuğu kabaca yapılmış silah tarafından bastırılmıştı. Yavaşça, ileri doğru bir adım attım ve kız elindeki sivriltilmiş sopayı kaldırdı.

"Kımıldama," dedi güçlü bir sesle.

Ellerimi önüme kaldırarak durdum. Gözlerini kıstı. "Kimsin sen? Burada ne arıyorsun?"

"Benim adım Alexa. Kayboldum. Two Rivers'a dönmeye çalışıyordum."

Gözleri koluma kaydı. "Nesin sen?"

"Ben bir Savaşçı'yım."

Çocuğun gözleri irileşti ve yavaşça sopasını indirdi. “Kayden’in Savaşçısı mı?”

Kayden’in ismini duymak beni bir an duraklattı. Kimdi bu kız ve Kayden’i nereden tanıyordu?

Omuz silktim. “Ona ait olduğumu söyleyemem ama evet, onu tanıyorum.” Hatta şu an Jackson’ın olduğumu söyleyebilirdim fakat bu da konuyla alakasız olurdu.

Küçük suratı bunu düşünürken buruştu. “Sen bir Savaşçı’ysan, o zaman Kayden’in Savaşçısı’sındır çünkü tek bir Savaşçı var ve o da Kayden’in.”

Bunu tam anlamıyla kuşkusuz bir ifadeyle söylemişti; bu kızın bir tür hayalet olup olmadığını merak ettim. Ormanda yaşayan bir çocuk başka türlü beni ve Kayden’i nereden tanıyabilirdi ki? Ya bu çocuk bir hayaletti ya da bu sefer iyice keçileri kaçırmıştım.

Kız bana yavaşça ve tedbirle yaklaşmaya başladı ve hareket etmemeye dikkat ettim. Onu bir tehdit olarak görmüyordum fakat kızın yanında başka kimlerin olabileceğini kimbilebilirdi ki? Ağaçlarda küçük kızın saldırı sinyalini bekleyen bir grup yamyam olabilirdi mesela.

Yanıma vardığında, sağ kolumu ufacık eliyle yakaladı ve nasırlı parmağını bileğimdeki zambağın üzerinde gezdirdi. Onun o güzelim suratına baktım ve özgüvenine gülümsemek için kendimi zor tuttum.

“Alexa, değil mi?” dedi kolumu bırakarak.

“Doğru.”

Elini uzattı. “Benim adım Soraya. Seninle tanıştığımıza memnun oldum. Hakkında çok iyi şeyler duydum.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum, Soraya, ama” etrafımıza bakındım “sana benden kim bahsetti?”

Elimi tutup beni göl kıyısının yanında devrilmiş bir ağaca doğru götürdü. Ağaç güzel bir bank görevi görüyordu ve Soraya oraya oturup eliyle yanındaki boşluğa vurdu. Söyleneni yaptım ve yanına oturdum.

O parlayan, altın gözlerle bana baktı. “Seni buraya getiren nedir, Alexa?”

Olayların bu tuhaf gidişatı sebebiyle hâlâ fazlasıyla şaşkın bir halde başımı iki yana salladım. “Sadece kayboldum.”

O da bاینی aynı şekilde salladı ve bu, kıvrık saçlarının yüzünün etrafında sallanmasına neden oldu. “Yalan söyleme. Bir Savaşçı her zaman güvendiklerine karşı dürüst olmalıdır.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Sana güvendiğimi kim söyledi?”

Omuz silkti. “Kayden’a güveniyorsun.” Bunu bir soru olarak değil de bir açıklama olarak söylemişti. Merakım daha da arttı.

“Kimsin sen?” diye sordum.

“Ben Soraya,” diye basit bir şekilde cevapladı.

Hüsran dolu bir soluk verdim ve Soraya güldü. Gür bir kahkahası vardı ve bu kahkaha bana birini hatırlattı... *Ah, olamaz.*

Sormaya korkuyordum fakat bunu yapmam gerekiyordu. “Sen... sen onun kızıydın, değil mi?”

Beni incelerken bir süre sessiz kaldı. Kalbim davul gibi atıyordu. En sonunda tekrar kahkaha atmaya başladı. “Hayır,” dedi kahkahalar arasında. “Ben kızı değilim. Ama tam o anda kendi surat ifadeni görmeliydin.”

Tutmakta olduğumu fark etmediğim soluğumu verdim. “Ah.”

“Ben yeğeniyim.”

Onun altın gözlerine; Kayden’ın altın gözlerine baktım. Arından beni sinirlendiren bir düşünce aklıma geldi.

“Burada kendi başına ne yapıyorsun? Annenle baban nerede?”

Gülümsedi. “Burada annemle yaşıyorum. Köyümüz gölün hemen öbür tarafında. Görmek ister misin? Gel, göstereyim.”

Ağaçtan kayarak indi ve bana elini uzattı. Elini tuttum ve beni gölün üzerinde cılız bir şekilde duran bir köprüye götürdü. Köprüyü geçtik ve biz geçerken köprü sallandı.

“Bu güvenli mi?” diye sordum köprünün yaklaşık olarak yarısını geçtiğimizde.

Soraya kıkırdadı. “Tabii ki. Kayden Amca, beni daha rahat ziyaret edebilmek için inşa etti bunu.” Bana dönüp baktı ve sesi ciddi bir hal aldı. “Ama kimseye söyleme, olur mu? Öğrenirlerse başı belaya girer.”

Suratımı buruşturdum ama kafamı salladım. “Söz veriyorum.”

Bu durum gittikçe daha da tuhaflaşıyordu.

Köprüyü geçtiğimizde, beni ağaçların arasında uzanan toprak bir patikadan geçirdi. Yaklaşık bir buçuk kilometreden sonra büyük bir tepenin zirvesinde durduk.

“Bu benim köyüm. Evim şurada, onu görebilirsin. Gördün mü?”

Gördüklerime inanmaz bir şekilde, yavaşça kafamı salladım.

Tepe gerçekten de bir köye bakıyordu ve Soraya’nın gösterdiği ev bir kulübeden biraz daha büyük bir yerdi. Eski püskü kıyafetli insanlar etrafta dolanıyor, ellerinde sepet ve kovalar taşıyorlardı. Zemin tozlu kahverengiydi ve ezilmiş, sert topraktan oluşuyordu. Evlerin hepsi kulübeydi ve görünüşe göre bunlardan yüzlerce vardı. Hepsi balçıktan yapılmış gibi görünüyordu ve pencere olarak iş gören açıklıkları kapatan el yapımı battaniyeler vardı. Bazı köylüler keçi ya da eşeklerini çekiştiriyorlardı ve hafif bir yel, ağır hayvan kokularını üzerinde durduğumuz tepeye kadar getirdi. Bir National Geographic kanalında, bir üçüncü dünya ülkesinde

görebileceğiniz bir manzaraydı bu. Az önce koşarak çıktığım şehirdeki lüks yaşamla keskin bir karşıtlık oluşturuyordu. Fakat köy duvarların içinde yer alıyor olmalıydı çünkü bir duvar aşmak zorunda kalsaydım, bunu farkedirdim.

Soraya yere oturdu ve yanına oturmam için elimi çekti. Ben de gözlerimi önümdeki manzaradan ayırmadan yanına çöktüm. Amerika'da böyle yerlerin var olduğunu bile bilmiyordum.

Önümdeki yeri inceledikçe, şüphem daha da büyüdü. Burada yaşayanların hiçbirinin ayağında ayakkabısı yoktu ve görebildiğim kadarıyla her birinin bir sakatlığı vardı. Kimisi korkunç bir şekilde çirkin olmalarının ve biraz eksik beslenmiş gibi görünmelerinin dışında gayet normal görünüyorlardı. Bunların kovulmuş kişiler olduklarını fark ettim ve o an aklıma gelen düşünceler öyle korkunçtu ki, kendimi titrerken buldum.

230

Sıcak ve kaba bir şey elime dokundu ve baktığımda Soraya'nın elini hâlâ titremekte olan elimin üzerine koyduğunu gördüm.

"Göründüğü kadar kötü değil," dedi kısık bir sesle. Ormanda kullandığı sesin tamamen zıttıydı bu.

Kafamı sallamakla yetindim ve sıcak gözyaşlarının yanaklarımdan aktığını hissettiğimde şaşırdım. "Buradan kimlerin haberi var?"

Soraya omuz silkti. "Bilmiyorum. Köyün dışına hiç çıkmadım. Ormanda gezmek dışında tabii ama annem bunu yapmamam gerektiğini söylüyor, o yüzden ben de pek fazla yapmıyorum."

Bir şeyi fark ettiğim için bir anda içim öfkeyle doldu. "Ama Kayden biliyor," dedim. "Seni ziyaret ettiğini söyledin."

Amcasından bahsettiğimde gözleri parladı. "Evet, bana eşyalar, yiyecekler, kıyafetler ve oyuncaklar getiriyor." Suratı biraz asıldı. "Ama pek sık gelemiyor. Bunun tehlikeli olduğunu söylüyor."

Geri döndüğümle Kayden'a söyleyeceğim iki çift lafım olacak.

“Başka neler söylüyor?”

“Bana senden bahsetti. Senin için çok endişeleniyor.”

Ona, amcasının asıl onun için endişelenmesi gerektiğini söylemek istedim. Ancak bunun yerine, “Tüm bu insanlar buraya nasıl geldi?” diye sordum.

“Benim gibi kimileri burada doğdu. Bazılarıysa, annem gibi, buraya gönderilmiş.”

“Kim tarafından gönderilmiş?”

Tekrar omuz silkti. “Bilmiyorum. Ben onlara Kötü Adamlar diyorum ama annem onlardan bahsetmiyor. Şimdi bu konuları düşünüp endişelenemeyecek kadar küçük olduğumu söylüyor.”

Köyde yaşayanlara baktım ve onları Two Rivers’takilerle karşılaştırdım. Aslında şimdi düşündüğümde, şehirde yaşlı, deforme olmuş ya da aşırı kilolu kimse yoktu. Bu kişilerin kovulmuş kişiler olduğuna dair teorim doğruymuş gibi hissediyordum.

“Peki buraya neden gönderilmişler?”

“Annem artık yarar sağlamadıklarını ya da her ne demekse, kalıba uymadıklarını söylüyor.”

Kollarımı onun etrafına doladım ve küçük kız da bana sokuldu. Bu kıza acımdan kendimi alamadım. Çok tatlıydı, kusursuzdu ve onu korumak istedim. Two Rivers’taki lüks hayatı düşünmek midemi bulandırıyor. Bu doğru değildi. Hiç değildi hem de.

“Burada kalmak istiyor musun, Soraya? İstersen... istersen benimle gelebilirsin.”

Kafasını iki yana salladı. “Hayır, gelemem. İzin vermezler.” Dudağım gösterdi ve taze gözyaşlarının gözlerimi doldurduğunu hissettim. “Beni almazlar... ben hasarlıyım.”

Onu omuzlarından tuttum ve yüzüme bakmasını sağladım. “Hayır. Değilsin. Sen kusursuzsun. Sen hayatımda tanıdığım en kusursuz kızlardan birisin.” Sesim keskin ve tutku doluydu.

Bana hafifçe gülümsedi. “Haklıymış. Sen gerçekten harikasin.”

“Kayden harika olduğumu mu söyledi?” Kafamı salladım. “Bu önemli değil. Bak, birileri kaybolduğumu anlamadan geri dönmem gerekiyor ama söz veriyorum bunu düzelteceğim.”

Bir kez daha bana mahzun bir şekilde gülümsedi. “Sen gerçek bir Savaşçı’sın, Alexa. Beni görmeye gelecek misin?”

O güzel gözlerinin içine baktım. “Söz veriyorum. Geleceğim. Ve bunu düzelteceğim derken, şaka yapmıyordum.” Bunu *nasıl* yapacağımı bilmiyordum ama onun bunu bilmesi gerekmiyordu.

Bana bunun mümkün olmadığını söyleyen bir şekilde baktı.

Onu tekrar kollarıma aldım. “Bana güveniyor musun?”

Küçük kız geri çekildi ve başını kaldırıp bana baktı. “Evet, güveniyorum.”

“O zaman bunu düzelteceğim dediğimde de güven. Her şeyi düzene sokacağım. Söz veriyorum.”

Soraya, küçücük suratını kaplayan endişe ifadesiyle ellerimi tuttu. “Buraya geldiğini kimseye söyleyemezsin, Alexa. Ciddiyim. Sana zarar vermelerini istemiyorum.”

“Bana kimse zarar vermeyecek. Endişelenme. Hiçbir şey söylemeyeceğim. Bana dönüş yolunu gösterebilir misin?”

Kafasını salladı. “Beni unutmayacaksın, değil mi?”

Yüzünü ellerimin arasına aldım. “Tabii ki unutmayacağım. Nasıl unutabilirim ki? Sen unutulmayacak kadar önemlisin.”

Gülümsedi ve kalbimin milyon parçaya bölündüğünü hissettim. Bu konuda bir şeyler yapmalıydım, yapmak zorundaydım.

“Sanırım yiyecekler yüzünden,” dedi, beni gölün öte tarafına geçirirken.

“Ne?”

“Amcam, orada yaşayan herkesin burada ters bir şeyler olduğunu biliyor olması gerektiğini söylüyor. Fakat günlerine hiçbir sorun yokmuş gibi devam ettiklerini de söylüyor. Mutlu olduklarını söylüyor. O yüzden bence yiyeceklerin içine bir şeyler katıyorlar ki herkes... biraz daha rahat olsun. Böylece herkes rahatlıkla bazı şeyleri görmezden gelebilir.”

Ona gülümsedim. “Sen hem güzel hem de zekisin, bunu biliyorsun değil mi?”

Küçük kız sırtıttı ve elimi sıktı. “Sen de öylesin. Umarım bu yeterlidir.”

Bu sözler üzerine ona şaşkın bir şekilde baktım, ama Soraya bana ağaçları gösterdi. “Buradan düz git. Şehrine varana kadar durma. Bir şey olmaz ama acele et, günbatımından sonra bu ormanda kaybolmak istemezsin.” Tişörtünün içine elini attı ve bana bir şey uzattı. “Bunu al, kuzeye gittiğin sürece, sorun çıkmaz.”

Baktığımda bana bir pusula uzattığını gördüm. Ona teşekkür edip pusulayı aldım. Daha sonra ona tekrar sarıldım. “Geri döneceğim, Soraya. Söz veriyorum sana. Geri döneceğim.”

Beni yanağımdan öptü. “Biliyorum. Döneceğini biliyorum.”

Onu yere bıraktım ve bana el sallayarak köyüne doğru yola çıktı. Ben de ona el salladım ve yola koyuldum. Şehre geri döndüğümde, oranın bana çok daha korkunç geleceğini hissediyordum.

45. Bölüm

En sonunda ağaçların arasından dışarı çıktığımda, güneş gözüme bütün gün olduğundan daha parlak gelmişti. Güneş öyle vuruyordu ki sırtımdan akan ter buharlaşacakmış gibi hissediyordum. Durdum ve etrafımdaki ihtişamlı binalara baktım. İlk defa görüntüleri midemi bulandırdı.

234

Sokakların ortasındaki refüjlerdeki kiraz çiçeği ağaçları artık tatlı bir koku yaymıyordu. Kokuları tüm ağırlığıyla her yanı kaplayan bir parfüm kokusu gibiydi. Kaldırımların kenarlarında dizilmiş olan yeşil sokak lambaları burunlarını kindar bir şekilde havaya kaldırmış gibi duruyorlardı. Mozaik binalar gözüme artık birer sanat eseri olarak görünmüyordu; hepsi birer kanlı elmas gibi parlıyordu. Zamanında hayretle açılmış gözlerle baktığım bu şehir, artık nefretle bakmama neden oluyordu.

İleride, okulları ve binalardan çıkan öğrencileri görebiliyordum. Okul bitmiş olmalıydı, yani ormanda dört saat kadar geçirmiş olmalıydım. Nelly'nin birazdan beni aramaya geleceğini tahmin ediyordum, o yüzden ana yollara girmeden yurt odama döndüm.

Odama vardığımda, kendimi biraz şaşkın hissediyordum. Aklımı köyden ve orayı ev olarak gören topluluktan alamıyordum. Soraya'nın küçük yüzü, örümcek ağına takılmış gibi sinek gibi aklıma takılmıştı. Yüzlerinde bir umut kırıntısı bile olmayan ayakkabısız insanlar neredeyse bana acı verecek şekilde aklımdan

çıkılmıyordu. Elimde olmaksızın, kendimi onlara karşı sorumlu hissediyordum. Onlara yardım etmek için bir şeyler yapmayı çok istiyordum. Ona yardım etmek için bir şeyler yapmayı çok istiyordum. Ufacık vücudunu kollarımın arasına almak ve ona tekrar tekrar ne kadar harika biri olduğunu söylemek istiyordum. Sözleri binlerce defa aklımda yinelendi durdu: *Ben hasarlıyım*. Bu sözler, birilerine saldırıp onları yumruklamak, bana onun kusursuz olmadığını söylemeye cesaret eden herkesin canını yakmak istememe neden oluyordu. Kana susamıştım.

Konsej binasının basamaklarını tırmanıp bizzat kraliçeden hesap sormak istiyordum. Sokakları dolduran pahalı arabaların sahiplerini tokatlamak, şehrin her bir köşesinde bulunan köşklerde yaşayanlara haykırmak istiyordum.

Fakat yatağında oturup köyü düşündükçe, orayı giderek daha az hatırlamaya başlamıştım. Bu tıpkı avuçlarımın içinde su tutmaya çalışıp suların son anda parmaklarımın arasından kayıp gitmesine benziyordu. Kendimi şaşkın hissediyordum ve doğru düzgün düşünemiyormuşum gibi aklım bulanmıştı. Şimdi yatıp uyuduğum takdirde, uyandığımda kendimi her şeyi hayal etmiş olarak bulacağımı hissediyordum.

Onun yerine cebimden pusulayı çıkardım ve ona baktım. Pusulanın dairesel şeklini gözden geçirdim ve yönleri belirleyen harflerini inceledim. Bunu bana Soraya vermişti ve bu bir rüya değildi. Kendime onu unutma iznini vermeyecektim. Bunu reddediyordum. Gerekirse unutmamak için gördüğüm her şeyi bir deftere...

Defter.

Kütüphanecinin verediği deftere hâlâ bakmamıştım. Hızlıca komodinin üzerinde duran saate baktım. Saat dördü biraz geçmişti; eğer defteri yeteri kadar hızla okursam, kütüphane kapanmadan yetişebilirdim.

Defteri banyodan almak için ayağa kalktığımda, kapım çaldı. Bunun kim olacağına dair iyi bir fikrim vardı.

Kapıyı açtım. "Selam, Nell."

Beni bir süre inceledi. "Neyin var?"

Onu içeri alıp kapıyı kapattım. "Senin şimdiye dek farkına varmadığın bir şey değil."

Ona yalan söylemekten nefret ediyordum fakat Soraya ve köyü şimdilik kendime saklamak daha iyiydi. En azından biraz daha bilgi edinene kadar.

Bana inanıp inanmadığına karar veremiyormuş gibi bana baktı. "Evet," dedi yavaşça. "Victoria'nın böyle bir şey yapmaya cüret ettiğine inanamıyorum. Sen iyi misin? Nereye gittin?"

236 Yatağıma oturdum. "İyiyim. Biraz ter atmak için koşmaya gittim."

Nelly de yanıma oturdu. "Umarım bunun sana faydası olmuştur. Kafeteryada senin için endişelendim. Kontrolü kaybedeceğini sandım. Ruhun daha önce gördüğümünden çok daha parlaktı. Ürkütücüydü... ama Victoria'nın dersini aldığını sanıyorum."

"Beni yine mi Aradm?" Sesim istediğimden biraz daha suçlayıcı bir tonda çıkmıştı.

Nelly biraz ürktü. "Özür dilerim, isteyerek olmadı. Ciddiyim, buna kalkışmadım bile, kendiliğinden oluverdi. Öfken o kadar büyüktü ki bana sanki bir... bir şok dalgası gönderdi. Hatta biraz canımı bile yaktı. Onu oracıkta... onu öldüreceğinden korktum."

Ela gözleri endişeyle ve korku olduğunu tahmin ettiğim bir hisle doluydu. Korkunun benden kaynaklanmadığını umdum. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Kızgın olduğum kişi Nelly değildi. Aslında *kime* kızgın olduğumu da bilmiyordum.

“Özür dilerim. Sana çıkışmak istemedim. Uzun bir gün geçirdim. Beni Arayıp Aramaman önemli değil.” Soraya ve köy aklıma geldi ve söylediklerimi düzelttim. “Sadece bunu yapmamaya çalış, olur mu? En azından yapacağın zaman bana haber ver.”

Nelly kafasını salladı. “Tamam.”

Sıkıntılı bir şekilde saate baktım. “Müsaade edersen ben biraz dinleneyim. Uyandığımda daha iyi olacağımı tahmin ediyorum.” Bunun inandırıcı olduğunu umdum.

“Elbette.” Alnımı öptü ve kapıya yöneldi ama sonra durup bana döndü. “Konuşmak istediğin bir şey olmadığından emin misin?”

Kafamı iki yana gibi salladım.

Kapıyı açtı. “Tamam, o zaman sonra görüşürüz.”

En sonunda yalnız kaldığımda, kitabı banyodan aldım ve yatağıma oturdum. Açtığımda bunun, tam da tahmin ettiğim gibi elle yazılmış bir günlük olduğunu gördüm.

İlk kayıt, bundan üç yüz yıl öncesine uzanıyordu:

Bir süredir görmekte olduğum bu rüya aklımı feci şekilde ele geçirdi. Bu günlüğü, beni ele geçiren şeyi hatırlayabilmek için yazıyorum. Bu rüya bana henüz gerçekleşmemiş şeyleri gösteriyor. Neden bu bilgiyle cezalandırıldığım henüz benim için bir muamma. Gördüklerim o kadar korkunç ki, yanılmış olduğumu ve gördüklerimin gerçekleşmeyeceğini umuyorum.

Rüyamda harikalarla dolu bir dünya görüyorum; henüz açığa çıkmamış mucizelerin her tür yaratığa hükmettiği bir dünya. Zamanımın tiranlarının bu gelecekte gördüğüm tiranların yanında bir hiç sayılacağı bir dünya. Uygun bulunmayanlar korkunç şartlarda yaşamaya gönderilecekler. Henüz bunların nedenlerini bilmesem de, büyük acılar çekileceğini ve kayıplar verileceğini biliyorum.

Bu yeni dünyanın en korkunç tarafı da, artık yaşayan hiçbir Savaşçı'nın kalmamış olması. O zamanın tiranları hepsini öldürmüş ve soyları kurumuş. Savaşçılar olmadan, var olmak için birbirimizi ihtiyaç duyduğumuz için benim ırkım da yok olmaya mahkûm.

Bu yeni dünyada bana umut veren tek bir şey gördüm. Kendi zamanında yaşayanlar arasında gücünün dengi olmayan bir kız. O bir mücadeleci. O türünün tek örneği ve bu yüzden, o karanlık geleceği yöneten tiranları durdurup yönetilenlerin zincirlerini kırma sorumluluğu onun omuzlarında. Tek duam bu görevi tamamlayacak kadar güçlü olabilmesi, çünkü rüyamda onun tek başına olduğunu gördüm; onca kişinin hayatını elinde tutan tek bir kişi.

En kötüsü de, onun içinde yanan ateşi görebiliyorum; kendi içimde yanan ateşe çok benzeyen bir ateş bu. Kontrol etmeye çalıştığı canavarı ve bu savaşı kaybetmekte olduğunu görebiliyorum. Ve rüyalarımda gördüğüm ateşin acısı bunun bir göstergesiye, onun bunu nasıl başarabileceğini bilemiyorum.

Günlüğün her bir sayfasını baştan sona okudum ve son sayfada, buraya geldiğimden beri aklımı kurcalayan soruların cevaplarını buldum.

Bugün buraya son kez yazıyorum. Sevgili Susan'ımı, Savaşçı'mı kaybettim. Onun adını anmak bile bana büyük acı veriyor ve şu an içimde gürleyen bu acı, onun zamanında dindirdiği bu acı en sonunda benim sonum olacak.

Fakat başladığımı bitirme gereği duyuyorum, bu yüzden son kez yazıyorum. Bu yazıları yazmaya başladığımdan beri rüyalarım gittikçe daha da belirginleşti. Rüyamda gördüğüm dünyadaki durumlar, ilk başta sandığımdan daha da kötü bir hal aldılar. Lanetliler, bu gördüğüm dünyanın hükümdarlarıyla birlikte çalışıyorlar. Birbirleriyle mide bulandırıcı işler yürütüyorlar. Kanla ödenen anlaşmalar ve takaslar yapıyorlar. Bu dünyada onur yok, sadakat yok, sevgi yok.

Fakat gördüğüm kızda onur var. Bu kız sadakatin ve sevginin yabancısı değil. Tanrıların onun yoluna koyduğu bu görevi başara-bilecek güçte ve zamanının yanlışlıklarını düzeltmek ona çok şeye mal olacak. Çok zorluklar çekecek fakat sonunda başarılı olacak. Kurtuluş bekleyenleri kurtarmak için her şeyini feda edicek fakat bu ona her şeyine mal olacak. Ona hayatına mal olacak.

Aynen Savaşçı'mın kaybının benim hayatıma mal olacağı gibi. Beraber olmadıkça bütün olamadığımızdan, diğer yarımız bizi dengeleyemeyeceği için tek başımıza acımızla başa çıkamayız. O yüzden canavarım kaçıp önüne geleni ateşe vermeden önce, kendi-mi ateşe adıp yok edeceğim.

Günlüğü kapatıp ayağa kalktım ve günlüğü montumun altına sıkıştırdım. Yaklaşık dört saattir okuyordum ve bu isimsiz kâhi-nin hikâyelerinde kaybolmuştum. Kütüphane daha bir saatliğine açıktı ve kitabı geri vermem gerekiyordu.

Kütüphaneye yürürken, üzerime düşen karanlık beni nere-deyse boğan bir şekilde çevreliyordu. Az önce öğrendiklerimi dü-şünmemek için çaba harcıyordum. Okuduklarıma inanmamak için elimden geleni yapıyordum. Bahsi geçen kızın ben olmama imkân yoktu. İmkânsızdı bu.

Kütüphaneye vardığımda, içerisini bomboş buldum. Resepsi-yonda durup, üzerindeki küçük gümüş zili çaldım. Üçüncü çalı-şımdan sonra, önceki gün tanıştığım kütüphane görevlisi masa-nın arkasındaki kapıdan çıkageldi.

Beni gördüğünde gülümsedi. "Savaşçı, unuttuğun için endi-şe etmeye başlamıştım." Günlüğü ona uzattım ve kadın defteri, masanın çekmecesine koydu. "Aradığın cevapları bulabildin mi?" diye sordu.

Derin bir nefes verdim. "Ne desem bilemiyorum. Ben... ben ne bulduğumu bilmiyorum."

"Bence biliyorsun."

Etrafa bakındıktan sonra sesimi alçalttım. “Sen... onun ben olduğumu düşünmüyorsun, öyle değil mi? Günlükte bahsedilen kızın? Yani, bu doğru olamaz, değil mi?”

“Sence doğru mu?” diye sordu.

“Hayır. Bence öyle değil. Doğru olamaz.”

“Peki neden?”

Pek de ikna edici olmayan bir şekilde omuz silktim. “Olamaz işte.”

Yüzünde, hayal kırıklığına uğramış bir ifade belirdi. “O halde hiçbirimiz için bir umut yok.”

Döndüm ve başka bir kelime söylemeden oradan ayrıldım. Delinin biri üç yüz yıl önce bir rüya gördü diye, bir çeşit kurtarıcı olduğuma inanmayı reddediyordum. Daha çocuktum ben. Henüz liseden bile mezun olmamıştım. Ben o kişi değildim. Yazanlar doğru değildi. Olamazdı.

Belki de günlük sahteydi; zalim, komik olmayan bir tür şakaydı. Yine de günlük bir sürü soruyu ortaya çıkarıyordu; cevaplarını bilmediğim soruları.

Hem yazarların büyük kısmı anlamsızdı. Mesela Savaşçılar’ın hayatta kalmak için başka bir ırka bağımlı olması gibi. Benim kimseye böyle bir bağımlılığım yoktu. En azından olduğunu sanmıyordum. Ayrıca Lamialar’ın hükümdarlarla işbirliği içinde olması da doğru olamazdı. Tanıştığım herkes onlardan ölümüne korkuyordu. Lanetliler’i dışarıda tutabilmek için iki nehir arasına dev gibi bir duvar dikmişlerdi.

Fakat bazı kısımları kesinlikle doğrudu. Mesela içindeki ateşi, acıyı tanımlayışı benimkiyle neredeyse aynıydı. Ve uygun bulunmayanların korkunç şartlar altında yaşamaya gönderilmesi... bu da bugün tanık olduklarıma çok benziyordu.

Fakat açıkçası beynim, daha fazla karşılaştırma yapamayacağı kadar bilgiyle dolmuştu. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, korkuyordum. Çünkü her ne kadar kendime kehanetlere inanmadığımı söylesem de, bir yanıma merak ediyordu. O yanıma dinlemekten gerçekten çok korkuyordum, bunun ifade ettiği şey doğruysa, o adamın rüyalarının ne anlama gelebileceğinden korkuyordum. Daha bugün Soraya'ya, aynı günlükte yazdığı gibi her şeyi düzeltereğime dair söz vermemiş miydim? Onun için ve köyünde yaşayanlar için şartları düzeltereğime and içmemiş miydim? Tüm bu süre boyunca farkında olmadan kehaneti mi gerçekleştiriyordum acaba? Bu korkutucu bir düşünceydi.

Fakat en korkutucu olanı son yazıydı. Eğer dedikleri doğruysa ve ben bu kurtarıcı kızsam, büyük bir bedel ödeyecektim. Bunu hayatımla ödeyecektim. Fakat beni endişelendiren bu değildi, başka bir şeyin hakikati beni endişelendiriyordu. Eğer kendi hayatımla Soraya'nınki arasında bir seçim yapmam gerekse, ölmeyi tercih edeceğimi *biliyordum*. Onu henüz tanımıyordum bile, fakat onun için hayatımı verirdim. Fedakâr olduğumdan değil, çünkü ben buydum; hep böyle biri oldum. Beni gerçek bir Savaşçı yapan da bu sanırım.

Bu günlükte yazarların yanlış olduğunu umuyordum. Sadece bunu umuyordum.

46. Bölüm

Odama geri dönerken Konsey binasının önünden geçmem gerekiyordu. Binaya nefretle baktım. Merdivenlerin yanında sıralanmış cübbeli insanların heykelleri, içimde onları taşlama isteği uyandıran bir şekilde tepemde belirliyordu. Bakımlı alanlara dağılmış olan ağaçların içlerinde, sır saklayan gölgeler vardı. Kötü emellerle ve haksızlıklıklarla alakalı sırlar; sadece ağaçlar gibi şeylerin bildiği sırlar.

Şehirde gördüğüm binalar arasında, Konsey binası en görkemli olanıydı. Böyle gösterişli, böyle yüce bir binayı inşa etmek için neleri feda etmiş olabileceklerini merak ettim. Buranın kendimi küçük ve önemsiz hissetmeme neden olan bir yanı vardı. Geniş gümüş kapılar her an uzanıp beni yutabilecek olan dev çenelere benziyordu. Kolumdaki tıpatıp benzeri olan gümüş güneş freski bile oraya abes kaçıyordu. Onun güzelliği yalancılara ve hainlere ev sahipliği yapan bir binanın üzerine yerleştirilmemeliydi.

Aklımdaki bu düşünceler üzerine başımı iki yana salladım ve kafamı kaldırıp binaya baktım. Bana bunları hissetme nedeni verecek bir şey yoktu ortada aslında. Soraya'nın köyünden kraliçenin ve Konsey'in sorumlu olduğundan yüzde yüz emin değildim. Hâlâ tüm bu şeyler hakkında ne düşüncęimi bilmiyordum. Ayrıca günlüğün de saçmalıklarla dolu olduğuna karar vermiştim. Orada bahsedilen kızın ben olmadığını zaten söylemiştim, o yüzden 'bu zamanın hükümdarlarının' kötü olduğuna dair kısımların doğru olduğunu bana düşündüren şey ne olabilirdi ki? Fakat kendimi hâlâ ikilemde hissediyordum. Belki de yakınlarda sefalet içinde

yaşayanlar varken, bir şeylerin bu kadar lüks olması canımı sıkıyordu. Ne düşündüğümü bilmiyordum.

Ben Konsey binasının yanından geçerken, gümüş kapılardan biri çıktı. Onun kim olduğunu fark ettiğimde durdum. Saç rengini ve kareli gömleğini başkasıyla karıştıramazdım.

“Burada ne arıyorsun, Jack?”

Gülümsemeden önce suratını bir an şaşkın bir ifade kapladı. “Aslına bakarsan, seni arıyordum.”

“Konsey binasında mı?”

Omuz silkti. “Odana gittiğimde orada yoktun. Ben de Nelly’nin odasına baktım ama orada da değildin, bu yüzden ben de, belki kraliçe seni başka bir görüşme için falan çağırmıştır diye düşündüm.”

Jackson’a o görüşmeden bahsetmemiştim. Gözlerimi biraz kıstım. “Jack, sana kraliçeyle olan görüşmemden bahsetmedim.”

Jack bir an bile teklemeyi. “Biliyorum. Nelly bahsetti.”

Bunu daha sonra Nelly’ye sorup doğrulatacaktım.

Bir an durakladım, aklıma gelen ilk şeyin bu olması beni şaşırtmıştı. Neden bu kadar şüpheli davranıyordum? Karşımdaki Jackson’dı, o bana yalan söylemezdi. O benim en yakın arkadaşım. O benim sevgilimdi.

“Ah,” dedim aptalca. “Beni neden bu kadar aradın? Sorun nedir?”

Elindekini bana uzatıp, “Çünkü sana bunu vermek istiyordum,” dedi.

Onun ne olduğunu gördüğümde elimi birden boynuma götürdüm ve soluğum kesildi. “Bunu nerede buldun?” Elindeki annemin kolyesiydi.

Gülümsemi. “Bu gece dönüşüp koşuya çıkmıştım ve bunu yerde buldum.”

Ona sarılıp yanağından öptüm. Hissetmemiştim fakat bugün ormandaki yolculuğuma çıktığımda düşmüş olmalıydı. Jackson onu bulduğu için mutluydum çünkü kaybettigimi fark ettiğimde gerçekten çok üzülürdüm. “Teşekkür ederim, Jackson.”

Elimi tuttu. “Ne demek, güzelim. Gel, seni odana kadar götürerim.”

Yoldayken keyfimin yavaş yavaş geri gelmeye başladığını hissettim. Jackson beni her zaman mutlu edebiliyordu ve hayatımda bunca gizemli drama dönerken, bir erkek arkadaşımın olduğunu neredeyse unutmuştum. Jackson benim erkek arkadaşımdı ve her ne kadar Kayden’a karşı hislerim karmaşık olsa da, Jack’le birlikte olmak hoşuma gidiyordu.

Eli elimdeyken sıcacıktı ve kendimi bu anın tadını çıkarırken buldum. Jackson’la olmak ve yıldızların altında onunla birlikte yürümek rahattı; rahat, kolay ve hatta biraz da güzel. Her şeyin bu kadar karıştığı ve vahim bir hâl aldığı bir dünyada, bu normaldi; huzur vericiydi.

Başımı çevirip ona baktım, o da bana baktı ve gülümsedi. Tebessümünü yeşil gözlerinin parlamasına neden oldu ve bir anda onun ne kadar yakışıklı olduğunu hatırladım. Aslında bunu tam olarak unutmamıştım; Jackson’ı gören herkes onun yakışıklı olduğunu düşünüyordu. Sadece yaşadığım bunca şey arasında yeteri kadar dikkatimi verememişim fakat şimdi dikkat ediyordum. Buna fazlasıyla dikkat ediyordum.

“Sen çok ateşli birisin, biliyorsun değil mi?”

Ağzının bir kenarı yaramaz bir gülümsemeye kıvrıldı. “Bunu yeni mi fark ediyorsun?”

Kahkaha atıp koluna vurdum. “Evet, birdenbire daha da yakışıklı olmuş olmalısın.”

Jackson kıkırdadı. “Evet, sanırım senin yerinde olsam, her sabah aynaya baktığımda gördüğüm güzellik yüzünden diğerlerini ben de pek çekici bulmazdım. Bununla rekabet etmek zor.”

Güldüm ve kolumu omzuna dayayabilmek için onu yanıma çektim. Benim yanımda, omzuna ulaşamayacağım kadar uzundu. “Klişe repliklerin hiç bitmeyecek mi senin?”

Ona baktığımda yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. “Hayır, sanmıyorum. Hem doğru olduklarında replik sayılmazlar ve senin de hoşuna gidiyorlar.”

Bir an, hâlâ gülümsemekte olduğum gerçeğini düşündüm. “Evet, hoşuma gidiyor.”

“Bu arada,” diye devam etti, “bugün kokun ormanda çok güçlüydü. Kolyeni de öyle buldum zaten.”

Birden gerildim ve kalbim hızlandı fakat sakın görünmeye çalıştım. “Gerçekten mi?” Ah, evet, gerçekten çok güzel.

Bu aptalca cümlem karşısında kaşlarını kaldırdı. “Öyle canım. Ormanın o kadar derininde ne yapıyordun? Oralar tehlikeli yerler.”

Çok fazla savunmadaymış gibi görünmek istemiyordum. “Koca Ayak’la Jersey Şeytani’nı arıyordum ve kendimi koruyabileceğimden de son derece eminim.”

Jackson, Koca Ayak yorumumu duymazdan geldi. “Kendini koruyabileceğini biliyorum ama sen yine de dikkatli ol, Kurtlar dönüşüp o ağaçlar arasında koşturuyorlar. Sana bir şey olursa ne yaparım, bilmiyorum.”

Elini hafifçe sıktım. “Olurum. Kurt formuna dönmek nasıl bir şey?” Konuyu pek kurnazca değiştirmemiştım ama her neyse, bunu merak ediyordum.

Yukarı bakıp iç geçirdi. “Bu... harika bir his. Tecrübe ettiğim en inanılmaz şey. Duyularım çok daha keskin ve normalden çok daha güçlü ve hızlıym. Kendimi güçlü hissediyorum. Ayrıca bu his, her seferinde seni görmek istememe neden oluyor.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü Kurt formundayken, hayvan tarafım kontrolün büyük kısmını ele alıyor,” dedi ve bir an tereddüt ettikten sonra, “ve Kurtlar, her zaman eşleriyle olmak isterler,” diye ekledi.

Neredeyse olduğum yerde kalakalıyordum. “Neyleriyle?”

Gergin bir şekilde gülümsedi. “Sanırım bunu sana çok önce söylemeliydim... benim Kurt formum seni eşi olarak seçti. Bu yüzden seni hep korumaya çalışıyordum.”

Eğer insan dünyasında aldığım hayvan bilimi dersinde hatırladıklarım doğruysa, kurtlar ömürlük eşleşirlerdi. Güçlkle yutkundum. “Kurt adamlar normal kurtlara ne kadar benziyorlar?”

Kafasını kurtların yaptığı gibi yana yatırdı. Şimdi düşününce, aslında bu tarz şeyleri her zaman yapıyordu. “Çok benzerler. Dönüştüğümüzde, filmlerde gördüğün yarı insan yarı kurt olan yaratıklara değil de gerçek kurtlara dönüşürüz. Ve bu hep içimizde olduğundan, Kurt formumuzun özellikleri insan formumuza da geçer.”

Sanırım bu birçok şeyi açıklıyordu. Jackson’ın Kurt formu beni eşi olarak seçtiyse, buraya gelmeden önce okulda neden benim yüzümden hep kavga ettiği ve benim için neden endişelenip durduğu anlam kazanıyordu. Bu hem onur verici hem de biraz ürkütücüydü. Jack’ten hoşlanıyordum. Hatta ona âşık bile olabilirdim. Fakat ömür boyu sürececek bir bağlılığa da hazır değildim.

Jackson rahatsızlığımı sezmiş olacak ki, kolunu omzuma attı. “Korkmana gerek yok. Bu o kadar da önemli bir şey değil.”

“Korkmuyorum ki,” diye yalan söyledim.

Alnıma bir öpücük kondurdu. “Evet, korkuyorsun. Bu yüzden bunu sana daha öne söylememiştim. Rahatsızlığının kokusunu alabiliyorum. Endişelenme. Seni sonsuza dek sürececek bir ilişkiye zorlama niyetim yok. Sadece seni güvende tutmak için elimden geleni yapacağımı ve her zaman yanında olacağımı bilmeni istiyorum.”

“Sen benim duygularımın *kokusunu* mu alıyorsun?”

Kıkırdayıp kafasını iki yana salladı. “Senin yorum yapacağın nokta burası zaten. Ama hayır, duygularının kokusunu

alamıyorum. Sadece bazı değişikliklerin ne anlama geldiğini anlayacak kadar iyi tanıyorum seni. Ayrıca kalp atışların hızlandı.”

Hafifçe ıslık çaldım. “Etkileyici.”

Yurduma ulaşmıştık ve ben Jackson’ın gitmesini istemiyordum. Onun yanındayken kafamı boşaltabiliyor ve anın tadını çıkarabiliyordum. Fakat biraz dinlenmem gerekiyordu çünkü yarın okul vardı ve okuldan sonra bazı müfredat dışı şeyler planlıyordum.

Jack sarılmak için beni kendine çekti fakat onun yerine ben elimi boynuna koyarak yüzünü kendime çektim. Karşılaştırma yapacak kadar tecrübem yoktu fakat oldukça hoş bir öpücüktü. Dudakları sanki beni kırmaktan korkuyormuş gibi yumuşak ve nazikti. Midem keleklerle doluydu ve birbirimizin kucağında dururken parmaklarım onun kaslı sırtından aşağıya doğru indi. İlk önce o ayrıldı ve itiraz edencesine dudaklarımı büzdüm.

Gözleri kurtlara özgü o harika altın renginde parlıyordu ve onun kendini kontrol etmede zorluk çektiğini hissettim. Fakat derin bir nefes aldıktan sonra, ifademe güldü. “Dikkat et güzelim, Kurt formum kendini pek kontrol edemez.”

Hınzırca gülümsedim. “Benim Savaşçı formum da öyle.”

Boğazından hırlamaya benzer bir ses çıkardı. Daha sonra dudaklarımı bir kez daha öptü ve yanağını kafamın üzerine koydu. “İyi geceler, aşkım,” diye fısıldadı.

Kollarımı ona doladım. “İyi geceler, Jack.”

Alnımı öptü ve gitmeden önce bana gülümsedi. Odama çıktım ve kendimi yatağın üzerine bıraktım. Bugün ilk defa kendimi iyi hissediyordum fakat aynı zamanda karmaşık duygular içerisindeydim. Çünkü uykuya Jackson’ı düşünerek dalmam gerekirken, Kayden’i düşünerek daldım.

47. Bölüm

Sabahleyin yine erkenden kalkıp Patterson'ın dersine gittim. Kendimi zayıf hissediyordum çünkü önceki gün hiçbir şey yememiştim. Bugün de öğünleri es geçmeyi planlıyordum. Bu pek de akıllıca bir plan değildi ama Soraya'nın yemeklerle alakalı teorisi meraklanmama neden olmuştu. Yemek yemeden daha ne kadar devam edebileceğimi bilmiyordum fakat en azından birkaç gün deneyip nasıl hissettiğimi görürüm diyordum. Bu sabah uyanışım, bunun sandığımdan daha da zor olacağını gösterdi. Daha şimdiden midem kazmıyordu.

Patterson'ın sınıfına girdiğimde, bir kez daha onu hazırlık yaparken buldum. Hazır onu yalnız yakalamışken, ona annem hakkında bazı sorular sormak istediğimi hatırladım.

“Bugün de erkencisin, Savaşçı?”

Kafamı salladım. “Evet.”

Beni bir süre inceledi. “Her şey yolunda mı? Biraz solgun görünüyorsun.”

Hiçbir şey yolunda değildi. “Evet, iyiyim ben. Dün gece uyuyamadım sadece.”

Bana inanıp inanmadığından emin değilmiş gibi baktı ama daha sonra elini, dışarı doğru sürüklediği aletlere doğru salladı. “Madem geldin, bir el atmak ister misin?”

“Tabii.” Eşya dolabına gittim ve ağır minderleri çekmeye başladım. Daha sonra derin bir nefes aldım. “Annemi ne kadar iyi tanıyordunuz?”

Patterson yaptığı işi bıraktı ve bana doğru döndü. Birkaç saniye sonra, “Çok iyi,” dedi.

Ona bir süre baktım ve annemle birlikte olduklarını hayal etmeye çalıştım. Sanırım hoş bir çift olurlardı. Yine de annemin antrenmandan başka bir şeyle ilgilendiğini düşünmek zordu. Belki de ortak noktaları buydu.

Bir sonraki soruma cevap almamak için kendimi hazırlamıştım ama yine de sordum. “Dün bir şey söylüyordunuz... ona kalsa demiştiniz... bilmiyorum, ona kalsa ne yapmazdı?”

O kadar uzun süre tereddüt etti ki cevap vermeyecek sandım. Fakat sonunda iç geçirdi ve elindekileri yere bıraktı. Bana baktığında, annem hakkında konuşmanın benim için olduğu kadar onun için de zor olduğunu anlayabiliyordum. Birlikte olduklarına dair hissettiğim her türlü şüphe yok oldu.

“Senin buraya gelmene izin vermezdi,” dedi en sonunda.

Two Rivers’a geldiğimden beri yaşanan şeyleri düşündüm. Daniel ve Victoria’yla olan dövüşlerimi düşündüm. Kayden’i, Soraya’yı ve köyü düşündüm. Burada yolunda gitmeyen şeyler olduğu ortadaydı fakat aslında buradayken başıma çok da kötü bir şey gelmemişti. Buna karşın, Patterson’ın haklı olduğunu seziyordum.

“Neden? Buraya gelmemi neden istemezdi?” diye sordum.

Yere baktı. “Senin için başka şeyler istediğine eminim. Burada... sürdüreceğin hayattan daha rahat bir hayat sürmeni isterdi.”

İşte o zaman arkasını döndü ve malzemeleri yerleştirmeye devam etti. Bu hareketinin, daha fazla konuşmak istemediği

anlamına geldiğini tahmin ettim. O yüzden her zamanki gibi aptalca bir şey söyledim.

“Ona âşıktın, değil mi?” diye fısıldadım.

Sırtı bana dönüktü ama geniş omuzları salındı ve kafası önüne düştü. Bana dönmedi ve konuştuğunda, söylediği şey neredeyse duyulmuyordu. “Çok.”

Ayaklarıma bakıp istenmeyen gözyaşlarını kontrol etmeye çalıştım. “Onu çok özlüyorum.”

Bana dönüp baktığında yüzüne sakın bir ifade vardı fakat gözleri, sadece çok sevilen birinin kaybıyla oluşabilecek şekilde dolu doluydu. Onu hâlâ seviyordu ve sevmekten hiç vazgeçmemişti. Her ne kadar uygunsuz olsa da, ona birlikte geçirdikleri zamanlar hakkında sorular sormak istedim. Annemin benim hiç görmediğim bir yanına şahit olmuş birinden, annemle ilgili hikâyeler dinlemek istedim. Bu aynı zamanda benim için annemin ne kadar büyük fedakârlık yapmış olduğunu fark etmeme neden oldu. Beni güvende tutmak için ardında neler bıraktığını hiç düşünmemiştim. Keşke beni neye *karşı* güvende tutmak istediğini bilseydim.

Sonsuz gibi gelen bir süre boyunca birbirimize baktık. İkimiz de tek kelime etmedik ama aslında çok şey söyledik. O an birbirimizi tamamen anladığımızı hissettim. İkimiz de, çok sevdiğimizi bir kadının kaybını derinden hissediyorduk. Bu benim için hem rahatlatıcı hem de kafa karıştırıcı bir şeydi. Başkalarının önünde duygularımı bu kadar yoğun bir şekilde göstermeye alışık değildim fakat aynı zamanda, acımı başkalarının da paylaştığını bilmek güzeldi.

Öğrenciler sınıfa girmeye başladığında, minderleri yerleştirme işine geri döndük. Patterson sınıfın dikkatini topladığında, biri içeri girdi. Giren kişi Mark’tı, kraliçenin beni görmek istediği gün beni almaya gelen savaşçı. Tekrar beni çağırmak için

geldiğini hissettim. Bu tahminim, Mark Patterson'ın yanına gidip bir şeyler fısıldadıktan sonra Patterson bana kafasıyla gelmemi işaret ettiğinde doğrulandı.

“Savaşçı,” dedi Mark hafif bir selamla. “Kraliçe Camillia seninle görüşmek istiyor.”

Patterson başını salladı ve kapıdan çıkıp Mark'ı takip ettim. Sınıftan çıktığımızda, onun yanında yürüdüm. “Seni tekrar gördüğüme sevindim, Mark.”

Gülümsedi. “Ben de seni gördüğüme sevindim, Alexa.”

Her ne kadar nedenini biliyor olsam da, “Kraliçenin beni niye görmek istediğini biliyor musun?” diye sordum.

“Bilemem.”

“Peki... başımın belada olup olmadığını biliyor musun?”

Omuz silkti ve yarım yamalak bir şekilde gülümsedi. “Başını belaya sokacak bir şey yaptın mı?”

“Hatırladığım kadarıyla yapmadım,” diye yalan söyledim. Neyle suçlandığımı bilmeden hiçbir şey itiraf etmemeyi uzun zaman önce öğrenmişim.

“O zaman bir şey olmaz.”

Onu bir süre, Victoria'yla aramda geçenleri bilip bilmediğini merak ederek izledim fakat yüz ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. Daha sonra yakasını düzeltmek için uzandı ve gözüm kolundaki kırmızı saten bilekliğe takıldı. Gümüş bir zincire bağlanmış ufak, kırmızı bir bezden oluşan küçük bir şeydi ve gün ışığında parlıyordu. Ne narin ne de erkeksi bir takıydı; sadece ilginçti.

“Güzelmış bu,” dedim bileğini göstererek.

Eline bakıp sinirli bir ifadeyle güldü. “Evet, öyle sanırım.”

Tepkisini gördüğümde suratımı buruşturdum. “Nedir bu?”

“Bir işaret. Arena'da sıra bize geldiği zaman takıyoruz.”

Aklıma Tommy'nin hafta sonu gerçekleşecek müsabakaya beni davet edişi geldi. Her ayın sonunda savaşçılar arasında bir dövüş düzenlendiğini söylemişti. Durumu anladığımda midem düğümlendi. Mark'ı seviyordum. Onun eğlence adına yaralanmasını istemezdim.

Ondan ziyade kendi kendime, "Bu hafta sonu dövüşen sensin," dedim.

Kafasını salladı. "İzleyiciler yarışmacıları izleyebilsin diye bu bileklikleri takıyoruz. Böylece en güçlü gördükleri savaşçıya bahis oynayabilirler."

Ne söylediğini anladığımda ağzım bir karış açıldı. "Dövüşçüler üzerine bahis mi oynanıyor?"

Yan gözle bana baktı ve tekrar kafasını salladı. "Evet."

Bunun üzerine, aklımdan geçen her türlü şey çok sayıda küfür içerdiği için, derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Tabii ki dövüşçüler üzerine bahis oynanacaktı; niye oynanmasındı ki?

"O zaman ben seni tutuyorum," dedim yürüyüşümüze devam ederken.

Gülümsedi. "Maça gelecek misin?"

"Gelmeyecektim ama madem sen dövüşüyorsun, o zaman gelirim."

Başını keskin bir ifadeyle salladı. "Bu işlerin nasıl yapıldığını görmek istiyorsun, ha?"

Güldüm. "Hayır, ama *birinin* senin için tezahürat yapması gerek."

Konsej binasının merdivenlerini çıkarken güldü. Her zaman ki gibi devasa, altın işlemeli antreye girdiğimizde biraz gerildim. Geçen seferki gibi bana kraliçenin ofisine kadar eşlik etti ve hafifçe gülümsedi. "İyi şanslar."

Bana bunu söyleme ihtiyacı duymalarından nefret ediyorum. Ona teşekkür ettim ve kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldım. Bu görüşme için heyecanlı değildim. Buraya en son geldiğimde, kraliçe bana hayatımda aldığım en acı haberi vermişti. Gerçi bu düşünce beni biraz rahatlatmıştı. Beni, annemin ölümünü öğrenmek kadar üzecek başka bir şey yoktu.

Odaya girdim ve kraliçeyi geçen sefer oturduğu sandalyede otururken buldum. Yine bir fincan çay içiyordu. Profesyonel görünümlü gri bir etekle altında gümüş renkli bir gömlek olan bir ceket giyiyordu. Giysilerinde her zaman gümüş rengi bulunup bulunmadığını merak ettim. Muhtemelen her zaman bulunuyordu.

“Genç Savaşçı,” diye beni karşıladı.

Gözlerimi devirmemek için kendimi tutmam gerekti. “Majesteleri.”

253

Kanepeyi işaret etti. “Lütfen, otur.”

Oturdum ve konuşmasını bekledim. Sessizlikle karşılaştığımda, her zaman sinir bozucu bir şekilde cevap vermeden önce benim soru sormamı beklediğini hatırladım. Dudağımı ısırdım ve yumruklarımı sıktım. “Beni mi görmek istemiştiniz?”

Kraliçe fincanının üzerinden beni bir süre inceledi ve can sıkıntımın giderek büyüdüğünü hissettim. Bu kadın neden aklında ne varsa hemen söylemiyordu? Bir kraliçenin daha iyi sosyal becerileri olduğunu sanırdınız. O yalnızca beni öfkeliendirme konusunda becerikliydi.

En sonunda boğazım temizledi ve, “Bana söylemek istediğin bir şeyler var mı?” dedi.

Oturduğum yerde kıpırdandım fakat gözümü kaçırmamayı başardım. “Şey, sanmıyorum.”

İncecik kaşları havaya kalktı. “Anlıyorum. Yani dün okul kafeteryasında Victoria Talis’i boğmaya çalışmadın mı?”

Güçlkle yutkundum fakat aslında konu, Soraya ve köy hakkında olmadığı için memnundum. Ofisine gelirken beni önceki gün çıktığım yolculuk yüzünden çağırıyor olabileceği gelmişti aklıma. Kendi başımı belaya sokmak sorun değildi ama Soraya'nın başını belaya sokarsam kendimi affedemezdim.

Bu konuyu düşünürmüş gibi yaparken yavaşça kafamı salladım. "Ah, aslında, evet. Bunu yaptım." Yalan söylemenin lüzumu yoktu.

Çayından bir yudum daha aldı. "Evet, bunu görebiliyorum."

Tanrım, amma sinir bozucu bir şeydi bu. Ona, madem görebiliyorsun, o halde gözlüklere ihtiyacın yok, demek istedim. Fakat bunun yerine, "Başım belada mı?" diye sordum.

Çay fincanını sandalyenin yanındaki sehpaıa bıraktı ve ellerini kucağına koydu. "Duruma göre değişir. Bana bunu niye yaptığını söylemende bir sakınca var mı?"

Cevap vermeden bir süre düşündüm. Çünkü üzerime bir şeyler döktü demek pek de iyi bir yanıt gibi gelmedi, o yüzden aklıma gelen diğer şeyi söyledim. "Beni sinirlendirdi." Pekâlâ, bu cevap da uyduruktu ama en azından doğruıdu.

"Sık sık sinirlenir misin?"

Gözlerimi hafifçe kıstım. Bana büyüklük taslanmasından nefret ederim. "Bazen... ama sadece bunun için bir nedenim olduğunda," dedim kabaca.

Ses tonumu duymamış gibi davrandı. "Ve Victoria'nın yaşlıları önünde boğazının sıkılmasını hak ettiğini düşünüyorsun, öyle mi?"

Evet. "Bir şeyleri hak etti," dedim. "Kavga aramaya gelmişti." Bunu söylerken, haklı olduğumu fark ettim. Hâlâ yaptığım şey için kendimi bir canavar gibi hissediyordum ama aynı zamanda, kavgayı başlatan ben değildim. Ben sadece kavgayı bitirmiştım.

Çok şaşırtıcı bir şekilde, kraliçe de benimle aynı fikirdeydi. “Doğru. Bir Savaşçı’yla bozuşmaması gerektiğini bilmesi gerekirdi.” Kafamı salladım. “Ama,” diye devam etti, iç geçirdim, bu işlerde her zaman bir ama oluyordu. “Bir Savaşçı’nın bile kendine düşman seçerken dikkatli olması gerekir.”

Neredeyse kahkahayla gülecektim, fakat kendimi durdurdum. “Victoria’nın beni yenebileceğini mi sanıyorsunuz?” Bunun kendini beğenmişçe bir ifade olduğunu biliyorum ama... gerçekten öyle mi düşünüyordu?

Bana biraz alçakgönüllü olmamı öneren bir şekilde baktı. Kaşlarımı kaldırıp bekledim. Zenginlikler içinde doğmuş birinden alçakgönüllülük dersi alacak değildim.

“Hayır, sana fiziksel olarak zarar verebileceğini sanmıyorum,” dedi. Sözleri kesik kesikti, “ama Victoria, Leydi Talis’in kızı olduğu için, onunla başa çıkmak biraz... incelik gerektiriyor.”

Bu beni duraklattı. “Onun annesi Konsey’de mi?”

Kraliçe ciddi bir şekilde kafasını salladı. “Ve dün kızının tüm öğrencilerin önünde rezil edildiğini öğrendiğinde ne kadar öfkelendiğini tahmin edebilirsin.”

Ben ellerime baktım ama o devam etti. “Senin ağır bir biçimde cezalandırılmanı istedi. Ona böyle bir şey yapmayacağımızı söyledim.”

Kafamı kaldırdım ve o an suratımda müthiş derecede şaşkın ifade olduğundan emindim. Akıllıca bir şey olmadığını bilmeme karşın, yine de sordum. “Bunu niye yaptınız?”

Bu sorum üzerine kraliçe gülümsedi. “Çünkü sen, Victoria gibi şımarık bir veletten çok daha önemlisin. Sen hayattaki son Güneş Savaşçısı’sm ve bir Konsey üyesinin kızı da dâhil olmak üzere herkes tarafından buna göre davranış görmelisin.” Durakladı ve sonra, “Ayrıca benim hayatımı kurtardın ve Leydi Talis’in seni cezalandırmak için önerdiği yöntemleri göz önüne alınca, ödeşmiş olduğumuzu varsayıyorum,” diye ekledi sözlerine.

Tamamen şok olmuştum. Sadece Victoria'ya 'şımarık bir velet' demesine değil, aynı zamanda kendi Konsey'indeki birine karşı bana arka çıkmasına da şaşırmıştım. Belki de insanların hayatını daha sık kurtarmalıyım.

"Fakat böyle bir şey bir daha yaşanırsa, kendi başınasın," diye ekledi.

Hâlâ konuşamayacak kadar şaşkın olduğum için, anladığımı belirtmek için kafamı salladım.

"Ayrıca bugün seni derslerinden muaf tutmak istiyorum. Son birkaç haftadır canım sıkan şeyleri düşünmek yerine rahatlayıp etrafındaki nimetlerin tadını çıkarmanı istiyorum."

Okulu kaçırmak istemiyorum fakat kabul ettim. Kapabildiğimi kapmalıyım. "Teşekkür ederim."

256

Tekrar gülümsedi ve ben de gülümsemeden edemedim. Bana çok büyük bir iyilik yapmıştı ve bunu unutmuyacaktım. Ayrılmak için ayağa kalktığımda, ben kapıdan çıkmadan arkamdan seslendi.

"Bir şey daha var, Savaşçı?" dedi.

Arkamı döndüm. "Buyurun, Majesteleri?"

"Şu öfke sorununu da biraz kontrol etmeye çalışalım, olur mu?"

Kafamı sallayıp çıktım. Kraliçeye bunun için *her zaman* çalıştığımı ve bu işin giderek zorlaştığını söylemeye gerek yoktu.

48. Bölüm

Kraliçenin ofisinden çıktığımda, Mark'ı kapının yanında-
ki yerinde beklerken buldum. Suratımdaki tamamıyla
şaşırmış ifadeyi gördüğünde gülümsedi.

“Sadece azar işittin o zaman?” diye sordu kocaman sırıtarak.

Kafamı sağa sola salladım. “Daha çok övgü aldım.”

Kıkırdadı ve bu ifade, ciddi suratını daha da yakışıklı hâle ge-
tirdi. “Sen şanslı bir kızsın.”

“Öyle sanırım,” dedim. Son zamanlarda başıma gelen şeylere
şanslı diyebilirsiniz tabii. Ben buna pek katılmıyordum.

“Dövüş Cumartesi günü.”

Güven verici bir şekilde gülümsedim. “Orada olacağım.”

Konsey binasından ayrıldım ve günümün kalanını nasıl ge-
çireceğime karar vermeye çalıştım. Bazı soruların cevaplarını
alabilmek için Kayden'i ziyaret etmeyi planlamıştım fakat bütün
günüm boştu ve gerçekten cevap istiyorsam, nereye gitmem ge-
rektiğini biliyordum.

Böylece odama gittim ve Soraya'nın bana verdiği pusulayı al-
dım. Yola çıkmadan banyoyu kullanmak için içeri girdim ve ay-
nada yansımamı gördüm. Aynen hissettiğim gibi görünüyordum.
Bir günden fazla bir süredir yemek yememiştım ve bu kendini
göstermeye başlamıştı. Cildim solgundu ve gözlerimin altında

siyah halkalar vardı. Koca bir ineği yiyebilirmişim gibi hissediyordum. Enerji almak için fazla miktarda yiyeceğe ihtiyacım olduğunu biliyordum fakat bunun bu kadar da kötü olacağını tahmin etmemiştim. Bu yolculuğun altından kalkıp kalkamayacağımdan bile emin değildim ama denemek zorundaydım.

Suratıma biraz su çarptım, saçlarımı atkuyruğu yaptım ve elimde pusulamla yola çıktım. Daha önceden ormana girdiğim yere gittim ve güneyi gösterdiğinden emin olmak için pusulayı kontrol ettim. Bunun beni köye götürüp götüremeyeceğinden tam olarak emin değildim fakat eğer aynı yerden başlar ve geldiğim yönün tam tersine doğru ilerlersem, pek de uzak bir yere çıkmam diye tahmin ediyordum.

Yolculuğun uzun süreceğini bildiğimden hızlı ilerlemeye çalıştım fakat günün ısısı normalden daha boğucu geliyordu bana. Ağaçların arasından ilerlerken başımın döndüğünü ve midemin bulandığını hissettim. Yaklaşık bir saat sonra, bu yolculuk için yanıma yiyecek almam gerektiğinin farkına vardım. Boş mideyle bu kadar enerji kullanabileceğimi düşünmek aptallıktı.

Nedense, daha dün buradan geçmiş olmama rağmen, ormanın hiçbir kısmını hatırlayamıyordum. Doğru yöne gittiğimden emin olmak için yalnızca pusulaya güveniyordum. Ama yürümeye devam ettim ve nihayetinde göle vardım. Önceki gün Soraya'nın beni götürdüğü ağaca oturdum. Dirseklerimi dizlerime dayayarak, kafamı bacaklarımın arasına soktum ve öğürmeye başladım. Gözlerimin önünde benekler uçuşuyordu ve kendimi bayılacakmış gibi hissediyordum.

“Alexa? İyi misin?” dedi tatlı bir ses arkamdan.

Kafamı çevirdiğimde Soraya'nın orada durduğunu gördüm. Üstünde dünkü kıyafetleri vardı ama suratındaki kirler yıkanmıştı. Kocaman siyah gözleri endişeyle doluydu ve sivriltilmiş sopasını eliyle sıkıca kavramıştı.

Gülümsemeye çalıştım ama o anki durumumda bu çok zordu. “İyiym. Seni görmeye geldim.”

Bu sözlerimin ardından o gülümsedi; yarık dudağı yüzünden çarpık bir biçimde gülümsüyordu. Yanıma geldi ve kolunu belime dolayarak beni kaldırmaya çalıştı. “Gel, seni köye götüreyim. Berbat görünüyorsun.”

Dengesizce ayağa kalktım. “Teşekkürler.”

Kolumu tuttu ve beni köye doğru götürmeye başladı. “Yiyecekleri yemeyi bıraktın, değil mi?”

Kafamı salladım. Konuşmak, sahip olduğundan daha fazla enerji gerektiriyordu. Soraya çok güçlü bir kızdı, çünkü köye gide ne kadar destek için hep ona dayandım. Külüstür köprüyü geçtik ve köprünün sallantısı bende tekrar öğürme isteği uyandırdı. Köye bakan tepeye ulaştığımızda, Soraya bana oturmamı söyledi. Yere yığılıp sırt üstü yattım. Gözlerimi kapatıp derin derin nefesler aldım ve gücümü geri kazanmaya çalıştım. Soraya birazdan döneceğini söyleyerek tepeden aşağı doğru koşmaya başladı.

Birkaç dakika sonra, aynı Soraya’nınki gibi kıvrıcık, koyu kahverengi saçlı ve kocaman açık kahverengi gözlü bir kadınla geri geldi. Kadın beni incelemek için eğildi. Müthiş gözleri de küçük kızı andırıyordu. Cildi güneşten kararmıştı ve uzanıp alnımı tutan elleri nasırlıydı.

“Yürüyebilir misin?” diye sordu bana.

Doğrudum ve oturma pozisyonu aldım, ardından ellerimden destek alıp önce dizlerimin sonra da ayaklarımın üzerinde ayağa kalktım. “Evet,” dedim.

Beni inceledi. “Eğer istersen, seni taşıyacak birilerini getirebilirim.”

Kafamı hayır dercesine salladım. Yaralı bir ördek yavrusu gibi köyün ortasında kendimi taşıtmayacaktım. Sadece çok uzun yol gitmeyeceğimizi umuyordum. “Sorun olmaz,” dedim ona.

Kafasını hafifçe salladı ve bunu söyleyeceğimi beklediğini gösteren bir şekilde gülümsedi. Daha sonra kolunu belime doladı. “Ben Catherine, Soraya’nın annesi. Seni eve götürelim de dinlen biraz.”

Beni, önceki gün Soraya’nın gösterdiği kulübeye götürmelerine izin verdim. Tepeden inerken, köyde hareket edenler durdu ve hayret dolu suratlarla bize baktılar. Kir ve vücut kokusu onlara bu kadar yakinken çok daha baskın geliyordu. Oldukları yerde durup geçmemize izin verirlerken onlara bakmamaya çalıştım. İnsanların bu şekilde yaşadıklarını görmek beni öfkeliendiriyordu. Sessiz bir şekilde, onlara yardım etme andımı yineledim. Buradaki yaşam şartlarının ne kadar korkunç olduğunu neredeyse unutmış olduğuma inanamıyordum. Bunu bir daha unutmayacaktım.

En sonunda kulübeye geldik ve Catherine kapıyı kaplayan tozlu battaniyeyi kenara çekti. Kapı ağzından eğilerek geçtim ve kulübenin gerçekten de bir kulübeden fazlası olmadığını gördüm. Zeminde hasır döşekler yatıyordu ve içeri giren tek ışık, perde görevi gören battaniyelerin kenara çekildiği duvarlardaki deliklerden geliyordu. Duvarlara karşı iki adet battaniye yığını düzgünce serilmişti ve bunların yatak olarak kullanıldığını tahmin ettim. Catherine beni ufak bir ahşap tabureye oturttu ve kulübeden dışarı çıktı.

Geri döndüğünde elinde büyük bir parça ekmekle bir elma vardı. Yiyecekleri alıp ona teşekkür ettim ve yemeği rekor zaman bitirdim. Ben yerken Soraya ve Catherine beni sessizce izledi ve mideme bir şeyler indikten sonra kendimi çok daha iyi hissettim.

Ağzımı silerek, “Teşekkürler,” dedim.

“Daha fazlasını ikram edemediğimiz için kusura bakma,” dedi Catherine. “Yiyecek bulmak biraz zor buralarda.”

Ellerime baktım ve birden buraya yiyecek ihtiyacıyla geldiğim için kendimi kötü hissettim. “Özür dilerim,” dedim. “Misafirperverliğinizin karşılığını ödeyemem.”

Özrümü eliyle reddetti. “Özür dileyecek bir şey yok. Zaten seninle tanışmak istiyordum. Dün Soraya senden bahsedip durdu.”

Utangaç bir halde yerde bağdaş kurup oturan Soraya’ya bakıp gülümsedim. “Harika bir kızınız var,” dedim.

Catherine gülümsedi ve onun ne kadar güzel bir kadın olduğunu gördüm. Soraya’nın büyümüş hâli gibiydi. “Öyle,” diye kattıldı sözlerime. “İçecek bir şey ister misin?”

Başımı olumlu anlamda sallayınca, masanın üzerinde duran metal bir sürahinin yanına gitti ve ahşap bir bardağa su doldurdu. Bana verirken, “Eğer su yerine biraz kan istersen, eminim senin için biraz bulabilirim.”

Teklif burnumu kıvrırmamaya çalışarak “Şey, gerek yok teşekkür ederim,” dedim. “Su yeterli. Ben kan içmem.”

“Neden?”

Omuz silktim. “Ben bir vampir değilim. İçmeme gerek yok.” En azından gerek olmadığını sanıyordum.

Bu duyulmamış bir şeymiş gibi, “Daha önce hiç kan içmedin mi?” diye sordu.

“Hayır. Aslında yakın zamana kadar, ne olduğumu bile bilmiyordum.” Hatta hâlâ pek bildiğim söylenemezdi.

Bunu bir an düşündü. “Buraya niye geldin, Alexa? Sem ağrlamaktan mutluluk duyarız ama aldığın riske degeceğini hiç sanmıyorum.” Bana Savaşçı demek yerine kendi ismimle hitap eden biriyle tanışmak ne kadar güzeldi.

Cevap vermeden önce soruyu iyice düşündüm ama açıkçası, buraya neden geldiğimi biliyordum. “Bazı cevaplar istiyorum.”

Catherine, Soraya’ya döndü. “Tatlım, ben Alexa’yla konuşurken, lütfen git ve işlerini hallet.” Soraya itiraz etmeye hazır görünüyordu ama annesinin sert bir bakışının ardından, ayağa kalkıp kulübeden çıktı.

Catherine bana dönerek, “Ne öğrenmek istiyorsun?” dedi.

En bariz olanla başladım. “Burada neler oluyor? Burası neresi?” Tavrımın kaba olmadığını umuyordum.

Catherine camdan dışarı baktı ve derin bir nefes aldı. “Biz buradayız çünkü birisi bizim artık halka bir yararımızın olmayacağına karar vermiş. Biz vericiyiz.”

“‘Verici’ de ne demek?”

262 Hırpalanmış gömleğinin kolunu sıyırdı ve kolunu, dirseğinin içini görebileceğim şekilde çevirdi. Yakından bakana kadar bunun ne olduğunu anlamadım. Damarların birleştiği yer çürüklerle kapkara olmuştu. Bir an soluğum kesildi ve ağzımı kapatmak için hızla elimi kaldırdım.

Kafamı sağa sola sallarken, sesim neredeyse bir fısıltı halinde çıktı. “Hayır.”

Catherine ciddi bir ifadeyle kafasını salladı; suratı üzüntü doluydu. Titrek bir nefes aldım. “Kan vericileri mi?” diye sordum, her ne kadar cevabını bilsem de. Hâlâ yanlış anlamış olabileceğimi umuyordum.

“Evet,” diye doğruladı. “Kan vericileri.”

Öfkeden başım dönüyordu. Herhangi biri nasıl bu kadar acımasız olabilirdi? “Bunun sorumlusu kim?” diye sordum. “Kraliçe ve Konsey mi?”

“Bunu bilmiyorum. Burada yaşayan hiç kimse, buradan önce nerede yaşadıklarını hatırlamıyor. Kayden bu kraliçeden ve

Konsey'den bahsetti ama ben onları tanıdığımı söyleyemem. Her haftanın sonunda bağışları dış duvarın oraya bırakmamız gerekiyor ve sabah olduğunda, kanlar gitmiş oluyor. Kayınbiraderim dışında buraya gelen bir tek sen varsın."

Tüm bunları sindirmeye çalışıyordum fakat daha fazla şey öğrendikçe kafam daha da karışıyordu. "Peki niye burayı terk etmiyorsunuz? Bağış yapmazsanız ne olur?"

Catherine'in gözleri öyle bir acıyla dolmuştu ki, bu soruyu sorduğuma pişman oldum. "Ayrılmayı deneyen çok oldu. Bize geri gönderilmeden birkaç günlüğüne gitmiş oluyorlar. Onları kimin geri getirdiğini hiç görmedik ama sabahleyin uyandığımızda, onları kanlarının son damlasına kadar emilmiş bir şekilde köyün ortasına atılmış hâlde buluyoruz. Bağışları tam yapmazsak... çocuklarımız kayboluyor ve onları da aynı kaderi paylaşmış olarak buluyoruz."

Nefes alamıyormuş, bana söylediklerini kavrayamıyormuş gibi hissediyordum. Bu korkunç şeyleri duymak neredeyse gerçeküstüydü; tüm bunlar çok fazlaydı. Kendi sorunlarım hakkında mızmozlandığım için kendimi bencil ve aptal gibi hissetmeme neden oluyordu. Bu, *benim* katlanmak zorunda kaldığım herhangi bir şeyden çok daha kötüydü. Bu tamamen gurur kırıcıydı ve kader bana neleri layık görürse görsün, her zaman daha kötüsünün olacağını unutmayacaktım.

Her şey bir yana, öfkelenmiştim. Catherine kraliçenin bunlardan haberi olup olmadığını bilmiyordu ama ben bunu kesinlikle öğrenecektim. Sonuçta, böyle bir şeyin arkasında başka kim olabilirdi ki? Köyün duvarların içinde olması, Konsey'in bu köyden haberi olmadığı anlamına mı geliyordu? Asıl kafa karıştırıcı şey şuydu: Neden diğer vampirlerden kan almak ihtiyacı duyuyorlardı? Nelly bana Two Rivers'ın insanların dünyasında, ihtiyaçları karşılamak için şehre kan sağlayan birkaç kan bankasına sahip olduğunu söylemişti. Kan olağanüstü bir ırktan olsaydı bunu fark ederdi; tadında bir fark olduğu belliydi.

Catherine benim öfkemi fark etmiş olacak ki, elini elimin üzerine koydu. Teni tıpkı Soraya'mnki gibi kabaydı. "Sakin ol, Alexa," dedi hafifçe. "Ateşin seni çevrelemesine izin verme. Bu sandığın-
dan daha da tehlikeli olabilir."

Aslında ne kadar tehlikeli biri olabileceğime dair oldukça iyi bir fikrim olduğunu düşünüyordum. Fakat bunu ona söylemedim. "Buraya kimsenin gelmediğini söylemiştin. O zaman Kayden nasıl geldi?"

"Ormanda büyü var. Eski zamanlardan kalma bir büyü. Çoğu şeyin gidip gelmesini engelliyor." Bir an durakladı, sonra da, "Kayden'im ve senin geçebilmenizın sebebinin, onun bir Libra senin de bir Savaşçı olmandan kaynaklandığını tahmin ediyorum. Sizin büyüye karşı olan direnciniz diğer herkesten daha yüksek. Üst düzey," diye ekledi sözlerine.

264

Burayı terk ettikten sonra hissettiğim baş döndürücü hissi hatırladım. Köy hakkında bir şeyler hatırlamak çok zordu. Eğer Soraya ve onun verdiği pusula olmasaydı, burayı hiç hatırlamayabilirdim. Ayrıca buraya gelirken, aynı yol olmasına rağmen önceki gün geçtiğim yolu hatırlayamamıştım. Aynı yerden başlayıp aynı yere çıkmıştım.

Fakat dikkatimi çeken bu değildi benim. "Libra nedir?" diye sordum. Neredeyse cevabı duymaktan çekiniyordum fakat bunu bilmeliydim.

Kaşlarını kaldırdı. "Kendin hakkında pek bir şey bilmiyorsun gerçekten, değil mi?" Başımı iki yana salladım ve o devam etti. "Kayden'in bunu sana söylemiş olması gerekirdi ama herhalde nasıl bir tepki vereceğini bilmediğinden söylemedi. Aslına bakarsan, Soraya ve benden başka onun ne olduğunu bilen yok. Onun ırkı da en az seninki kadar nadir, maalesef. Senin gibi Savaşçılar belli bir fizyolojiye sahipler; tüm ırkların mükemmel bir karışımı. Fakat Libra'lar Can Emiciler, Kurt Doğanlar gibi herhangi bir ırka mensup olabilirler. Fakat Libra'ların fazladan bir özelliği daha

vardır ve bu onları Savaşçılar'a daha yakın kılar. Aynı zamanda onları Savaşçılar'a muhtaç kılar; Savaşçılar da Libra'lara muhtaçtır. Bunun adı Ignis, yani Latince ateş demek. Senin bunun ne olduğunu bildiğini sanıyorum."

Nedense buna, gerektiğinde şaşırmamıştım, çünkü bu birçok şeyi açıklıyordu. Neden Kayden'in etrafında hep mutlu hissettiğimi ve inkâr edilemez bir şekilde ona çekildiğimi açıklıyordu. Bu bilgi aynı zamanda biraz da canımı yaktı. Sadece birbirimizi çekiçi bulduğumuzu, her ne kadar hiçbir zaman itiraf etmeyecek olsa da, onun benden hoşlandığını sanıyordum. Fakat şimdi, şimdi ne düşüneceğimi bilmiyordum. Artık onu sevdiğimi sandığım şekilde sevdiğimden bile emin değildim çünkü bunun nedeni ırklarımızın birbirine muhtaç olması olabilirdi. Bu bilgi beni bu kadar üzmemeliydi fakat üzdü.

"Birbirimize ne kadar bağımlıyız?" diye sordum, istediğimden daha da cılız bir sesle.

265

Catherine, düşüncelerimi okuyormuş gibi gülümsedi. "Sanırım bunu biliyorsun ama yardımı dokunacaksa, Libra denge anlamına geliyor."

Bunun önemli olduğuna fakat öncelikli olmadığına karar verdim. Kayden hakkında öğrendiğim şeylere daha sonra bolca kafa yoracağım emindim. Şimdiyse, köy ve köyü esir tutanlar hakkındaki bilgiler daha öncelikliydi.

Kendi hislerimi bir kenara itip gözlerine baktım. "Ne yapmam gerekiyor?"

Omuz silkti. "Kayden'la konuş bu konuyu..."

Başımı iki yana salladım ve o da konuşmayı kesti. "Hayır, demek istediğim, bu konuda ne yapmam gerekiyor?" dedim ve kulübenin kapısını gösterdim. "Köye nasıl yardımcı olabilirim?"

Konuşmadan önce uzun bir süre beni inceledi. "Yardım etmeye zorunlu olduğunu hissediyor musun?" diye sordu yavaşça.

“Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Irkının hareketlerini belirlemesi gerekmiyor, Alexa. Kendi seçimlerini kendin yap, özellikle de senin hayatını ve ölümünü ilgilendiren konularda.”

Cevabım düşünebileceğimden daha hızlı geldi. Birdenbire günlüğün bahsettiği kehanete inanmaya başlamamıştım tabii, aklıma Soraya gelmişti sadece. Belki de benim korumacı doğam ve Nelly'nin hayatını kendi hayatımın önüne koyarak büyümemdi içimde harekete geçen. Belki de sadece çocuklara karşı duyduğum zaafı. Onlar benim gözümde dünyadaki yegâne ve tamamen masum olan ruhlardı. Belki de sadece bir Savaşçı olduğum gerçeği. Bunun *neden* böyle olduğunu bilmiyordum fakat ona yardım etmem gerektiğinden kesinlikle emindim. Soraya'ya yardım etmeliydim. Bunun sonuçlarının ne olacağı umurumda değildi. Denemek zorundaydım.

266 Kelimeler ağızımdan çıkarken, her birinin hakikatini hissettim. “Evet,” diye cevap verdim gözlerimi kaçırmadan. “Eğer gücüm yeterse” (ve yettiğinden emin değildim) “elimden geleni yapacağım.”

Catherine yüzümü uzunca bir süre boyunca inceledi ve sonra kafasını salladı. “İçimde bunları söyleyeceğine dair bir his vardı fakat gerçekten ne yapman gerektiğini bilmiyorum. Maalesef hikâyeler kurtarıcının halkımızı nasıl kurtaracağını söylemiyor. Sadece kurtaracağını söylüyorlar.”

“Hikâyeler mi?”

Anlayış dolu bir ifadeyle, muhtemelen benim olası cahilliğime gülümsedi. “Senin bildiklerin neler?”

Ona günlüğü anlattım ve ardından, “Two Rivers'takiler de onları bir şeyden kurtarmak zorunda kalacağını düşünüyorlar ama onların kurtarılacak neyi var ki? Şehirdeki durumlar buradakinden... çok daha farklı.” Buradakinden *çok daha iyi*, demek istememiştim.

Catherine başını iki yana salladı ve gülümsedi ama bir şey söylemedi. Kaşlarımı kaldırdım ve aklımdan geçenleri bana söylemesi için uzun süre bekledim. “Buradakilerin çoğu bu fikre katılmaz, çünkü gerçekten de, daha iyisini bilmiyoruz. Fakat ben, tek esir edilenlerin biz olmadığımız ihtimalini de düşündüm. Bence belki de kehanet bu köyün ötesine, hatta Two Rivers’in bile ötesine uzanıyor olabilir. Belki de tüm ırklara uzanıyordur. Ama ben ne bilirim ki?”

“İnsanlar arasında ne kadarımız yaşıyor?” diye sordum. “Ve ne kadarımız böyle yerlerde, hiçliğin ortasında duvarların ardında saklı şekilde yaşıyor?”

“İnsanların arasında yaşarken kaçımızla karşılaştın?” diye sordu bana karşılık olarak. “Bunun cevabım benden daha iyi bilirsin.”

Bunu düşündüm. Saldırı gecesinden önce tek tanıdığım kişi Jackson’dı. Fakat yine de onun ne olduğunu bilmiyordum, bu yüzden belki de fark ettiğimden fazlasıyla tanışmışımdır. Kafamı kaldırdığımda benden bir cevap beklediğini gördüm. “Fazla değil. Yani bildiğim kadarıyla.”

Soraya kafasını kapıdan içeri soktu ve Catherine’le benim korkudan havaya sıçramamıza neden oldu. “Anne,” dedi, “diğerleri işleri gün batmadan önce bitirebilmek için işe geri dönmemiz gerektiğini söylüyorlar.”

Catherine kafasını salladı. “Tamam, canım, sen dışarı çık. Biz de birazdan geleceğiz.”

Soraya dudağını uzatıp bana doğru baktı. İtiraz etmeye başladı. “Ama...”

“İstiyorsan onu tepeye kadar geçirebilirsin,” dedi Catherine, elini havaya kaldırarak. “Şimdi git, bizim işimiz de neredeyse bitti.”

Soraya tekrar dışarı atılmaktan pek hoşlanmışa benzemiyordu ama dönüş yolunda bana eşlik edecek olması onu yatıştırmış gibi görünüyordu. Soraya çıktı ve Catherine'le ben de çıkmak için ayağa kalktık.

“Dikkatli ol, Alexa,” dedi. “Yapacağın seçimler tamamen sana kalmış ama sonuçlarını iyi ölçüp biçtiğine emin ol. Kimseye bir şey borçlu değilsin. Kimsenin senden, onlar için hayatını feda etmeni istemeye hakkı yok. Sen kimseden daha az önemli değilsin.”

Bunları söyledikten sonra çıkmak üzere döndü ama onu durdurdum. “Catherine, bana cevap vermek zorunda değilsin ve bunu sorarak haddimi aşıyorsam özür dilerim ama buraya gelmeden önceki hayatına dair herhangi bir şey, *ne olursa*, hatırlıyor musun?”

Bunu sorduğum için kendimi kötü hissediyordum ama eğer birini böyle bir yere atmalarına neden olan olayları anlarsam, bunun ardında kimin olduğunu bulmaya yaklaşırim diye düşünüyordum. Sırtı bana dönük bir şekilde durdu ve uzun bir süre bir şey söylemedi. Tam bana cevap vermeyeceğine karar vermişken ve sorduğum için özür dileyecekken, konuşmaya başladı. Sesi cılız ve acı doluydu. “Bir koca,” dedi. “Bir kocamın olduğunu ve onu çok sevdiğimi hatırlıyorum. Ama... onu hiç hatırlamıyorum. Sadece onu sevdiğimi hatırlıyorum.”

“Onu Kayden’a soramaz mıydın?” diye sordum. Ona yardım etmek istiyordum. “Kayden onun kardeşi değil miydi?”

O zaman bana doğru döndü ve gözlerinden yaş akmasa da acının çok derinlerde birikmiş olduğunu gördüm. “Bazen, bazı soruların cevaplarını öğrenmemek daha iyidir,” dedi ve battaniyeyi çekerek kulübeden dışarı çıktı.

49. Bölüm

Biraz sonra ben de, Soraya'yla birlikte tekrar ormana gitmek üzere dışarı çıktım. Köylüler hemen hemen işlerine geri dönmüşlerdi; yine de benim yoluma attıkları kaçamak bakışları hissedebiliyordum. Soraya kucağıma atladı ve Catherine bana sarılarak eve dönmek için acele etmemi söyledi. Ona teşekkür ettim ve o da bana sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Soraya'yı yere bıraktım ve o da benimle birlikte göle kadar yürümeye başladı.

"Kayden Amcam nasıld?" diye sordu yürürken. "Onu bir süredir görmedim ve bu beni hep endişelendirir."

Küçücük elini tuttum. "Eminim iyidir."

Şaşkın bir ifadeyle burnunu kırıştırdı. "Onu sık sık görmüyor musun?"

İstediğim kadar sık değil. "Bazen ama genelde yolda geçerken."

Kafasını bana bakmak için kaldırdı ve bu, kıvrıcık saçlarının yüzüne düşmesine neden oldu. "Neden? Ondan hoşlanmıyor musun?"

Cevap vermeden önce tereddüt ettim. "Evet, yani o iyi biri ama benim bir erkek arkadaşım var."

Bunu duyduğunda nerdeyse olduğu yerde kaldı ama güneşin konumuna baktıktan sonra yürümeye devam etti. Uzun bir süre

sessizdi ve konuyu kapattığını varsaydım. En sonunda, “Bu çok aptalca,” deyiverdi.

Tonu suçlayıcı değildi, sadece bildiği bir şeyi söylüyordu. Onun bu samimi söylemine gülümsedim; bu benim söyleyeceğim tarz bir şeydi. “Neden aptalca?”

Tek kaşını kaldırarak bana baktı ve suratındaki ifade onun amcasına çok benzemesine neden oldu. “Çünkü siz birbiriniz için yaratılmışsınız. Sen bir Savaşçı’sın ve o bir Libra, muhtemelen ırklarınızın sonuncularısınız.”

Bunu söyleyeceğinden korkuyordum. Bunu yüz ifademde görmüş olmalı çünkü, “Ve o senden hoşlanıyor, çok hoşlanıyor hem de. En son geldiğinde, onda bir farklılık olduğunu sezdim. O yüzden bir saat onu konuşturmaya çalıştım ve en sonunda bana seninle tanışmasını anlattı,” diye ekledi sözlerine.

Merakımı kontrol altına alamadığımdan ayaklarıma baktım. “Ne söyledi?”

Çarpık bir şekilde gülümsedi. “Bunu ona kendin sormalısın,” dedi.

Gülümsedim ve gözlerimi kısıtım. Bu da onun gülmesine neden oldu. Pes edercesine ellerini kaldırdı. “Ben sadece, sen onu ne kadar çok görmek istiyorsan, onun da seni o kadar çok görmek istediğini söylüyorum.”

Kıkırdadım. “Onu görmek istediğimi nerden çıkarıyorsun? Kimsin sen Cupid mi?”

“Çünkü onun adını andığımda sanki ruhun parlıyor,” diye cevapladı. “O senden bahsederken gözleri nasıl parlıyorsa, senin de gözlerin öyle parlıyor.”

Neyin ne olduğunu anlarken yavaşça kafamı salladım. “Sen bir Arayıcı’sın, değil mi?”

Yarım bir omuz silkmeye tek bir omzunu kaldırdı. “Yarı Arayıcı. Aynı zamanda yarı Brocken’im.”

Bu bana garip geldi ve bir an neden olduğunu anlayamadım. Daha sonra başka bir şeyi kavradım. Two Rivers’ta tanıştığım hiç kimse melez değildi. Hepsi ya Kurt, ya Brocken ya da Arayıcı’ydı. “Bu yaygın bir şey mi?” diye sordum.

“Hayır, çoğu kendi ırkları içinde kalmayı seviyor ama sanırım hiç kimse, kime âşık olacağını seçemiyor,” dedi yaşından daha bilge bir şekilde. “Ama çoğu kendi ırkının dışına çıkmayı sevmiyor. Benim gibi melezlerin, safkanlara göre özelliklerimizde daha zayıf kaldığımızı söylüyorlar.”

Onun küçük elini sıktım. “Ben buna bir saniyeliğine bile inanmam. Senin herhangi bir şeyde zayıf olmana imkân yok. Aslına bakarsan, altı yaşındaki bir çocuğa göre sen oldukça zorlu birisin.”

“Yedi yaşına girdim.”

“Her neyse, sen benim ne demek istediğimi anladın. Ayrıca bir de bana bak. Benim bir ırkım bile yok. Anladığım kadarıyla benden karışığı da yok ve ben birçok şey olabilirim ama zayıf olmak bu özelliklerden biri değil.”

Bunu düşündü. “Doğru ama aynı zamanda sen tüm ırkların kusursuz genlerinin karışımısın ki bu yüzden tüm ırklar için çekicisin. Bir Savaşçı’dan çocuk sahibi olmak, hangi ırka mensup olursan ol, genetik lotoyu tutturmak anlamına gelir.”

Annesinin sözlerini tekrar ederek, “İrklarımızın hareketlerimizi kontrol etmesine gerek yok,” dedim. “Bizi biz yapan seçimlerimizdir ve kusursuz genlere sahip olalım, olmayalım, asıl önemli olan seçimlerimizdir.”

“Vay,” dedi, “Annemle bir saat geçirdin ve şimdiden onun gibi konuşmaya başlamışsın.”

Güldüm ve ayrılma yerine geldiğimiz için onu kucağıma aldım. Yanağıma bir öpücük kondurdu ve güneşe baktı. “Acele etmen gerekecek,” dedi. “Ama sen geri dönmeden gün batarsa, diğer duyularına dikkat et, Alexa. Tüm hayatım diğer insanların arasında geçirdin, o yüzden kulaklarının ve burnunun ne kadar güçlü olduğunun farkında değilsin. Dikkatli ol yeter.”

Ona son bir kez sarıldıktan sonra, onu ayaklarının üzerine bıraktım. “Teşekkürler,” dedim. “Yakında tekrar görüşürüz.”

Kocaman gülümsedi. “Umarım.”

Bana verdiği pusula yine elimde, ormanın içine daldım. Gün batmadan geri dönemeyeceğimden endişelendiğim için hafif tempolu bir koşuyla başladım. Köyde planladığımdan daha fazla zaman geçirmiştım ve muhtemelen, ağaçlar batan güneşi tamamen kapatmadan önce iki saat kadar zamanım vardı. Midemdeki ekmek ve elmayla bile, kendimi hâlâ zayıf hissediyordum. Koşudan yürümeye geçmem çok zaman almadı.

En sonunda yolculuğun sonuna yaklaşmış olduğumu tahmin etmeye başladım. Alacakaranlık çökmeye başlamıştı. Doğru yöne ilerlediğimden emin olmak için pusulayı kontrol ederek, tekrar koşmaya başladım. Karanlık çöktüğünde, şehirden bir saat kadar uzakta olduğumu tahmin ediyordum. Sağlam görüşümle bile, etrafımdaki ağaçların ve dalların şekillerini zar zor seçebiliyordum. Parmağımı pusulanın kenarında gezdirdim ve orada bulduğum ufak bir düğmeye bastım. Pusulanın yüzeyi aydınlandı ve hâlâ kuzeye doğru ilerlemekte olduğumu gördüm. Bu rahatlatıcıydı çünkü karanlıkta bir başıma kalmış olmak beni biraz germişti.

Hissettiğim korkudan biraz uzaklaşabilmek için, Soraya’nın tavsiye ettiği gibi, koku ve işitme duyularıma odaklandım.

Ve bir şey duydum.

50. Bölüm

Sadece büyük bir hayvanın ses tellerinden çıkabilecek olan bir hırlama. Ve bunun nasıl bir hayvan olduğuna dair iyi bir fikrim vardı. Birden Gladius'umu da yanıma alsaydım iyi olurdu, diye düşündüm. Hayvan saldırırsa, diğer becerilerime bel bağlamak zorunda kalacaktım.

Tempomu düşürmeden devam ettim ve yaratığın yerini anlamama yardımcı olacak bir şeyler öğrenmek amacıyla havayı kokladım. Yoğun çam kokusunun içinde belli bir kokuyu seçebildiğimi anlayınca oldukça şaşırdım. Bunun biraz tanıdık bir koku olduğunu fark ettim, fakat nereden tanıdığımı çözemedim. Daha da yoğunlaştım ve tekrar havayı kokladım. Bu konuda pek profesyonel değildim ama yaratığın bana yaklaştığını anlayabiliyordum ve daha da dikkatle dinlediğimde, bana *hızla* yaklaştığını anladım.

Olduğum yerde kaldım ve yumruklarımı sıkarak, bir saldırı için hazırlandım. Kalp atışım hızlandı ve soğuk terler alnımı kapladı. Bir saniye sonra, bir şeyin havaya sıçradığını ve boğazıma doğru saldırdığını gördüm. Tam zamanında eğildim. Hayvan kafamın üzerinden uçup geçti. Hemen döndüğümde bir Kurt'la karşı karşıya geldim.

Karşımdaki soluk sarı tüylü ve parlayan altın gözleri olan, hayli büyük bir Kurt'tu. Dişlerini gösterdi ve tüylerimi diken diken eden bir şekilde hırladı. Kurt tekrar havaya sıçramadan bir

saniye önce neyin ne olduğunu anladım. Bunun kim olduğunu biliyordum ve beni öldürmeye çalıştığından neredeyse emindim.

Son ana kadar bekleyerek gözlerimi kapattım ve elimden geldiğince hızlı hareket ederek yana kaydım. O tekrar havaya sıçramadan, ikinci bir Kurt ağaçların arasından uçtu ve sarı olana yandan çarpıp onu yere yıktı.

İkisi yere düşüp birbirlerini ısırmaya ve avantajı ele geçirmeye çalışırken, Victoria olduğundan hemen hemen emin olduğum sarı Kurt acıyla haykırdı. Kaçma dürtümü elimden geldiğince bastırdım. Eğer birazcık aklım olsaydı, kaçıp gitmem gerekirdi. Şehre kısa sürede varabilirdim. Fakat kesik kesik gelen nefeslerimden birinde, ikinci Kurt'un kokusunu aldım ve olduğum yerde kaldım.

Bu Jackson'dı.

Benim için Victoria'yla dövüşüyordu. Hayatımı ikinci kez kurtarmıştı ve onu arkada bırakıp işe yaramaz bir kız gibi kaçmayacaktım.

İkisi birbirlerine hırlayarak ve birbirlerini ısırmaya çalışarak devam ettiler. Gözlerimin önüne yaşananlara inanmakta zorlanıyordum. Victoria bana ulaşmak için Jackson'ın etrafından dolanmaya çalışıyordu ama Jackson ondan çok daha büyük ve hızlıydı. Hatta burada dikilmiş, bir aptal gibi ağzım açık olanları izlerken, onun daha önce gördüğüm tüm kurtlardan daha büyük olduğunu gördüm. Kolları, saçları gibi kıvılcımlı kahveydi ve gözleri Victoria'nınkiler gibi Kurt sarısı parlıyordu. Hırlaması derinden geliyordu ve Victoria ne zaman harekete geçmeye kalksa, tehditkâr bir tonda çıkıyordu. İtiraf etmesem de, o ses beni de korkuttu.

Birbirlerinin etrafında dönerek, birbirlerine hırladıkları gergin birkaç dakikanın ardından, Victoria beni son bir kez uyarırcasına hırladı ve ağaçların arasına girdi. Ben olduğum yerde duruyor ve sırtı hâlâ bana dönük halde, bir saldırı bekleyen Jackson'a

bakıyordum. Yavaşça, nerdeyse ihtiyatla bana doğru döndü. Onu Kurt formunda görmek, karşılaştığım en ürkütücü şeylerden biriydi. Çok uğraşmam gerekti ama en sonunda bir adım geri atmamayı başardım.

Fakat bana yaklaşılmaya başladığında, kalp atışlarım hızlanmaya başladı ve ellerimin titremesini engellemek için yumruklarımı sıktım. O olduğunu bilsem de kısık bir sesle, "Jackson?" diye sordum.

Evet, sevgilim, korkma. Benim.

Kafamda onun orta batı aksanını duymuştum ve bu sefer keçileri kaçırdığıma emin oldum. Gaipten sesler duymayı da sorun listeme ekleyiverin. Beklenildiği gibi, çılgınca düşüncelerime kahkaha atarak karşılık verdim. Bu gerginlik alışkanlığından nefret etmeye başlamıştım.

Hemen önümde duran Jackson, kafasını yana yatırdı. *Komik olan ne? Böyle bir anda bir tek sen gülebilirsin zaten.*

Tekrar kafamda duyduğum cevabını alınca, olduğum yerde sıçrayıverdim. "Sen kafamın içinde mi konuşuyorsun, yoksa ben kafayı mı yiyorum?" diye sordum yüksek sesle.

Jackson'ın kahkahasını kafamın içinde duydum. *Kafayı yemiyorsun. Bir Kurt formundayken, bu şekilde iletişim kurarsız.*

Aklıma gelen bir düşünce gözlerimi kısmama neden oldu. "Düşüncelerimi de okuyabiliyor musun?"

Dili dışarı çıktı ve dudakları dişlerinin üzerinde, gülümseme olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde gerildi. Bir elimi belime koyduğumda, tekrar kafamın içine konuştu. *Sakinleş, senin düşüncelerini okuyamıyorum. Sadece Kurtlar yüksek sesle konuşmadan birbirlerini duyabilirler ama bu zihin okuma değil, sadece konuşmadan iletişim kurma. Seninle bu şekilde konuşabilirim ama sen yüksek sesle konuşmadan seni duyamam.*

“Ah,” dedim. Şimdi çok daha fazla korkmuştum.

Bana doğru yürümeye başladığında, elimde olmadan biraz gerildim. Jackson’ın beni incitecek bir şey yapmayacağını bilsem de, böyle büyük ve ürkütücü bir şeyin bu kadar yakınımnda olması beni biraz geriordu. Büyüklüğüne bakılırsa, bunu bir aslanın yanına gitmekle karşılaştırabilirim.

Benden bir metre ötedeyken, güçlükle yutkundum ve olduğum yerde kalmak için çabaladım. Dediğim gibi, bu hâliyle çok daha ürkütücüydü.

Sakin kaçma, olur mu? Bunu aramızdaki mesafeyi kapatmadan hemen önce söyledi. Eğer kaçarsan, seni kovalamamam çok zor olur. Kurt formumun sana zarar vereceğini sanmam ama o yine de bir Kurt.

Kollarımı bağlayıp homurdandım. “Ben kaçmam.” En azından normalde kaçmam am bu normal bir an değildi tabii.

Kıkırdaması zihnimi doldurdu ve ileri doğru bir adım atarak, burnunu saçlarımın arasına soktu. Kalp atışlarımın tekrar hızlandığını hissettim.

Ama kaçmak istiyorsun. Kokusunu alabiliyorum. Burnunu boynuma sürdü ve şaşırtıcı bir şekilde tüylerim diken diken oldu. Bu hâldeyken kokun çok daha güçlü.

Onun derin bir nefes aldığını duydum ve sıcak, ıslak burnunu köprücük kemiğimde gezdirdi. Onun dokunuşu üzerine, şaşırtıcı bir şekilde göz kapaklarım titredi.

Bu tamamen sarhoş edici, sevgilim.

Elim sanki kendi başına uzandı ve parmaklarım boynundaki tüylerin arasında gezindi. Tüyleri yumuşak ve gürdü ve sıcaklığını hissedebiliyordum. Bu tamamen aklımı başımdan almıştı fakat aynı zamanda... heyecan vericiydi. Derin bir nefes alarak onun

kokusunu içime çektim, Jackson'ın ciğerlerimi doldurmasına izin verdim.

Jackson hafifçe geri çekildi ve kafasını tekrar yana yatırdı. Aslında çok hoş bir hareketti bu. Kafamda konuştuğunda sesi şaşkın bir şekilde geliyordu. *Gözlerin parlıyor, Alexa.*

Bu sözler üzerine şaşkınlıkla alnımı kırıştırdım. “Şey, teşekkür ederim.”

Kafasını hafifçe sağa sola salladıktan sonra, *Hayır, yani parlıyorlar, Kurt gözleri gibi, dedi.*

Bu beni kendime getirdi ve etrafıma bakındığımda ormandaki şekilleri artık rahatlıkla görebildiğimi fark ettim. Hatta her şeyi, gündüzmüş gibi görebiliyordum. Yepyeni bir keşif. Bu noktada, her an kucak dolusu şey öğreniyordum.

“Harika,” dedim. “Yani, sanırım bu harika bir şey. Benim bir parçam Kurt, değil mi?”

Tekrar kıkırdadı. *Evet, öyle ve sanırım içindeki Kurt benden hoşlandı.*

Omuz silktim ama bu formdayken ona bu kadar güçlü bir tepki vermem beni utandırmıştı. “Hoşlanmamak elde mi?” dedim soğukkanlı olmaya çalışarak.

Kelimelerindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. *Harika. Sen harikasın. Ben döneceğim. Beni biraz bekleyebilir misin? Birkaç dakikaya dönerim.*

Kafamı salladım. “Tamam, olur.”

Döndü ve ağaçları arasında kayboldu. Birkaç dakika sonra geri geldi ve ona kocaman gözlerle baktım. İnsan formuna geri dönmüştü. Fakat ona böyle bakmamın sebebi bu değildi. Bunun sebebi tamamen çıplak olmasıydı.

Bakışlarımı kaçırdım. Bu pek kolay olmadı, çünkü Jackson'da gladyatör vücudu vardı. İyi bir formda olduğunu biliyordum fakat bunu ilk elden görmek farklıydı. Ayrıca utanmıştım; ne de olsa her gün çıplak bir erkek görmüyordum.

Bana yaklaştıkça yanaklarımı ateş bastı ve gözlerimi inatla yıldızlara doğru yönleltmememe güldü. "Kusura bakma sevgilim, kıyafetlerim buradan pek uzakta değil ama senin yanındayken Kurt formunda fazla kalmak istemedim. Kurt'um içgüdüleriyle hareket etmeyi seviyor ve sen bayağı güçlü içgüdüler uyandırırıyorsun."

Omuz silktim. "Sorun değil... Kıyafetlerin ne kadar uzakta?"

Tekrar güldü. "Pek uzakta değil ama sen tişörtünü çıkartırsan, onunla üzerimi örtebilirim."

Başımı iki yana salladım ve gülümsemeden edemedim. "İyi deneme."

Kolunu omzuma atarak beni daha da utandırdı. "Sen bilirsin."

Kıyafetlerini birkaç dakika sonra bulduk; ki bu sadece bir çift kot pantolondan ibaretti. Onları giydikten sonra ona sarılıp dudaklarından öptüm. "Teşekkür ederim."

Kollarını bana sardı ve sıcak cildinin bana dokunan kısımlarının açık bir şekilde farkına vardım. Kendimi ona daha da yaklaştırmak için, parmaklarımın sırtındaki sert kasları incelemesine izin verdim. Boynuma inen saçlarımı burnuyla geri ittiğinde, daha önce hissettiğim o duygu, çok daha güçlü bir şekilde geri geldi. Karanlık bir ormanın ortasında, bana bu kadar yakın olmasının çekici bir tarafı vardı. Tekrar derin bir nefes aldı ve biraz ayrılıp bana baktı. Gözleri yine parladı ve o an benimkilerin de parlamakta olduğundan emindim.

"Rica ederim. Ama ne arıyordun burada yine? Sana bunun tehlikeli olabileceğini söylemiştim."

Hâlâ kolları arasındayken gülümsedim. “Emir alma konusunda hiçbir zaman başarılı olamadım, Jack.”

Tek kaşını kaldırdı. “Ama görünüşe göre, soruları savuşturmada çok beceriklisin.”

İç geçirdim ve kollarının arasından ayrıldım. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum fakat ona doğruyu da söyleyemezdim. “Son zamanlarda çok gergin zamanlar geçirdim... ve bu orman bana huzur veriyor, sanırım. Burada koşmayı seviyorum, düşünmeme yardımcı oluyor.” Bu tamamen yalan da değildi.

Bunu düşündü. “Tamam ama hatırım için, bunu gündüzleri yapmayı dener misin? Kurtlar genelde sadece geceleri koşarlar, o yüzden gündüzleri gelersen, güvende olursun.”

Sadece benim için endişelendiğini anlayarak başımı salladım. “Tamam, denerim.”

Doğruyu söylediğimden emin olamamış gibi bir süre bana baktı. Fakat sanırım cevabımı kabul etti, çünkü elimi tuttu. “Victoria dönmeye karar vermeden geri dönelim. Sanırım boğazına doğru hamle yapıyordu.”

Kafamı salladım ve öfke hissi midemi kasıp kavurdu. “Evet, sanırım öyleydi.”

51. Bölüm

Okulun yakınlarındaki ormandan çıkarak şehre geri döndük. Binaların görüntüsü aklıma bir fikir getirdi. “Saat kaç?” diye sordum.

Jack düşünmeden boş koluna baktı ve yüzünü buruşturdu. “Emin değilim ama dokuz civarı olmalı. Niye?”

Onun yanından ayrılmak için ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Bu, onunla zaman geçirmek istemediğimden değildi; sadece bunu kendi başıma yapmak istiyordum. “Kütüphaneye gitmem gerekiyor,” dedim. Yalan değildi çünkü aceleyle bir yalan düşünememiştim.

“Tamam, seninle yürüyeyim... senin ödev yaptığını bilmiyordum.”

Bu son cümlesi üzerine tek kaşımı kaldırdım. “Çok okuyorum.” Bu doğrudu. “Ama önemli değil, gelmene gerek yok çünkü kapanmadan önce yetişeceksem, koşmam gerekecek.” Bunu havalı bir şekilde söylemiş olmalıydım, şimdi tek eksikim bir cep koruyucuydu. Döndüm ve onu baştan aşağı süzdüm. “Hem sen yarı çıplaksın, Jack.”

Jackson'ın kaşları kuşkuyla yukarı kalktı. “Kapanmadan kütüphaneye varmak için ‘koşarak’ kütüphaneye mi gideceksin? *Harry Potter*’ın yeni kitabı falan mı çıktı?”

Gözlerimi devirdim. “Son kitap yıllar önce çıktı.”

İfadesi etkilenmiş bir hal aldı. “Gerçekten de bayağı okuyormuşsun.”

“Ne? Bunu herkes...” Kafamı salladım. “Her neyse, yarın okul için bir kitap almam gerekiyor.” Jack’e giderek daha fazla yalan söylüyordum. Bu hoşuma gitmiyordu ama Soraya’ya hiç kimseye bir şey söylemeyeceğime dair söz vermiştim. O yüzden bu başkasının sırrını saklıyordum demek oluyor, değil mi?

“Tamam,” dedi yavaşça.

Parmak uçlarıma kalkıp dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. “Tekrar teşekkür ederim, Jack. Bu gece benim için yaptıklarını unutmayacağım. Yarın öğle yemeğinde görüşürüz.”

Koşmaya başladım. Tam bir aptal gibi görüldüğümünden yüzde yüz emindim ama gerçekten kütüphane kapanmadan yetişmek istiyordum.

Şansıma, küçük taş binaya tam kütüphane görevlisi kapıyı kilitlerken yetiştim. Bana günlüğü veren aynı yaşlı kadındı bu. Beni gördüğünde, kapıyı açtı ve beni içeri aldı. Arkamdan kapıyı kilitledi ve suratına endişeli bir ifade yerleşti. “Savaşçı, her şey yolunda mı?” diye sordu.

Elimin tersiyle alnımdaki teri sildim. Her gün koşuyordum ama her zaman en hızlı tempomda koşmuyordum ve nefessiz kalmıştım. Sert bir nefes aldım. “İyiyim,” dedim soluğumu verirken. “Kütüphaneyi kapatmadan önce size yetişmek istedim sadece.”

Gülümsedi ama hâlâ kafası karışık görünüyordu. “Pekâlâ, senin için ne yapabilirim, canım?”

Onun hitap için seçtiği kelimeye gülümsedim. Eğer bir büyükannem varsa, bana onu hatırlatıyordu. Hatta Two Rivers’ta tanıştıklarım arasında yaşlı diyebileceğim bir tek o vardı, o da

ucundan. “Günlükte yazanlara inanıyor musunuz?” dedim sadece gelerek.

Yavaşça kafasını salladı ve bana bilgiç bir şekilde gülümsedi. “Ahh, demek bu yüzden buraya koş koş geldin.” Devam etmeden önce beni bir süre inceledi. “Evet, inanıyorum.”

“O halde neden herkesin onları bir şeyden kurtaracağımı düşündüğünü de biliyorsunuzdur,” dedim.

Kadın tekrar tereddüt etti. “Böyle bir şeyi neden düşünebileceklerini anlıyorum, evet.”

“Neye karşı?” diye sordum.

Kadınım kaşları çatıldı. “Anlayamadım?”

“Onları neyden kurtaracağımı düşünüyorlar?”

Söylediklerinden korkuyormuş gibi fısıltıyla konuştu. “Kaçılmaz bir gelecekte.”

Kollarımı havaya kaldırdım. “Neden bahsediyorsun? Niye burada her şey gizemli olmak zorunda?”

Rahatsızca etrafına bakındı. “Lütfen, Savaşçı. Senden sesini alçaltmanı rica edeceğim. Ne de olsa burası bir kütüphane.”

Ayrılmak için döndüm, fakat elim kapı koluna uzanırken beni durdurdu. “Etrafına bak, Savaşçı ve göz ardı etmek için çok çaba sarf ettiğin içgüdülerini dinle. Bir şeylerin yolunda olmadığını hissedebilirsin,” diye fısıldadı, neredeyse duyulmaz bir şekilde. “Burada yaşayanlara ve mekânlara bak ve onları duvarların dışında gördüğün dünyayla karşılaştır.”

Kafamı çevirdim ve kapıyı iterek açtım. “Peki, teşekkürler.”

“Öfkeni anlıyorum. Ne de olsa sen bir Savaşçı’sın, ama sana daha fazlasını söyleyemem. Kalan zamanımın daha da kısaltılmasını istemiyorum.” Yakınlardaki bir raftan rastgele bir kitap

seçerek elime verdi ve beni yavaşça kapıdan dışarı itti. “Yarınki sınavında başarılar, Savaşçı,” dedi normal bir ses tonuyla.

“Teşekkürler,” diye tekrar ettim ve tekrar karanlık sokağa çıktım. Görünüşe göre cevapları kendim bulmam gerekecekti.

İçimde bunun pek de kolay olmayacağına dair bir his vardı.

52. Bölüm

Sonraki gün Patterson'ın sınıfında, Tommy'yle ikimiz Patterson'ın 'acemi kampı' adını verdiği alıştırmayı bitirmiştik. Bu, yorucu bir şınav ve zıplama rejiminden oluşuyordu. Saçlarımın karmakarışık olduğundan emindim fakat Tommy'nin saçları hâlâ düzgün ve kusursuzdu. Soluklanırken biraz konuştuk.

"Dün şu Savaşçı seni almaya geldikten sonra ne oldu?" diye sordu bana.

Omuz silktim. "Sanırım buna bir günlük gayri resmi uzaklaştırma diyebilirsin."

Yüzü anlayışla aydınlandı. "Victoria'yla olan şey yüzünden mi?"

Kafamı salladım ve konuyu değiştirecek bir şeyler aradım. "Bu arada, bu hafta sonu yapılacak maça gitmeye karar verdim."

Muzip gülüşü yakışıklı suratına geri geldi. "Gerçekten mi? Fikrini değiştiren ne oldu?"

"Bunun... eğitici olabileceğini düşünüyorum."

Buna güldü. "Bunun ilk randevumuz olacağının farkındasın, değil mi?"

Ayağımı değiştirdim. "Aslına bakarsan, ben Jackson'la beraberim."

Bu cümlemi geçiştirdi. "Bana âşık olana kadar sadece."

Bu varsayıma karşı tek kaşımı kaldırdım. "Öyle mi diyorsun?"

Cevabı ortadaymış gibi bana baktı. "Tabii ki öyle. Şimdi git üzerini değiştir, seninle tarih dersine gidelim."

"Emredersiniz, efendim," dedim bir elimle selam vererek.

Gülümsedi ve erkeklerin soyunma odasına doğru yola çıktı. Ben de gözlerimi devirdim ve bir sonraki derse girmeden önce yıkandım. Tommy'ye sinir olmuyordum. Beni güldürüyordu. Fakat hâlâ erkeklerin benden hoşlanması garibime gidiyordu. Her zaman güzel olduğum söylenmişti, yani kendime güvenim düşük olduğundan değildi bu; sadece insan ırkından erkekler benden hep uzak durmuşlardı. Aslında, *tüm* insanlar benden kaçınmışlardı ama buradayken, insanlar benden kaçınmıyordu. Etrafımda olmak istiyorlar, benden hoşlanıyorlardı. Buna alışmak kolaydı çünkü başıma gelen onca şey arasında, arkadaş sahibi olmak se-verek karşılayacağım şeylerden biriydi.

Tarih dersinde öğretmen bize dersi anlatırken, ben de bildiğim şeylerin bir listesini çıkardım. Eğer öğünlerimi aksatacaksam, bu arada ortada nelerin döndüğünü de bulmaya çalışabilirdim. Bazı şeyleri yazmak her zaman kafamdakileri düzenlememe yardımcı olmuştur ama yazdığım her şey için kısaltmalar kullandım çünkü kimsenin yazdıklarını görüp bana soru sormasını istemiyordum. Belki de sadece paranoyaktım.

Bildiklerim şunlardı: Two Rivers, ıssız bir yerde bulunan, dört yanı duvarla çevrili, abartılı bir şehirdi. Şehrin, suyu geçemeyen Lamia'ları dışarıda tutabilmek için iki nehrin arasına kurulduğunu tahmin ediyordum. Two Rivers sakinleri ya Kurt'tu ya da vampir ve tanıştığım hiç kimse melez değildi. Buradaki herkes yakışıklıydı ve çok az kişi torun sahibi olacak yaşıydı. Yani kısacası, etrafta yaşlı olan ya da 'formsuz' hiç kimse yoktu.

Fakat aynı duvarların içinde, aynı nehirlerin arasında, şimdiye dek bizzat şahit olduğum en fakir köy de yer alıyordu. Köyde her yaştan insan vardı ve çoğu ya çok yaşlı ya da çok gençti. Bildiğim kadarıyla içlerinde melez olanlar vardı. Soraya bunun bir örneği idi. Bu kişiler reddedilmiş, tüm gençlik ve güzellikleriyle Two Rivers'ta yaşaması uygun görülmemiş kişilere benziyorlardı. Burada yaşayanlar birer birey olarak değil de yemek olarak görülüyordu. Bilinmeyen bir tirana kan bağışı yapmak zorundaydılar, aksi halde çok korkunç bedeller ödüyorlardı. Bunlar, yardıma muhtaç insanlardı. Benim sağlayabileceğimden pek de emin olmadığım bir yardım.

Fakat aynı duvarlar içindeki bu iki yerin benzerlikleri de vardı. İkisi de aşırı farklılıklarına rağmen kurtarılmaya muhtaç olduklarını düşünüyorlardı. Köydekilerin neden buna ihtiyacı olduğu ortadaydı fakat bu iki topluluğun farklı şekillerde esir olması mümkün müydü?

Son olarak da bu iki topluluk da bu özgürlüğü getiren kişinin ben olacağıma inanıyor muydular? Yoksa bunu umuyor muydular? İki topluluk da benim anlamadığım şeyleri anlıyormuş gibi görünüyordu ve bunlardan bahsetmekten korkuyorlardı. Bir işe yaramayan insanların fakirlikle boğuşan köyde birer kan kölesi olarak yaşamaya gönderilip gönderilmediklerini öğrenmeliydim ve şehre insan kanı getirilirken, neden onların kanının istenildiğini bulmalıydim. Fakat tüm bunları, gözleri kendi üzerime çekmeden becermeliydim ve işin zor kısmı da buydu.

Öğrenmem gereken başka şeyler de vardı. Bunların çoğu Kayden'la alakalıydı. Gidip onunla konuşmam gerektiğini biliyordum ama buna henüz zaman bulamamıştım. Bunu hafta sonundan önce yapmayı istiyordum, yani yarın yapmalıydim.

Aslında onu bulmayı hiç istemiyordum. Sormam gereken soruların cevaplarını öğrenmek istediğimden hiç de emin değildim. Kendimi bir korkak gibi hissediyordum ama korkuyordum işte.

Onun, en büyük korkularımdan birini, içimde patlamaya hazır bir bomba olduğunu ve bunu sadece Kayden'in engelleyebileceğini doğrulayacağından korkuyordum. Ondan hoşlanmadığımdan değildi; ondan çok fazla hoşlanıyordum. Onun yanıdayken kendimi zayıf ve ona muhtaç hissediyordum. Fakat sorun bu değildi. Aynı zamanda onun yanıdayken kendimden geçiyordum. Kendimi onun kollarına bırakıp, orada onunla sonsuza kadar kalmak istiyordum. Ve şimdi onun bana karşı hissettiği her şeyin genlerimizden kaynaklandığını öğrenmiştim. Benimle birlikte olmak istemesinin sebebi içindeki ateşi söndürmekti, sadece benden hoşlandığı için değil. Bu düşüncenin beni bu kadar üzdüğünü fark ettiğimde çok şaşırdım.

Ama en azından, onunla Soraya hakkında konuşmak istiyordum. Bu biraz yersiz kaçabilirdi ama ondan bir açıklama bekliyordum. Yeğeni orada korkunç şartlar altında yaşarken onun burada neden lüks bir hayat yaşadığına dair bir açıklama istiyordum. Bunun tamamen adil olmadığını biliyordum. Hem benim de köyden haberim olalı birkaç gün olmuştu ve ben de onlara nasıl yardım edeceğime dair bir şey bulamamıştım, bu yüzden neden bunu ondan bekliyordum ki? Tek bildiğim, bir şeyler yapılması gerektiği idi ve beğensem de beğenmesem de bunu bulabilmek için en büyük umudum oydu. Onunla konuşmam gerekcekti. Ve bunu, vücudum açlıktan tamamen kendini bırakmadan yapmalıyım. Dersler şimdiden benim için acı verici bir şekilde zorlaşmaya başlamıştı.

“Cevabı biliyor musunuz, Bayan Montgomery?” diye soru öğretmen, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. Soruyu duymamıştım bile.

“Kusura bakmayın, Bayan Redman, neyin cevabı?” diye sordum.

Bana gülümsedi; dişleri kırmızı rujunun ardında parlıyordu. “Savaşçı Basil’in neden uzun zaman koruduğu topluluğa karşı bir isyan çıkarttığını biliyor musunuz?”

Kütüphanede ırkım hakkında araştırma yaparken bu Savaşçı hakkında bir şeyler okumuştum. Basil, diğer ırklar Savaşçıları esir etmeyi kalkıştıklarında, onlara karşı isyanı yöneten kötü şöhret sahibi bir Savaşçı’ydı. Zamanının kralına karşı gelerek canından olmuştu. Hatta ilk ölenlerden biri oydu.

“Çünkü bunu başka kimsenin yapamayacağını hissediyordu,” dedim. “Sayısız kişinin hayatı söz konusu olduğunda, bir tek kişinin hayatını feda etmeye değer. O bunu özgürlük için yaptı; kendi ırkı esaretten uzakta yaşayabilsin diye yaptı.”

Bayan Redman yavaşça kafasını salladı ve gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Çok iyi, Savaşçı, çok iyi.”

Evet, bu harikaydı.

53. Bölüm

Öğle yemeği vakti geldiğinde, beklendiği gibi kurt gibi açtım. Ayaklarıma beton bloklar bağlıymış gibi hissediyordum ve kaslarım beynimin yürüme komutunu dinlemek istemiyormuş gibi geliyordu. Fakat her şeyi çözmeye çok yakın olduğumu hissediyordum çünkü bir yandan vücudum zayıf düşmüşken, zihnim de berrak ve güçlüydü. Yemek yemeden bir süre daha devam edebilirim, belki aradığım cevapları bulurdum. Sadece, önce açlıktan ölmemeyi umuyordum.

Yemek masasında, yemeğimi yemeden oynarken, Nelly endişeli bir şekilde bana baktı. Ona daha önce yediğimi söyleyerek yalan söylemiştim fakat o her zamanki gibi, bir şeyin yolunda olmadığını biliyordu. Ben normalde öğün atlamazdım. Soluk cildim ve bitkin göz kapaklarım da durumumu ele veriyordu.

“Sen iyi misin, güzelim?” diye fısıldadı Jackson. “Biraz hasta gibi görünüyorsun.”

Zayıf bir şekilde gülümsedim. “İyiyim. Sadece uyumakta zorluk çekiyorum.”

Gözleri endişeyle doldu. “Yapabileceğim bir şey var mı?”

Kafamı hayır dercesine salladım. “Hayır, ama sağ ol. Ben gerçekten iyiyim.”

Sohbete dalmış olan diğerlerine döndüm. “Bu hafta sonu maça gelmek istiyor musunuz?”

Tommy sandalyesine yaslandı ve muzip bir şekilde gülümsedi. “Evet, Alexa’yla biz gidiyoruz.”

Jackson’ın gözleri hafifçe kısıldı ve Tommy’nin niyetinin de bu olduğundan emindim. Hüsrarla iç geçirmemek için kendimi zor tuttum. Bunun için yeteri kadar enerjim yoktu.

Nelly tam zamanında yardımına koştu. “Elbette, geliriz.” Daniel’a baktı, o da kafasını salladı ve sonra Jackson’a baktı, o da onu başıyla onayladı.

“Güzel,” dedi Nelly. “Bu hafta sonu seninle biraz zaman geçirmek istiyordum zaten.”

Gülümsedim. “Ben de öyle.”

Yemekten sonra diğerleri derslerine gitmek için ayrılırken, Jackson benimle bahçede yürüdü. Sessizliği ilk bozan ben oldum.

“Neyin var, Jack?” dedim. Gerçi neyi olduğunu bildiğimi sanıyordum.

Jackson elini saçlarının arasından geçirdi ve yeşil gözleri ayaklarına kayd. “Benim o kıskanç sevgililerden biri olduğumu düşünmeni falan istemem ama...”

Tek kaşımı kaldırdım ve dudaklarım yarım bir gülümsemeyle gerildi. “Ama bir yandan da öyle misin?”

Cevap vermediğinde, elimi onun yanağına koydum. “Endişelenecek bir şey yok. Tommy ve ben sadece arkadaşız.”

Gülümsedi. Bana sınıksıkı sarıldı ve, “Özür dilerim, bunu bilmiydim. İçimdeki Kurt yüzünden. Bazı şeyleri biraz sahiplendiğimiz oluyor bazen.”

Güldüm. “Şey, üzerime işlemene falan gerek yok.” Yüzündeki tebessüm içten bir gülümsemeye dönüştü. “Tommy’den o şekilde

hoşlanmıyorum, yani endişelenmene gerek yok”, diye tekrarladım. Bu sadece yarım bir yalandı.

Alnıma bir öpücük kondurdu ve geri çekildi. “Gitsem iyi olacak. Sonra görüşürüz.”

Ben de ona ufak bir öpücük verdim ve sonraki dersim olan Kondisyon dersine gittim. Bu dersin bugün biraz zor geçeceğine dair bir his vardı içimde. Sadece bugün koşarak merdiven çıkmayacağımızı umuyordum.

Sadece bir tur ağırlık kaldırma egzersizi yaptık ve bu egzersizler boyunca vasat bir performans sergiledim. Hatta eğitmen bana, hemşirenin yanına gitmemin gerekip gerekmediğini sordu ama ben uykusuzluk mazeretini kullanarak bu teklifi reddettim. Bana şüpheyile baktı ve bugün kendimi fazla zorlamamamı söyledi. Ona kendimi *zaten* fazla zorlamadığımı söylemedim.

Günün sonunda, odama gidip biraz uyumak için okul bahçesinin içinden geçiyordum. Öyle yorgun ve bitkin hissediyordum ki, ihtiyacım olan uyku olmasa da tek istediğim uzanmaktı. *Açlıktan ölüyordum* ve bu durum artık etkisini iyice göstermeye başlamıştı. Sigara içmek bile istemiyordum, o yüzden hastalanmaya başladığımın farkındaydım.

Kurt öğrencilerinin yurdunun bulunduğu binanın yanında geçerken, iki çift laf etmek istediğim birini gördüm. Kendi başına, sırtı bana dönük halde yürüyen Victoria'ya yaklaşırken zayıf halimi unutmaya çalıştım.

Birazdan yapacağım şeyi yapmanın birden fazla yolu vardı ama bu sefer benim için her ne kadar çok zor bir seçim olsa da şiddet içermeyen yolu seçmeye karar verdim. Onu görmek bile içimdeki öfkenin alevlenmesine neden olmuştu ve bu midemi ısıtmıştı. Derin, sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra, onun yanına gelene kadar adımlarımı hızlandırdım.

Beni görünce bir an yerinden sıçradı ve ağır makyajlı gözlerinde korku ifadesi belirdi. Kendini çabucak topladı ve ifadesi küçümsemeye dönüştü. “Ne istiyorsun?” dedi tükürürcesine. Dört bir tarafa bakarak, “Bu sefer Jackson seni kurtarmak için burada değil. Ne kadar şanslıyım.”

Onu bir kez daha boğazından kavramak için karşı konulmaz bir istek duydum ama yumruklarımı sıkarak bunu göz ardı etmeye çalıştım. “Buraya ateşkes ilan etmeye geldim.”

Soluk sarı saçları hafifçe yanağına çarptı ve gözleri bana döndü. Ciddi olduğumu gördüğünde, kahkaha attı. “Korkuyorsun, değil mi? Bence *korkmalısın*. Jackson seni kurtarmasaydı, seni öldürürdüm.”

Tırnaklarım avuç içime, derimi kanatacak kadar sert bir şekilde batıyordu. “Kendini bir şey zannetme,” dedim, elimden geldigince sakın bir sesle. “Beni hiçbir şeyde yenemezsin. Sana arkadaş olalım demiyorum. Sen beni rahat bırakacaksın, ben de seni.”

Tekrar kahkaha attı. “Korkaklığın en az senin şu küçük kız kardeşin...”

Yumruğumu suratına gömerek sözlerinin yarıda kesilmesine neden oldum. Kendimi daha fazla tutamamıştım. Tutmak istemiyordum. Onun yere çarptığını ve bunu yapanın ben olduğumu görmek bana kendimi harika hissettirmişti. Kendimi kötü hissetmiyordum; bu kız bunu hak etmişti. Beni öldürmeye kalkmıştı ve şimdi onunla barışmaya çalıştıktan sonra Nelly’ye hakaret etme cüretini göstermişti. Bu konuşmanın sakince devam edeceğini sanmıyordum ama öyle ya da böyle mesajımı ona iletecektim. Onun şansına, gücüm her zamankinden daha azdı, o yüzden saldırımı onu bayıltmamıştı. Ama fena halde canını yaktığından emindim.

Onun tepesinde durduğumda burnundan kan geldiğini gördüm. Gözlerinin korkuyla parlaması ve burnundan suratına akan

kan, dudaklarımı istemsizce yalamama neden oldu. Dehşet verici ama kucak açarak karşıladığım bir his üzerime çöktü. Bir kez daha aç bir avcıya dönüşmüştüm ve içimdeki diğer yanım, kendini benliğimin en önüne çıkarıyordu. Gözlerinin içine baktım ve içimdeki öldürmeye niyetli canavarı geri çekilmeye zorladım. Ben böyle biri değildim. Victoria'nın yanına bu yüzden yaklaşmamıştım.

Zorla yutkunduktan sonra kısık bir sesle konuştum. "Bunu son uyarım olarak kabul et. Beni zorlama, Victoria. Neyi kışkırtığının farkında değilsin."

Victoria'nın kanlı suratına saf bir nefret ifadesi yerleşti ama ben arkamı dönüp oradan uzaklaştım. Bu, olması gerekenden daha zor olmuştu. İçimdeki her şey korkunç bir şey yapmamı ve gelecek tehditleri yok etmemi istiyordu.

Ancak bu, kendimi kaybettiğim üçüncü sefer olmuştu ve kontrol için yaptığım savaşı kaybetmekte olduğumun göstergesiydi. Victoria'nın yaşamasına izin vererek çok büyük bir hata yapıp yapmadığımdan emin değildim. Kan peşinde olduğunu çoktan ispat etmişti o.

Bu düşünce üzerine, annemin derslerinden biri aklıma geldi. Düşmanını hiçbir zaman küçümseme. Mesajımın Victoria'ya ulaştığını umuyordum. Fakat bunun yerine, sadece onu daha da kızdırmayı başardığımı düşünüyordum.

54. Bölüm

Odağa gittim ve kendimi doğruca yatağa attım. Hâlâ son-
raki gün Kayden’la konuşmayı planlıyordum ama bu gece
sadece uyumam gerekiyordu. Her zamanki gibi, istediğimi elde
edememiştim. Ama en azından bu da, en az onun kadar iyiydi.

Nelly beni ziyarete geldi.

Zamanlaması çok iyiydi çünkü biraz gecikse, çoktan uyumuş
olurdum. Geldiğinde, ancak ona içeri gelmesini söyleyecek kadar
gücüm kalmıştı.

Odaya girdi ve ela gözleri endişeyle parladı. Nelly’nin tipik ha-
liydi bu, hep benim için endişelenirdi. Yanıma oturdu ve elinin
arkasını alnıma dayadı. “Hasta mısın?”

Kafamı hayır dercesine salladım. “Ben hastalanmam.”

Bana sert bir bakış attı. “Biliyorum. Bu yüzden endişeleniyo-
rum.”

Bana bakmaya devam edip benden bir cevap beklediğinde,
artık ona gerçeği söylemenin zamanının geldiğine karar verdim,
söyleyebildiğim kadarını. Ne de olsa, eğer Nelly’ye güvenemez-
sem, kimseye güvenemezdim. “Birkaç öğünü atlamış olabilirim,
hepsi bu,” dedim, çok önemli değilmiş gibi göstermeye çalışarak.

Nelly şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çattı ama sonra bunu bi-
liyormuş gibi kafasını salladı. “Yemeğini daha önce yediğini

söylediğinde yalan söylediğini biliyordum. Ne diye yemek yemeyi bıraktın, Alexa?”

Kötü bir söz söylememek için yıkılmaz çabasına gülümsedim ve bir kez daha ona doğruyu söyledim. “Düzgün bir şekilde düşünmem gerekiyordu.”

“Yemek yememen düzgün düşünmene nasıl yardımcı olacak?”

Kararımı hemen verdim ve ona teorilerimden bahsettim. Ona Soraya ve köy dışında her şeyden bahsettim; Soraya’ya o konuda hiçbir şey söylemeyeceğime dair söz vermiştim. Fakat ona Kayden’in bir Libra olduğunu da söyledim.

Anlatmayı bitirdiğimde, Nelly sessizce oturdu ve bana, benim için gerçekten endişelenmekte olduğunu söyleyen bir şekilde baktı. “Yapma,” dedim. “Bana gerçekten burada tuhaf bir şeyler döndüğünü düşünmediğini söyleme.”

Konuşmadan önce gözleri, gözlerimi aradı. “Elbette tuhaf olacak, Lex. Burası birlikte büyüdüğün insanlardan çok daha farklı kişilerle dolu, daha önce hiç bilmediğin bir dünya. Elbette tuhaf olacak ama bunun kötü bir şey olmasına gerek yok.”

Kafamı inatçı bir şekilde sağa sola salladım. “Peki ya burada yaşayan herkesin neredeyse mükemmel olduğu gerçeği? Cidden soruyorum, buradayken yaşlı, çirkin, özürlü ya da aşırı kilolu biriyle karşılaştın mı?”

Bir an bunu düşünüyormuş gibi göründü ama sonra her zamanki güzel tebessümlerinden biriyle gülümsedi. “Hayır... ama biz daha yavaş yaşıyoruz, biz insanlar gibi değiliz. Ve buradakiler her şeyin güzel görünmesinden hoşlanıyorlar, o yüzden belli ki kendilerine de iyi bakıyorlar. Bu, ortada bir komplo olduğu anlamına gelmiyor.”

İnat ettim. “Peki ama o zaman niye buradaki herkes benim onları bir şeyden kurtaracağımı düşünüyor? Ortada kötü bir şeyler olmasa, onları kurtarmam gerektiğine inanmazlardı.”

Nelly'nin kaşları çatıldı. "Belki de bunu sadece sen bir Savaşçı olduğun için düşünüyorlardır. Belki de senden dünyadaki tüm Lamia'ları yok etmeni bekliyorlardır. Kim bilir. Ama sen onlara hiçbir şey borçlu değilsin ve kimileri de zırdeli zaten."

Ona uzun süre baktım, burada ters bir şeyler olduğunu söyledimde bana inanacak kadar güvenmediğine inanamıyordum. Ayrıca ortaya attığı deliller de Nelly'den beklenemeyecek kadar mantıksızdı. Nelly tanıdığım en zeki insanlardan biriydi ve onca delil tersini gösterirken, bir şey için bu kadar tartışmazdı. Fakat en çok, bana inanacak kadar bile bana güvenmemesi beni üzmüştü. Nelly bana hep güvenirdi.

Fakat Nelly hâlâ buradaki yiyeceklerden yiyordu ve eğer haklıysam (haklı olduğuma inanmaya başlamıştım) o da herkesin etkisinde olduğu şeyin etkisi altındaydı, yani bundan önce benim de doğru düzgün düşünmemi engelleyen şeyin etkisinde. Bunun yüzden ona kızamazdım ama aynı zamanda bu, onu ikna etmeye çalışmanın akıl kârı olmayacağını gösteriyordu.

"Dinle," diye ekledi, düşüncelerimi yarıda keserek. "Burada mutlu olmayı deneyemez misin? Başımızdan çok fazla şeyin geçtiğini biliyorum ve bunlar ikimizi de değiştirdi ama... ben burada mutluyum. Jackson da mutlu. Burada mutlu olmayan bir tek sen varsın, Alexa. Dünyayı bir şeylerden kurtarman gerektiğini düşünüyorsun ama gerçekte, genç bir kız gibi yaşamaktan başka hiçbir şey yapmana gerek yok. Delinin tekinin günlüğüne ne yazdığı kimin umurunda? Hayatının nasıl olacağı sana kalmış."

Kafamı salladım ve Nelly de, onunla aynı fikirde olduğumu sanarak gülümsedi. Gerçekte, sadece onu ikna etmenin hiçbir yolu olmadığından emin olduğumu göstermiştim. Bunun arkasında her kim varsa, onun etkisinde olduğu sürece böyle bir şey imkânsızdı. Sırf bu işte bir ortağım olsun diye, ondan kan içmeyi ve yemek yemeyi bırakmasını istemeyecektim. Ayrıca bu halde

mutluysa, bu durum, etrafta yaşananlar hakkında cahil kalması anlamına gelse de, o şekilde kalmasını isterdim.

“Tamam,” dedim. “Muhtemelen haklısın. Sanırım ben biraz abarttım.”

Bana şüpheyle baktı. “Benden sakladığın bir şey mi var, Lex?”

Ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu, Nelly bunu her zaman anlayabiliyordu. O yüzden soruyu cevaplamaktan kaçındım. “Sadece bana güven, Nell. Bana güvenmen gerekiyor. Ne yaptığımı biliyorum.”

Derin bir soluk verdi. “Tamam, ama eğer yemek yemek için çok beklersen, seni zorla beslemek zorunda kalacağım.”

Tek kaşımı kaldırıp sııttım. “İyi şanslar.”

Gözlerini devirdi. “Ciddiyim ben, Alexa. Yaktığın enerjiyi geri getirebilmek için çok fazla kaloriye ihtiyacın var.” Durakladı, suratındaki ifade acı dolu bir ifadeye dönüştü ve sonraki sözleri neredeyse bir fısıltı olarak çıktı. “Seni de kaybetmeye dayanamam. Lütfen, ben ne dersem diyeyim planladığın şeyi yapacağını biliyorum ama dikkatli ol. Sana ihtiyacım var. Şimdi her zamankinden de fazla ihtiyacım var.”

Ona sarıldım ve elimi saçlarında gezdirdim. “Ben hep yanında olacağım, Nell. Bu konuda endişelenmene gerek yok.” Tekrar yatağıma oturdum ve gözlerimi ovuşturdum. “Biraz dinleneyim ben. Sabahleyin eminim kendimi daha iyi hissederim.”

Alnıma bir öpücük kondurdu ve çıkmak üzere döndü, fakat kapıya vardığında durdu. “Alexa?” dedi. “Eğer Kayden gerçekten de içindeki ateşi azaltma gücüne sahipse, ona izin ver. Onun için neler hissettiğini ve bunun seni korkuttuğunu biliyorum ama Akira’nın söylediklerini unutma. Eğer bu seni yok etme sınırına geldiğinde onu içinden atmayı reddedersen, kimseye bir faydan dokunmaz.” Kapıyı açtı. “Ayrıca Lex, seni ne zaman görsem o ateş giderek daha da parlak yanıyor. Onun kontrolünü kaybetmek

istemezsin, inan bana. Kayden tarafından canının yakılmasına karşı verdiğin bu mücadeleye değmeyecek.” Nelly bunları söyledikten sonra dışarı çıktı.

Şakaklarımı ovup yatağımın yanındaki lambayı kapatarak, karanlığın etrafımı sarıp üzerimi örtmesine izin verdim. En azından uyurken, benim yerimde olmanın pek de kötü bir şey olmadığı rolünü yapmayı bırakabilirdim.

55. Bölüm

Gün bugüdü. Okuldan sonra Kayden'in kulübesine gidip ondan cevaplarımı alacaktım. Bana söylediği şeylerle başa çıkacak ve bana muhtaç olanlara yardım edebilmek için elimden geleni yapacaktım. Cesur, güçlü ve bağımsız olacaktım ve bir Savaşçı olduğumu, Savaşçı olmanın bana getirdiği sorumlulukları kabul edecektim. Kendime acıma zamanı geçmişti artık. En azından derslere yetişmek için uğraş verirken kendime bunları söylüyordum.

Kondisyon dersinde, koşu turları yapmak zorunda kaldıktan sonra safra kusmuştum. Bu utanç vericiydi ama başka öğrencilerin benim hakkımda ne düşüncelerini umursayamayacak kadar berbat hissediyordum kendimi. Hem zaten hiçbirinin yüzüme karşı benimle dalga geçecek cesareti yoktu, o yüzden ne önemi vardı ki?

Fakat bir şekilde günü tamamlamayı başardım. Her ne kadar günüm meşakkatli geçmiş olsa da, yine de çok hızlı geçmişti. Şimdi Kayden'i görme zamanıydı ve bu noktadan sonra vazgeçmeye niyetim yoktu. Fakat okul alanında ilerlerken, biri arkamdan seslendi.

Mark gülümseyerek, "Alexa," dedi, fakat halimi gördüğünde bu güler yüzlü ifade hızla çatık kaşlara dönüştü. "Sen iyi misin?"

“İyiyim,” diye yalan söyledim. “Dün gece çok geç yattım sadece.” Bu mazeret artık eskimeye başlamıştı, diğerleri soru sormaya başlamadan önce bu işi çözmem gerekiyordu.

Mark yavaşça kafasını salladı , fakat suratı hâlâ temkinliydi. “Konsey binasına bir yürüyüşe var mısın?” diye sordu. “Yoksa bir araba bulabilirim.”

Hissettiğim hayal kırıklığını belli etmemek için çabaladım. “Kraliçe bu sefer ertelese, olmaz mı? Gideceğim başka bir yer vardı.”

Kahverengi gözleri sempatiyle doldu. “Kraliçe seni çağırmadı, Alexa.”

Alnım şaşkınlıkla buruştu. “Ah, o zaman neden Konsey binasına gitmem gerekiyor?”

Konuştığında sesi çok ciddiye. “Çünkü seni öldürmeye çalışan adam bugün idam edilecek ve senin de orada olma hakkın var.”

Bunları duyunca o kadar şaşırdım ki ağzım bir karış açık şekilde öylece kalakaldım. Bunu nasıl unutabilirdim? Belki de açlık grevim aklımı, sandığımdan daha fazla oyalıyordu. Mark nazikçe elini omzuma koydu. “Gelmen zorunlu değil, elbette. Eğer bunu görmek istemezsen...”

“Hayır,” dedim onun sözünü keserek. “Geleceğim. Gidelim.”

56. Bölüm

Konsey binasına vardığımda, hızla nefes alıyordum ve terle kaplanmışım. Geniş antreyi geçtik ama merdivenlerden çıkmadık. Onun yerine Mark beni merdivenin altına koyulmuş, daha öne hiç fark etmediğim bir kapıya götürdü. Bu tıpkı bir hademe dolabına benziyordu ama Mark anahtar kartını geçirip kapıyı açtığı anda, aşağı inen bir dizi taş merdiven ortaya çıktı.

301

Üstteyken, merdivenlerin dibi görünmüyordu ve girmeden önce bir an tereddüt ettim. Mark sırtıma nazikçe dokundu ve beni girmem için ittirdi. Sadece duvara dizilmiş mumların aydınlattığı karanlık merdivenden aşağı indik. Basamakların sonuna vardığımızda, gidebileceğimiz tek bir yön vardı: sol. O koridordan ilerledikçe, ne kadar ürktüğümü saklamanın giderek zorlaştığını fark ettim. Burası ortaçağdan kalma bir yere benziyordu tek amacı içine girenleri korkutmaktı.

Koridor, içinde kalabalık olan bir odaya bakan bir açıklıkla son buluyordu. Siyah üniformalarını giymiş savaşçılar taş duvarın önünde dizilmişlerdi ve Konsey üyeleriyle kraliçe odanın ortasında bulunan büyük bir taşa dönük oturuyorlardı. Merdivende olduğu gibi, burada da odayı tek aydınlatan, duvarda dizilmiş yüzlerce mumdu.

İdam edilecek olan adam, tören gecemde giydiği mavi takım elbiseyi giyiyordu. Elbise kirliydi ve adamın kemikli yüzü uzun zamandır yemek yememiş gibi solgun bir hâl almıştı. Bariz

nedenlerden dolayı, bunu anlayışla karşılayabiliyordum. İki yanında bulunan ikişer savaşıyla, büyük taşın önünde ayakta duruyordu.

Kraliçe beni gördüğünde, yanına oturmam için işaret etti. Mark'a baktım ve bana kafasını salladıktan sonra duvardaki yerini aldı. Başımı dik tutarak, yürüyebildiğim kadar düzgünce yürüdüm ve kraliçenin yanına oturdum.

“Merhaba, Savaşçı,” dedi ben oturduktan sonra.

“Merhaba, Majesteleri.”

Kraliçe elini elimin üzerine koydu ve bir an irkilmemek için kendimi zor tuttum. Eli soğuk ve pürüzsüzdü; tıpkı konuşurken olduğu gibi. “Buraya gelip buna tanık olman cesurca bir davranış.”

Kafamı salladım ve bakışlarımı mavi takım elbiseli adama yönelttim. Suratı yenilgiyi kabul etmiş gibi görünüyordu ve onun için üzülmeden edemedim. O anda adamın kafası havaya kalktı ve hafifçe irkildim. Gözleri bir an benim gözlerimle kesişti ve dudaklarına hüznü bir gülümseme yayıldı. Daha sonra ağırlığı baş edilemeyecek kadar fazlamış gibi, kafası göğsüne düştü.

Tanımadığım bir adam gelip aramızda durdu ve daha sonra da büyük taşın üzerine çıktı. Heybetliydi ve sert bir surat ifadesi vardı. Konuşmaya başladığında, sesinin kalın bir bariton olduğunu işittim; kulak ardı edilemeyecek bir sestir bu.

“Bugün burada, Henry Lavine’in idamı için toplandık,” diye başladı söze. Güçlkle yutkundum ve titrememeye çalıştım. “Kraliçemizi ve Two Rivers’m bir sakininin canına kastetme suçuyla cezalandırılıyor,” diye devam etti. “Eğer burada bunun adil olmayan bir ceza olduğunu düşünen varsa, şimdi konuşsun.”

Oda sessizdi ve kalbimin göğsümün içerisinde güm güm attığını hissedebiliyordum. Keşke buraya gelmeseydim diye düşündüm. Taşın üzerindeki adam aşağı atladı ve birine işaret etti.

Bu adam da ona büyük bir balta verdi. Titreyen mum ışığında baltanın keskin ucu parladı. Henry'nin çevresindeki dört savaşçı onu tutup kafasını zorla, üzerinde koyu kırmızı lekeler olan büyük taşa yatırdılar. Sunucu baltasını kavradı ve Henry'nin gözleri büyük bir korkuyla kocaman açıldı. Kurtulmak için çabaladı ama bir yararı yoktu, savaşçıların elinde kaçamıyordu.

Gözlerimi bir anlığına kapattım ve tam zamanında, adam baltasını kafasının üzerine kaldırdığı anda açtım. İçimde kafamda ya da kalbimde, emin değildim bir şeyler kıpırdandı.

“Bekle!” diye bağırdım, ayağa kalkarak.

Adrenalinim öyle yükselmişti ki oracıkta bayılabiliyordum. Bir anlığına çok geç kaldığımı sandım. Herkesin bana baktığını fark etmem birkaç saniyemi aldı. Baltayı tutan adam baltasını indirdi ve yarı aydınlık odadaki herkes gibi konuşmamı bekledi.

Bu kulağa her ne kadar çılgınca gelse de, an neredeyse kahkaha atmaya başlayacaktım. Birkaç saniye boyunca kafamda herhangi bir düşünce oluşturmamıştım ama en sonunda, aklıma gelen tek şeyi söyledim. “Onu öldürmeyin.”

Herkes bir anda donup kaldı. Kimse cevap vermediğinde, boğazımı temizleyip tekrar denedim. “Onu öldürmemize gerek yok. Onu ömür boyu hapse mahkûm edemez miyiz?”

O zaman konuşan bir Konsey üyesi oldu ve sarı saçlarıyla mavi gözlerine bakılırsa, bu Tommy'nin babasıydı. Adam Tommy'ye benziyordu, sadece daha yaşlı ve biraz daha az yakışıklıydı. Konuştuğunda sesinde keskin ve küçümseyici bir ton vardı. “Haddinizi aşıyorsunuz, genç hanım,” dedi tükürürcesine. “Onun yazgısı çoktan belirlendi.”

Kraliçe ona doğru dönerek tek elini kaldırdı. “Diline sahip çık, Thomas. Alexa'nın söyleyeceklerini duymak istiyorum.” Buz mavisi gözlerini ona çevirdi. “Onun var olan tek Güneş Savaşçısı

olduğunu unutmamı istemiyorum ve ona, bunu göz önüne alarak hitap edeceksin.”

Thomas rezil olmuş gibi görünüyordu ve gözlerini yere çevirmeden önce bana anlaşılmaz bir bakış attı. Bakışlarını tekrar bana çeviren kraliçe, başıyla devam etmem için işaret verdi. Bir an şaşkın bir vaziyette öylece durdum ama sonra derin bir nefes alıp devam ettim. “Böldüğüm için özür diliyorum... ama onun işlediği suçun kurbanlarından biri olarak, onun ölümle değil de ömür boyu hapisle cezalandırıldığını görmek istiyorum.”

Kraliçe bir an bunu düşünüyormuş gibi göründü ama konuşan başka bir Konsey üyesi oldu. Kahverengi saçları ve açık kahverengi gözleri vardı. Tamamen sade bir görünüşü vardı ama onu buraya ilk geldiğim günkü Konsey görüşmesinden hatırlıyordum.

“Genç Savaşçı,” dedi içtenlikle, “kanunlarımız suçların aynı şekilde cezalandırılması gerektiğini buyuruyor. Buna kısasa kısas, diyebilirsiniz.”

Yavaşça kafamı salladım. “Fakat hiçbir can alınmadı, o yüzden karşılığında da hiçbir canın alınmasına gerek yok.”

Herkes sessizce oturmaya devam edince, “Ve ben de neredeyse hayatını kaybedecek kurbanlardan biri olduğum için, suçun karşılığının hapis cezası olmasını tercih ederim,” diye tekrar ettim.

Tüm gözler sessizce oturup uzun süre bana bakan kraliçeye çevrildi. Sonunda kraliçe hafifçe kafasını salladı ve ayağa kalktı. Diğerlerine hitap etmek üzere döndükten sonra, “Savaşçımızla aynı fikirdeyim. Belki de kendi yöntemlerimizi uygularken bazen merhamet göstermemiz iyi olabilir. Bırakalım da yaşasın,” dedi. Durakladı ve bana baktı. “Eğer gerçekten istediğin buysa, Savaşçı.”

Bu, adamın kaderini benim ellerime bırakan bir soruydu bu. Yapmakta olduğum seçimin aptalca bir seçim mi, yoksa merhametli bir seçim mi olduğundan emin değildim. Fakat seçim bana

kalmışsa, kimsenin kafasının koparılmasını istemezdim. Bu çok barbarca bir şeydi ve bu konuda yaram vardı. Beni öldürmeye kalkışmış olsa bile, ben hâlâ hayattaydım ve belki de onun da hayatta kalması gerekirdi. Fakat bu onun kilit altında tutulmasını istemediğim anlamına da gelmiyordu.

Sesimde güçlü ifadeyi duyduğumda şaşırdım. “Evet, Majesteleri, onun yaşamasını istiyorum.”

Kraliçe kafasını salladı. “O zaman karar verilmiştir. Savaşçılar, lütfen Bay Lavine’in bir an önce Dangeon’a transfer edin. Ömrünün geri kalanını orada geçirecek.”

O andan sonra Henry haykırmaya ve öldürülmek için yalvarmaya başladı ve ben şaşkın bir halde ona bakakaldım. Bana teşekkür etmesini de beklemiyordum ama hapse girmektense ölmeyi mi tercih ediyordu? Bu beklenmedik bir şeydi işte.

305

Savaşçılar onu götürdüler ve kalabalık dağılmaya başladı. Bitmişti. Thomas yanımdan geçerken bana bir bakış daha attı bu, sefer bakışındaki kin dolu ifadeyi kaçırmadım. Yeni bir düşman daha kazandığıma karar verdim.

Kraliçe ve kendi savaşçıları dışında herkes gittiğinde, kraliçe bana yaklaştı ve hafifçe gülümsedi. “Cesaretin beni şaşırtmaya devam ediyor, Savaşçı.”

“Dangeon nedir?” diye sordum.

İç geçirdi ve elini omzuma koydu. “Dangeon bizim hapishanemizdir ve kimsenin gitmek istemeyeceği bir yerdir.” O an yüz ifademin nasıl olduğundan emin değildim ama kraliçe kolunu omzuma attı ve benimle dışarı doğru yürümeye başladı. “Canını sıkma. Bu yaptığın oldukça merhametli bir şeydi.”

Onun bu sözlerine katıldığımdan emin değildim. “Teşekkürler.”

Merdivenden tırmanıp Konsey binasının antresine çıktığımızda, kraliçe bana başıyla ufak bir selam verip ofisine doğru ilerledi. Sonraki davranışımın nedeni belki bitkinliğim, belki de son birkaç gündür başa çıkmaya çalıştığım zihinsel strestir. Ya da sadece beklemekten sıkıldığım içindir, ama kraliçeye, başımı büyük bir belaya sokmayacağını umduğum bir soru sormaya karar verdim.

“Majesteleri?” dedim. Bana döndü ve kaşlarını kaldırdı. Boğazımı temizleyip devam ettim. “Siz kaç yaşmdasınız?”

Kraliçenin incecik kaşları daha da yukarı kalktı ve içten içe, beni tokatlamasını beklemeye başladım. Ancak o bunun yerine, “Bana bunu neden soruyorsun, Alexa?” dedi.

Bakışları altında kıpırdamamaya çalıştım. “Özür diliyorum, haddimi aştığımı biliyorum ama... sadece, burada... yaşlı olan birileriyle hiç karşılaşmadım da.” Gerçekten çok güzel açıklamıştım.

Kraliçe kafasını yavaşça salladı. “Anlıyorum, bunun nedeni yaşlılarımızın büyük kısmının şehrin öteki ucundaki destekli yaşam bölgesinde kalıyor olması.”

Ellerime baktım. Böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmemişti ve şimdi böylesine kaba bir soru sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyordum. “Ah,” dedim. “Özür dilerim.”

Kraliçe bana gülümsedi. “Dilemene gerek yok, Savaşçı. Burada yaşamamanın senin için yeni bir şey olduğunu biliyorum. Ve onca şey yaşadın, bu yüzden etrafındakileri sorgulaman beklenen bir şey. Ama sakın unutma, bazı soruların cevaplarını bilmemek daha iyidir.” Bunu söyledikten sonra, yanımdan uzaklaştı.

57. Bölüm

Konsey binasından çıkıp, az evvel yaşananlar hakkında hiçbir şey düşünmemeye çalıştım. Görünüşe göre ne kadar çok uğraşsam da, hiçbir zaman doğru şeyi yapamıyordum. Bugün Henry'nin hayatını kurtarmıştım fakat nihayetinde hapse girmektense ölmeyi tercih etmişti. Yakın arkadaşlarımdan birinin babasını kendime düşman etmiştim ve muhtemelen kraliçeye hakaret etmeyi de başarmıştım hem de tam bir saat içinde. Bu harika olayların üzerine, şimdi bir de Kayden'la yüzleşecektim.

307

Ben taş merdivenlerden inerken, Nelly de Konsey binasının önünde geçiyordu. Beni gördüğünde gülümsedi ve el salladı. "Demek buradaydın," dedi Konsey binasına bakarak. "Bir kitap bırakmak için kütüphaneye gidiyordum. Benimle gelmek ister misin?"

Hâlâ birkaç saatlik gün ışığım olduğundan ve belki de Kayden'i görmeyi erteleme şansını seve seve değerlendirmek istediğimden, kafamı salladım ve onunla yürümeye başladım. Nelly bana baktı ve somurttu. "Hâlâ yemek yemedin, değil mi?"

Kafamı hayır dercesine salladım. "Yakında yiyeceğim."

Elini cebine soktukten sonra, bir mısır gevrekli bir çikolata çıkardı ve zorla ellerime sıkıştırdı. Ben itiraz etmeye başladığımda, tek elini kaldırdı. "Buradan değil bu. Annemin bizim çantalarımıza koyduklarından biri. Bugün odamı temizlerken buldum."

Minnettar bir şekilde gülümsedim, paketini yırttım ve tamamını iki ısırıkta mideye indirdim. Çikolatanın tadı tıpkı Noel sabahı gibi hissettirmişti. Hâlâ açlıktan ölüyordum ama bu en azından midemin sızısını biraz dindirmişti. İçime biraz enerji dolduğunu hissediyordum ama bu bende, daha fazla yemek yeme isteği uyandırdı.

En sonunda beni bir şeyler yerken görmekten memnun olan Nelly, yolculuk boyunca bana derslerinin nasıl geçtiğini anlattı. “Bazen çok zor oluyor,” dedi ayaklarına bakarak. “Derslerde Arama alıştırılmaları yaptığımızda kendimi korumasız bırakmamam ve yeteneklerimin sadece ufak bir kısmını kullandığımdan emin olmam gerekiyor. Bu beni çok yoruyor ve günün sonunda tamamen pilim bitmiş oluyor.”

Onu teselli etmek amacıyla ona gülümsedim. Kendimi çılgın hayatıma öylesine kaptırmıştım ki Nelly’nin hayatının nasıl gittiğini sormak aklıma bile gelmemişti. Herkes içinde, kesinlikle güvende tutmam gereken tek kişi Nelly’ydi. Ne olursa olsun, önceliğin Nelly’de olduğunu unutmamam gerekiyordu.

“Bunun zor olduğunu biliyorum, Nell,” dedim. “Ama sen güçlü birisin ve bunu atlatabilirsin. En azından mezun olana kadar.”

Derin bir şekilde iç geçirdi. “Evet ama sonra ne olacak? Ne olduğumu saklamaktan bıktım ve kimseye de bir şey söyleyemem. Bunu öğrenirlerse Tanrı bilir bana ne yaparlar.” Nelly bana baktı ve atkuyruğumdan suratıma düşmüş bir tutam saçı geriye itti. “Bazen,” diye devam etti, “senin yerinde olsaydım diyorum. Senin gibi olmak bir onur sayılıyor ama benim gibi olmak, bir utanç.”

Onu elinden yakaladım ve durdurdum. “Sakın bir daha böyle şeyler düşünme. Ve inan bana, şu an benim yerimde olmak istemezsin. Ayrıca Nell, herkes seni seviyor, hep sevdiler. Dışlanan ve sorun olarak görülen ben oldum, sen değil.”

Bu sözler üzerine Nelly o güzelim gülümsemesini ortaya çıkardı ama gözlerinin ardında bir hüznün vardı. “Benim içimde kötülük var, Lex. Ben yarı canavarım ve bunu ikimiz de biliyoruz. Diğerlerinin beni hep sevmesinin sebebi Lamia’ların sahip olduğu çekiciliğe sahip olmam. Ve eninde sonunda, diğerleri de bunun nedenini öğrenecekler.”

İçimdeki canavarın, Nell’in canavarını korkutup kaçırabileceğini hissediyordum ama bunu ona söylemedim. “Bununla zamanı geldiğinde başa çıkacağız. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun.”

Gözlerime baktı. “Biliyorum.”

Kütüphaneye vardık ve Nelly kitabını geri verdi. Ben onu beklerken, korku romanlarının olduğu kısımda, kitaplara doğru düzgün bakmadan geziniyordum. Bir kadın yanıma yaklaştı. El-lili yaşlarının ortalarında ve kızıl kahve saçlarının arasında gri teller görünüyordu.

“Aradığını bulmana yardımcı olabilir miyim?” diye sordu sıcak bir gülümsemeyle.

“Şey, hayır, sağ olun,” dedim. Kadın yanımdan uzaklaşmaya başladığında, arkasından seslendim. “Kabalık etmem istemem ama kim olduğunuzu sorabilir miyim?”

Benim aptalca gibi görünen soruma gülümsedi. “Ah, ben burada yeniyim. Ben yeni kütüphane görevlisiyim,” dedi.

Sonraki sorumu sormadan önce iki kere yutkunmam gerekti. “Eskisine ne oldu?”

Kadının yüzü anlayış ifadesiyle doldu. “Ah canım, korkarım o vefat etti. Kimse sana söylemedi mi?”

Kafamı kuşkuyla iki yana salladım. Nasıl ‘vefat etmiş’ olabilirdi ki? Onu önceki gün gördüğümde tamamen sağlıklı görünüyordu.

Şüphemi suratıma yansıtmamaya çalıştım. “Nasıl olur bu?” diye sordum kadından çok kendime.

Kadın ona sorduğumu sanmış olmalı ki, derin bir iç geçirdi ve, “O hastaydı, beyni etkileyen bir hastalık ve sanırım en sonunda onu ele geçirmeyi başardı. Onu iyi tanır mıydın?”

Kadına bunun saçmalık olduğunu haykırmak istiyordum. Onun yerine başımı iki yana sallayarak uzaklaştım. Nelly’yi buldum ve birlikte kütüphaneden çıktık. Hemen bir sorun olduğunu anladı. “Ne oldu?” diye sordu.

“Kütüphane görevlisi ölmüş,” dedim.

Bunu duyunca Nelly’nin kaşları çatıldı. “Ah, bu çok korkunç.”

Kafamı salladım. “Hey, seninle sonra görüşürüz, olur mu? Benim halletmem gereken bir işim var.” Aniden konuyu değiştirmem üzerine suratını buruşturdu ama Kayden’la hemen konuşacaktım. Sorularıma yanıt almam gerekiyordu ve buna hemen şimdi ihtiyacım vardı.

Nelly’nin gözleri endişeyle parladı. “Ne yapacaksın, Alexa?”

“Hiçbir şey, endişelenme. Bir şey olmayacak... sadece Kayden’i görmeye gideceğim.”

Kaşları yukarı kalktı. “Ah, tamam. Bu güzel.”

Onu yanağından öptüm ve Kayden’in kulübesinin olduğu yöne doğru koşmaya başladım. Oraya vardığımda, kulübe karanlıktı ve kimse çaldığım kapıya cevap vermedi. Ön verandada oturdum ve bekledim. Hayal kırıklığına uğramıştım ama aynı zaman burada olmadığı için biraz da rahatlamıştım fakat bunu yapmak zorundaydım. Ve bu tüm gece beklemek anlamına geliyorsa, bunu da yapacaktım.

Gecenin büyük kısmını bekleyerek geçirdim ve Kayden kulübesine geri dönmedi. Güneş kendini ufuktan göstermeye başladığında, kasılmış bir hâlde ayağa kalktım ve yorgun argın odama

geri döndüm. Kendimi yormaktan başka hiçbir şey başaramamıştım ve bu duyguyu yanlış kişiye yönelttiğimin farkında olsam da, Kayden'a öfkeliydim. Buna hakkım olmadığını biliyordum ama geceyi nerede geçirdiğini merak etmeden duramadım. Odama girdiğimde tüm bu düşünceleri bir kenara bıraktım ve kendimi yatağıma attım. Bana ait olmayan bir adam için kıskançlık göstermeyecektim. En azından uyuduğum sürece.

58. Bölüm

Sonraki gün çalınan kapıya uyandım. Yataktan kalktığımda kendimi, yatarken hissettiğimden daha da zayıf hissediyordum ve bu durum beni endişelendirdi. Uyuşuk bir şekilde kapıya gittim ve kapıyı açtım. Gelen Nelly'ydi ve mavi bir bluzla kot pantolon giymiş, her zamanki gibi çok güzel görünüyordu.

312

Gözlerimi ovaladım ve onu içeri davet ettim, daha sonra da kendimi tekrar yatağa bıraktım. “Ne var ne yok, Nell?” diye sordum esnerken.

Bana onaylamaz bir bakış attı. “Görünüşe göre sen yoksun. Niye uyuyorsun? Saat akşamın beşi.”

Omuz silktim. “Yorgundum ve bugün Cumartesi, o yüzden kimin umurunda?”

Hafifçe iç geçirdi. “Hazır olmayacağını biliyordum. Dövüş bu gece, bir saat içinde başlayacak. Diğerleri bizimle yarım saate bahçede buluşacaklar. Hâlâ gitmek istiyor musun?”

Nelly olmasa, Mark'ın bu geceki maçma gidemedi uyuyakalırdım ve ona gideceğime dair söz vermişim. Yataktan fırladım ve Nelly'yi yanağından öptüm. “Kesinlikle,” dedim. “Bana yirmi dokuz dakika ver.”

Nelly gözlerini devirip güldü ve ben de duş almak için banyoya girdim. Görünüşüme biraz özen göstermek için zaman

ayırdım ve saçlarımı düzleştirmek için çabaladığımı gördüğünde Nelly, onları makineyle kurutmayı önerdi. Aynaya baktığımda hâlâ olabileceğim kadar iyi görünmediğimi gördüm ama bunun büyük bir kısmı şüphesiz yemek yemememden kaynaklanıyordu. Yine de yeteri kadar iyi görünüyordum. Üzerime bir kot pantolonla beyaz bir V-yaka tişört giydim ve kapıdan çıktık.

“Dün gece Kayden’i gördün mü?” diye sordu Nelly, bahçede yürürken.

Kafamı hayır dercesine salladım. “Orada değildi.”

İleride çocukların bizi beklediğini görünce sustuk. Bizi ilk Daniel gördü ve koşarak yanımıza gelip Nelly’nin yanağına utangaç bir öpücük kondurmak üzere eğildi. Onlara gülümsedim. Hoş bir çift olmuşlardı; ikisi de tatlı ve masumdu. Jackson ve Tommy de bize katıldı ve birkaç esprili sözden sonra beşimiz müsabakanın düzenlendiği Konsey binasına doğru yola çıktık.

313

Binaya vardığımızda, arka giriş olduğunu tahmin ettiğim bir girişe yönlendirildik. Binanın yarısını geçtiğimizde, köşeye kadar uzanıp köşede ucu kaybolan bir kuyrukla karşılaştık. Bizimkiler kuyruğun sonunda durdu ama Tommy sırayı geçerek yürümeye devam etti.

Onu takip etmediğimizi fark ettiğinde, bize döndü. “Haydi gelin.”

Nelly bariz olan soruyu sordu. “Sırada beklememiz gerekmiyor mu?”

Tommy yine o rahat gülümsemesini gösterdi. “İstiyorsanız bekleyebilirsiniz ama *ben* kesinlikle beklemeyeceğim.”

Birbirimize baktık ve binanın arka tarafına kadar Tommy’nin peşinden gittik. Kuyruk, iki Savaşçı’nın önünde durduğu kırmızı bir kapıya varana dek devam ediyordu. Ben ikisini de tanımıyordum ama onlar Tommy’yi tanımış olacaklar ki, yana doğru açılıp onu selamladılar. Tommy onlara misafirleri olduğumuzu söyledi

ve biz de kırmızı kapıdan içeri girdik. Ben yanlarından geçerken Savaşçılar beni başlarıyla selamladılar ve ben de onlara karşılık verdim.

Binaya girdiğimizde kalabalığın sesi neredeyse sağır ediciydi. Arena'ya bu açıdan bakmak, onu en son gördüğüm zamandan çok daha farklıydı. Yüksek taş duvarlar iki tarafımızı çevreliyordu ve bir Plexiglas duvar seyircilerle dövüşçüleri birbirinden ayırıyordu. Tommy bizi taş basamaklardan geçirdi ve etrafıma baktığımda, neredeyse tüm koltukların dolu olduğunu gördüm. Tırmanmaya devam ettik ve ben hâlâ tek bir boş koltuk bile göremiyordum. Futbol maçlarında olduğu gibi özel olarak ayrılmış olan bir alana vardığımızda Tommy durdu ve özel odanın kapısını açtı. Kapıda bir Savaşçı duruyordu ve biz içeri girerken Tommy'ye başıyla selam verdi.

314

Salonda tırabzanlara karşı koyulmuş konforlu sandalyeler vardı ve aşağıdaki Arena'nın mükemmel bir şekilde görülebilmesini sağlıyordu. Salonun üç duvarı ve tavanı kalabalığın gürültüsünü engellemek için neredeyse hiçbir işe yaramıyordu ama yine de taş sandalyelerde oturmaktan çok daha iyiydi. İki geniş düz ekran televizyon iki duvarda asılmıştı ve sunucu olduğunu tahmin ettiğim bir adamın kusursuz bir resmini gösteriyordu. Ne yazık ki salonda bir de, üzeri leziz görünümlü sandviç ve kurabiyelerle dolu olan upuzun bir masa vardı.

“Burası güzelmiş,” dedi Nelly, sandalyelerden birine oturarak. Guruldayan karnımı göz ardı ederek kafamı salladım. “Evet, öyle. Bu yerleri nasıl buldun, Tommy?”

“Burası babamın. Her Konsey üyesi için bir tane vardır.”

Tommy babasından bahsettiğinde güçlkle yutkundum. “Baban gelecek mi?” diye sordum, bu durumu pek umursamıyormuş gibi.

“Hayır,” dedi Tommy. “Bu gece başka işleri olduğunu söyledi.”

Sessiz bir şekilde rahatça bir nefes verdim ve Nelly'nin yanına oturdum. Diğerleri de yerlerine geçtiler ve Jackson, Tommy'den önce yanıma oturmayı başardı. Televizyon ekranındaki sunucu, Arena'ya bakan bir kürsüdeydi. Aşağıya baktığımda, bizden yaklaşık dokuz on metre aşağıda olduğunu gördüm.

Sunucu konuşmaya başladığında kalabalık sessizleşti. Birkaç teşekkür sözünden sonra, dövüşçüleri çağırmaya başladı. İlk önce Mark'ın ismi söylendi ve Mark hemen altımızdaki açıklıktan ortaya çıktı. Kalabalık övgüyle gürledi ve ben de onlarla tezahürat yapmadan edemedim. Mark'tan gerçekten hoşlanıyordum ve onun yaralanmasını istemiyordum.

Onu incelemek için öne eğildim. Siyah bir şortla kolsuz siyah bir tişört giyiyordu. Muhtemelen onu ilk kez uzun kollu savaşçı üniformasının dışında gördüğüm için olsa gerek, bu mesafeden çok daha genç görünüyordu. Biçimli bir vücudu vardı; uzun boylu, geniş gövdeli ve iri yapılydı. Fakat kollarının önceki dövüşlerden kalma yaralarla kaplı olduğunu gördüm. Bunun iyi bir şey olup olmadığını bilemedim.

Ayrıca elinde gümüş bir kılıç taşıyordu ve onu gördüğümde hemen telaşla Tommy'ye döndüm. "Kılıç ne için?" diye sordum. "Dövüşçüler birbirlerini öldürmüyorlar, değil mi?" Ben Daniel'la dövüşürken kılıç kullanmamıştım.

"Her iki dövüşçü de istediği zaman pes edebilir," dedi, dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırırken. Rahatlamış bir şekilde soluğumu verdim. "Ama," diye devam etti, "çoğu pes etmez. Bu onursuz bir davranış olarak görülür ve çoğu ölümü tercih eder."

Bunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Kısa ve sessiz bir soluk verdim ve kafam bir an kendi kendine öne doğru düştü. Hareketim o kadar belirsizdi ki, Nelly dışında kimsenin bunu fark ettiğini sanmıyordum. Birkaç saniye boyunca küçük, yara dolu ellerime bakarak oturdum. Gözlerim için güvenli bir noktaydılar. Kafamda tek bir düşünce dolanıyordu. *Tanrım, lütfen Mark'ın*

kazanmasına izin ver, kazanamazsa da... pes etsin. Bunun ardından da tek bir soru sordum kendime. Ben olsam pes eder miydim?

Sunucu rakibinin ismini açıkladığında, kalbim neredeyse yerinden çıkıp ayaklarımın altındaki taş zemine düşecekti. Gözlerimi kısacık bir an boyunca kapattım, sonra da başımı kaldırarak baktım.

59. Bölüm

Kayden Arena'nın öteki ucundan, elinde parlayan bir kılıçla göründü. Kalabalığın tepkisi kulakları sağır ediciydi. Sanki bir anda akciğerlerimin yanından bir örs düştü ve tüm ağırlığıyla mideme düşüverdi. Yanı başımda oturan Nelly'nin eli benimkini buldu. Elimi sıkı bir şekilde sıktı. Benim elimse hareketsiz kaldı.

317

Gözlerim de hareketsizdi. Bu neden *Kayden* olmak zorundaydı ki? Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Orada duran kişinin o olmadığına dair bir işaret aradım fakat bulamadım. Kimi kandırıyordum ki? Bu adamı başka biriyle karıştırmama imkân yoktu. Özellikle de benim için.

Vücudunun her bir santimiyle, tıpkı bir Yunan tanrısına benziyordu. Üstü çıplaktı ve kum sarısı saçları ufak bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Bronzlaşmış teni taştan oyulmuş gibi olan kaslarının üzerinde gergindi. Tehlikeli ve ölümcül görünmeyen bir tarafı yoktu. O gece aşağıdaki iki adama bakarken, kendimi on yedi yaşından daha da küçük hissettim.

Sunucu dövüşü başlatmadan, *Kayden*'in gözleri bir an yukarı kalktı ve beni buldu. O an Nelly'nin elini sıkmaya başladım ama bunun dışında hareketsiz kaldım. Nelly'nin yüzünü bile buruşturmamış olması, onun nasıl biri olduğunu gösteriyordu. Özellikle de onun kemiklerini kırmaya bu kadar yaklaştığım bir anda

Fakat dünya benim bu tuhaf davranışıma boyun eğmedi. Saniyeler sonra, sunucunun sesi kulaklarımda yankılandı. **BAŞLA!**

İki dövüşçü de ileriye atıldı. Bırakmadığım takdirde, daha sonra elinin alçıya alınması gerekeceğinden korkarak, Nelly'nin elini bıraktım. Onun yerine kendi bacaklarımı kavradım ve terli avuçlarımı kotuma bastırdım. Altımızdaki Arena'da Kayden'in kılıcı engellenen bir saldırıyla ilk notasını çaldı. Gözlerimi sımsıkı kapattım, sonra hemen açtım.

Gecenin geri kalanı hakkında, sadece ufak tefek anları hatırlayabiliyorum. Belki de zihnim sadece bu kadarını çözümleyebilmişti. Metalin metale çarparken çıkardığı sesleri ve nano saniyeler sonra kalabalığın bağışmalarını hatırlayabiliyorum. Kayden'in kılıcının havayı ilahi bir zarafetle yarışını hâlâ anımsıyorum. Dalgın bir şekilde Gavin'i düşündüğümü ve ona taktığım tatsız lakap için kendimi çok kötü hissettiğimi hatırlıyorum. Günün birinde kendi vücudumun da böyle yaralarla dolu olacağını düşünmeden edememiştim. Fakat en çok da, akan kanı hatırlıyorum.

Kanlar kızıl kurdeleler ve serpintiler olarak, ulaşabildiği her yeri boyayıp geçiyordu. Ellerindeki parlayan kılıçların ucundan şimdi seller halinde kıpkırmızı kanlar damlıyordu. Aynı anda hem rahatlayarak, hem de çaresizliğe kapılarak, Kayden'in kılıcının Mark'inkinden daha kırmızı olduğunu fark ettim. O an hareket edebilseydim, ellerimle yüzümü kapatır, mücadeleyi parmaklarımın arasından izlerdim. Her ne kadar bunun sona ermesini istesem de hiçbir sonuç hoş gelmiyordu.

Dileğim sonunda kabul oldu. Kayden, Mark'ı yere yıkan son darbeyi vurdu. Kayden'in kılıcı havaya kalktı ve Mark'ın boynunun üzerine çıktı. Kılıç, tüm hızı ve olanca tehlikesiyle yaklaşmakta olan bir tren misali indi. Daha sonra durdu. Bu sahne üzerine bir an şaşkın bir halde öylece durdum, sonra Kayden'in, Mark'ın pes etmesini beklediğini anladım. Göğsünün inip kalkması bunun hiç de kolay olmadığını gösteriyordu. Kayden kendini kontrol

edebilmek için mücadele veriyordu. O aciz halimle *neredeyse* ona sempati duyacaktım.

O kısacık an bir ömür kadar uzundu. Kayden'in kılıcı havada bir kez daha yükseldi. Kalabalık yanıt olarak bağırdı. Midem düğümlendi. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Daha fazla izleyemiyordum.

Kalabalığın gürültüsü ve tezahüratları yuhalamalara döndü. Gözlerimi açtığımda, Mark'ın işaret ve orta parmağını teslim olmak üzere havaya kaldırdığını gördüm. Kayden'in kılıcı ses çıkarmadan yere düştü. Aradan birkaç saniye geçmesine karşın, artık nefes alabiliyordum.

Kalabalığın hayal kırıklığı Arena'da yankılanıyordu. Öfke tüm karnımı kasıp kavurmaya başlamıştı. Bu insanların sorunu neydi? Böylesine vahşi bir şeyin eğlence olduğunu nasıl düşünebilirlerdi? İyi bir adamın yere düşmüş, kanlar içinde ve aciz bir şekilde öylece yattığını gördüklerinde nasıl da hayal kırıklığıyla haykırabilirlerdi? Eğer bu vampirler ve Kurt'lar kendilerini insanlardan daha iyi sanıyorlarsa, onlara kötü bir haberim vardı. Onlar da en az insanlar kadar, hatta belki de onlardan daha da kötüydüler.

İki görevli Mark'ı Arena'dan taşımak için yanlardan çıktığında, öfkem azalmaya başladı, bu hissin yerini, beni ayıltmaya yetecek dozda korku aldı. Mark ayağa kalkmamıştı. Hiçbir zaman kalkamayabilirdi.

Ayağa kalkarak yanımdakilerin şaşkınlıkla irkilmelerine neden oldum. Sanırım kapıdaki Savaşçı'yı itip dışarı çıkarken Nelly'nin ardımdan seslendiğini duydum. Arena'nın basamaklarından aşağıya koşarak indim. Tek düşünebildiğim Mark'ın iyi olup olmadığından emin olmaktı.

Binadan dışarı çıktığımda, içeri girerken orada bulunan kuyruktan eser yoktu. İçeri girerken bana selam veren iki Savaşçı aynı yerlerindeydi. Onların yanına gittim.

“Onu nereye götürüyorlar?” diye sordum soluklarım arasında.

İki Savaşçı birbirlerine baktılar. “Kimi?” dediler neredeyse aynı anda.

Suratıma düşen saçımı geri ittim ve hüsrana dolu bir soluk verdim. “Arenada az önce kaybeden Savaşçı’yı.”

İki Savaşçı yine birbirlerine baktılar ve onları duvara yapıştırıp döve döve cevap alma isteğimi bastırmak zorunda kaldım. Bir an sonra iki adamdan biri, “Çok fazla yaralanmadıysa, onu revire götürürler muhtemelen,” dedi.

Aptalca bir şey yapmayayım diye yumruğumu sıktım. “Fazla yaralandıysa nereye götürürler?” diye sordum sıkıttığım dişlerimin arasından.

Yine aynı Savaşçı cevap verdi. “Hastaneye.” Bir an tereddüt etti, sonra da, “Orada da yoksa, o zaman kurtulamamıştır,” diye ekledi sözlerine.

Bir ambulansın sirenlerini duyduğunda, tam hastanenin yerini sormak üzereydim. Sese doğru koştum ve tam zamanında onu köşeyi dönerken gördüm. İçimdeki tüm enerji ve sürati toplayarak onu takip etmeye başladım. Daha öncekilerden çok daha hızlı koştum ve ambulansı takip edebilmek için kulaklarımı kullandım. Ambulansı arada gözden kaybetsem de sesini elimden geldiğince takip ettim. Yaklaşık on iki blok gittikten sonra, hastane olduğunu tahmin ettiğim bir binanın önüne vardım. Koşudan sonra vücudumu saran baş dönmesini yok sayarak basamakları tırmandım ve lobiye adım attım. Mark’ın çoktan buraya getirilip tedaviye alınmış olduğunu umuyordum.

Resepsiyondaki hemşire ben yaklaşırken paniğe kapıldı ama bana istediğim bilgiyi verdi. Bilgisayarında birkaç tıklamadan sonra Mark’ın burada olduğunu doğruladı ama ameliyatta olduğu için onu göremeyeceğimi söyledi. Oturmamı ve içeri girebileceğim zaman bana haber vereceğini söyledi.

Oturmadım. Hayatımın en uzun yarım saati boyunca lobi-
de bir ileri bir geri yürüdüm. Tüm bu zaman boyunca gözümün
önünde benekler uçuşuyordu. En sonunda kadın bana oda nu-
marasını verdi ve gösterdiği yöne doğru gittim.

Odaya girdiğimde Mark yatakta yatıyordu. Bilinci yerinde
değildi ve vücuduna bir sürü bandaj sarılmıştı. Yavaşça yatağa
yaklaştım ve gözyaşlarının yanaklarımdan süzölmeye başladığını
hissettim. Çok korkunç bir hali vardı ve herhangi birinin bunca
yaralanma ve sakatlıktan sonra nasıl iyileşebileceğini bilemiyor-
dum.

“Alexa?” dedi kalm ve tok bir ses arkamdan.

Bir an yerimde irkildim ve döndüğümde kapıda Kayden’in
durduğunu gördüm. Tanıştığımızdan beri ilk kez, onu görmeye
tahammöl edemedim. Yapmamız gereken konuşmayla alakalı
tüm düşüncelerimi unutmuştum. Yüzümdeki yaşları sildikten
sonra, Kayden’in yakınlığının içimde uyandırdığı hisleri göz ardı
ederek onun karşısına dikildim.

“Ne yaptın sen?” diye fısıldadım. Daha sonra onu iterek ora-
dan ayrıldım.

Dışarı çıktığımda, basamaklara oturdum ve suratımı ellerime
gömdüm. Gözyaşları artık özgürce akıyordu ve baş dönmesi-
le birleşince neredeyse önümü göremiyordum. Bir yanım bunu
Kayden’a söylemeye hakkım olmadığını söylüyordu. O sadece
yapması gerekeni yapmıştı. O yatakta yatanın Kayden olmasını
mı isterdim? Buna verecek cevabım yoktu. Tek bildiğim, Mark’ı o
şekilde görmenin bana kendimi çok kötü hissettirmiş olmasıydı.
Ve Mark’ı o duruma getirdiği için Kayden’a kızgındım.

Onun başka hiç kimseyle karıştıramayacağım varlığını ar-
kamda hissettiğimde, ani bir şekilde ve dengersizce ayağa kalktım.
Islak gözlerimin önünde benekler uçuşuyordu. “Şimdi seninle

konuşmak istemiyorum. Beni yalnız bırak,” dedim arkamı dönmeyen.

Arkamda, Kayden derin bir nefes verdi. “Bunu daha önce de duydum,” dedi.

“O zaman duyduğun şeyleri dikkate almaya başlasan iyi eder sin.”

“Onca insan içinde, beni yargılayan kişi nasıl sen olabilirsin?”

Ona doğru döndüğümde, dengemi sağlamakta güçlük çekiyordum. Şimdi her zamankinden de çok başım dönüyordu. “Bu da ne demek oluyor?”

Kayden’in koyu renk gözleri hüsrarla dolu olsa da yüz ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. “Tam olarak ne demek istediğimi biliyorsun,” dedi. “Mark’la dövüşmek istemediğimi biliyorsun. Senin Daniel’la dövüşürken bir seçeneğinin olmadığı gibi, benim de bir seçeneğim yoktu. Ama ben seni, yaptığın şey için hiçbir zaman suçlamadım çünkü yapman gerekeni yaptığını biliyordum. Bir an olsun kendi duygularını bir kenara bırakabilirsen, benim de aynı şeyi yaptığımı anlarsın.”

Bir yanımda onun haklı olduğunu biliyordu fakat o an mantıklı bir şeye izin veremeyecek kadar gergindim. “O zaman yanlış yapmışım!” diye bağırdım. “Sen de yanlış yaptın bugün. O arenaya adım atan herkes yanlış yapıyor! Kimse bizi dövüşmeye zorlamıyor. Biz kendi seçimlerimizi yapıyoruz ve biz yanlış seçtik!”

Ne kadar çılgına konuştuğumun farkına varmıştım fakat kendimi durduramıyordum. Fazlasıyla öfkeliydim ve bunu bir şekilde dışarıya vurmalıydım. Hatta öfkeli olduğum kişi Kayden bile değildi, fakat sinir krizi geçirdiğim bu anda yanımda olan şanslı kişi oydu. Hâlâ tam olarak öfkemin kaynağının nereden geldiğini bilmiyordum ama bunun herkes olduğunu düşünmeye başlamıştım. Buradakilerin her birinden ve onların aptalca, çılgınca ve berbat davranışlarından nefret ediyordum. Ama en çok da

kendimden ve onların beni de bu kafayı sıyırmış hayata dâhil etmelerine izin verdiğim gerçeğinden nefret ediyordum.

Bağırıp çağırmak, içimdeki son enerji kırıntılarını da harcamış olmalıydı çünkü bir anda dizlerimin büküldüğünü hissettim ve Kayden'in cevabım duyamadan kendimden geçtim.

60. Bölüm

Kendimi havada süzülüyormuş gibi hissediyordum. Havada, bir bulutun üzerinde süzülüyormuş gibiydim, fakat bir bulutun olması gerektiği gibi yumuşak değildi bu. Hayır, üzerinde süzüldüğüm şey aynı zamanda hem düz ve sıcaktı, hem de nazik ama güçlüydü. O bitkin hâlimle, havada süzülmediğimi fark etmem birkaç dakikamı aldı. Biri tarafından taşınıyordum. Ve göğsümde hissettiğim karıncalanmaya bakılırsa, beni taşıyan kişi Kayden'di.

Birkaç kez kafamı kaldırmaya çalıştım ama beceremedim. Kaslarım emirlerime uymuyordu. Ona beni yere bırakmasını, bir bebek gibi kucakta taşınmaya ihtiyacım olmadığını söylemek istiyordum ama bir yandan da bu şekilde taşınmaya ihtiyacım vardı. Aynı zamanda kollarında sonsuza kadar bu şekilde kalmak istiyordum. Beni sarmalamasını ve onun teninde kendimi kaybetmek istiyordum. Kendimi göklere çıkmış gibi hissediyordum. Kayden beni çok yakınında tutuyor, sıkıca sarmalıyordu. Öyle harika hissediyordum ki ölüp de cennete mi düştüm diye merak ettim.

Bilincimi kaybedip durduğumun farkındaydım çünkü Kayden beni taşıırken bazı şeyleri anlık olarak gördüğümü hatırlıyordum. Önce binalar ve sokak lambaları, daha sonra da ağaçlar ve yukarıdaki parlak yıldızlar geçti gözümün önünden. Mekân bir

kez daha değiştiğinde, bir şömineyle geniş bir kitaplık gördüm. Nerede olduğumu anladım.

Çok tuhaf bir şekilde, kendimi evime gelmiş gibi hissettim ama burası onun eviydi, benim değil. Beni nazikçe kanepeye yatırdığında, neredeyse onun dokunuşunu kaybettiğim için inleyecektim. Sanki ruhuunun bir parçası benden ayrılıyordu, sanki uçurumdan aşağı düşmemek için sıkıca tutunduğum yeri kaybetmişim gibi. Düşmek gibiydi. Beni sadece Kayden'in götürebileceği sıcak ve rahat bir yerden sonra, o tanıdık ateşin içine düşmek gibi.

Kayden bir an sonra geri döndü ve yanım oturduğunda, kanepenin onun ağırlığıyla çöktüğünü hissettim. Gözlerimi biraz daha açmayı başarmıştım ama bu beni çok zorlayan bir çabaydı. Tek istediğim uyumaktı. Kayden üzerime eğildi ve bana bu kadar yaklaşması göğsümün bir kez daha heyecanla havaya kalkmasına neden oldu. Suratımdaki saçları geriye ittiğinde, cildime dokunan kaba ama nazik elleri tüylerimin diken diken etti. Gözlerimi kapatıp Kayden'm dokunuşunun tadını çıkardım. Fakat dudaklarıma sıcak ve ıslak bir şeyin dokunduğunu hissettiğimde, gözlerimi tekrar açtım.

Kayden bileğini ağzıma dayamıştı ve yüzüne baktığında, sivri dişlerinin ortaya çıkmış olduğunu ve uçlarında çok az kan olduğunu gördüm. "İçmen gerekiyor, Alexa," dedi nazikçe.

Aslında son derece açık olsa da, ne demek istediğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Kalan son enerjimi de kullanarak, kafamı sağa sola salladım. Bu ufak hareket bile dünyanın birkaç saniyeliliğine kararmasına neden oldu.

Kayden'in sesi ısrar eden bir tona büründü. "Denemelisin. Lütfen. Bana güven."

Bileğini tekrar ağzıma dayadığında, onun kanını tatmaktan başka bir şansım yoktu. Dilim değdiği anda istemsizce kanı

yuttum ve sanki kalbim hızlanmış gibi içimde ufak bir enerji dalgası hissettim. Kanı tatlı ve sıcaktı ve ben henüz ne yaptığımı anlayamadan, dişlerimle bileğine yapıştım. Dişlerim derisine çok kolay bir şekilde delip geçmişti ama o an öyle büyülenmişim ki bunu düşünecek halim yoktu.

İçtikçe kendimi daha iyi hissettim. Ve iyi derken, *harika* demek istiyorum. Daha önce hiç uyuşturucu kullanmadım ama eğer kan içmeyi bir şeyle karşılaştıracaksam, bu kesinlikle ecstasy hapları olurdu. Derim karıncalanmaya başladı ve neredeyse hemen o anda zihnim berraklaştı, böylece ne yapmakta olduğumu anlayacak kadar düzgün bir şekilde düşünmeye başladım. Fakat bu öyle yoğun bir histi ki kendimi durdurmayı başaramadan önce bileğine iki elimle yapışıp tatlı kanından uzunca bir yudum daha aldım.

En sonunda bileğini kendimden uzaklaştırdım fakat birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim şey, içimdeki saf mutlulukla tavana bakmak oldu. Gözlerimi sıkıca kapatıp açtım ve kendimi günlerdir hissettiğimden çok daha iyi hissederek oturma pozisyonu aldım.

Dudaklarımda kalan son damlaları da dilimle yaladım ve kesici dişlerimi işaret parmağımla hissettim; uzun ve sivriydiler. “Ah, Tanrım,” dedim, Kayden’den çok kendime.

Özellikle beni izlediklerini hissettiğimden, Kayden’ın gözlerine bakmak istemedim. Fakat o elini uzattı ve çenemi havaya kaldırarak beni kendine bakmaya zorladı. “Daha önce hiç kan içmedin mi?” diye sordu kendinden geçmiş suratımı inceleyerek. Hâlâ onun kanının etkisi altındaydım.

Kafamı hayır dercesine salladım. “Ne de olsa bunu McDonalds’ta satmıyorlar.”

Dudaklarıma baktı ve bu, utangaç bir şekilde dudaklarımı yalamama neden oldu. “O zaman kendini durdurabildiğine inanmıyorum,” dedi.

Bir süre ona baktım ve sonra gerçeği söyledim. “Durmak istemedim.”

Hâlâ dudaklarıma bakıyordu ve bakışları altında biraz kıpırdandım. “Nasıl hissediyorsun?”

Yavaşça nefes verdim ve kendinden geçmiş halime güldüm. Suratımda şapşal bir gülümsemeyle, “Dünyayı yönetebilirmişim gibi hissediyorum,” dedim.

Şaşırtıcı bir şekilde beni kucağına doğru çekti ve göğsünde sıkıca tuttu. Bana her zaman hissettirdiği o his, vücudumda dolaşmaya başlayan kanıyla birleştiğinde, sonsuz bir mutlulukla mırıldanmak istedim. Fakat eli dizime sürtündüğünde, kot pantolonumun kumaşının bacağıma yapışmış olduğunu hissettim ve baktığımda kanla lekelenmiş olduğunu gördüm. Bacağımyı havaya kaldırdı. Dizimde kan vardı ama yara yoktu.

“Bunu kan mı iyileştirdi?” diye sordum.

Dizime bakmayı sürdürürken kafasını olumlu anlamda salladı.

“Bu nasıl oldu?”

Gözleri bacağıma odaklanmıştı ve konuşmaya başladığında, dikkati dağılmış gibiydi. “Bayılırken seni yakalayamadan önce dizin yere vurdu.”

Kana bakmaya devam ederken alt dudağını ısırđı. Kendimi yukarı çektim, böylece onun üzerinde oturuyordum. Biraz şaşırmış ve korkmuş gibi görünüyordu ama şaşırtıcı bir şekilde, beni uzaklaştırmaya çalışmadı. Ne yaptığımdan tam olarak emin değildim, belki de hâlâ kafam biraz iyi olduğundan, saçlarımı omuzlarımdan ittim ve kafamı yana yatırdım.

Gözleri hareket etti ve nabzımın hızlandığını hissettiğim omzuma odaklandı. Gözlerime baktığında, altın renkli gözlerinin ardındaki mücadeleyi görebiliyordum. Kanımı içmek istiyordu ve bunu ikimiz de biliyorduk.

“Hayır,” dedi, neredeyse bu kelimeyi söylerken acı çekerek.

Köpek dişleri hâlâ ortadaydı ve derin derin nefes almaya başlamıştı. “Neden?”

“Hâlâ zayıfsın,” dedi dişlerinin arasından.

Gülümsedim ve elimi onun ensesine yerleştirerek, dudakları boynumdan bir santim uzakta kalana kadar kafasını eğdim. “Ben göründüğümde daha güçlüyümdür,” diye fısıldadım kulağına.

Vücudu kaskatı kesildi ve bir anlığına beni üzerinden atacağına emin oldum. Fakat boynumda ufak bir acı hissettiğimde, yanıldığımı anladım. Onu daha da yakınımaya çektim ve yumuşacık dudaklarını teminde hissederken iç geçirdim. İlk ısırıktan sonra geriye acı kalmamıştı. Hatta kan içmenin mutluluk verici bir his olduğunu düşünmüşsem, bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorum demekti. *Asıl* uyuşturucu buydu.

Kolları belimi kavradı ve pek de nazik olmayan bir şekilde beni kendine doğru çekti. Tavana bakıp Kayden’ın kanımı içmesine izin verirken gözkapaklarım titredi. Bu, daha önce tecrübe ettiğim hiçbir şeye benzemiyordu, hayal ettiğim her şeyden çok daha harikaydı.

Kayden kendini çok erken geri çekti ve benim kanımla kaplı olan dudaklarını yaladı. Bu onu daha da çekici bulmama neden oldu. Onu daha fazla çekici bulamayacağımı düşündüğüm göz önünde bulundurulursa, bu oldukça şaşırtıcı bir durumdu.

Gözlerimin içine baktı ve oradaki sevgi ifadesini gördüm. Bu ifade, kalbimin deli gibi çarpmasına neden oldu. “Gözlerin parlıyor,” dedi hafifçe.

Gözlerimi kırıştırdım ve heyecandan titreyen ellerime baktım. “Evet, sanırım bu bazen oluyor.”

Kayden çenemi bir kez daha kaldırdı ve güneş gibi parlayan gözlerine bakmamı sağladı. “Çok güzeller,” dedi. “Gerçekten çok güzel.”

İltifatına gülümseyerek cevap verdim ve yanına oturdum. Kollarını benden ayırmadı ve vücudunu benimkine dayayarak beni yavaşça sırt üstü kanepeye yatırdı.

Hayatımda daha önce hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Kayden’in beni sarmalayan kolları ve boynumu okşayan yumuşak dudaklarıyla kısacık sakalı yüzünden mutluluk gözyaşları dökebilirdim. Ben onun kollarına *aittim*. Sanki kolları beni kavramak için yaratılmıştı. Sanki ben onun olmak için yaratılmışım.

Orada öylece, Kayden parmaklarını kolumda gezdirirken ve ben de diğer elini elimin içine almış şekilde uzun süre durduk. Sessizliği ilk o bozdu. “Ne yapıyordun?” diye fısıldadı saçlarımın arasından. “Kendini açlıktan öldürmeye mi çalışıyordun?”

Gözlerimi kapatıp dürüstçe cevap verdim. O beni kollarının arasına almışken, yalan söylemek imkânsızdı. “Hayır, düzgün bir şekilde düşünmeye çalışıyordum.”

Devam etmeden önce birkaç saniye sessiz kaldı. “Yemek yememenin düzgün bir şekilde düşünmene yardımcı olacağı fikrine nereden kapıldın?”

“So...” Soraya’nın adını söylemeden önce duraksadım. “Birinden,” dedim aptalca bir şekilde.

Saçlarımın arasında iç geçirdi ve birden bir ürperti hissettim. “Hep böyle savunmadasın, Savaşçı.”

Şimdi onunla konuşmayı planladığım şeyleri hatırlamışım. İtiraf etmek istemeyeceğim kadar güç bir şekilde ondan ayrıldım.

O da oturdu ve araya mesafe koymak için kendimi kanepenin öteki ucuna doğru kaydardım.

Önce kaşlarını kaldırdı, sonra ellerine baktı. “Özür dilerim. Seni rahatsız etmek istememiştim.”

Ben de karşılık olarak kaşlarımı kaldırdım. “Beni rahatsız ettiğini mi düşünüyorsun?”

Cevap vermediğinde, devam ettim. “İkimiz de beni nasıl hissettirdiğini biliyoruz, Kayden.” Derin bir soluk aldım ve ekledim, “Benim bir Savaşçı, senin de bir Libra olduğunu göz önüne alırsak, senin de aynı şeyleri hissettiğine bahse girerim.”

Suratında, her şeyden ziyade söylediklerimden etkilenmiş gibi bir ifade vardı. “Bunu ne zaman anladın?”

Bu çok önemli değilmiş gibi göstermeye çalışarak omuz silk-tim. “Biri söyledi.”

Bir an kafası karışmış gibi oldu ama sonra neden söz ettiğimi anladığını gözlerindeki parıltıdan fark ettim. Sonraki sorusunun cevabını bildiğinin farkındaydım ama o yine de sordu. “Bunu sana kim söyledi, Alexa?”

Kafamı yana yatırıp ben de ona bir soruyla cevap verdim. “Senin ne olduğunu kim biliyor?” Şimdi onun yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirmişti ama ben üsteledim. “Soraya isminde küçük bir kızla tanıştım.”

Kayden öyle ani bir şekilde ayağa kalktı ki, bir an ürktüm ve sonra odada ileri geri yürümeye başladı. “Onu ne zaman gördün?”

“Koşmaya gitmiştim ve ne tarafa gittiğime dikkat etmiyordum... Daha sonra Soraya kafama taş atıp bir sopayla beni tehdit etti.”

Başını iki yana salladı ve dudakları yarım bir tebessümle yukarı kalktı. “Soraya işte.”

“Bana köyü gösterdi.”

Kayden odada bir aşağı bir yukarı yürümeyi bıraktı ve ben gözlerimi kırpma fırsatı bulamadan önümde bitiverdi. “Seni gören oldu mu?”

Karşımda öyle dikilmesi korkutucuydu ama kafamı kaldırdım ve gözlerine baktım. “İlk seferinde olmadı.”

Yanıma oturmadan önce bir süre bana baktı. Yavaşça nefes verdi ve elleriyle suratını ovuşturdu. “Oraya tekrar gittin.”

Bu bir soru değildi, o yüzden cevap vermedim. Orada öyle oturmaya devam ettiğinde, “Elbette oraya tekrar gittim. Onların yardıma ihtiyacı var, Kayden.”

“Ben bunu bilmiyor muyum sanıyorsun?”

“O halde onlara yardım etmenin bir yolunu bulmam için birkaç soruya cevap vermek senin için sorun olmaz.”

Yine hissettikleri yüz ifadesinden anlaşılamaz bir haldeydi ama gözlerinin ardında acı vardı. “Yapılabilecek bir şey yok.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Yapılabilecek bir şey yokmuş. Bunun arkasında biri olmalı ve ben bunun kim olduğunu öğreneceğim, o yüzden istersen bana biraz yardım edebilirsin. Ama ister et ister etme, bu işi çözeceğim.”

Kayden sessiz kaldı, bu yüzden kanepede ona doğru kaydım ve elini tuttum. “Lütfen, Kayden,” dedim. “Soraya’ya yardım etmek istediğin biliyorum. Ben de ona yardım etmek istiyorum. Bu imkânsız olsa bile, denemek zorundayız. “Hâlâ cevap vermemişti, o yüzden, “Onun buna degeceğini biliyorsun,” diye ekledim sözlerime.

Söylediğim sözlerden mi yoksa ona dokunduğumdan mı bilmiyorum ama iç geçirdi ve cevap verdi. “Ne yapılması gerektiğini biliyor olsam,” dedi yavaşça, “bunu çoktan yapardım. Ama... sen neler bilmek istiyorsun?”

Sorularımı gözden geçirdim ve, “Kraliçenin köyden haberi var mı?” diye sordum.

“Eminim vardır. Hükmü duvarın sınırları içindeki her yerde geçerli, yani orada neler olduğunu bilmesi gerekiyor.”

Bu kadarını kendim de tahmin etmiştim, bu yüzden, “Onları oraya o mu gönderdi?” diye sordum.

Kayden yüzüne düşen saçları geri itti ve, “Güç sahibi biri gönderdi,” dedi. “Ama şunu iyice anlamalısın. Kraliçe dünyamızın mutlak hükümdarı değil. Piramidin çok yukarısında ama onun bile hesap verdiği kişiler var.”

Bu daha önce düşünmediğim bir şeydi. “Kim?”

Gözleri benimkilerle buluştu ve konuştuğunda ses tonu keskindi. “Sorgulamak istemeyeceğin kişiler.” Ona öylece baktığımda devam etti. “Bir kral var, herkesin mutlak bir biçimde dediklerini yerine getirmesi gereken bir kral. Irklarımızın bir tür kurtarıcısı olarak görülüyor. Savaşçılar yok olduğunda, Two Rivers gibi ırklarımızın yaşadığı şehirleri inşa etti ve bizi müthiş bir şekilde katleden Lamia’ları durdurdu. Şu an yaşanan her şey onun takdiri.”

Bunu bir süre düşündüm. “Fakat buradakiler korkuyor. Korktuklarını biliyorum. Bunu gördüm. İnsanların bu köydeki gibi yerlerde kan bağışçısı olarak yaşamaya zorlandığını biliyorlarsa, niye isyan etmiyorlar?”

Güldü ama gülüşünde neşe yoktu. “Çünkü yararları sona erdiğinde, başlarına ne geleceğini bilmiyorlar. Bir şeylerin yolunda olmadığını biliyorlar ama durumun ne kadar vahim olduğundan haberleri yok. Onların köye gitmelerini engelleyen bir büyü var ve düşünceleriyle ruh hallerini etkileyen bir şey var.” Kaşlarını kaldırdı ve sırıttı. “Ama senin bunu bildiğini tahmin ediyorum. Ne de olsa yemekleri yemeyi reddederek neredeyse kendini öldürüyordun.”

Yavaşça kafamı salladım. “Peki sen bunları nereden biliyorsun?”

Tereddüt etti ve sonra altın gözleri öyle bir acıyla doldu ki neredeyse sorumu unutmasını söyleyecektim. Ama bu çok önemliydi ve eğer Soraya’ya yardım etmeye çalışacaksam, cevapları öğrenmeliydim. “Lütfen,” dedim yavaşça. “Bana neler olduğunu anlat, Kayden.”

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap vermeyeceğinden emindim. Ama sonra beni kendine çekti ve kollarını bana sararak sadece benim verebildiğim huzuru aldı.

“Kardeşim Arena’da öldü,” dedi. “Ve sonraki gün, hamile eşi kayboldu. Eşini herkese sordum ama kimse onun bir ailesi olduğunu hatırlamıyordu. Onun için tüm şehri aradım ve onun kayboluşunu bir saplantı haline getirdiğimden, az kalsın kendi kendimi delirtiyordum. Fakat birkaç hafta sonra, onun hakkında bir şeyler hatırlamak çok zor olmaya başladı. Ne zaman onun yüzünü hatırlamaya çalışsam, anısı sanki ulaşamayacağım bir yerde kalıyordu. Bir şeylerin yolunda olmadığını farkındaydım, o yüzden senin yaptığının aynısını yaptım. Yemekleri yemeyi kes-tim.” Bana baktı ve bir kez daha sırtıttı. “Ama senden farklı olarak, avladığım hayvanlarla beslenmeye başladım. Bir gün ormanda avlanırken kayboldum ve kafam öyle karıştı ki, dönüş yolunun ne tarafta olduğunu bilemedim. İşte o zaman köyü buldum.”

Kafamı onun göğsüne dayadım ve Akira’nın bana yaptığı gibi onun acısını almaya çalıştım. Ne yaptığımı bilmiyordum gerçi, o yüzden bunun bir işe yarayıp yaramadığını bilmiyordum. “Çok üzgünüm,” dedim.

Parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve dokunuşunun altında titrememek için gözlerimi kapattım. “Bu senin suçun değil,” dedi. Gözlerine bakabileyim diye kafasını yana eğdi. “Ve bu konuda bir şeyler yapmak da senin sorumluluğun değil, Alexa. Olduğun şey yüzünden kendini bir şeyler yapmak zorunda hissettiğini

biliyorum ama bu, hayatım riske atman gerektiği anlamına gelmiyor. Ve kralın kararlarını sorgulamaya başlarsan, işte o zaman hayatını tehlikeye atmış olursun.”

Bunu duymaktan bıkmıştım. Eğer kimse benden bir şey yapmamı beklemiyorsa, o zaman bana bedava bir şeyler vermez ve onları kurtarabilecek tek kişiymişim gibi davranmazlardı. Belki de, *belki de* onları kurtarabilecek tek kişi bendim. Kafamı çevirip ellerime baktım. “Ben çoktan kararımı verdim.” Karşı çıkmasına fırsat vermeden, “Kana neden ihtiyaç duyuyorlar?” diye sordum.

Kayden iç geçirdi. “Onu bilmiyorum işte. Irkımızın, şehirlerimize insan kanı sağlayan, dünyaya yayılmış birçok kan bankası var, o yüzden neden buna ihtiyaç duyduklarını bilmiyorum.”

Bunu da tahmin ediyordum, bu yüzden sonraki soruma geçtim. “Bu kralı nerede bulabilirim?”

Ellerimi tuttu ve bana bakabilmek için arkasına yaslandı. “Bulamazsın.”

Biraz geri çekildim. “Evet, bulurum.”

Kayden başını iki yana salladı ve hüsrana dolu bir soluk verdi. “O sürekli yer değiştiriyor, Alexa. Ve onu bulabilsen bile, bu kişiler olaylara mantıklı bakabilen kişiler değiller.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “O zaman onları zorlayacağım.”

“Peki ya bunu başaramazsan?”

Cevabım, ne söylediğimi düşünmeden ağzımdan çıkıverdi. “O zaman onları öldürüm. Her birini öldürürüm.”

61. Bölüm

Cevabım onu şaşırtmadı. Beni de şaşırtmadı. Ne olduğumu ve elimden nelerin geldiğini biliyordum. Sanırım bunu çok uzun zamandır biliyordum. Öldürmek benim için kolaydı. Victoria'ya olan tepkim bunun kanıtıydı. Ben bir katildim; bu benim kanımda vardı. Tek yapmam gereken bunu hak edenlere yönelttiğimden ve sadece kesinlikle gerekli olduğunda öldürdüğümünden emin olmaktı. Eğer durumu düzeltmek için bu krala erişmem ölümü gerektiriyorsa, o zaman Soraya ve onun gibi diğerleri için, bunu yapan ben olacaktım. Elbette bunu yapmaya çalışırken kendim ölmediğim takdirde bunları yapacaktım ve giderek sonucun böyle olacağından şüphelenmeye başlıyordum.

335

Kayden tekrar elimi tuttu. "Ne yapmaya karar verirsen ver, sana yardım edeceğim." Durakladı ve, "Benim için önemli" diye ekledi.

Altın gözlerine baktım ve cevabını isteyip istemediğimden bile emin olmadığım o soruyu sormaya neredeyse cesaret edemedim. "Neden?" diye sordum fısıltıyla. "İrklarımız yüzünden mi?"

Kayden uzun süre yüzüme bakarak, beni inceledi. Daha sonra elini saçlarımda gezdirdi ve iç geçirdi. "Bu da onun bir parçası olabilir, evet."

Gözlerine bakmak istemediğimden, kot pantolonumdaki sökümüştür bir iplikle oynadım. "Ya diğer parçası?"

Sonraki kelimeleri yavaşça söyledi. “O şimdi önemli değil. Önemli olan birbirimize ihtiyacımız olduğu gerçeği. Mümkün olduğunca birbirimizin etrafında olmalıyız.” Söylediklerini düşünmek istemeyerek, sessizce oturdum. Bunun üzerine o da, “İkimiz de birbirimizden ayrıyken ne kadar tehlikeli olduğumuzu biliyoruz. Sana yardım etmek istiyorum, Alexa. Sen de bana yardım edebilesin diye senin yanında olmalıyım,” diye devam etti sözlerine.

Bunu duymak istemiyordum. Onunla zaman geçirip bana hissettirdiği duyguları görmezden gelemeyeceğimi ona söyleyemezdim. Artık benim ona ilgi duyduğum gibi, onun da bana ilgi duymadığından hemen hemen emindim ve onu, bunu söylerken duymak kalbimi kırmıştı. O yüzden, hissettiklerimi yüzüme yansıtmadan, her zamanki tepkime geri döndüm, inkâr. “Birbirimize ihtiyacımız yok,” dedim. “Birbirimizin etrafında olmadan şu ana kadar gelmeyi başardık. Bundan sonra da birbirimize bağlılık duymamıza gerek yok.”

Sözlerimin onu üzdüğünü görebiliyordum ama bir an sonra, yüzü yine o ifadesiz halini aldı. “Bunun nedeni Savaşçı tarafının daha yeni ortaya çıkması. Ben yıllardır içimdeki canavarı kontrol etmeye çalışıyorum ve eminim, seninki de dışarı çıktığında, sen de onu kontrol etmede güçlük çekeceksin.”

Victoria’yla olan son kavgamı ve Daniel’la olan dövüşümü düşündüm. İkisinde de kendimi kaybetmiştim. Tek görebildiğim kan kırmızıydı. Bu bütün görüşümü kuşatmıştı ve ruhuma kadar beni yakıp kavurmuştu. Bunu kontrol edemediğim için neredeyse Daniel’ı öldürüyordum. Ve Victoria’nın kanını görmek bile onun kalbini durdurmak istememe neden olmuştu. Kayden haklıydı. Kendimi kontrol etmede zorluk çekiyordum ve bunun gittikçe daha da kötüleşeceğini biliyordum.

Kayden ayağa kalktı ve odadan çıktı. Birkaç dakika sonra elinde battaniye ve yastıkla birlikte geri döndü. Elindekileri kanepeye

serdi ve beni de onların üzerine yatırdı. Battaniyelerden biriyle üzerimi örttükten sonra, nasırlı parmaklarını yanağımda gezdirdi. “Şimdi biraz dinlen, Savaşçı” dedi o hafif İskoç aksanıyla. “Dünyayı yarın kurtarırısın.” Daha sonra alnıma bir öpücük konurdu ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

62. Bölüm

Sonraki sabah Kayden bana yurduma kadar eşlik etti. Yol boyunca birbirimize tek bir kelime bile etmedik. Oraya vardığımızda, bir Savaşçı'nın merdivenlerde dikilmekte olduğunu gördüm ve beni bekliyormuş gibi hissettim. Bekleyenin Mark olmaması kalbimi sızlattı.

338

Biz binaya yaklaşınca, Savaşçı âdeta düşüncelerimi okumuş gibi, bizi karşılamak için basamaklardan indi. Bir gülümsemeyle Kayden'a döndü. "Wallace. Seni burada bulmayı beklemiyordum."

Kayden omuz silkti ve tokalaştılar. Savaşçı bana döndü. "Savaşçı, Konsey binasına çağırılıyorsunuz."

Dilimin ucuna gelen soruyu Kayden sordu. "Ne için?"

Savaşçı Kayden'a kaşlarını kaldırdı. "İkiniz de çağırılıyorsunuz aslında. Buradan sonra seni almaya gelecektim ama madem sen de buradasm, sana kadar yürümek zorunda kalmayacağım."

Kayden ve ben bakıştık. Kraliçe neden ikimizi de çağırıyor-du acaba? Emin değildim ama aklıma gelen ihtimallerin hiçbiri hoş şeyler değildi. Savaşçı'ya önce odama gidip üzerimi değiştirmemde bir sakınca olup olmadığını sordum. Kraliçenin karşısına bir ayının saldırısına uğramış gibi çıkmak istemiyordum. Bana acele etmemi söyledi ve odama koşup temiz bir kot pantolonla gri bir tişört giydim. Fırçamı almak için dolaba uzanırken, elim düz ve serin bir şeye değdi. Bu benim Gladius'umdu, annemin

bana verdiği kılıç. Neden bilmiyorum ama onu da pantolonum arkasına sıkıştırdım ve gizlemek için tişörtümü üzerine çektim. Saçlarımı ve dişlerimi fırçaladıktan sonra, diğerleriyle buluşmak için aşağıya indim.

Konsey binasına kadar sessizce yürüdük. Daha doğrusu, ben sessizce yürüdüm. Kayden ve bizi almaya gelen savaşçı birbirlerini tanıyorlardı, bu yüzden yol boyunca sohbet ettiler. Adamın adı Sam'di ve oldukça arkadaş canlısı birine benziyordu ama sinirlerim midemi öyle düğümlemişti ki onlarla muhabbet etmeye çalışamıyordum bile. Kayden da sorun yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu ama ben sadece bakarak bile, onun da benim kadar gergin olduğunu görebiliyordum. Neye doğru ilerlediğimize dair en ufak bir fikrimiz yoktu.

Binaya vardığımızda, Sam başka işlerinin olduğunu söyledi ama gitmeden önce koluma bakıp bakamayacağını sordu. Kolumu sıyırdım ve hayretle gümüş dövmeye baktı. Elini uzatarak omzumdaki güneşe dokundu. "Çok güzel," dedi. Kayden'a dönerek, kocaman gülümsedi ve, "O kesinlikle harika," dedi.

Kayden da başıyla onayladı. "Evet, öyle."

Sam yanımızdan ayrıldı ve Kayden'la Konsey binasının merdivenlerini tırmandık. Kapılara vardığımızda, ona bakıp gülümsedim. "Demek harikayım ha?"

Gülmedi ama gözlerinin ardındaki tebessümü görebiliyordum. Onun yerine kapıyı çekti ve geçmem için elini salladı. Kraliçe antredeydi. Şık bir mor elbise giyyordu ve saçlarıyla makyajı kusursuzca yapılmıştı. Yanında aynı şıklıkta kıyafetler giyen başka erkek ve kadınlar da vardı.

Kayden yanımda kasıldı ve ona doğru eğilip, "Ne oldu?" diye sordum.

Gözleri kraliçenin yanında duran adamlardan birine kilitlenmişti. Adam, üzerine kusursuzca uyan ve her kumaş parçasının

üzerinde elmaslar, yakutlar ve safirler parlayan siyah bir takım elbise giymişti. Konuşurken Kayden'in dudakları neredeyse hiç hareket etmedi. "Kral."

Gözlerim adamı incelemek için ona döndü. Pek de korkutucu birine benzemiyordu. Hatta biraz yaşlı gibiydi. Gri saçları ve kısa gri sakallarıyla, herhangi birinin varlıklı büyükbabasına benziyordu. Ben buna kanmamıştım ama. Ben de tehlikeli görünmüyordum, bu yüzden görünüşler yanıltıcı olabilir.

Kralın gözleri benimkilerle karşılaştı ve gözlerine bakmanın oldukça zor olduğunu şaşkınlıkla fark ettim. Onda usulca göz korkutan bir hava vardı ve o anda kralın gerçekten de çok tehlikeli bir adam olduğunun farkına vardım. Kraliçeye bir şeyler fısıldadıktan sonra, kraliçe Kayden ve bana döndü.

"Savaşçılar," dedi. "Lütfen, bize katılın."

Kayden'la asillere yaklaştık ve o an, buraya gelmeden önce üzerimi değiştirdiğim için memnun oldum. Yine de daha hoş bir şeyler giyseymdim diye düşündüm. Bu kişilerin, kendimi önemsiz hissetmeme neden olan bir havaları vardı.

Yanlarına vardığımızda, kraliçe bir elini omzuma koyarak bizi tanıştırdı. Neden böyle hissettiğimden pek emin değildim ama onun da bizim kadar rahatsız olduğuna dair bir his vardı içimde. "Bu Kayden Wallace," dedi krala. "Dün gece Arenada zaferine şahit olduğunuz adam." Kayden eğilerek selam verdi ve kral da karşılık olarak başıyla selam verdi. "Ve bu," diye devam etti kraliçe, "Alexa Montgomery, bahsi geçen Güneş Savaşçısı."

Tüm gözler bana döndü ve benim de eğilmemi beklediklerini anladım. Bunu yapmak benim için olması gerekenden de zordu. Bu adamın karşısında eğilmek istemiyordum. Onu duvara çarpıp bana bir açıklama yapmaya zorlamak istiyordum. Fakat ben sadece inatçı biriyim, deli değil. Dişlerimi sıktım ve ufak bir selam verirmiş gibi kafamı eğdim.

Kral tek kaşını kaldırdı ve ileri doğru bir adım attı. Elini uzatarak, "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Savaşçı, ben Kral William," dedi.

Elini sıktım. "Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum," diye yalan söyledim ve arkasından, "Majesteleri," diye ekledim.

Kral elimi kısa bir süre daha tuttu ve kolumda, başka hiçbir hisle karıştıramayacağım bir karıncalanma oldu. Her ne kadar içimden gelmiş olsa da elimi çekmedim. Onun yerine duvarlarımı yükselttim. Bunu doğru yapıp yapmadığımdan emin değildim ama sadece onunla aramda bir duvar örüldüğünü hayal ettim. Bir saniye sonra, karıncalanma kesildi.

Elimi hemen bırakmadı ve elimi bırakmadan önce yüzünde, bir şeylere aşırı yoğunlaşmış olmasından sebep oluşan ince çizgilerin belirdiğini gördüm. Ses çıkarmadan derin bir nefes aldım; bu sandığım daha fazla enerji harcamama neden olmuştu.

341

Kayden dışında, az önce neler olduğunu fark eden kimse olmamıştı. Onun bana dikkatli olmamı söylemek istediğini biliyordum ama etrafta bunca kişi varken bunu yapamazdı. Kral gülümsedi ama bu ifade gözlerine yansımadi. "Bunca zamandır nerelerdeydin, Savaşçı?"

Omuz silktim. "İnsanların arasında yaşıyordum."

Kraliçe de, "Ne olduğunu yakın zamana kadar bilmiyordu, Majesteleri," diye ekledi.

Kraliçenin kralla konuşurken, diğer herkesin kendisi için kullandığı unvanı kullanması, çok dikkatli davranmam gerektiğini anlamama neden oldu. Bu gerçekten de Kralların Kralı'ydı. Eğer buranın asillerinin bile onun karşısında el pençe divan durması gerekiyorsa, benim gibi sade bir vatandaştan kim bilir neler beklenirdi.

Kral yavaşça kafasını salladı ve tekrar bana döndü. "Eğitilmiş misin?"

Ona, eğer sorduğu şey buysa, tuvaleti kullanmayı bildiğimi söylemek istiyordum ama kraliçe benim yerime cevap verdi. “Kesinlikle,” dedi. “Alexa giriş sınavını büyük başarıyla geçti.”

Kral bunu biraz düşündü ama etkilendi mi yoksa hayal kırıklığına mı uğradı, yüzünden anlaşılmıyordu. En sonunda, “Bir gösteri olmasını istiyorum,” dedi.

Kraliçe gülümsedi ve bana anlayışla baktı. “Pekâlâ, Brocken okulundan birini getirmeleri için...”

Kral elini kaldırarak kraliçenin sözünü kesti. “Buna gerek yok. Gösteride bize yardımcı olacak bir Savaşçı var burada. O da bir Savaşçı ve dün kazanan savaşçının yeteneklerinin etkileyici olduğunu gördük. Birbirleriyle savaşsınlar.”

Asiller bunu biz orada değilmişçesine tartışmaya devam ederken, Kayden’la ben şaşkın bir halde ses çıkarmadan öylece dikiliyorduk. Kralın varsayımı (sorgusuz sualsiz onun söylediğini yapacağım varsayımı) beni müthiş öfkелendirdi ve Kayden yanımda duruyor olmasaydı, oracıkta ona saldırabilirdim. Ama ne kadar şansım vardı ki? Yakında beş Savaşçı vardı ve krala saldıracak olсам verecekleri tepkiden şüphem yoktu. Krala elimi süremeden ölmüş olurdum muhtemelen.

Eğer Two Rivers’taki Savaşçılar’ın göz korkutucu olduğunu sandıysam, o zaman Kral’ın savaşçıları sizi korkudan titretirdi. Bizden sadece bir metre ötedeydiler ve bir heykel gibi kımıldamadan duruyorlardı. Söylenenleri duymuyormuş gibi davranıyorlardı ve pür dikkat Kral’ı izlediklerinden emindim. Üniformaları da biraz değişikti. Yine siyah giiyorlardı ama sağ omuzlarında, güneş yerine kralın arması olduğunu tahmin ettiğim bir arma vardı. Bunun yanında bir de, savaşçıların hepsi dev gibiydi ve bana onların yanında ne kadar küçük kaldığımı hatırlatıyorlardı.

Ben kralın korumalarını incelerken, kraliçe de kralı, bir gösterinin gerekli olmadığına ikna etmeye çalışıyordu. Fakat kralın bir

bakışıyla, "O zaman Arena'yı hazırlamamıza izin verin. Böylece sizin için doğru düzgün bir gösteri düzenleyebilelim," diyerek kabul etmek zorunda kaldı.

Kral bol takılı elini salladı. "Saçmalık, benim için hiçbir şeyin hazırlanmasına gerek yok. Arena'ya şimdi gidelim. Bu gece yola çıkıyorum."

63. Bölüm

Tanrı benden nefret ediyor olmalı. Sebep ya buydu, ya da ben dünyadaki en şanssız kızdım. Tamam, belki bu biraz fazla dramatik oldu ama bu gerçekten de berbat bir durumdu. Arena'ya doğru ilerlerken, doğruca ileriye bakmakta olan Kayden'a kaçamak bir bakış attım. Hayatımı feda etmeye hazır olduğum adamla dövüşmeye gitmek gerçeküstü bir şeydi.

344

Şimdi onunla dövüşmek zorunda kalınca, ona karşı hissettiklerimi inkâr etmem imkânsızdı. Bunu yapmayı hiç istemiyordum. Kayden benim için çok şey ifade ediyordu. Her ne kadar ona ihtiyacım olmadığını söylemiş olsam da, bunun bir yalan olduğundan emin olmuştum artık. O beni sevmese bile, ben onu sevdiğimi biliyordum. Ya da en azından onu korumak, ona zarar gelmesini engellemek isteyecek kadar çok önemsiyordum onu. Ve benim için bu yeterliydi. Nelly'yle dövüşmem istenseydi, beni neyle tehdit ederse etsinler onunla dövüşmezdim, bu yüzden Kayden'la da dövüşmeyecektim. Ne şimdi ne de başka zaman. Bunu asla yapamazdım.

Arena'ya vardık ve titremelerini engellemek için yumruklarımı sıkmak zorunda kaldım. Büyük salon sağır edici şekilde sessizdi. Buraya geldiğim önceki iki seferde tanık olduğum gürültünün tam aksiydi bu. Taş oturaklar ve duvarlar, bir sonraki kurbanın avuçlarının içine düşmesini bekleyen bir canavar gibi duruyorlardı. Ya da ben çok gergindim.

Asiller duvarın yanında yerlerini alıp Kayden'la beni Arena'nın ortasında yalnız başımıza bıraktılar. Bir yanımda dövüşe bu kadar yakın olmak istemelerine şaşırmıştı ama yanlarında dikilen savaşçılara baktığımda, güvenliklerinden endişe etmek için hiçbir nedenleri olmadığını hatırladım.

Kral kafasını salladı ve ben de dövüşmeyeceğimi söylemek için boğazımı temizledim. Ama sonra gözümün ucuyla bir hareket gördüm ve vücudum tamamen içgüdüyle o yana döndü. Kayden'in bir sonraki saldırısından kurtulmak için hareket etmem gerekene kadar, beni aptala çeviren bir şok dalgası içerisinde öylece kalakaldım.

Düşünecek zamanım yoktu. Sadece tepki verdim. Kayden'la dövüşmek annemle dövüşmek gibiydi. Açıkça benden daha tecrübeliydi ve kazanmak için gerekli öfkeyi bir türlü ortaya çıkarmıyordum. Fakat omzuma bir darbe aldığımda, bu durum beni tepki vermekten alıkoyamadı.

Tekrar dönerek dirseğimle sırtına ağır bir darbe indirdim. Kayden tökezledi ama hemen dengesini tekrar sağladı ve bu sefer kafama gelen başka bir darbe indirdi. Bir anda kamyon çarpmışa döndüm; darbenin şiddeti neredeyse bayılmama neden oluyordu. Sertçe yere düştüm ve hemen karnımın üzerine dönerek ayağa kalktım.

“Durun,” dedi kral ve Kayden'la ikimiz olduğumuz yerde donup kaldık. “Savaşçılar kılıçla dövüşmüyor muydu?” diye sordu.

Kralın adamlarından ikisi duvarın yanındaki kutuda bulunan kılıçlardan ikisini alıp önüme attı. Kendi kılıcını ilk alan Kayden oldu ve ben istemeden bir adım geri attım. Tüm bunlar benim başıma geliyor olamazdı.

Kayden ilerlemeye başladığında, sırtımda bir soğukluk hissettim ve uzanarak Gladius'umu tişörtümün altından çıkardım. Onu sıkıca kavradım ve tam o anda kılıç dışarıya fırlatarak Arena'nın

parlak ışıkları altında ışıldadı. İşte o zaman Kayden gözlerime baktı ve bakışlarındaki pişmanlığı gördüm. Benimle dövüşmek istemiyordu ama dövüşecekti. Benim de kendimi bu gerçeğe alıştırmam bir saniyemi aldı ve en sonunda vücudumun en iyi yaptığı şeyi yapmaya karar verdim: dövüşmeye.

Metallerin birbirlerine çarptığı her anda kılıçlarımız âdeta şarkılar söyledi ve kısa sürede Kayden'in kılıç konusunda benden çok daha yetenekli olduğu açıkça ortaya çıktı. Kısa süre sonra ben savunmaya geçmiştim ve saldırmaktan çok, gelen darbeleri engelliyordum. Kayden'in bir kılıç darbesini engellemiştim ve silahlarımız kimin daha fazla gücü olduğunu test etmek üzere birbirlerine kilitlenmişlerdi. İşte o zaman Kayden döndü ve hâlâ tam olarak hatırlayamadığım bir saldırı yaptı.

Kayden'in dirseği suratımla buluştu ve beni yere yıktı. Birkaç saniye olduğunu tahmin ettiğim bir süre boyunca bilincimi kaybettim, çünkü gözlerimi açtığımda yüzüm zonkluyordu ve kanla kaplanmıştı. Kayden tepemde dikiliyor, kılıcını sertçe boğazıma bastırıyordu.

Kendimden tekrar geçmeden önce, kafamı yana çevirip, sırtmakta olan kralı göreceğim kadar zaman bulabildim.

64. Bölüm

En son bayıldığımda, Kayden'in kollarında uyanmıştım. Bu seferse, revirde uyandım. Bir anlığına oraya nasıl geldiğimi hatırlayamadım fakat sonra her şey geri geldi. Kralın alay eden gülümsemesi, Kayden'in boğazıma dayadığı kılıcının soğukluğu. O an içimden birçok his geçti; daha önce varlıklarından bile haberdar olmadığım hisler.

347

Öncelikle, *kaybetmiştim*. Ve dövüşler kaybetmeye alışık olmadığım şeylerdi, en azından gerekli olduklarında. Bu, Kayden'in beni yendiği ikinci seferdi ve her ne kadar önemsiz bir düşünce olsa da, bu kendimden utanmama neden oldu.

Fakat en çok da canım yanıyordu. Ben dövüşmeyi reddedip sonucu neyse göğüslemeyi planlarken, onun benimle dövüşmek için bu kadar istekli olması canımı yakmıştı. Üzerime saldırıp bana, kendimi savunmaktan başka bir şans vermemişti. Hayatımda beni daha önce bu kadar çok yaralayan biri olduğunu söyleyemem. Ve sadece fiziksel acıdan bahsetmiyorum (gerçi ondan da bayağı vardı) duygusal acıdan bahsediyorum. Kayden'in ihaneti yüzünden hissettiğim acı, zonklayan suratımdan daha fazla acı veriyordu bana.

Elimi kaldırıp yüzüme dokundum. Sağ gözüüm neredeyse şişip kapanmıştı. Hatta suratımın sağ tarafı tamamen şişmişti. Parmaklarımın altındaki deri nabız gibi atıyordu ve elimi bitkin bir

şekilde geri çektim. Elim yatağın üzerine düşmeden önce, yumuşacık bir çift el onları yakaladı. Şaşkınlıkla irkildim.

Ama bu dokunuşu tanıyordum. Nelly.

Onu tam olarak göremiyordum ama sesinde, gözyaşlarını duyabiliyordum. “Ah, Tanrı’ya şükür,” dedi burnunu çekerek. “Alexa, buradayım. Buradayım. Suratıma düşen saçları geri iterken bunu tekrarlayıp durdu. Bu hareket acıyla irkilmeme neden oldu.

Kafamı çevirdiğimde boynuma bir acı saplandı ama artık Nelly’yi görebiliyordum. “Niye ağlıyorsun?” diye sordum, istediğimden daha kısık bir sesle.

Nelly hafifçe gülümsedi ve yanağındaki gözyaşlarını sildi. “Bu aptalca bir soru, Alexa.”

Gülümsemeye çalıştım ama bu çaba daha çok acı çekmeme neden oldu. “Yapma,” dedim. “Beni bitirmek için suratıma yiyeceğim bir dirsekten fazlası gerekir.”

Ela gözleri öfkeyle parladı. “Sana olan şey bu mu?”

Bu beni duraklattı. Neden bilmiyorum ama onun buraya ne sebeple getirildiğini bildiğini sanmıştım. Daha sonra kimsenin ona bir şey söylemediğini anladım. Ama yine de sordum. “Kimse sana söylemedi mi?”

Hızla kafasını sağa sola salladı ve Nelly’yi şimdiki gibi öfkeli görmenin ne kadar nadir yaşanan bir durum olduğunu fark ettim. Gözlerindeki bakış benim bakışlarımı andırıyordu. Gözlerinin ardında, canavarının beklediğini görebiliyordum; bu canavar oldukça tehlikeli bir şekilde intikam ve kan istiyordu. Nelly’yi böyle görmek beni çok korkutmuştu, benim kendi karanlık yanımdan bile daha çok.

“Hayır,” dedi. “Kimse söylemedi. Kapımı çaldılar ve biri senin revirde olduğunu söyledi, ben de aceleyle buraya geldim.

Geldiğimde, suratın şişmiş hâlde yatakta bilinçsiz yatıyordun ve kimse bana, neler olduğunu söylemedi.”

Çok önemli değilmiş gibi göstermeye çalıştım. “Suratıma bir dirsek yedim işte.”

Nelly gülümsemedi bile, gözleri öfke doluydu. “Kimin dirseği,” diye sordu.

Cevap vermediğimde, elimi tuttuğu yerden yayılan bir soğukluk hissettim. Ben henüz ne yaptığını bile anlayamadan beni bıraktı ve birden elini ağzma götürdü. Ani bir nefes aldı. “Hayır, yapamaz,” dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. “Bu epeyce hızlıydı. Harikasın sen.” Konuyu değiştirmeye çalıştığımı biliyordu ama beni Arayıp tek bir bilgi parçasını göz açıp kapayıncaya kadar bulması gerçekten harikaydı.

Bana bakmaya devam ettiğinde, “Görünüşe göre yaparmış,” dedim iç geçirerek.

Nelly, işittiklerine inanamıyormuş gibi bakıyordu. “Neden?”

Ona anlattım. Kralı ve kralın ‘gösteri’ isteğini anlattım. Önceki gece Kayden’in kanını içtiğimi anlattım. Ona her şeyi anlattım; Soraya ve köyü dışında her şeyi tabii.

Bitirdiğimde, arkasına yaslandı ve uzunca bir süre sessiz kaldı. En sonunda elimi tuttu ve, “Çok üzüldüm, Lex. Bu korkunç bir şey,” diye fısıldadı.

Biraz güldüm çünkü ya gülecektim ya da ağlayacaktım ve şimdi ağlamamaya niyetliydim. Ağlamak muhtemelen yüzümün sızlamasına da neden olurdu. “Evet,” dedim. “Berbat bir şey.”

Ağzı bir an tuhaf bir hal aldı, fakat o öfke ifadesi hâlâ gözlerinin ardında saklıydı. “Süper berbat,” diye düzeltti.

Suratımın yaralanmamış olan sol kısmı, yarım bir gülümsemeyle yukarı kalktı. Muhtemelen yüzümü buruşturuyormuşum gibi görünüyordu. Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra bundan vazgeçtim. Kelimelerin ağzımdan düzgün bir şekilde çıkacağını sanmıyordum. Gözlerimdeki o istenmeyen gözyaşlarının akmaya başlamayacağına da güvenmiyordum. Konuşmak o barajları yıkardı. Onun yerine titrek bir nefes verdim ve kafamı omuzlarımın arasında serbest bırakarak, ileri geri oynattım. Bu canımı acıttı ama başka hiçbir pozisyon uygun gelmemişti. Keder hissi tuğlalar misali omuzlarıma oturmuştu. Nelly hemen çaresizliğimi sezdi.

Yanıma oturdu ve kollarıyla bana sıkı sıkı sarıldı. Canım yanıdı ama dişlerimi sıkıp hiçbir şey hissetmiyormuş gibi yaptım. Kafasını omzuma koyup tekrar ağlamaya başladığında, onu rahatlatmak için zayıf bir çabayla saçlarını okşadım. Bununla başa çıkabilirdim. En azından, her ne olursa olsun, Nelly'nin beni sevdiğini biliyordum. Nelly hiçbir zaman canımı yakmaya çalışmaz ve güvenime ihanet etmezdi. Nelly, her kesildiğimde benim için kanayabilecek tek kişiydi.

65. Bölüm

“Bu gece seninle kalmamı istemediğine emin misin?” diye sordu Nelly, yurdumun merdivenlerinden çıkarken.

“Ben iyiyim, Nell, gerçekten. Mor bir gözle başa çıkabilirim. Hem annem sayısız kez gözümü morartmıştı zaten.”

Annemden bahsettiğimde, Nelly hafifçe gülümsedi. “Evet, ama...”

Nelly sözlerine devam etmeyince kafamı kaldırdım ve doğruca arkama baktığını gördüm. Yüzü taştan bir maske gibiydi. Gözleri güneş patlamaları gibi öfke saçıyordu. Döndüğümde, Kayden’in bize doğru geldiğini görmeden bir an önce, göğsümde duyduğum o heyecanı hissettim.

Başımı, yanımda ellerini bağlamış şekilde duran Nelly’ye doğru eğdim. “Seninle sabah görüşürüz, olur mu Nell?”

Bana böyle bir şey yapmayacağını söyleyen bir bakış attı ama ona gözlerimle tekrar sorduğumda, iç geçirdi ve yürüyerek Kayden’in önüne geldi. Kayden, Nelly’den çok daha uzundu ve Nelly’nin onun gözlerine bakabilmek için kafasını kaldırması gerekiyordu. Bu neredeyse komikti çünkü Nelly benden de kısaydı ve ben sadece bir altmış boyundaydım.

Onun yüzünü göremiyordum ama konuştuğunda Nelly'nin sesi sert çıktı. "Eğer onun canını bir daha yakarsan," dedi, "seni kendi ellerimle öldürürüm."

Kayden sadece ciddi bir şekilde kafasını sallamakla yetindi. Nelly şaşkınlığımı daha da artırarak Kayden'i omzuyla sert bir şekilde dürttü ve bu darbeye Kayden'dan çok kendisi savruldu, daha sonra da kendi yurdunun yönüne doğru ilerlemeye başladı.

Bu hareketine gülümsedim ve daha sonra, başını eğmiş vaziyette ayaklarına bakmakta olan Kayden'a döndüm. Bir elimi belime koydum. "Bir şey mi söyleyeceksin, dostum?"

Yavaşça başını salladı ve sonunda kafasını kaldırıp gözlerime baktı. Altın gözlerinde acı ifadesi, içimde neredeyse onu teselli etme isteği uyandırdı. Ta ki onun bir hain olduğunu hatırlayana kadar. "Evet," dedi. "Özür dilerim."

Dayanamadım, kahkaha attım. "Ah, tamam öyleyse," diye cevapladım. "O zaman sorun yok."

"Alexa, bunu sana yardım etmek için yaptım."

Tekrar kahkaha attım gerçekten inanılmaz bir şeydi ve yaranmış suratımı gösterdim. "Çok teşekkür ederim."

Kayden elini saçlarında gezdirdi. "Özür dilerim. Umarım seni asla incitmeyeceğimi biliyorsundur." Tekrar gülmeye başladığımda, "Eğer kral senin kazandığını görseydi, seni daha büyük bir tehdit olarak görürdü. Onun etki alanına bundan daha fazla girmene izin veremezdim. İnan bana, Alexa. Yapılabilecek en iyi şeyi yaptım," dedi.

O an içimde bir şeyler koptu ve her ne kadar mantık dışı olsa da, teselli için kendimi onun kollarına atmak istedim. Fakat böyle bir şey *olmayacaktı*. Beni evire çevire döven insanlar, benim arkadaşım olamazlardı.

“Bunu söyleyip duruyorsun,” dedim kısık bir sesle. “Ama biliyor musun? Hiç kimseye güvенеbileceğimi sanmıyorum, Kayden. Özellikle de sana.”

Bunu söyledikten sonra, arkamı döndüm ve binaya girdim. Kayden peşimden gelmedi. Yavaşça ve kaskatı bir şekilde yatağa yattım ve öylece karanlıkta uzandım. Gözyaşları yavaşça yanaklarımdan akmaya başladı ama onları silip derin bir nefes aldım. Bunlar, o adam için döktüğüm son gözyaşları olacaktı. Hissettiğim acıyı derine itip görmezden geldim. Acım en azından orada yalnız kalmazdı.

66. Bölüm

Uyandığımda hava hâlâ karanlıktı. Kâküllerim terden alnıma yapışmıştı ve derin derin nefes alıyordum. Komedinin üzerindeki saate baktığımda, üçü geçtiğini gördüm. Rüya gördüğümü hatırlamıyordum, o halde neden uyanmıştım?

354

İşte o anda, bana uykumda bile ulaşabilecek kadar kuvvetli bir çekilme hissi duyumsadım. Bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım ve ayağa kalktım. Sanki ruhuma bir ip bağlanmıştı ve o beni nereye çekerse oraya gitmekten başka şansım yoktu. Dışarı çıkarken Gladius'umu şifonyerin üzerinden almayı başardım. Onun çekimi, beni yataktan çıkaran çekilme hissinin tam tersiydi. Aklım da biraz bulanmış gibiydi ama yurdun karanlık koridoruna çıktım ve oradan dışarıya yürüdüm.

Tüm bu zaman boyunca kendime ne yaptığımı soruyordum ama bedenim sanki kendi kendine hareket ediyordu. Ayaklarım komuta ihtiyaç duymadan yürüyor gibiydi. En azından giyiniktim, üzerimde uykuya daldığım zaman üzerimde olan kıyafetlerim vardı ve bu, ayakkabılarım da ayağımda demekti. Bir sıra ağacın yanına gelip, ormanın içinde bir süre yürümeye mecbur kaldığımda, ayakkabılarım ayağımda olduğu için şükrettim. Nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece gidiyordum. Bir tıpkı bir arabada yolcu olmak gibiydi, vücudumun beni götürdüğü yer konusunda herhangi bir kontrolüm yoktu.

Ağaçlar son bulduğunda, duvarın yüksek güney kanadına baktım. Ellerim uzandı ve sert taşı kavrayarak vücudumu yukarı çekti, böylece duvara tırmanmaya başladım. Bu hiç de kolay değildi ve taşları tuttuğumda ellerime battılar ama vücudum duvarın tepesine tırmanmam için ısrar ediyordu.

Tepeye çıktığımda, öbür tarafa atladım ve yere çaptığımda bacaklarım acıdı. Etrafıma baktığımda geniş nehrin kıyısında durduğumu gördüm.

Aynı zamanda nehrin diğer kıyısında duran bir Lamia'nın karşımdaydım.

Bir an rüya gördüğümü sandım, bu yüzden gözlerimi ovuşturarak tekrar odaklandım. Fakat ne kadar çok gözlerimi kırpsam da, o güzel canavar hep karşımdaydı. Onun dış görünüşünün yandııcı olduğunu biliyordum; ağzı köpekbalığı dişlerini, ruhu o mürekkep karası rengini saklıyordu.

355

Beni yatağımdan kaldırıp buraya getiren güç beni çekmeyi bırakmıştı ve şimdi oracıkta, nehrin öte tarafındaki vampirin karşısında duruyordum.

Vampir kahkaha atmaya başladığında, duyduğum o tıslama sesi, birçok kötü anıyı geri getirdi ve bunun bir rüya olmadığını anladım. Onu bir an inceledikten sonra tanıdım. Hayatımda Lamia'yla tek bir kez karşılaştığım için, onu nereden tanıdığımı biliyordum.

Bu annemi öldüren canavarlardan biriydi. Bu düşünce içimdeki canavarın kükremesine, damarlarıma ateş üflemesine neden olmuştu. Ateşi ayak parmaklarıma dek hissediyordum ve nehir bu kadar geniş olmasaydı, karşıya atlamaya çalışırdım.

Kılıcın sapını sıkıca kavradım ve kılıcın keskin kısmı öne doğru uzadı. Lamia tekrar tısladı ve siyah gözleri uyarıyla parladı. "Ssssakin ol, Ssssavaşçı," diye alay etti. "Şşşşiddetin ssssırası değil."

Orada dilim tutulmuş halde kalakaldım. Neler oluyordu böyle? Sonunda dilim çözöldüğünde, "Ne istiyorsun?" dedim tükürürcesine.

Lamia gülümsedi ve jilet keskinliğindeki dişlerini gösterdi. "Tatlı kanına hayır demezdim." Derin bir nefes aldı ve dudaklarını yaladı. "Kokusssssunu buradan alabiliyorum."

Öfkem ayaklarımın altındaki zemini kavurmuştu. "O zaman gel de al."

Dilini şaklattı ve bir kez daha korkutucu bir şekilde gülümsedi. "Akıllı Ssssavaşçı, gelemeyeceğimi biliyorsssssun."

Bir an kılıcımı ona fırlatmayı düşündüm ama onu nehirde kaybetme düşüncesi yüzünden bundan vazgeçtim. Bu kılıç anemden kalan son hediye idi. Daha sonra nehri yüzerek geçmeyi düşündüm ama bu da bariz nedenlerden dolayı aptalcaydı. O yüzden orada öylece durdum.

Bunun gereksiz bir şey olduğuna karar verip duvara tırmanmak için döndüm. Lamia arkamdan tıslayarak, "Sssseni buraya bir ssssebepten dolayı çağurdım," dedi.

Ona döndüm. "Benim üzerimde bir kontrolün yok. Beni çağırmadın sen." Bunun bir yalan olduğunu biliyordum ama artık gerçekten öfkelenmişim. Düşüncesiz bir şey yapmadan önce oradan ayrılmalıydım.

Lamia tekrar güldü ve bu ses tıpkı kara tahtaya sürtülen tırnaklar gibiydi. "Damarlarında bizim kanımızı taşıyorsun. Tabii ki sssseni çağırabilirim." Kafasını hafifçe yana eğip gülümsedi. "Küçük kardeşin de öyle."

Öfkeyle haykırmak istedim ya da daha iyisi, kılıcımı onun boynundan geçirmek istedim. Derin bir nefes alarak, "Ya buraya neden geldiğini söylersin, ya da ben giderim," dedim.

Lamia omuz silkti ve bu normal hareket onda çok garip durdu. Konuşurken simsiyah gözleri üzerimden ayrılmadı. "Ssssana bir mesaj iletmeye geldim."

Yumruklarımı sıktım ve sıkıduğım dişlerim arasından konuştum. "Ne mesajı?"

Tekrar gülümsedi ve o an, o köpek dişlerini yere dökme arzusuyla yanıp kavruldum. "Bir ssssözleşme bozuldu," diye tısladı. "O yüzden, ben de ssssözleşmenin bizim tarafını bozmaya geldim."

Orada bekledim. Bu tıslamalar gittikçe daha da sinir bozucu bir hal almaya başlamıştı. Bana vereceği mesaj ne olursa olsun, ağzından tek bir kelime daha duymaya değmeyeceğini düşünmeye başladım.

En sonunda bana söylemek için geldiği şeyi söyledi. Fakat bu, duymayı beklediğim bir şey değildi. Bunun mümkün olduğunu bile sanmıyordum.

Dişlerini bir kez daha göstererek, "Annen hâlâ hayatta, Ssssa-vaşçı," dedi.

67. Bölüm

“Yalan söylüyorsun.”

Lamia simsiyah gözlerini devirdi. “Ssssana yalan ssssöylemek için bir ssssebebim yok. Sssssana ssssöylediğim şeyle ne yapmak issssstersen yap.”

358

Gitmek için döndü ama ona seslendim. “Nerede o?”

Lamia’nın kafası bana doğru çevrildi ve tüm dişlerini ortaya çıkaran bir ifadeyle, yavaşça gülümsedi. “Bu bilginin karşılığında bana ne verecekssssin?”

Bu sözler üzerine neredeyse hayal kırıklığıyla bağıracaktım. Onun isteyeceği hiçbir şeyim yoktu ve ona inandığımdan bile tam olarak emin değildim. Fakat bununla annemin hayatı üzerine bahse girer miydim? Hayır. Etrafıma bakındıktan sonra, büyük bir kaya aldım ve kılıcımın avucumu kestim. Kan elimde toplandı. Nehrin karşısında, Lamia yüksek sesle tısladı. Avucumu kayanın üzerinde gezdirip kayayı kanımla kapladım.

“Bunu istiyor musun?” dedim kayayı göstererek.

“Evet,” diye tısladı gözleri kayaya kilitlenmiş bir şekilde.

“O zaman bana annemin nerede olduğunu söyle.”

Bu onu tekrar güldürdü. İçimdeki canavar öfkeyle haykırdı. “Akıllı Ssssavaşçı,” dedi. “Kayayı ver, ssssöyleyeyim.”

Gözlerimi devirdim ve kayayı nehre atacakmış gibi yaptım. Tekrar tısladı ve hızla konuştu. “O Dangeon’da.”

Nefesim boğazımda tıkanıp kaldı. Annem neden orada olabiliirdi ki? O hiçbir suç işlememişti. Ve eğer annem hapisteyse bu, başına gelenlerin ardında Lamia’nın olmadığı anlamına gelirdi. Her zaman içimde, yakınımnda taşıdığım öfkem o anda beni, kontrolü ele geçirmekle tehdit etti beni. Fakat ben derin bir nefes aldım ve tekrar kendimi kontrol etmeye çalıştım.

“Teşekkürler,” dedim ve kayayı nehre attım.

Lamia nehrin karşısından kulak tırmalayan bir şekilde haykırdı ama ben sadece duvara tırmandım ve ayaklarımı diğer tarafa sarkıttım.

Duvarın öteki tarafına atlamadan önce, Lamia’nın bana seslendiğini duydum. “Annene ulaşmada başarılar dilerim, Ssssavaşçı. Sssen bu nehrin ötesssssine geçtiğinde, sssseni geberteceğim ve tatlı kanını sssson damlasına kadar içeceğim.”

Aşağı atladım ve beni artık göremese de, tehdidi üzerine gözlerimi devirdim. Odama geri dönerken, “Ama önce sıraya girmen gerekiyor,” diye mırıldandım kendi kendime.

68. Bölüm

Sahip olduğum her şeyi (pek bir şeyim yoktu) sırt çantama Sdoldurduın ve kapıdan çıktım. Saat hâlâ erkendi, güneş henüz kendini ufukta göstermeye başlamıştı. Yola çıkmadan önce uğramam gereken birkaç yer vardı ve şehrin geri kalanı uyanmadan buradan ayrılmak istiyordum.

360

Kurtlar'ın yurt binasına gittim ve Jackson'ın hangi odada kaldığını bulmak için rehber baktım. Odasına gittiğimde, derin bir nefes aldım ve kapıyı çaldım.

Birkaç kere çaldıktan sonra, en sonunda kapı açıldı ve Jackson kızıl kahve saçları uykudan darmadağın bir şekilde karşıma çıktı. Sadece üzerinde kovboy şapkaları ve kementlerin olduğu bir şort giyyordu.

“Alexa?” dedi. “Tanrım, suratına ne oldu?”

Sorusunu geçiştirdim. “Bir saniyeliğine içeri gelebilir miyim?”

Yana kaydı ve girmem için işaret etti. “Neler oluyor?” diye sordu kapıyı kapattıktan sonra.

“Uyandırdığım için özür dilerim ama senden bir ricam olacak.”

Kafası karışmış görünüyordu ama başını salladı. “Ne istersen.”

Bir derin nefes daha aldıktan sonra, “Ben yokken Nelly’yi korumanı istiyorum,” dedim.

“Tamam, ama sen nereye gidiyorsun?”

İç geçirdim ve olup bitenleri ona söyleyebilmeyi diledim, ama bunu kendi başıma halletmeliydim. Gerçek olduğundan bile emin olmadığım bir göreve çıkarken kimseyi tehlikeye sokmayacaktım. “Halletmem gereken bazı şeyler var, Jack. Bana güvenmen gerekiyor. Benim için Nelly’yi koruyacak mısın?”

Kafasını salladı ve bana sarıldı. “Elbette korurum. Ama sen geri geleceksin, değil mi?”

Geri çekildim ve yanağına bir öpücük kondurdum. “Elbette.” En azından, geleceğimi *umuyordum*.

İç geçirdi ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. Konuşmaya başladığında, yeşil gözleri sevgiyle doluydu. “O halde seni bekleyeceğim.”

Gülümsedim ve her an ortaya çıkmak için beni tehdit eden gözyaşlarıyla mücadele ettim. “Bir süre beklemen gerekebilir.”

O da gülümsedi ama gözlerinin ardında acı ifadesi vardı. “Seni sonsuza kadar beklerim, Alexa.”

Onu kendime çektim ve ona uzun, tatlı bir öpücük verdim. Aynı zamanda kalbimin binlerce küçük parçaya bölündüğünü hissettim. Ayrıldığımızda, Jackson’ın gözleri Kurt sarısı parlıyordu ve benimkilerin de öyle olduğundan emindim. “Çok teşekkür ederim, Jackson, her şey için. Sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın ve bu benim için kelimelere dökemeyeceğim kadar çok şey ifade ediyor.”

Tekrar gülümsedi ve bu kez samimi ifadesi o güzelim gözlerine dek uzandı. Ayrılmak için döndüm ama ondan bir şey daha isteyeceğimi hatırladım. Elimini cebime atıp, odamdan ayrılmadan önce yazdığım bir notu çıkardım. “Bunu Nelly’ye verir misin?”

Bana son bir kez daha sarıldı ve alnıma bir öpücük kondurdu. “Alexa,” diye fısıldadı. “Senin için bir ayıyı bile öldürürüm.”

Buna güldüm. Jackson'ı sevmemin nedeni buydu. Kendimi ne kadar korkunç durumlarda bulsam da beni her zaman güldürebiliyordu. Eğer ona söyleyeceksem, bundan daha iyi bir zaman bulamayacağımı düşündüm, özellikle de çıktığım yolculuktan geri dönüp dönmeyeceğimi bilmediğim için.

“Seni seviyorum, Jackson.”

Jackson, yüzüme düşen bir tutam saçı geri itti ve parmaklarını yanağımda gezdirdi. “Alexa...” diye iç geçirdi. “Ben seni hep sevdim.”

Bunu söylediğinde ondan ayrıldım ama beni sevdiğinden kesinlikle emindim.

69. Bölüm

Sonraki durağım biraz uzaktaydı; oraya ulaşmak için koştum. Kayden'in kanını içtikten sonra kendimi hâlâ oldukça güçlü hissediyordum ama duvarın dışına çıktığımda yemek yemem gerektiğini biliyordum.

Tommy'nin evine vardığımda, ön kapıyı çaldım ve şaşırtıcı bir şekilde, o da kapıyı çabucak açtı. Her zamanki pahalı kıyafetlerini giymişti; siyah kumaş pantolon ve gözleriyle uyumlu, mavi renkli bir gömlek. Beni gördüğüne şaşırmış gibi bir hâli vardı ama hemen yana kayıp beni içeri davet etti.

"Bu zevki neye borçluyum, Alexa?"

Şişmiş suratımdan bahsetmediği için memnundum. Ama Tommy bir Brocken vampiriydi, bir dövüşçüydü, o yüzden muhtemelen arkadaşlarını yaralanmış hâlde görmek onun için yeni bir şey değildi.

"Senden bir isteğim olacak," diyerek sadede geldim.

Rahat bir şekilde gülümsedi. "Ah, ben de beni görmek istediğini sanmıştım." Bir an durakladı ve, "Neye ihtiyacın var?" diye sordu.

Güçlkle yutkundum. "Arabana."

Tommy şaşırtıcı bir şekilde kaşlarını kaldırarak, "Tamam, ne kadar süreyle?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Birkaç günlüğüne... ya da birkaç aylığına."

Buna güldü. “Tamam... onu birkaç aylığına nereye götüreceğini öğrenebilir miyim?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

O da karşılık olarak başını salladı, ayağa kalktı ve diğer odaya kayboldu. Döndüğünde elindeki anahtarları bana uzattı. Ardından, “Paran var mı?” diye sordu.

Okul harçlığımdan biriktirdiğim dört yüz dolar kadar param vardı. “Biraz var,” dedim.

İç geçirip elini pantolonun cebine attı. Cüzdanını çıkarıp içinden bana birkaç yüz dolar verdi. “Al,” dedi paraları elime vererek.

Aslında onun araba konusunda bile evet demesini beklemiyordum. Şok ve minnettarlıkla neredeyse dilim tutulmuştu. “Şey, teşekkür ederim... Bana yardım etmek için neden bu kadar isteklisin, Tommy? Ne yapacağımı bile bilmiyorsun.”

Omuz silkti. “Sen benim arkadaşısın, Alexa. Ve genelde diğerlerine yardım edecek şeyler yapıyorsun, o yüzden neden sana yardım etmeyeyim ki?” Durakladı ve yüzünde o muzip gülümsemesi belirdi. “Hem, senin için neler hissettiğimi biliyorsun.”

Gülümsedim ve yanağına bir öpücük kondurdum. “Çok teşekkür ederim, Tommy. Sana büyük borcum var ve bunu unutmayacağım.”

Tommy tekrar gülümsedi ve beni kendine çekerek kollarını etrafıma doladı. “Mercedes’i tek parça halinde getirmeye bak, böylece ödeşmiş sayılırız.”

Güldüm. “Elimden geleni yaparım.”

Ayrılmak için döndüm ama arkamdan seslendi. “Seni ormanın içindeki yola götürecek olan çıkışın hangisi olduğunu öğrenmek istemiyor musun?”

Dönüp gülümsedim. “Evet. Elbette isterim.”

70. Bölüm

Arabayı Two Rivers'ın bomboş sokaklarında sürüp Tom-Amy'nin gösterdiği çıkışa doğru ilerledim. Şehir sabahın bu saatinde çok sessizdi ve etrafıma bakıp buranın ne kadar güzel bir yer olduğunu bir kez daha fark ettim. Her bina eşsizdi ve her çimler kusursuzca kesilmişti. Çiçekler ve kiraz çiçeği ağaçları güneşe dönmüş yüzleriyle bana güle güle diyormuş gibi duruyorlardı.

365

Daha sonra birden frene basmak zorunda kaldım çünkü yolun ortasında duran biri vardı.

Yani *herhangi biri* değil. Kayden.

Sanki her an benim gelmemi bekliyormuş gibi, ön camdan bana bakıyordu. Arabanın yanma geçti ve kapının kilidini açmamı bekledi. Ne yapacağımı düşündüm. Gaza basıp gidebilir ve söylemek istediklerini söyleme şansını elinden alabilirdim. Ya da kapıyı açar, söyleyeceklerini dinlerdim.

Kapıyı açtım. Bana yaptığı şey yüzünden hâlâ canım yanıyor olsa da, doğrusunu söylemek gerekirse, ona kendini açıklama şansı vermeden gitmek istemiyordum. Sanırım sadece camı da indirebilirdim ve bunu tercih etmemem bilinç altımın bir mesajıydı belki de.

Fakat kayden kapıyı açar açmaz yolcu koltuğuna oturdu ve öylece ileriye baktı. Birkaç saniye bekledim, ardından, "Ne var?" dedim.

Bana bakmadı, sadece "Gidelim," dedi.

Kafamı şaşkınlıkla salladım. "Biz hiçbir yere gitmiyoruz."

Bunun üzerine Kayden bana baktı ve dün gece gözlerinde olan özür ifadesi bu sabah da orada belirdi. Şaşırtıcı bir şekilde, "Anneni bulmak istemiyor musun?" dedi.

Bir an soluğum kesildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Bana *bu aptalca bir soruydu* diyen bir bakış attı. İç geçirdikten sonra, "Biz birbirimizle kanımızı paylaştık, Alexa ve bunu kabul etmek istesen de istemesen de sen *benim* Savaşçımsın. Dün geceki çağırışı senin gibi ben de hissettim."

366

Benim Savaşçımsın sözlerinin kalbimi nasıl titrettiğini görmekten nefret ediyordum. Ellerimle yüzümü ovuşturdum. Bu olamazdı. "O zaman her şeyi gördün, öyle mi?"

Kafasını salladı. "Ve bunu kendi başına yapmana izin veremeyeceğim, o yüzden ister seninle gelmeme izin verirsin, istersen de durumu zorlaştırırsın, ben de seni takip ederim."

Ön camdan ileri baktım. "İn arabadan, Kayden."

Orada o kadar uzun süre oturdu ki, tam bir kez daha arabadan inmesini söyleyecektim ama en sonunda kapıyı açtı ve sokağa adım attı. Tekrar ilerlemeye başladığımda, dikiz aynasından ona baktım. Ben aramızdaki mesafeyi açtıkça, o orada dikilmeye ve Tommy'nin arabasının arkasına bakmaya devam etti. Bir köşeyi döndükten sonra nihayet gözden kaybolduğunda, Kayden'la alakalı düşünceleri beynimin bir köşesine, diğerlerinin yanına sıkıştırdım.

71. Bölüm

Kapıya vardığımda, kapıda korumaların olduğunu gördüm. Neden böyle bir şeyle karşılaşacağımı ummadığımdan emin değildim ve o an, vatandaşların istediklerinde Two Rivers'tan ayrılmalarını engelleyen bir yasa olmadığını umdum. Böyle bir şey varsa, hiçbir yere gidemezdim. Korumayı bayıltmayı deneyebilirdim ama o zaman da kapıyı kendi başıma indirmeyi çözmek için çok az bir zamanım olurdu.

367

Kapıya geldim ve yanma kurulmuş olan ufak istasyonun önünde durdum. Ben penceremi indirirken koruma da öne eğildi. Bu Gavin'di. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğuna karar veremedim.

“Şimdiden pes mi ediyorsun, Savaşçı?”

Kafamı hayır dercesine salladım. “Önemli olan hiçbir konuda pes etmem... ama o kapıyı benim için indirmen gerek. Halletmem gereken bazı işler var.” Bunun kulağa inandırıcı geldiğini umuyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, Gavin bana göz kırptı. “Geri gelecek misin?”

“Şansım varsa.”

“O zaman iyi şanslar, Savaşçı. Dönüşünü dört gözle bekliyorum.” Ardından kapıyı indirdi.

Ben henüz ilerlemeye başlamadan, “Burada gördüklerini unutma, Alexa,” dedi.

Adımı duyduğumda gülümsedim ama bu sözcükte daha çok hüznün olduğundan eminim. “Burada *bıraktıklarımı* unutmayacağım.”

Gavin bana içten bir şekilde gülümsedi ve her ne kadar suratındaki yara yüzünden biraz orantısız bir gülümseme olsa da haftalardır birilerinden gördüğüm ilk gerçek tebessüm buydu.

Böylece oradan ayrıldım. Two Rivers’ı ardımda bıraktım. Herkesi ardımda bıraktım. Sevdiğim ve değer verdiğim herkesi. Üstelik bir intihar görevi sayılabilecek bir şey için. Aklıma, eğer annem hayattaysa ve Dangeon’daysa, o zaman kraliçenin bana bilerek yalan söylemiş olduğu geldi. Bu da, Two Rivers’ta başka nelerin yalan olduğunu düşünmeme neden oldu. Tek umudum, buradan ayrılarak tek tehlikeye attığım kişinin kendim olacağıydı, arkamda bıraktıklarım değil.

Son... Şimdilik.

Sisters Planet :)